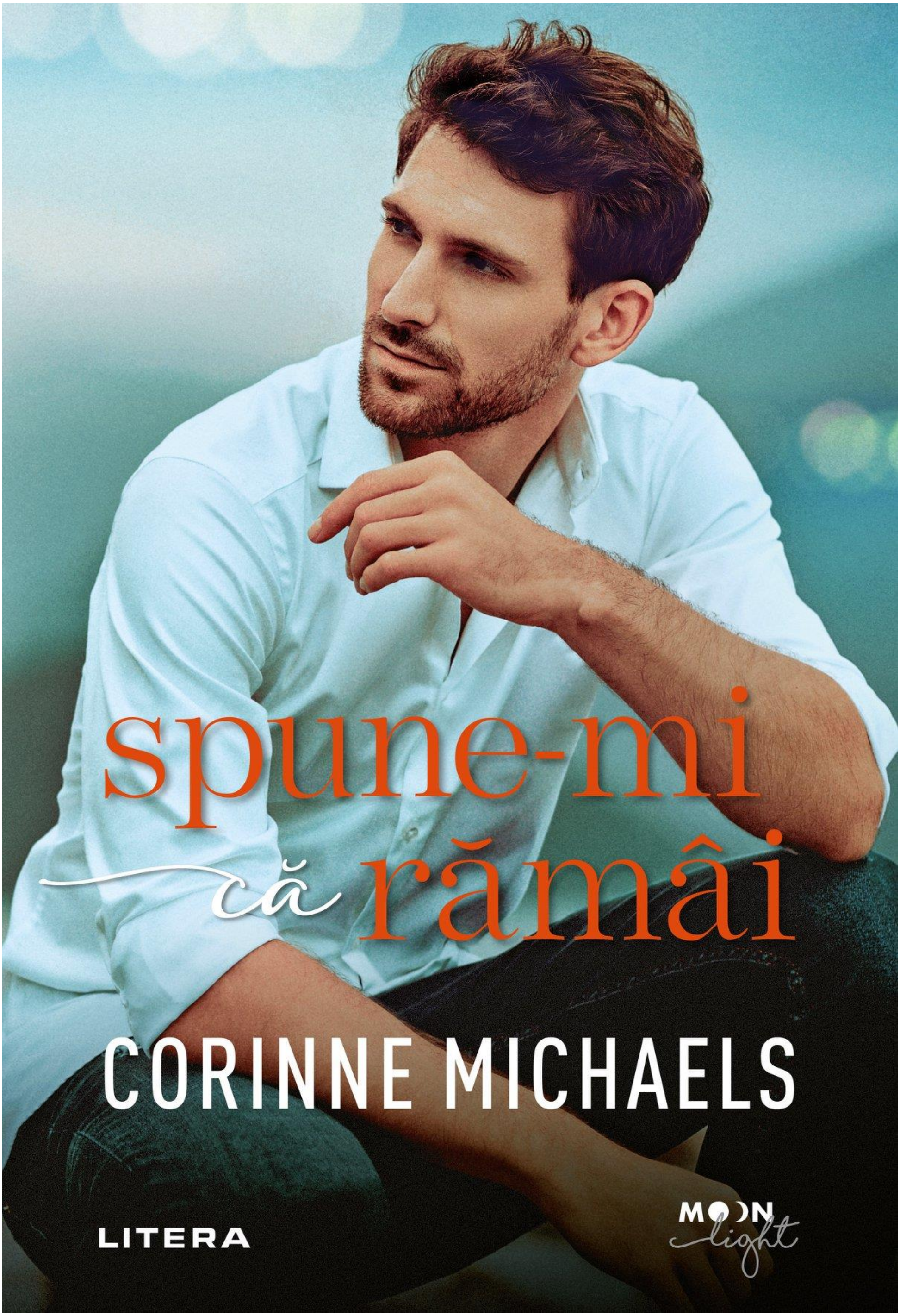

spune-mi
că rămâi
CORINNE MICHAELS
LITERA
MOON
light

CORINNE MICHAELS

spune-mi că rămâi

Traducere din limba engleză
ANA SĂNDULESCU

LITERA
București

Say You'll Stay
Corinne Michaels

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Spune-mi că rămâi
Corinne Michaels

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Miravelcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de

Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Michaels, Corinne
Spune-mi că rămâi / Corinne Michaels;
trad. din limba engleză: Ana Săndulescu –
Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–8139–3
I. Săndulescu, Ana (trad.)
821.111

Dedic această carte iubirii care m-a eliberat pentru a o găsi pe cea de care merită să mă agăţ.

Şi tatălui meu, care mi-a arătat ce fel de bărbat nu vreau în viaţa mea. Poate că nu m-ai considerat suficient de bună pentru tine, dar tu ai fost cel care nu a fost îndeajuns de bun pentru mine.

„Ploaia se va opri, noaptea se va sfârşi şi durerea se va stinge. Speranţa nu e niciodată într-atât de pierdută, încât să nu poată fi găsită.” Mandy Hale

Capitolul 1

— De ce nu pleci acasă, Presley? Rămân eu să închid, s-a oferit Angie din spatele tejghelei.

Avem o cofetărie mică în Media, Pennsylvania. Ultimele zile au trecut greu, căci ambii brutari au fost bolnavi. Eu am muncit aproape patruzeci de ore în trei zile şi sunt peste măsură de obosită. Angie nu coace, dar se ocupă de partea de afaceri a cofetăriei, ceea ce înseamnă că a trebuit să ţin eu singură locul celor doi oameni lipsă.

— Eşti sigură?

— Da. Râde. Acum, du-te, înainte să-l chem pe Todd să te scoată afară cu forţa.

— Ai noroc că te iubesc.

Mă sărută pe obraz.

— Eu te iubesc şi mai mult, chiar dacă mă scoţi din minţi cu nevoia ta de perfecţiune.

Angelina, sau Angie, cum am botezat-o noi, e cumnata mea şi fostă colegă de facultate. Soţul meu este fratele ei, de care m-am îndrăgostit într-o perioadă neagră în care mi-a fost alături. Bineînţeles, la început, nu a fost de acord ca noi doi să ne întâlnim, dar s-a dat pe brazdă când a văzut cât de bine ne potrivim.

— Ne vedem dimineaţă!

Îmi iau haina şi mă îndrept spre maşină înainte să-mi găsesc vreun motiv să mai rămân.

Sun acasă, dar băieţii mei nu răspund. Mi-i imaginez pe Logan cu căştile pe urechi, jucând vreun joc care n-are nici o noimă, şi pe Cayden care refuză să facă vreun efort în general. E o aventură continuă cu ei doi. E greu de crezut că amândoi vor fi la gimnaziu la anul. Parcă mai ieri erau doar nişte nou-născuţi.

Robotul scoate un bip, şi mă rog ca măcar unul din ei sau soţul să-l audă.

— Hei, băieţi, sunt în drum spre casă. Sper că temele voastre sunt gata. Mă gândeam să luăm cina în oraş!? Vă iubesc! Oh, şi, Todd… nu uita să o suni pe mama ta, a sunat de opt ori săptămâna asta.

Ies din parcare, în timp ce mă îndrept către zona unde sunt sigură că haosul e în toi. Avem o casă frumoasă la cam zece minute de cofetărie. Părinţii lui s-au mutat în Florida ca să scape de iernile aspre, iar eu sub nici o formă nu voiam să mă întorc în Tennessee după ce am terminat facultatea. Ar fi trebuit să mă ducă acolo în lanţuri. Aşa că socrii mei ne-au vândut casa lor după ce ne-am căsătorit. Am renovat-o radical, şi acum e tot ceea ce mi-aş fi dorit. Renovarea a costat mai mult decât cumpărarea unui loc nou, dar ne doream să trăim acolo.

Imediat ce parchez, îmi fac rapid o verificare.

Faţa mea e stropită de la diverse produse de patiserie, şi, mulţumită bolului de făină pe care l-am scăpat din mână cu câteva ore în urmă, părul meu şaten-închis e acum plin de pudră albă. O zi obişnuită pentru mine.

— Hei? strig când intru în casă.

Văd hârtii aruncate prin jur, papuci lăsaţi unde s-au descălţat şi paltoanele băieţilor lepădate chiar la intrare. Jur că o să-i determin să-şi atârne lucrurile în cuier e ca şi cum le-aş scoate dinţii.

— Băieţi! Curăţaţi dezastrul ăsta! ţip, dar nimeni nu-mi răspunde.

Mă îndrept spre camera de zi, unde, aşa cum am şi presupus, îi văd că joacă un joc cu căştile pe urechi. Îi ridic fiecăruia câte una de pe ureche.

— Hei!

— Mamă! îi aud mârâind în tandem. Ne jucăm.

— Văd asta. Ce ziceţi dacă vă jucaţi de-a curăţenia în hol? Sună ca un joc amuzant. Zâmbesc şi îi pup pe obraji, gest ce mai atrage o rundă de proteste. Ooo, nu vreţi ca mama voastră să vă…

— Opreşte-te! Pun jocul pe pauză şi sar în picioare. Îţi place să ne faci de râs, se plânge Logan.

— E misiunea mea în viaţă, spun eu, ridicând din umeri. Unde e tatăl vostru?

— Nu l-am văzut de când am venit acasă. Cred că e sus.

— Duceţi-vă să vă spălaţi pe mâini şi apoi să-mi

povestiţi cum a fost la şcoală.

Arăt cu degetul spre uşă, uitându-mă la ei cum îşi târâie picioarele.

Mama mea mi-a spus mereu că e mai uşor să creşti băieţi. Poate dacă ai unul, dar cu gemenii lucrurile stau foarte diferit. De obicei, se folosesc unul de altul ca să negocieze ceea ce-şi doresc. Eu şi Todd suntem vigilenţi. Acestea fiind spuse, nu mă îndoiesc că a fi părinte reprezintă munca cu cele mai multe satisfacţii din lume.

— Iubitule? strig înspre dormitor.

Nici un răspuns.

— Todd! Sunt acasă.

Probabil e în biroul lui sau vorbeşte la telefon. Avem o relaţie pe care toţi prietenii noştri o invidiază. Indiferent de obstacolele pe care le avem de înfruntat, ne avem unul pe altul. E, într-adevăr, cel mai iubitor şi mai drăgăstos bărbat pe care-l cunosc. Nu a călcat strâmb niciodată şi nici nu s-a arătat altfel decât înţelegător. Când i-am spus că eu şi Angie vrem să deschidem un magazin, nici nu a clipit. Am luat credite, şi el m-a sprijinit. Ştiu că pot conta pe el oricând. Mă iubeşte mai mult decât merit.

Urc scările, dar nu-l văd în birou sau în camera copiilor.

— Iubitule, eşti aici? întreb din nou fără să primesc răspuns. Todd? Mă uit prin jur, în dormitor,

dar nu este aici. Mă îndrept spre baie.

— Dragule, eşti aici? Poţi măcar să-mi răspunzi.

Râd şi deschid uşa.

Îmi simt corpul înţepenind.

Inima mea se rupe în bucăţi.

Lumea mea se prăbuşeşte.

— Nu! ţip, alergând către el. Corpul lui atârnă inert de o frânghie legată de grinda tavanului. Buzele lui sunt albăstrii, are ochii sângerii, şi nu se aude nici un sunet. Dumnezeule, nu!

Îl apuc de picioare şi încerc să-l ridic, deşi tremur din toate încheieturile. Trebuie să-l cobor. Frica mă cuprinde, în timp ce îmi folosesc toată puterea ca să nu-l las să atârne.

Nu răspunde şi nici nu se mişcă.

— Todd, te rog! Nu poţi. De ce? întreb, în timp ce lacrimile curg nemilos.

Fac tot posibilul să-l ajut să-şi revină.

Trebuie să sun la 911, dar ştiu. Ştiu până în străfunduri că este prea târziu. Nu-i aud respiraţia. Nici o mişcare. Nu-l pot salva. S-a stins. Dar refuz să mă dau bătută. Alerg în camera alăturată şi înşfac telefonul.

Bâjbâi în timp ce apelez, şi mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia pot să apăs butoanele. Când îmi dau seama că apelul va fi preluat, mă întorc în baie ca să încerc să-l aduc din nou la mine.

— 911, care e urgenţa dumneavoastră?

— Sssoţul meu! urlu în receptor, încercând să îi sprijin corpul. A încercat… adică, cred, cred că e mort. Nu respiră.

— Bine, doamnă, păstraţi-vă calmul şi comunicaţi-mi adresa!

Recit pe repede înainte ceea ce sper să fie adresa corectă. Pe măsură ce lacrimile îmi năpădesc ochii, nu reuşesc să mai văd nimic în jur.

— Cum ai putut să mă părăseşti? Suspin în timp ce mâinile încep să mă doară. Nu respiră! îi spun operatoarei cu disperare.

Îl ridic cât de sus pot cu o mână şi-mi lipesc degetele de încheietura lui, dar nu simt nimic.

— Doamnă, puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

Şi eu aş vrea să ştiu acelaşi lucru. Nu ne-ar face asta niciodată mie şi băieţilor. Şi totuşi, aici sunt, cu braţele în jurul picioarelor lui şi al corpului inert. Mă doare inima la gândul că Logan şi Cayden nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Atârnă. Nu pot să-l dau jos. Încerc să împing în sus, dar… Fiecare părticică din mine se sfărâmă când încerc să vorbesc. Apoi, îmi dau seama. Oh, Dumnezeule! Tremur şi mai tare. Băieţii mei. Sunt în casă. Ei nu ştiu, îi explic operatoarei.

— Puteţi să-mi spuneţi cum vă cheamă?

— Presley. Presley Benson.

— Bine, Presley. Eu sunt Donna, şi am să stau cu tine până ce poliţia şi ambulanţa ajung la voi. Se mişcă măcar puţin? întreabă Donna.

— Nu, nu se mişcă. Nu se trezeşte. El… el e… Nu îi pot lăsa pe băieţi să-l vadă aşa.

— Respiră sau scoate vreun sunet?

Clatin din cap când îi aud întrebarea, dar nu pot formula un răspuns coerent. Nu se poate aşa ceva. E un rahat de coşmar. Nu se poate ca asta să fie realitatea. „Trezeşte-te, Presley!” Clatin din cap, dar nimic nu se schimbă.

— Presley, mai eşti cu mine?

— Nu respiră. Nu are puls, îi spun, şi frica îmi acaparează fiecare parte din trup.

Simt că mă descompun pe măsură ce cuvintele îmi ies din gură.

Îmi vorbeşte în timp ce mă sprijin pe călcâie.

— Respiră adânc! Poţi să-i rogi pe copiii tăi să le deschidă uşa poliţiştilor?

— Nu. Trebuie să-i protejez, îmi dau seama. E mort. Cel care mi-a fost soţ vreme de treisprezece ani şi-a luat viaţa. Nu-i pot lăsa să vadă asta, spun. Nu-i pot lăsa vreodată să-l vadă aşa.

„De ce a făcut asta? Cum am să le spun? Cum? Nu pot să fac asta. Nu sunt destul de puternică.”

— În regulă, Presley. Am nevoie ca tu să deschizi uşa de la intrare. Poliţiştii aproape au ajuns.

— Băieţii mei. Trebuie să…

— Du-te la uşă, ţine-i pe băieţi departe cât de mult poţi. Ajung în mai puţin de trei minute. Poţi să faci asta?

Pot să fac ceva?

Să mă mişc?

Lacrimile-mi curg în timp ce dau drumul braţelor.

— De ce, Todd? întreb şoptit. Un suspin erupe din pieptul meu în vreme ce stau ţintuită locului, incapabilă să mă mişc. De ce?

— Mai eşti aici? întreabă Donna.

— Sunt. Nu pot să respir. Nu-i pot lăsa să-l vadă în felul ăsta. El e…

— Ştiu, Presley. Respiră adânc, ajutoarele aproape au ajuns. Poţi să cobori la parter şi să-i duci pe copii la un vecin?

Cad la pământ. Genunchii lovesc podeaua neiertătoare, dar nu se compară cu durerea pe care o simt în piept. Stau nemişcată, în timp ce viaţa mea se destramă. Trebuie să mă gândesc la băieţii ăştia preţioşi a căror viaţă urmează să fie grav afectată. Singurul lucru pe care pot să-l fac acum e să mă asigur că ei sunt protejaţi. Îmi şterg faţa şi încerc să mă adun.

— Cobor acum.

— Bine. Dacă vrei, am să rămân la telefon cu tine până ajunge cineva.

Momentan, Donna e singura persoană care ştie. Dacă întrerup apelul, aia e. E iraţional şi un pic ridicol, dar, dacă apelul nostru se încheie, atunci totul e… real.

— Te rog, nu pot să fac asta singură.

— Desigur, sunt chiar aici. Nu eşti singură, Presley.

Reuşesc să mă ridic. Cumva, picioarele se mişcă înainte. Mă îndrept spre camera de zi, şi Logan se uită-n sus la mine.

— Mamă?

Îl văd că se ridică.

— Vă rog să o luaţi prin spatele casei şi să sunaţi la uşa doamnei Malgieri. Jucaţi-vă cu Ryan până vin eu la voi, îi instruiesc pe pilot automat. Îmi închid ochii în timp ce-mi trec braţele în jurul taliei.

Logan aleargă înspre mine. El mereu a fost sufletul mai sensibil. Asta o să-l devasteze.

— Ce s-a întâmplat?

O lacrimă îmi curge când pun mâna pe obrazul lui.

— Ia-l pe Cayden şi duceţi-vă, şi vin şi eu într-o clipă.

Vocea mi se stinge în timp ce durerea mă străpunge. Băieţii mei. Dulcii, inocenţii şi drăgăstoşii mei băieţi nu vor mai fi niciodată la fel.

Ochii lui Cayden lăcrimează, şi ştiu că a auzit

durerea din spatele cuvintelor mele.

— Te descurci bine, Presley, mă încurajează Donna. Ajung într-un minut.

— Mă sperii, mamă.

Mă priveşte cu ochii lui mari şi verzi.

— Trebuie să mă ocup de ceva şi e necesar să nu fiţi aici.

Ripostez faţă de durerea care se adună înăuntrul meu, ştiind că gemenii mei vor fi distruşi.

Braţele lui Logan îmi cuprind mijlocul, şi Cayden îl trage înapoi.

— E vorba despre tata? întreabă el.

— Duceţi-vă! Acum!

Nu mai sunt în stare să-mi păstrez cumpătul. Vreau ca ei să plece. Ştiu că i-am speriat şi văd că sunt stresaţi, dar nu pot să cedez acum.

— Îmi pare rău. Am nevoie să vă ridicaţi amândoi şi să vă duceţi acasă la Ryan.

— Haide, Logan, să mergem!

Cayden a fost mereu mai receptiv. Citeşte printre rânduri şi deseori observă lucruri pe care alţi copii de vârsta lui nu le văd.

Nu-i pot păcăli. Faţa mea e roşie şi am ochii umflaţi de plâns. Cayden se holbează la mine, în timp ce bărbia mea tremură.

— O să fim bine.

— Mamă? mă strigă Logan, dar eu nu mai pot să

ţin în frâu lacrimile.

O lacrimă cade pe faţa lui Cayden în timp ce-i trag pe amândoi în braţele mele.

— Vă iubesc!

Mă uit la ei, rugându-mă să găsesc o cale de a îndrepta situaţia. Îmi dau amândoi drumul, fără tragere de inimă, şi se îndreaptă către uşa din spate. Îi privesc cum pleacă şi plâng. Plâng pentru ei. Pentru mine. Şi pentru câtă durere le va pricinui pierderea tatălui.

Când dispar din raza mea vizuală, mă duc spre uşa de la intrare şi o deschid. Maşina poliţiei se apropie cu girofarurile pornite şi deşertăciunea mă înghite.

Capitolul 2

— Presley! strigă Angie în timp ce intră în casă.

Stau pe canapea, acolo unde m-am aşezat cu patruzeci de minute în urmă. Poliţia a sunat-o pe Angie şi a rugat-o să vină înainte chiar de a termina să-mi ia declaraţia. Am repetat tot ce ştiam, şi poliţiştii mi-au întins şerveţele pe măsură ce mă chinuiam cu agonia. Cei de la ambulanţă sunt la etaj.

Ea dă buzna înăuntru.

— Ang?

Mă holbez la ea, privind frica din ochii ei. Inima

mea se frânge ştiind că sunt pe cale să-i sfâşii lumea.

— S-a întâmplat ceva cu băieţii?

Clatin din cap.

— Nu!

Se aşază pe canapea, lângă mine, şi o trag în braţele mele.

— Oh, Dumnezeule! se jeleşte Angie, şi ne agăţăm una de alta.

Mă las pe spate cât ea îşi şterge lacrimile.

— Nu ştiu… nu ştiu cum să-ţi spun.

E mult mai rău.

— Să-mi spui ce?

— El… el… s-a spânzurat.

Pieptul meu tresaltă în timp ce spun cuvintele cu voce tare.

— Nu, nu, nu, nu, repetă ea. De ce? Cum? Nu! Nu ar face asta niciodată! Minţi!

— A făcut-o.

Ochii i se umplu de confuzie.

— Nu. Greşeşti!

Angie se ridică şi începe să se mişte dintr-o parte în alta.

— Nu Todd. El te iubeşte. Îi iubeşte pe băieţi mai mult ca orice. Nu te cred. Nu ar face asta!

Nici mie nu-mi vine să cred.

— Mi-aş dori să mint. Mi-aş dori ca ăsta să fie un coşmar, dar nu e. El… el… Respir sacadat încercând să

inspir cât mai mult aer. E prea mult. L-am văzut atârnând de grinda din baie! urlu eu şi suspin isteric. Nu mint! Eu… eu…

Poliţistul care stă alături de mine mă strânge de umăr şi mă instruieşte să respir încet. Să inspir pe nas. Să expir pe gură. Repet procesul până ce reuşesc să evit un atac de panică.

Angie plânge odată cu mine, lăsând să se reverse propriile sunete de devastare. Ne agăţăm una de alta şi jelim pierderea unui bărbat pe care l-am iubit amândouă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce eu şi Angie ne-am descărcat şi plângem pe tăcute, îi văd pe cei de la ambulanţă coborând. Un sac negru e întins pe targă, ducându-l pe bărbatul cu care plănuiam să îmbătrânesc, tatăl copiilor mei, şi toate speranţele vieţii pe care mi-o imaginasem. Duse sunt cinele. Şi sărutările. Şi râsetele pe care le împărtăşeam. Pentru că el a decis că nu mai poate. Şi eu nici măcar nu ştiu motivul.

Avem o casă frumoasă, locuri de muncă stabile, copii deştepţi şi sănătoşi. Sunt atât de confuză. Tot am impresia că Todd va coborî scara să-mi spună că totul va fi bine.

Mă ridic, privind la întunecimea care-mi inundă ochii.

Senzaţia de gol umple spaţiile din mine care

altădată erau pline. Pune stăpânire pe speranţa pe care am avut-o odinioară şi o transformă în negru şi urât. Paramedicii îl duc afară, în timp ce mă prăbuşesc pe podea. Angie se repede spre mine, mă cuprinde în braţe şi mă ţine strâns.

— Îmi pare atât de rău, Pres.

— Şi mie îmi pare rău. Îi dau drumul, ştiind ce am de făcut acum. Trebuie să-i aduc pe băieţi înapoi.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, icneşte ea, acoperindu-şi gura. Ce anume ştiu?

— Ştiu că s-a întâmplat ceva rău şi că e vorba despre tatăl lor. Trebuie să mă duc să-i aduc. Probabil sunt înspăimântaţi.

Reuşesc să mă ridic în timp ce ultimul dintre poliţişti zăboveşte la uşa de la intrare. Se îndreaptă către mine, iar eu îmi cuprind abdomenul cu braţele.

— Poftiţi cartea mea de vizită, doamnă Benson. Dacă aveţi nevoie de orice, vă rog să mă sunaţi.

Încuviinţez din cap şi închid ochii. Am nevoie ca toată seara asta să nu fie adevărată, dar el nu poate să facă asta.

— Mulţumesc!

Mâna lui Angie se odihneşte pe spatele meu.

— Vrei să rămân?

— Te rog, zic eu, şi ea se îndreaptă spre canapea. Când îl conduc pe poliţist, o aud cum plânge din nou.

— Pot să rămân aici, dacă vă ajută, se oferă el.

— Apreciez. Nu cred că există ceva care să ajute cu adevărat. Strâng cartea de vizită de parcă m-aş agăţa de un colac de salvare. Cum să le spun copiilor? îl întreb pe bărbatul acela, care e un străin.

Am nevoie să-mi spună cineva ce să fac.

— Aş vrea să vă pot spune, doamnă Benson. Nu cred că există o metodă potrivită, adaugă el, eliberând un oftat. Am făcut prea multe anunţuri de acest gen, şi nu e niciodată uşor. Doar fiţi sinceră şi alături de ei.

— Vă mulţumesc, domnule poliţist…

Îmi dau seama că nu-i ştiu numele. Bărbatul acesta m-a alinat în ultima oră, iar eu nici măcar nu-i ştiu numele.

— Walker. Michael Walker.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule poliţist Walker. Nu ştiu cum voi face asta singură. N-am fost niciodată singură.

Când cuvântul îmi părăseşte buzele, mă loveşte. Singură. Da, îi am pe băieţi, dar soţul meu nu mai e.

— O să le spunem împreună, zice Angie din spatele meu.

Poliţistul încuviinţează din cap şi se urcă în maşină, iar noi ne ducem să facem ultimul lucru din lume pe care am fi vrut – să le spunem băieţilor. O privesc pe Angie, a cărei faţă e acoperită de urme negre. L-a iubit enorm pe fratele ei. Iar el a fost înconjurat de atâta dragoste şi a avut mereu sprijin.

Atâţia oameni cu care să vorbească, şi el a ales asta? Nu pot pricepe ce s-a întâmplat.

Mă şterg pe faţă şi bat la uşă. Doamna Malgieri deschide uşa. Mâinile ei zboară în dreptul gurii, iar ochii mei se închid din nou.

— Oh, Presley! Mă trage în braţele ei. Te rog, spune-mi că soţul tău e bine. Am văzut girofarurile, şi băieţii ne-au zis că s-a întâmplat ceva rău.

M-am tras din îmbrăţişarea ei. Dacă era greu să-i spun ei, avea să fie pură agonie să le zic băieţilor. Nu pot decât să închid ochii, în timp ce-mi simt faţa amorţită.

— Sunt aici băieţii? Eu…

— Îmi pare atât de rău, draga mea.

Presimt că aceasta e prima dintr-un şir lung de regrete.

— Vă mulţumesc. Trebuie să stau de vorbă cu ei.

— Se uită la televizor, dar sunt foarte tăcuţi şi speriaţi.

Ochii ei se umplu cu tristeţe. Îmi ţin respiraţia, încercând să par vitează.

— Apreciez că aţi avut grijă de ei.

Probabil că Logan mi-a auzit vocea, fiindcă, de nicăieri, se iveşte plângând.

— Mamă, am văzut luminile. Unde-i tata?

Mă aplec, apucându-l strâns de mână, iar Cayden stă în spatele lui, nemişcat.

— Cay, vino aici!

Întind cealaltă mână.

El clatină din cap, în timp ce eu mă lupt cu toate emoţiile pe care le simt. Trebuie să fiu tare pentru ei.

— Cayden, zice Angie din spatele meu, incapabilă să se oprească din plâns. Vino aici, amice!

Băiatul se îndreaptă către braţele mătuşii lui. Mereu au avut o conexiune specială, şi sunt recunoscătoare că ea e aici pentru el. Îi privesc pe amândoi şi decid pe dată că nu o să le spun totul. Nu vreau să-i mint, dar trebuie să am grijă de sentimentele lor. Dacă află că asta a fost alegerea lui, nu ştiu cum îşi vor mai reveni. Cum de s-a gândit că pentru ei nu merită să lupţi? Nu o să îi las să simtă aşa ceva.

— Băieţi, mă chinuiesc să vorbesc. Tăticul vostru… inima lui… s-a… oprit… cei de la ambulanţă… au încercat din răsputeri, dar nu au reuşit… Inspir încet şi profund, încercând să mă reculeg un pic înainte să le distrug lumea. Îmi pare atât de rău, dragilor! Îmi pare rău, dar tatăl vostru s-a dus în rai.

Braţele lui Logan se încordează în jurul gâtului meu, în timp ce plânge. Îl mângâi pe spate, încercând să-l consolez. Nu mai pot să ţin în mine agonia pe care o simt. Suspin şi eu. Ne ţinem strâns, şi el îmi udă tricoul. Mă uit spre Cayden, care e consolat de Angie. Plânge şi îşi clatină capul în faţă şi înapoi.

Logan se retrage, încleştându-şi pumnii.

— Era sus! Trebuie să fie bine, mamă! Clatină din cap. El… el… e puternic, şi doctorii trebuie să încerce mai tare!

— Au încercat, amice. Încerc să-l trag din nou în braţele mele, dar se mişcă înainte să-l pot prinde. Au încercat… de mai multe ori.

Mă dezintegrez în timp ce-mi văd fiul cum se luptă cu adevărul.

— Să încerce din nou! urlă Logan şi iese pe uşă, traversând curtea. Are nevoie de ajutor!

Cayden e tăcut. Angie îşi întoarce capul spre mine, făcându-mi semn că e în regulă să mă duc după Logan.

— Tată! ţipă Logan când ajunge în dreptul uşii de la intrare. Tată! urlă el, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Tăticule! Nu… nu, tată!

Se îndreaptă spre scări, dar îl apuc înainte să mai facă un pas.

Inima mea se frânge într-un milion de bucăţi. Îl trag în braţele mele, deşi se chinuieşte să scape. Nu-i dau drumul, şi nici el nu se linişteşte, vrând să ajungă în locul în care l-a văzut ultima dată pe tatăl lui. Plânge şi îl strigă pe Todd, luptând cu propria durere. Cu fiecare ţipăt, plâng şi mai tare. După câteva minute, ţipetele lui se opresc; se întoarce cu faţa la pieptul meu şi corpul lui se înmoaie. Îl ţin strâns şi

murmur cuvinte care sunt zadarnice acum.

— Nu poate să fi murit, mamă. El… el trebuia să mă ajute cu proiectul meu. Mi-a promis. Nu ar încălca o promisiune.

Îl sărut pe creştet, legănându-l ca să ne calmăm amândoi.

— Ştiu, dragul meu. Îmi pare rău.

Stăm pe podeaua tare, privind tavanul şi dorindu-mi ca el să se întoarcă. Dacă totul ar fi o glumă, atunci aş putea să-mi adun copiii la loc. Aş putea să repar asta. Să-i aud plângând mă omoară.

— Fă-l să vină înapoi! Te rog, te rog, doar fă-l să vină înapoi!

Printre rugăminţi, vocea lui se frânge.

Dacă aş putea. Dumnezeule, dacă aş avea puterea asta.

Cayden şi Angie intră pe uşa din faţă. Ne luăm cu toţii în braţe. Ne ţinem strâns, pe hol, încercând să găsim consolare. Timpul trece, întunericul ne-a învăluit, dar stăm ghemuiţi şi plângem pe rând.

Într-un final, ne mutăm în sufragerie. Îmi sun părinţii, spunându-le să vină la noi imediat. Angie îi sună pe părinţii ei şi pe celălalt frate din Florida. Pot să aud strigătele soacrei mele prin telefon.

Avem nevoie de un miracol ca să depăşim următoarele zile. Toată lumea e în drum spre noi, în timp ce încercăm să rezistăm de la un minut la altul.

Cayden şi Logan stau lipiţi de mine. Stăm cuibăriţi pe canapea, fiecare de o parte a mea. Băieţii abia leagă un cuvânt. Televizorul e aprins, dar nimeni nu se uită. Fiecare se îneacă în propria amărăciune.

Angie a făcut o supă, dar nu pot să mănânc.

— Ce urmează de acum? întreabă Cayden.

— Ce vrei să spui?

Lacrimile mi s-au uscat în sfârşit. Nu mi-a mai rămas nici una. Sunt amorţită şi pierdută.

Ochii lui se umplu de teamă.

— Trebuie să ne mutăm? O să-l mai vedem pe tati vreodată?

— Nu, scumpule, nu trebuie să ne mutăm. O să fac nişte pregătiri şi o să-l comemorăm pe tatăl vostru. Nu ştiu ce să-i răspund la a doua întrebare. Nu sunt sigură că o să mai apucaţi să-l vedeţi, puiule.

— Oh… Se uită în altă parte deznădăjduit. Îmi pare rău, mamă!

— Îţi pare rău? De ce, iubirea mea?

Ochii verzi ai lui Cayden se închid, în timp ce lacrimile încep să curgă.

— Ar fi trebuit să mă duc sus. Aş fi putut să…

— Nu, puiule. Asta nu e ceva ce ai fi putut opri.

Logan îşi trage nasul.

— Şi eu am stat aici jucându-mă. Tata avea nevoie de noi.

— Băieţi. Mă ridic, întorcându-mă cu faţa la ei.

Am nevoie să mă ascultaţi. Aştept să văd că mă ascultă şi continui: Nu aţi făcut nimic greşit. Nu aveaţi cum să-l salvaţi. Mă înţelegeţi?

Nici unul nu zice nimic – doar continuă să plângă. Şi lacrimile despre care am crezut că s-au uscat devin fluvii pe obrajii mei.

„De ce, Todd? De ce?”

Capitolul 3

— Sincere condoleanţe, îmi spune, după înmormântare, un chip fără nume care stă în faţa mea.

Toată lumea e drăguţă, înţelegătoare, dar mie nu-mi prea pasă. Îmi dau seama că le pare rău. Cu toţii ne doresc tot binele. Dar văd mila din ochii lor.

Poate sunt paranoică, dar le aud şoaptele care se întreabă de ce are sicriul acoperit dacă a suferit un infarct. Simt priviri care mă urmăresc în timp ce stau nemişcată, lângă mormânt, incapabilă să aşez trandafirul acolo.

De-ar şti ce s-a întâmplat. Nu ei au fost nevoiţi să discute cu cei de la pompele funebre şi să afle că nu-i pot acoperi vânătăile şi semnele de pe ligamente. Ei nu ştiu cum mi se încordează inima de fiecare dată când cineva mă întreabă cum a murit. Minciuna amară pe care o rostesc. Cu toţii se roagă pentru noi,

şi eu mă rog să ne lase singuri. Dau mâna cu ei şi îi las să mă îmbrăţişeze, dar sunt goală pe dinăuntru.

Mai mulţi oameni pleacă, dar nu mă pot concentra decât asupra corpului din sicriu.

„Cum ai putut să ne faci asta?” Strâng floarea în mâini. „Cum ai putut crede că asta e soluţia?” Ghimpii îmi înţeapă pielea. „Aveam o viaţă. O familie.” O lacrimă cade. Mă uit în jur şi le văd pe Angie lângă maşină şi pe mama mea stând lângă a ei. Cayden şi Logan sunt în maşină alături de tatăl meu. E singura persoană lângă care vor să stea în momentele astea. În continuare, Cayden nu vorbeşte prea mult, în timp ce Logan nu se mai opreşte. Fac faţă cum pot – cu greu.

Toată lumea îmi dă câteva momente de singurătate în care să-mi iau rămas-bun de la soţul meu.

— Ai plecat cu adevărat. Îmi trec mâna peste cutia de lemn, mângâind-o. Simt atât de multe lucruri acum. Cred că a sosit momentul să ne spunem adio. Vocea mă lasă. Cred că aici, sub pământ, vă las pe tine şi viaţa pe care am trăit-o alături. Îmi ţin respiraţia. Ridic trandafirul şi-l pun jos. Trandafirul acesta singuratic se deosebeşte de restul florilor care sunt aşezate într-un mănunchi uriaş. La revedere, Todd!

Lacrimile îmi curg, iar genunchii îmi cedează. Mâna se odihneşte pe lemn în timp ce suspin.

Minutele trec şi lacrimile mi se usucă, dar nu mă pot mişca. Când voi pleca de aici, o să fie finalul nostru. Deşi el a murit acum o săptămână, abia asta va fi adevărata despărţire.

— Eşti gata, scumpo? mă întreabă mama.

Îngenunchează înainte să mă apuce de mână.

— Nu, spun, holbându-mă la groapa în care se odihneşte corpul soţului meu.

— Vei fi bine, Presley. Se apleacă şi mă încurajează. Ştiu că e teribil de greu acum, dar eşti o femeie puternică.

O privesc pe mama, rugând-o din ochi să-mi dea ceva care să ajute cu durerea.

— Mamă?

Îşi strânge buzele în timp ce îşi lipeşte faţa de a mea.

— Nu pot să te scap de asta. Dumnezeu ştie cât de mult aş vrea să te ajut. Ochii ei se umezesc în timp ce mâna îi cade, strângând-o cu putere pe a mea. Eşti puternică. Mereu ai fost cea mai puternică dintre noi toţi. Nu mulţi au curajul să îşi urmeze visurile. Uită-te la ce ai realizat. Ai trecut peste, ai mers la şcoală şi ai făcut ceva cu viaţa ta.

— Şi uite unde m-a adus asta.

— Hei, serios! Vocea ei severă, accentul din sud, nu lasă loc de discuţie. Îi ai pe băieţii ăştia. O casă, o afacere, şi te descurci foarte bine pe cont propriu. Ai

lucruri pe care nu le-ai fi avut dacă ai fi rămas la fermă. Abia aşteptai să pleci din Bell Buckle, şi, deşi nu a mers chiar aşa cum ai plănuit, te-a adus la Todd. Bărbatul ăsta te-a iubit mai mult decât orice. Nu a părăsit lumea asta sau pe tine de bunăvoie.

Nu-mi pot reţine râsetul isteric. Pieptul meu se cutremură de îndată ce simt primul impuls de furie. Mă ridic repede în timp ce-mi proptesc pumnii în şolduri.

— Mamă, dacă ăsta e adevărul, atunci de ce… Mă opresc, conştientizând că am fost la un pas de a-i spune că nu a fost un infarct. Hai să mergem!

— Ce-mi ascunzi?

Se ridică încet, privindu-mă drept în ochi.

— Nimic, mamă.

— Nu mă minţi, Presley! Ştiu când îmi ascunzi ceva.

Ochii ei mă analizează. E una dintre acele femei care văd prea multe. Mereu îşi dădea seama când eu sau fratele meu, Cooper, minţeam. Asta până când am început să ies la întâlniri. Atunci, am dat de o cu totul altă lume. Mi-am perfecţionat tehnica, spunând lucrurile pe jumătate adevărate şi omiţând detalii pe care nu trebuia să le ştie.

— Nu e ceva care să merite osteneala.

I-am dat drumul la mână şi am mers spre maşină. Nu avea să fie ultima discuţie pe subiectul ăla, dar nu

sunt pregătită să spun nimănui nimic.

Din fericire, tatăl meu nu zice nimic atunci când urc în maşină. Relaţia noastră a suferit când eu am părăsit ferma. El spera ca eu şi Cooper s-o conducem împreună. Dar visul lui nu era şi al meu. A existat multă furie când am decis să mă înscriu la facultate în afara statului. Tatăl meu a refuzat să-mi acorde vreun ajutor pentru şcoală, şi, când am zis că nu mă mai întorc… s-a albit la faţă. Să fiu în Bell Buckle era ca şi cum aş fi trăit într-un aspirator. Îmi sugea toată viaţa din mine. Îmi doream mai mult. Voiam totul.

— Mami?

Braţul mic al lui Cayden se odihneşte pe al meu.

— Da, amice?

— De ce l-a luat Dumnezeu pe tata?

Ridic din umeri, în timp ce scutur din cap. Îi răspund cât pot de sincer – de parcă m-ar fi întrebat de ce s-a sinucis tatăl lui.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Uneori, lucrurile nu au sens. Uneori, nu avem răspunsuri pentru anumite întrebări.

Îl aud pe Logan că suspină şi zice:

— Îmi e dor de el.

— Şi mie îmi e dor, puiule. Nu ai idee cât de mult.

Cayden îşi sprijină capul de mâna mea, şi eu îl sărut pe creştet. Evenimentul ăsta le va schimba atât de mult felul în care sunt. Cu toate neajunsurile

tatălui meu, el mă iubeşte enorm. De la el am învăţat să lupt cu atâta hotărâre pentru lucrurile în care cred. Tot el ne-a spus mie şi lui Cooper că orice lucru pentru care merită să lupţi e un lucru pentru care merită să dai tot ce ai. El şi-a dorit mult ca eu să nu fug din Tennessee. Şi, pe undeva, cred că nu m-a iertat pentru asta.

— Uneori, băieţi, a intervenit vocea groasă a tatălui meu, spărgând liniştea, nu putem înţelege de ce se întâmplă unele lucruri. Oamenii te părăsesc înainte să fii pregătit să-i laşi să plece, dar trebuie să continui să trăieşti.

Am impresia că vorbeşte şi despre mine. Ochii lui verzi mă fixează prin oglinda retrovizoare.

— Asta nu înseamnă că nu le vei simţi lipsa.

— Tăticule, încep eu, dar el clatină din cap, oprindu-mi cuvintele.

— Şi mereu îi vei iubi. Indiferent de situaţie.

Îmi strâng mâinile împreună şi închid ochii. Tatăl meu e un tip care vorbeşte puţin, dar, atunci când o face, oamenii ascultă.

Mama mea se suie în maşină vizibil dezamăgită. Sunt atâtea lucruri nespuse între noi. Ani de dezamăgire, plini de resentimente, plutesc în aer. Acum însă, nu-mi pasă de nimic. Nu pot să văd mai departe de propria suferinţă. Îmi privesc copiii drăgălaşi. Le văd durerea şi-mi doresc să o pot alunga.

Dar nu se poate. Tot ce pot e să îi fac să înţeleagă că sunt mulţi oameni în preajmă care-i iubesc. Oameni care vor fi mereu acolo. Chiar dacă propriul tată nu a considerat că merităm să lupte pentru noi.

— Vreau să ştiţi ceva. Cu toţii vă iubim, băieţi... Enorm. Bunu' şi buna, bunica şi bunicul, mătuşa Angie şi, bineînţeles, eu. Sunteţi înconjuraţi de oameni care ar face orice pentru voi. Privesc spre tatăl meu, sperând că-mi înţelege cuvintele. Iubirea faţă de cineva nu încetează doar fiindcă nu te mai vezi cu persoana respectivă.

Amândoi băieţii încuviinţează din cap şi se ţin ocupaţi cu jocurile lor video. Oricât aş urî obiceiul ăsta, sunt recunoscătoare că băieţii se pot retrage un pic în acea lume.

Ne întoarcem acasă, şi mă îndrept spre camera mea. Logan şi Cayden i-au convins pe părinţii mei să iasă la cină, aşa că, pentru prima oară de când... a murit Todd, sunt singură. Mama mea nu mănâncă niciodată în oraş. Să gătească este adevărata ei pasiune. Să o convingi să lase pe altcineva să-i atingă mâncarea nu e o sarcină uşoară. Băieţii mei ştiu cum să obţină ceea ce-şi doresc.

Mă arunc în pat îmbrăcată în continuare cu rochia neagră. Negru. Aşa mă simt – lipsită de lumină şi de culoare.

Mă holbez la uşa de la baie. Mă ridic, şi picioarele

mă duc singure în locul în care l-am văzut ultima dată. Genunchii ating dalele reci, apoi mâinile, urmate de corpul care se întinde pe gresie. Dorindu-mi să fiu aproape de el, corpul meu atinge ultimul loc în care a fost el.

— Mai aveam atâtea de făcut, Todd. Copii de crescut, vacanţe de aranjat şi dragoste de făcut. Timpul nostru nu expirase încă. Mi-ai promis pentru totdeauna. Îmi cuprind picioarele. Acel „pentru totdeauna” nu s-a terminat. Eu încă sunt aici, la naiba! Ce fac acum? Cum ţin casa asta laolaltă? Ai dat foc fiecărei părţi a vieţii noastre. Odată cu tine, m-ai ucis şi pe mine! Urlu în timp ce plânsetele îmi străbat corpul. Pieptul meu se strânge în timp ce-mi prind picioarele. Sunt atât de nervoasă. De confuză. Nici un bilet? Nici o explicaţie? Să te ia naiba! Aveam nevoie de tine! Am lăsat totul pentru tine, şi tu-mi faci asta? În clipa asta, te urăsc.

Închid iarăşi ochii, lăsându-mi lacrimile să curgă pe măsură ce mă ia somnul.

*

— Presley. O voce cunoscută mă face să deschid ochii. Presley, scumpo, trezeşte-te!

Trag pătura peste cap.

— Pleacă! Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

A trecut aproape o săptămână de la înmormântare. Optsprezece zile de când Todd s-a sinucis. Alternez între a sta trează şi furioasă şi a dormi. Doar atât pot face zilele astea. Ştiu că nu le ofer copiilor tot ce au nevoie, dar nu reuşesc să-mi găsesc drumul prin ceaţă. Nu e nimic care să mă ghideze. Ceaţa e prea groasă, şi am inima prea grea.

— Asta e, zice Angie în timp ce trage de pătură. Dormi de ceva timp. Părinţii mei sunt jos. Vor să te vadă înainte să plece la aeroport.

Nu are sens să mă cert cu ea pe subiectul ăsta. Mormăi în timp ce mă dau jos din pat, aruncând pe mine un pulover larg.

Coborâm scările în timp ce ei îmi zâmbesc trist. Ochii soacrei mele sunt umflaţi de la atâta plâns. Nu vrea să ne părăsească pe mine, pe băieţi sau pe… Todd. În fiecare dimineaţă a vizitat mormântul.

— Nu mai putem să rămânem. Aş vrea să putem, draga noastră, spune Pearl.

— Înţeleg.

Socrul meu face un pas în faţă.

— Presley, sunt câteva lucruri de care va trebui să te ocupi. Agentul de asigurări al lui Todd a sunat. Va trebui să iei legătura cu el cât mai devreme mâine-dimineaţă. Dacă ai vreo întrebare în legătură cu formularele, sună-mă!

Încuviinţez din cap.

— Îţi mulţumesc, Martin! Apreciez.

El şi Angie sunt singurii care ştiu adevărul despre moartea lui Todd.

— Să veniţi să ne vizitaţi împreună cu băieţii, da?

Ochii lui Pearl lăcrimează în timp ce mă trage în braţele ei.

— Vă iubim pe toţi foarte mult. Sunt doar…

O consolez înainte ca Martin să o tragă înapoi spre el.

— Suntem aici pentru tine. Eşti ca propria fiică pentru noi.

— Mulţumesc!

Cayden şi Logan se grăbesc înspre ei, aruncându-şi braţele în jurul bunicilor.

— O să-mi fie dor de tine, bunico!

Îşi iau rămas-bun, iar eu îmi fac drum spre canapea. Angie vine cu o cană de cafea în locul în care m-am aşezat.

— Ia de aici! Bea!

O iau în mâini, dar nu reuşesc să-mi adun puterea ca să sorb o gură.

— Băieţi, vă puteţi duce să vă jucaţi în curte pentru câteva minute?

Mă uit la feţele lor, observând zâmbetele micuţe pe care nu le-am mai văzut de ceva timp, în timp ce ies amândoi.

— Am să-ţi spun asta şi am nevoie să mă asculţi, a

zis Angie, aşezându-se lângă mine. Să ştii că te iubesc.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. În jurul irisurilor albastre văd o dungă întunecată. Cearcănele de sub ochi sunt mai adânci decât mi le amintesc.

— Presley? zice, smulgându-mă din transă.

— Da, ascult.

Eliberează un oftat greu.

— Chiar mă asculţi? Adică, faci ceva şi tu?

— Poftim? Ce naiba vrei să zici cu asta?

— Copiii au nevoie de tine. Părinţii tăi pleacă mâine, iar eu trebuie să mă întorc la serviciu. Trebuie să ieşi din chestia asta... pe care nici măcar nu ştiu cum să o numesc. Arăţi ca naiba. Nu mănânci, tot ce faci e să dormi, şi persoana la care mă uit nu eşti tu.

Furia mea clocoteşte.

— Ai pierdut cumva vreun soţ? Ai intrat în baie şi l-ai găsit spânzurat? Ai urlat la el să se trezească? Da? Ai făcut toate astea? O atac, simţind cum îmi creşte furia. Nu? Oh, aşa e... eu eram aia!

— Ştiu că eşti furioasă. Fii furioasă! Fii orice!

— Sunt! urlu cu mâinile tremurânde. Sunt teribil de furioasă! Cum a putut să-mi facă asta, Angie? Cum naiba de a crezut că asta era unica soluţie?

— Nu ştiu, draga mea. Chiar nu ştiu. Şi eu sunt şocată. Urăsc faptul că a făcut asta. Propriul meu frate! Îşi încleştează pumnii. Nu are nici un sens, dar nici nu poţi să rămâi aici paralizată. Băieţii au nevoie

de tine.

Nu sunt insensibilă faţă de sentimentele ei. Îmi dau seama că şi ei îi vine greu. Şi eu am un frate, şi, deşi nu mai suntem la fel de apropiaţi, aş fi devastată dacă l-aş pierde. Dar nu cred că voi reuşi să-mi scot imaginile alea din minte vreodată. Viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel. De fiecare dată când mi se închid ochii, îmi aduc aminte toate evenimentele acelei zile, cu lux de amănunte.

— Nu-mi spune de ce au ei nevoie. Nu-mi spune ce crezi tu că ar trebui să fac eu! Tu nu eşti eu. Aparent, tu eşti mai puternică decât mine. Eu nu reuşesc să mă opresc din a-mi pune întrebări. Nu are sens. De ce mi-ar fi făcut una cu asta?

— Tot ce pot să zic acum e că s-a simţit fără speranţă.

— Atunci, ăsta e un sentiment cu care chiar empatizez acum.

Angie se ridică şi îşi trece mâna prin păr.

— O să te duci la duş. Ai să te îmbraci în altceva decât trening şi ai să devii funcţională.

Cine naiba se crede? Cum îndrăzneşte să-mi vorbească în felul ăsta? Totul doare. Capul, inima, sufletul.

— Nu ai idee cum mă simt.

— Atunci, spune-mi!

Ideea de a încerca să articulez ce simt mă

obosește.

— Confuză. Sunt foarte confuză. Mă tot întreb de ce. De ce, de ce, de ce? Trec de la negare la furie şi înapoi la negare. Încă aştept ca el să deschidă uşa sau să-mi trimită vreun mesaj. Nu mă pot abţine să nu-l sun. Încep să plâng din nou. Sun şi-i ascult vocea. Ascult înregistrarea la nesfârşit, pentru că nu am să îl mai aud niciodată.

— Şşşttt… Mă îmbrăţişează. S-a întâmplat ceva cu el sau între voi?

Asta e întrebarea de un milion de dolari. Am umblat prin lucrurile lui, căutând un răspuns, dar n-am găsit nici unul. Biroul lui de acasă nu conţinea nimic. Şi tot ce deţinea se afla la locul lui.

— N-am idee. Vocea mea e plină de emoţii. Ăsta nu e bărbatul pe care-l cunoşteam. Soţul meu, fratele tău, tatăl lor – nu ar fi făcut asta. Ar fi vorbit cu mine… sau nu ştiu.

Îmi cuprinde mâna într-a ei.

— Când le vei spune băieţilor adevărul?

Închid ochii şi răsuflu adânc.

— Nu le pot spune totul. Ştiu că nu sunt bebeluşi, dar nu vreau să afle vreodată detaliile.

Ea face ochii mari.

— Pres…

— Nu vreau să afle vreodată că el a ales să ne părăsească. Nu voi minţi, dar am să-i protejez. Şi am

nevoie ca tu să faci la fel.

— Pres, obiectează ea, dar ridic mâna să o opresc.

— Nu. Vocea mea nu lasă loc de discuţii. Sunt copiii mei. Deja şi-au cerut iertare că nu au putut să-l salveze, şi îi mulţumesc bunului Dumnezeu că nu au apucat să meargă la etaj. Noi trebuie să protejăm copiii. Nu vreau să afle vreodată ce a făcut el. Emoţiile pe care le simt eu, furia, dezamăgirea şi confuzia – nu vreau să le simtă şi ei. Nimeni nu mai trebuie să ştie. Nici mama ta, nici părinţii mei, nimeni.

Se lasă pe spate, iar pe faţa ei se vede că nu este de acord cu mine.

— Într-o zi vor afla, şi atunci ce ai să faci?

— Voi vedea atunci.

Probabil nu ar trebui să iau genul ăsta de decizii în momentele astea. Nu sunt în cea mai bună formă mentală, dar în legătură cu asta… mă simt sigură. Copilaşii ăştia sunt tot ce mi-a mai rămas. Inima mea e frântă, nu doar din cauza pierderii lui, ci şi din cauza modului în care a făcut-o. De ce nu a putut să discute cu mine? Când a decis asta?

— În regulă, spune ea cu dezamăgire în glas. Nu sunt de acord, dar nu am să zic nimănui nimic.

Stăm într-o tăcere stranie. De când am plecat din Tennessee, Angie mi-a fost cea mai bună prietenă. M-a ajutat în atâtea moduri, dar acum nu are ce să facă. Trebuie să mă descurc singură.

*

Apuc telefonul de pe noptieră.

— Alo?

Vocea mi-e încă îngreunată de somn, deşi e trecut de ora două după-amiaza.

— Doamnă Benson, John Dowd la telefon. Am fost agentul de asigurări al lui Todd.

— Oh, da. Mă ridic, ştergându-mă la ochi. Mulţumesc că aţi sunat înapoi.

— Voiam să confirm câteva informaţii împreună cu dumneavoastră. E momentul potrivit?

Băieţii sunt la şcoală, eu în pat, şi nu plănuiesc să mă mişc de aici azi, aşa că presupun că e un moment cât de bun se poate.

— Desigur, domnule Dowd. Putem vorbi.

El eliberează un oftat lung.

— Vă sun în legătură cu situaţia plăţii asigurării. Socrul dumneavoastră a început procesul din partea familiei. Acum un an, Todd m-a rugat să-i revizuiesc planul de asigurare de viaţă. A crescut suma de la 500 000 de dolari la 750 000. Voia să se asigure că aveţi un venit bun, în caz că s-ar fi întâmplat ceva, odată ce aţi început afacerea.

— Oh, presupun că asta a fost foarte drăguţ din partea lui.

Ce drăguţ că se gândise la viitor, am vrut să pufnesc.

— Da, ei bine, problema e că avem o clauză împotriva sinuciderii. Martin ne-a explicat circumstanţele în care domnul Todd a murit. Problema e că… dacă planul nu are cel puţin doi ani, poliţa de asigurare nu va fi plătită.

Podeaua se înclină din nou sub mine.

— Dar el era susţinătorul primar al familiei. Nu înţeleg. Nu vom primi nimic?

Bărbatul tuşeşte.

— Mi-e teamă că nu. Am încercat, dar, din cauză că poliţa are doar un an de la emitere, ei refuză să plătească orice altceva peste cât a plătit deja Todd. Am făcut un calcul, dar, sincer, doamnă Benson, nu e cine ştie ce.

Oh, Dumnezeule!

— E-eu, mă bâlbâi, încercând să-mi găsesc cuvintele. Dar copiii mei. Casa noastră. Cum o să supravieţuim? Cum voi plăti ipoteca şi facturile?

— Îmi pare foarte rău. Aş suna la bancă, să aduc în discuţie cazul dumneavoastră. Uneori, ei au de-a face cu situaţii de genul ăsta. Am să-l sun şi pe Martin, să-i explic situaţia. Dar să ştiţi că am încercat toate recursurile posibile. Agenţia de asigurare nu vă poate oferi nimic.

— Nu ştiu cum ar trebui să rezolv asta. Mi se face

rău. Sunteţi absolut sigur că nu-mi mai rămâne nici o altă posibilitate? Dacă mi-aş lua un avocat?

Domnul Dowd oftează.

— Mi-aş dori să poată fi de ajutor. Dar poliţa e foarte clară.

— Bine, atunci, răspund înfrântă.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, o voi face. Încă o dată, îmi pare rău.

— Mulţumesc!

Închid telefonul, încasând o nouă lovitură. Ele tot vin.

Capitolul 4

Bineînţeles. Doar la asta mă pot gândi. Bineînţeles că se întâmplă asta. Dacă nu ar fi schimbat planul, am fi avut bani să ne plătim facturile. Acum, habar n-am cum o să plătim ipoteca. Cofetăria noastră abia se menţine pe linia de plutire, ce să mai iau şi salariu cât să supravieţuiesc.

Petrec următoarea oră căutând prin biroul de acasă. Nu găsesc nimic care să aibă legătură cu banii. Nici un extras de cont, nici o factură de la cardul de credit, nici o dovadă de plată… nimic. Nu ştiu dacă a păstrat toate chitanţele la muncă. Găsesc numerele de telefon de pe cărţile de vizită şi încep să sun.

— Cum adică avem o plată restantă? întreb la cea

de-a patra companie de împrumuturi bancare.

— Îmi pare rău, doamnă Benson, îmi spune femeia de la telefon pentru a zecea oară. Istoricul arată că soţul dumneavoastră a agreat un plan de plată, dar nu a fost capabil să se ţină de acesta. Dacă nu plătiţi soldul minim până la finalul săptămânii, vom trimite recuperatorii.

Mi se scurge sângele din trup. E acelaşi discurs pe care l-am auzit şi când am sunat în legătură cu celelalte conturi. Zeci de păreri de rău. Sute de lacrimi. Şi zero răspunsuri despre cum aş putea să trec prin criza asta. Decid să sun la birou. Poate ştie Jeff unde naiba s-au dus salariile lui Todd.

— Sterling, Dodd and March Investment, îmi răsună în urechi vocea dulce a Kylei.

— Salut, Kyla. Am eliberat un oftat tremurător. Sunt Presley Benson. E Jeff disponibil?

Nu am avut timp să mă gândesc la prea multe, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut la înmormântare. E totul în ceaţă, oricum, un coşmar groaznic.

— Oh, îmi pare rău în legătură cu Todd.

Îngrijorarea ei pluteşte în aer.

— Mulţumesc, răspund pe pilot automat.

Aud asta atât de des, încât şi-a pierdut semnificaţia. Pentru ce le pare rău? Că sufăr? Că băieţii mei nu mai au tată? Că nu au intuit acest deznodământ? De ce naiba le pare rău mai concret?

Tuşeşte.

— Am vrut să sun.

— E în regulă, încerc s-o liniştesc. E Jeff disponibil?

— Ăăă… el e… el nu… se simte bine, zice ea bâlbâindu-se. De fapt, nu e la birou acum.

— În regulă, spun eu confuză. E vreunul dintre managerii lui Todd acolo? Încerc să aflu nişte informaţii în legătură cu salariile lui.

În familia noastră, Todd se ocupa de toate facturile. Nu aveam de ce să mă îngrijorez, fiindcă el era investitor. Avea sens să se ocupe de finanţele noastre.

— Îmi pare rău, doamnă Benson. Îşi coboară vocea. Todd nu mai lucra aici de o vreme. A primit ultimul salariu cu luni în urmă.

— Poftim?

— Nu ştiu… Pot să vă fac legătura cu cei de la Resurse umane, dar nu ştiu cu ce vă pot ajuta ei.

— Nu înţeleg. S-a dus la muncă în ziua în care a murit.

— Haideţi să vă fac legătura cu mesageria vocală a lui Jeff, răspunde ea repede.

Până să apuc să mai spun ceva, aud vocea lui Jeff, urmată de un bip.

— Jeff, sunt Presley. Am nevoie să mă suni înapoi. Sunt… doar sună-mă!

Închid telefonul şi rămân locului, siderată.

Şi-a pierdut serviciul? A schimbat companiile şi de aia aveam plăţile întârziate? Ce naiba se petrece? Nu mai suport. Nu ne vin banii de nicăieri, şi trebuie să plătesc facturi despre care nici măcar nu ştiam că există. Trebuie să-mi fac griji în legătură cu ce pun pe masă şi pentru cum o să păstrăm un acoperiş deasupra capetelor noastre.

Oh, Dumnezeule! Casa.

Apuc telefonul şi o sun pe proprietară.

— Cât de în urmă suntem cu plata ipotecii? întreb.

Închid ochii şi mă rog să fi plătit măcar asta.

— Casa intră în executare silită săptămâna asta.

Mă apuc cu mâna de gât în timp ce mă chinuiesc să respir. Cum a putut să ne facă asta? O lovitură după alta. Ne-a minţit în tot timpul ăsta. Furia mă acaparează, şi degetele îmi tremură. Se presupunea că bărbatul ăsta trebuia să fie omul de bază, şi a făcut aşa ceva? Timp de câteva luni a trăit o altă viaţă? Mă ridic şi încep să mă plimb dintr-o parte în alta a camerei.

— Dar… Închid ochii şi oftez prelung. Am doi copii mici, soţul meu a decedat şi mi-e teamă că nu am cum să plătesc toate sumele restante.

Mă dezintegrez în faţa noii realităţi financiare.

— Înţeleg, doamnă. Vocea ei e plină de compasiune. Pot să vă fac legătura cu supervizoarea

mea, dar nu prea avem o soluţie, doar dacă se plătesc măcar patru luni de întârziere.

— Vă rog, o implor eu. Nu pot pierde casa asta.

Discut din nou despre situaţia mea cu supervizoarea. Îmi oferă o lună, la capătul căreia va trebui să le dau foarte mulţi bani.

Nu există nici o şansă ca asta să fie posibil.

Şi dacă aş fi destul de norocoasă încât să găsesc un loc de muncă, nu aş face atât de mulţi bani. Nu cunosc pe nimeni care să-i dea un salariu zdravăn unei femei care a stat acasă cu copiii timp de douăsprezece ani şi care are doar ceva experienţă în ale gătitului.

După ce am închis, i-am trimis un mesaj lui Angie şi am rugat-o să vină pe la mine. Situaţia mea era dezastruoasă.

Simt că lumea mea face implozie din nou.

Sunt terminată. Şi singură.

Zece minute mai târziu, aud cum se deschide uşa de la intrare.

— Sunt la bucătărie, strig eu.

— Hei, ce faci? întreabă Angie.

Repet ce am discutat cu agentul. Îi pică faţa pe măsură ce îi redau conversaţia. Simt că îmi fuge pământul de sub picioare, iar speranţele mele se scurg ca nisipul dintr-o clepsidră. Rămân fără timp, la fel cum s-a întâmplat şi cu finanţele noastre.

— Ai sunat la bancă?

— Da, spun în timp ce simt cum furia îmi curge prin vene. Se pare că Todd nu a mai plătit ipoteca de patru luni. Ştiai că nu mai munceşte pentru Sterling? întreb, cu speranţa că poate ea ştia şi sufăr eu de amnezie.

— Nu, a fost acolo săptămâna trecută. M-a sunat de la birou, să vadă dacă putem să luăm prânzul împreună.

— Ce? întreb complet pierdută. Nu înţeleg. Kyla mi-a zis că nu mai lucrează pentru ei de câteva luni. Ce naiba se întâmplă?

Încep să tremur.

— Nu ştiu, Pres. Nu ştiu ce să mai cred.

Ei bine, nici eu.

— Am atins limita maximă pe toate cardurile de credit şi banca a început deja procedura de executare silită.

— Dumnezeule!

— M-a minţit. Mi-a spus că suntem bine. Se ducea la muncă în fiecare zi, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt terminată. Nu-mi permit casa asta. Nici măcar nu am bani să plătesc utilităţile.

Ea face un pas în faţă şi mă apucă de umeri. Pot să văd cum frica i-a învăluit chipul.

— Poţi să locuieşti cu mine. Să vii împreună cu băieţii la mine în apartament.

Închid ochii, în timp ce o ţin de mâini.

— Nu putem.

— O să iau un împrumut. O să fac ceva.

— Angie, oftez eu, nu poţi să faci nimic pentru noi. Trăieşti într-un apartament cu un singur dormitor, în centrul Philadelphiei. Ai la fel de multe datorii ca noi. Cofetăria nu ne aduce nici un venit.

Cu fiecare dram de adevăr care-mi iese pe gură, există câte un strop de conştientizare a ceea ce urmează să se întâmple.

— Nu poţi să te întorci în Tennessee. Nu poţi să pleci de aici.

— Crede-mă, prefer să-mi tai o mână decât să mă întorc în Bell Buckle. Am o lună, poate chiar două la dispoziţie ca să descopăr cum putem ieşi din groapa asta în care ne aflăm.

Ea încuviinţează din cap.

— O să găsim o soluţie. Nu te pot pierde şi pe tine.

Şi eu sper asta al naibii de tare, pentru că, dacă nu voi putea scoate, în mod magic, o sumă mare de bani, viaţa pe care am cunoscut-o în ultimii optsprezece ani va deveni o amintire îndepărtată.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Benson. În acest moment, banca nu vă mai poate oferi nici o prelungire, îmi explică din nou o femeie cu siluetă suplă.

Mi-am epuizat toate opţiunile. Am găsit să împrumut bani ca să acopăr o lună, dar acum o iau de la capăt. Nu am destule fonduri pentru o nouă plată. Şi nu mai dispun de nici un ajutor.

— Deci nu mai am nici o opţiune?

— Mi-e teamă că nu.

Mintea mea nu e capabilă să proceseze tot ce se întâmplă. Continui să sufăr pierdere după pierdere. Am petrecut ultimele săptămâni încercând să găsesc o soluţie. Când reuşesc să fac un progres, adică să plătesc ceva, aflu că mai există o jumătate de duzină de carduri de credit pe care le-a făcut pe numele meu. Cum conturile se pot crea online, nu a avut nevoie decât de numărul meu de asigurare socială şi de data naşterii. Sunt responsabilă din punct de vedere legal pentru toate conturile. E un coşmar continuu din care nu mă pot trezi.

Mă ridic, îmi iau geanta şi ies fără să mai spun un cuvânt. Nimic din ce aş putea zice nu are cum să îmi schimbe situaţia. Eu şi copiii mei vom fi fără adăpost, faliţi − şi nu mai avem altă opţiune. Nu pot să-mi iau un credit fără venit şi cu atâtea descoperiri de credit. Şi, sincer, nu prea mai am timp să caut alte opţiuni.

Când am ajuns acasă, am privit în jur copleşită de sentimente contradictorii. Nu vreau să plec, dar nici nu vreau să rămân aici. Băieţii nu pricep de ce mă văd adormind pe canapea în fiecare seară. Dar nu pot să

mă culc în patul ăla uriaş care-mi aduce aminte că el a plecat.

Încet, urc scările către dormitorul meu. Îmi scot cerceii cu perlă, pe care Todd mi i-a dăruit în ziua nunţii noastre, şi-i strâng în palmă, simţind cum mă înţeapă, chiar înainte să-i arunc în partea cealaltă a camerei.

— Să te ia naiba! urlu în timp ce apuc fotografia cu noi de pe noptiera mea. Minciuni! Ne-ai minţit! M-ai rupt în două! strig la bărbatul din poză. Te-am iubit! Te-am crezut când mi-ai zis că nu ai să mă răneşti niciodată! Vocea mi se frânge. Nu m-ai rănit! M-ai distrus. I-ai distrus pe băieţi, pentru că eşti egoist! Egoist! Arunc fotografia pe podea, şi sticla se sparge în mici cioburi. Tu! Lacrimile curg. Tu ai făcut asta. Nu ai putut să faci faţă, aşa că ne-ai lăsat pe noi să ne batem capul? Despre asta e vorba?

Capul îmi cade pe spate în timp ce vorbesc cu tavanul.

Am încercat atât de mult să îmi ţin cumpătul. În fiecare zi adun destulă putere cât să-i duc pe Cayden şi pe Logan la şcoală, ca apoi să mă strecor înapoi în pat. Am trăit toată viaţa cu cineva care a avut grijă de mine. Nu ştiu cum să fiu femeia asta. Tatăl meu, *el* şi apoi Todd au definit ceea ce sunt. Acum, sunt *văduva.*

Sunt femeia al cărei soţ a murit tragic.

De-ar şti ei!

Ochii mi se închid în timp ce încerc să-mi fac ordine în emoţii. Băieţii au să ajungă în câteva ore acasă, iar eu trebuie să încropesc un plan.

Până să mă gândesc, aud soneria.

— Jeff, zic eu încet. Nu mă aşteptam să te văd.

— Pot să intru, Presley?

Deschid uşa şi flutur din mână, invitându-l pe fostul şef al lui Todd.

— Cu ce pot să te ajut?

Priveşte deranjul, şi, pentru prima dată, le văd pe toate. Farfurii adunate, haine aşezate grămezi şi pungi de chipsuri deschise. Mă înfior. În ultimele două săptămâni, am mâncat doar chipsuri.

— Cum rezişti?

Jeff şi Todd erau extrem de apropiaţi. Au contribuit la creşterea companiei şi la transformarea ei în ceea ce e azi. Amândoi au fost promovaţi cam în acelaşi timp şi au avut grijă de conturi de top. Pentru vârsta lor, banii pe care îi făceau erau remarcabili.

— Ce-ţi pasă? întreb, şi dispreţul se rostogoleşte din fiecare silabă.

Eliberează un oftat prelung înainte să-şi ducă mâinile la ceafă.

— Îmi pare rău că nu am venit la înmormântare. Nu-mi vine să cred că s-a… adică, niciodată nu l-aş fi crezut capabil să…

Doar Angie şi socrii mei ştiu că a fost sinucidere.

Cuvintele lui îmi dau de înţeles că şi el ştie.

Gura mi se deschide uşor în timp ce pieptul mă doare.

— Ştiai că exista această posibilitate? Mă chinuiesc să trag aer în piept. Ştiai că se gândea la asta?

— Nu am crezut că vorbea serios, Presley. Nu el. Nu aşa.

Fiecare gură de aer necesită un efort supraomenesc. Fac un pas în spate, picioarele mele se lovesc de canapea, şi mă prăbuşesc.

— Ai fi putut să-l opreşti. Privirea mi se înceţoşează de la lacrimi. Ai fi putut să-mi spui mie sau altcuiva. Dacă ai fi făcut-o, poate că m-ai fi scutit de viaţa asta nenorocită.

— Dacă aş fi crezut măcar pentru o secundă că vorbea serios, aş fi făcut-o, îmi explică el.

Îl privesc în timp ce se ghemuieşte în faţa mea, cu o expresie de durere întipărită pe chip.

— Jur!

Corpul meu tremură în vreme ce simt cum totul vine înspre mine. Mă simt ca atunci când am dat peste el. Tot ce pot să fac e să stau aici, nevenindu-mi a crede. S-a dus la Jeff, nu la mine. Dar Jeff nu ne-a zis. Totul e atât de aiurea. Îmi înăbuş dorinţa de a ţipa. De ce nu a avut încredere în mine?

Jeff mă apucă de mână.

— A venit la birou şi m-a implorat să-l reangajez. I-am explicat că nu pot face asta. Investitorii nu mai voiau să lucreze cu el după ce pierduse mulţi bani pe un pont prost. Toţi clienţii îşi pierduseră încrederea în el, dar el a continuat să mă implore. Mi-a zis că e disperat şi că nu ţi-a spus că a fost concediat, a adăugat, făcând o pauză şi inspirând adânc. I-am explicat că aveam mâinile legate, dar că eram dispus să ajut altfel, dacă puteam.

Văd că vrea să-mi spună mai multe. Îmi închid strâns ochii în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

— Continuă, murmur eu.

— Mi-a zis că probabil nu o să ne mai vedem şi m-a făcut să promit că o să mă asigur că tu şi băieţii sunteţi bine. Nu înţelegeam de ce naiba spunea asta, aşa că l-am întrebat, dar nu mi-a zis decât că o să plece.

Un urlet mi se desprinde din gâtlej, în timp ce simt cum mă destram. Mâinile îmi acoperă faţa, iar braţele lui Jeff mă cuprind.

— De ce? întreb eu din nou, încercând să găsesc sensul.

— Credeam că se referă că pleacă din oraş, nu la aşa ceva. Când am auzit, nu am putut da ochii cu tine. Mă mângâie pe spate. Îmi pare atât de rău! Nu am crezut vreo clipă că vorbea serios. Nu m-am gândit că se referea la asta.

Jeff stă cu mine în următoarea oră, în timp ce procesez tot ce-mi povesteşte. Se simte vinovat, iar eu încerc să supravieţuiesc de la un minut la altul. Vorbim despre cât de rău stau financiar, şi Jeff se oferă să ne ajute, dar, când aude cifrele, faţa lui spune totul. Nu există soluţie pentru problema asta. Nu e o simplă tăietură, ci o întreagă arteră care a fost secerată. Noile facturi vor veni curând, banca va lua casa, şi nu e nici o cale să opresc asta.

Mi-e clar că de acum înainte trebuie să o las în urmă pe fata dependentă şi să stau pe propriile picioare.

Capitolul 5

Trei luni mai târziu

— Nu merg, zice Cayden din pragul uşii, cu braţele încrucişate. Nu mă mişc. Urăsc asta.

Nu e singurul. Şi eu simt la fel. Logan e singurul care face cât de cât faţă. De când ni s-a spus că va trebui să eliberăm casa în şaizeci de zile, viaţa noastră se destramă. Abia ne ţinem laolaltă cu scotch şi gumă de mestecat.

— Ştiu că nu vrei să pleci. Dar n-avem unde să locuim, Cay. Bunu' şi buna au o casă mare, şi, imediat ce strângem mai mulţi bani, o să ne mutăm de acolo. E

doar temporar.

Sau cel puţin aşa mă amăgesc pe mine însămi. Azi-noapte am petrecut două ore plângând în timp ce strângeam restul lucrurilor. A trebuit să vând toată mobila şi orice nu intra în mica remorcă. Practic, nu vom duce nimic la noua casă, doar haine şi obiecte personale.

— Ne obligi să plecăm! Aici am locuit cu tata! Ăsta e locul unde a stat şi el. De ce încerci să-mi faci viaţa mizerabilă?

— Da, Cayden. Ăsta e scopul meu, să te fac să te simţi mizerabil. Nu avem altă opţiune. Nu avem unde locui.

Pufneşte şi mormăie înainte să-şi pună căştile la loc. Asta e noua normalitate cu el. Nu face decât să se uite la videoclipuri şi să asculte muzică. E furios, în timp ce Logan e deprimat şi lipicios. Uneori, îmi doresc să mă port ca ei, dar nu am avut timp să îmi permit să simt ceva. Am petrecut ore încercând să găsesc o soluţie ca să nu ne întoarcem în Tennessee.

Dar e inevitabil. Trebuie să locuiesc cu părinţii mei, să muncesc la fermă şi să înfrunt fiecare persoană care mi-a zis că o să mă întorc. Singurul lucru bun e că *el* nu e acolo. Are să fie greu, dar măcar nu o să fiu nevoită să dau ochii cu băiatul cu care am fugit.

Angie ia ultima cutie în timp ce Cayden şi Logan

se urcă în maşină fără tragere de inimă. Stau în prag, simţind emoţii contradictorii. Asta e casa în care i-am adus pe gemeni. E locul unde au făcut primii paşi, unde au învăţat să meargă cu bicicleta, locul în care avem atâtea amintiri şi unde mi-am imaginat viitorul nostru, dar e şi plin de durere. Nu am mai păşit în baia de la dormitorul nostru de când l-am găsit pe soţul meu acolo. Nu pot intra acolo. Îi văd corpul atârnând, deşi ştiu că nu e acolo. Inima mi-o ia la galop numai când ating mânerul uşii. În schimb, am folosit-o pe cea din hol, unde nu mă bântuie nici o amintire.

Închid uşa cu lacrimi în ochi. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni, asta era casa noastră.

Angie se sprijină de portiera mea cu ochelarii de soare pe ochi, deşi afară e înnorat.

— Hei!

Încearcă un surâs.

— Nu ne spunem adio. Spun cuvintele cu atâta siguranţă, încât aproape că le cred. O să mă întorc.

Angie face un pas înainte.

— Ştiu.

— Jur că aşa va fi! Vreau să mă ţii la curent în legătură cu cofetăria, deşi nu mai sunt proprietară.

A fost primul lucru pe care fusesem nevoită să-l vând. Deşi nu făceam profit şi nu am obţinut cine ştie ce, tot ne-a ajuns până acum.

— Mereu va fi pe jumătate a ta! mă corectează ea.

— Spune-i lui Party să mai scadă din zahăr. Şi adu-i aminte lui Beth să facă loturi mai mici de brioşe cu banană, mormăi eu, evitând să-mi iau rămas-bun. Oh, şi ia-ţi un câine sau ceva, ca să nu devii singuratică.

Ea zâmbeşte şi îşi şterge lacrimile de sub ochelari.

— Îmi aduc aminte când ai venit aici de la mama naibii, din Tennessee. Aveai cizme de cowboy, blugi pictaţi, şi părul tău era… ei bine.

Amândouă râdem.

— Abia trecuseşi peste anul despre care nu vorbim, apoi l-ai întâlnit pe Todd. Îmi aduc aminte că-mi doream să fim surori. Nu m-am gândit că asta s-ar putea întâmpla cu adevărat[1]. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult. Aş da orice să te păstrez alături. Eşti prietena mea cea mai bună.

O lacrimă alunecă din spatele ochelarilor, şi fac un pas înspre ea.

— Şi tu eşti prietena mea cea mai bună. Eşti sora mea. Şi ştiu că vrei să rămânem aşa. Dumnezeu ştie cât de mult îmi doresc să nu mă întorc acolo. Dar nu regret nimic. Chiar dacă aş fi ştiut că avea să se întâmple asta… tot n-aş schimba nimic.

---

[1] În limba engleză, cumnată se spune „sister in law“, adică soră prin lege.

Braţele ei mă strâng, în timp ce tristeţea ne învăluie. Pătura disperării ne acoperă de prea mult timp.

— Promite-mi că vei suna măcar o dată pe săptămână. Şi că voi putea să vin să vă vizitez.

— Promit! O lacrimă îmi curge din ochi. Şi mă voi întoarce cât de repede pot.

— Oricând ai nevoie să vii aici, o să vă fac loc. Cine are nevoie de sufragerie?

Amândouă chicotim, şi deodată mă loveşte… e posibil să nu o mai văd vreme îndelungată. Nu ştiu când îmi voi permite să aranjez o călătorie. Am destui bani cât să ajung în Tennessee şi cam atât. Am atâtea să-i povestesc. Lucruri pe care nu am avut ocazia să i le împărtăşesc.

— Ascultă! Aştept să văd că se uită la mine înainte să continui. Trebuie să-ţi deschizi inima. Ştiu că idiotul ăla ţi-a frânt-o, dar las-o să se vindece. Nu munci prea mult, ia-ţi timp să te bucuri de lucruri. De asemenea, părul tău arăta mai bine şaten. Rezolvă asta!

Îi fac cu ochiul.

— Afurisito!

— M-ai salvat când lumea mea s-a destrămat. Şi o faci din nou acum, fie că-ţi dai seama, fie că nu.

— Cred că şi reciproca e valabilă. Zâmbeşte înainte să mă tragă din nou în braţele ei. Ai grijă de

tine! Deja îmi e dor de tine şi de băieţi.

Acum, e rândul meu să plâng.

— Îmi doresc…

— Şi eu.

— Te sun curând.

Ne-am mai îmbrăţişat o dată înainte să urc în maşina achitată în urmă cu un an. Slavă Domnului! Băieţii îi fac cu mâna în timp ce lăsăm trecutul în urmă, doar ca să ne întoarcem cu faţa către locul care adăposteşte toată copilăria mea. Privesc în oglinda retrovizoare cum dispar casa în care mi-am făcut o familie şi viaţa pe care am crezut că o s-o trăiesc.

— Mai avem mult? mă întreabă Logan pentru a suta oară.

— Dacă mă mai întrebi o dată, am să te leg de capotă, mormăi în timp ce traversăm graniţa cu statul Tennessee.

— Fă-o din nou! îl tachinează Cayden. Apoi încep să se enerveze unul pe altul, ceea ce mă scoate din minţi.

Când intrăm în Belford, conduc deja de câteva ore. Cu fiecare kilometru care se scurge, simt că mi se strânge stomacul. Locul e frumos. E demodat, plăcut şi lipsit de intimitate. E reprezentarea grăitoare a unui orăşel. Amintirile motivelor pentru care am părăsit locul ăsta mă năpădesc. Degetele mele se înfig în

volan în timp ce muşchii spatelui se contractă. Mă simt copleşită de amintirile care vin din toate direcţiile. Simt că aerul devine din ce în ce mai greu de respirat. Îmi tot spun că n-am avut de ales şi că o să rămânem doar până când ne punem pe picioare.

Când le-am povestit despre situaţia noastră financiară, mama şi tata nu au ezitat să ne îndemne să ne mutăm la ei. Locul în care am copilărit se întinde pe o suprafaţă mare, cu o casă în care poate încăpea practic toată populaţia oraşului. Tatăl meu a construit totul de la zero. Părinţii lui aveam pământul, dar el a jurat că avea să îi ofere mamei un loc de care să fie mândră. Când m-am născut eu, ei terminau prima rundă de renovări. De fiecare dată când tatăl meu avea timp, mai construia ceva.

În vreme ce conduc prin oraş, văd câţiva proprietari de magazine cum se uită din spatele ferestrelor. Încerc să nu mă fac mică în scaunul şoferului. Probabil au aflat că venim din minutul în care mama a încheiat conversaţia cu mine. Deşi nu îi plac bârfele, bag mâna-n foc că a strigat vestea din toţi rărunchii. Mutarea aici a fetiţei şi a scumpilor nepoţei e tot ce-şi dorea.

— Băieţi, îi strig eu, ca să le atrag atenţia. Am ajuns.

— Ce e aia? Amândoi au năsucurile lipite de geam în timp ce privesc locurile în care eu am crescut.

Arată ca într-un film western vechi.

Râd.

— E centrul vechi.

Cayden mârâie şi îşi pune căştile la loc. Logan continuă să se uite pentru următoarele treizeci de secunde cât durează până traversăm porţiunea asta.

— Asta e tot?

— Da, aprob. Nu clipi, că altfel ai să ratezi spectacolul.

— Unde e Target? Sau mallul?

Oftez.

— La patru oraşe distanţă.

Viaţa pe care o ştiau e departe. Aici, nu există ore întregi de jocuri video, dar nici riscul să te plictiseşti vreodată. Când trăieşti la fermă, mereu sunt treburi de rezolvat. Am crescut strunind bovinele, adunând ouăle şi mulgând vacile. Ei nu au văzut niciodată un cal, darămite să călărească unul.

Vocea lui Logan devine mai stridentă.

— Patru oraşe? Mamă! Dacă avem nevoie de ceva?

— Ei bine… Chicotesc în timp ce le vorbesc. Aşteptaţi până avem drum încolo.

Cayden mormăie ceva cum că îşi urăşte viaţa. Când i-am spus că trebuie să ne mutăm, şi-a sunat cel mai bun prieten şi m-a întrebat dacă el şi Logan pot să se mute la el. Bineînţeles că asta nu avea să se

întâmple niciodată, dar tot a implorat. Nu le-a fost uşor să-şi abandoneze şcolile şi prietenii. Înţeleg – nici pentru mine n-a fost uşor.

Ajung la intersecţia dintre şosea şi parc.

— Ferma de bovine Townsend, citeşte Logan pe un semn alb mare. Vom fi Townsend acum?

— Nu, răspund imediat. Eşti un Benson şi aşa vei fi mereu. Tăticul tău ţi-a dat numele ăsta. E un cadou pe care nu va trebui să-l dai înapoi niciodată.

Zâmbesc în oglindă. Asta e ceva ce mama i-a zis lui Cooper pe când eram mici.

Logan a răsuflat uşurat.

— Nu ştiam.

Cayden îşi scoate căştile în timp ce mă întorc cu faţa la ei.

— Ascultaţi-mă, ştiu că nu sunteţi încântaţi de mutarea asta. S-au întâmplat multe schimbări într-un timp scurt. Dar sunt multe lucruri distractive pe care le puteţi încerca dacă tot sunteţi aici. Minciună. Şi şcolile nu sunt nasoale. Altă minciună. În plus, s-ar putea să vă faceţi nişte prieteni mai buni chiar decât cei rămaşi în urmă. Dumnezeule, încep să mă pricep la asta. Vă rog să-mi promiteţi că măcar o să încercaţi să profitaţi la maximum.

Încuviinţează din cap în tandem. Dacă chiar o să facă asta sau nu e altă poveste. Intru pe alee şi pornesc pe cel mai lung drum pe care am fost

vreodată. Fiecare centimetru se simte ca un kilometru. Simt rotaţiile roţilor direct în adâncul stomacului meu şi mă forţez să mă stăpânesc pe măsură ce ne mişcăm.

Mama şi tata sunt pe verandă, privindu-ne cum ne apropiem.

— Aţi sosit! strigă mama când coborâm din maşină.

— Mamă, tati. Zâmbesc în timp ce privesc casa. Am mai fost aici doar o singură dată de când am plecat, acum şaptesprezece ani. Băieţii aveau mai puţin de un an, şi i-am vizitat pe ai mei doar două zile. Întregul oraş i-a povestit lui Todd cum eu şi fostul meu iubit eram meniţi să fim împreună pentru totdeauna. A fost incredibil de inconfortabil. După aia, Todd plătea ca părinţii mei să vină la noi acasă, de două ori pe an.

— Aţi vopsit, remarc eu.

— Au trecut aproape optsprezece ani, Presley. Bineînţeles că am vopsit.

Mă uimeşte cum mama mea mă poate pune la punct în vreme ce mă sărută pe obraz.

Băieţii privesc în jur cu uimire. Ei ştiau că eu am fost crescută în regiunea asta, dar cred că versiunea lor de ţară e un pic diferită de a mea. Todd credea că trăiam într-o zonă rurală din Pennsylvania. Obişnuiam să râd şi să-mi dau ochii peste cap. Băieţii

ca el habar n-aveau.

Logan şi Cayden îl asaltează pe bunicul lor cu întrebări.

— Ai mulţi cai, bunicule?

— Putem să călărim?

— Mănânci vacile pe care le creşti aici?

— E asta o grădină zoologică?

— Cine te trezeşte dimineaţa, cocoşul sau ceasul? Avem Wi-Fi?

— Băieţi, băieţi! Îmi aşez mâinile pe umerii lor.

— Uşor. Avem electricitate. Avem şi câţiva cai, iar bunu' nu omoară animalele care trăiesc aici, le vinde. „Apoi, sigur, ăia le ucid. Un detaliu minor." Hai să ne ducem lucrurile înăuntru, apoi vă fac turul, în regulă?

— Presley! strigă Cooper pe măsură ce se apropie de noi.

Nu prea am ţinut legătura cu fratele meu. Mă rog ca momentul să nu fie prea stânjenitor.

— Cooper!

Îi zâmbesc când se apropie. Îi ies în întâmpinare, iar el mă ia în braţe. E al naibii de masiv!

— Sfinte Sisoe, foloseşti vacile pe post de haltere? Eşti ca un urs.

Nu mi-l aduc aminte atât de înalt. Nici eu nu sunt chiar scundă, dar el pare să aibă peste 1,80. Are pieptul lat şi braţele uriaşe. Frăţiorul meu a crescut.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu soţul

tău. Aş fi venit, dar trebuia să am grijă de fermă.

Privesc în pământ şi-mi doresc ca oamenii să nu mai pomenească despre el. Mă oboseşte toată compătimirea asta. Nu vreau să fiu văduva aia care ţine doliu şi e deprimată. Nimeni nu poate să înţeleagă cât de furioasă sunt, mai ales că trebuie să ascund adevărul. Nu pot să nu-l urăsc pentru ce ne-a făcut. A declanşat o bombă şi m-a lăsat pe mine să înfrunt carnagiul.

— Înţeleg, Coop. Mersi!

Mă gâdilă şi redevine vesel.

— Dar uită-te la tine, fată de oraş!

— Ba la tine, băiat de ţară, spun, chicotind.

El râde.

— Nu toţi avem ocazia să experimentăm viaţa în afara acestui loc. Cineva a trebuit să rămână să aibă grijă de fermă când tu ai fugit cu iubitul tău.

Ei bine, asta a durat mai puţin decât mă aşteptam.

— Cooper.

— Tu ai plecat şi eu am rămas. Ăsta e adevărul.

Îmi dau ochii peste cap şi îmi muşc limba. Am impresia că urmele pe care le las cu dinţii sunt atât de adânci, că o să rămână pentru totdeauna. Cooper consideră că a tras băţul cel mai scurt. Când eu am plecat, el a fost forţat să rămână. Şi el visa să plece din locul ăsta şi să se mute la oraş. Era inteligent şi ar fi reuşit, dar tata avea nevoie să se pensioneze, iar eu

plecasem. Simt că mi-a purtat pică încă de atunci.

— Nu a fost chiar aşa, încerc să mă apăr.

El clatină din cap.

— Ai fugit cu el şi nu te-ai mai întors. Exact aşa stau lucrurile.

Cooper se alătură mamei, care mă priveşte cu ochii trişti.

Se pare că o să am parte de nişte luni − sau chiar ani − extrem de lungi.

Capitolul 6

Nu pot să dorm. Privesc tavanul camerei mele. Aceeaşi cameră în care am trăit optsprezece ani. Am presupus că măcar mi-au dat jos posterele de pe perete, dar nu. E ca o călătorie în timp. Toată casa asta este. Băieţii aproape au plâns când şi-au văzut camera. Flori peste tot − pe pereţi, pe aşternuturi, pe margini… Ai crede că un florar a vomitat pe acolo.

Privesc ceasul – ora cinci dimineaţa. Mai bine mă dau jos din pat. Cobor la parter, acolo unde mama pregăteşte micul dejun.

— Neaţa, mamă.

— Neaţa, dulceaţă! Ai dormit bine?

— Da. Ce avem la micul dejun?

E o minciună, devin specialistă la minţit. Dacă-şi dă seama de asta, nu zice nimic, oricum.

Amestecă ceva într-un bol, iar mie-mi chiorăie maţele. Asta va fi una dintre chestiile alea pentru care a fi acasă nu va fi chiar aşa rău.

— Meniul standard. Du-te la coteţ şi adu nişte ouă!

— În regulă.

Mereu am urât găinile. Una dintre ele era diabolică şi încerca mereu să mă atace. Mama obişnuia să mă trimită acolo dacă avea chef de o porţie de râs.

Iau coşul, care e aşezat în acelaşi loc din spatele uşii de când mă ştiu, şi ies, îndreptându-mă către animalele care nu-mi sunt prietene. De parcă timpul a rămas în loc pe meleagurile astea. Totul e la fel − şi mă face să vreau să urlu.

Culeg vreo şase ouă fără nici un incident şi mă întorc în casă.

— Presley?

O voce groasă, familiară, mă abordează pe drum.

Inima îmi bate repede, iar sângele îmi îngheaţă. N-are cum să fie el. Mă întorc încet, rugându-mă să nu fie. Nu ar trebui să fie aici, nu aici, nu acum. Privirea mi se ridică încet, iar uşurarea mă inundă. Nu sunt ochii albaştri şi părul şaten-închis pe care mă aşteptam să-i văd. În schimb, dau peste părul şaten-deschis şi nişte ochi de culoarea mierii pe care i-aş recunoaşte oriunde. Singura persoană din oraşul ăsta

pe care chiar mă bucur să o văd.

— Wyatt!

Zâmbesc automat.

— Să fiu al dracului! Mi s-a părut că eşti tu, dar nu ştiam că ne vizitezi!

Aleargă către mine şi mă ia pe sus. Zâmbeşte în timp ce clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred. Presley Townsend în carne şi oase.

— Sunt Benson acum. Râd în timp ce sunt strânsă în braţe cu putere. Ce faci la fermă? întreb când mă pune jos.

— Sunt noul manager al fermei.

Îl plesnesc peste piept entuziasmată.

— Manager? Aici?

Nu prea are sens.

— Nu am vrut să muncesc pentru familia mea, aşa că am venit să muncesc pentru fratele tău. Ştii cum e, nu?

Wyatt Hennington a făcut parte din viaţa mea încă de la naştere. Mama lui şi a mea au fost cele mai bune prietene încă din copilărie. E şi fratele mai mic al băiatului cu care am fugit. Băiatul care mi-a oferit primul inel de logodnă, prima inimă frântă şi motivul pentru care nu am vrut să mă mai întorc niciodată în oraşul ăsta.

— Asta e… Încerc să găsesc cuvântul cel mai

potrivit. De înţeles, presupun?

Wyatt ridică din umeri, cu rânjetul său irezistibil încă intact.

— Eu cred că e de bine.

Mă împotrivesc următoarei întrebări logice pe care vreau să o pun, dar nu vreau să ştiu.

— Ce mai fac părinţii tăi?

El râde de parcă ştie ce anume evit.

— Bine. De când s-au pensionat, călătoresc o grămadă.

— Asta e bine. Şi Trent?

— Trent e şerif acum.

— Şerif? întreb, nevenindu-mi să cred. L-au lăsat să fie responsabil pentru oameni?

— Cine ar fi crezut, nu? Continuă să fie un idiot, totuşi.

— Oh, sunt sigură de asta. Amândoi chicotim. Totuşi, să-i dai celui care a furat o maşină de poliţie când eram mici o armă şi o insignă… e cam nebunesc.

Wyatt clatină din cap.

— Presupun că i-a plăcut atât de mult să facă pe poliţistul, încât a decis să devină cu adevărat.

— Pare stilul lui Trent.

— Mda. Începe să se balanseze pe vârfuri. Şi Zachary e…

— Mă bucur că toată lumea o duce bine, îl întrerup eu.

Chiar acum, inima mea nu suportă să-i audă numele. Când mă gândesc la Zach, mi-aduc aminte de facultate. Când îmi amintesc de facultate, mi-l aduc aminte pe Todd încercând să mă ajute să-mi revin după ce am fost zdruncinată zdravăn. Apoi, mă gândesc cum Todd s-a dus şi mi-a zdruncinat şi el existenţa. Mai bine să nu mai gândesc deloc.

— Corect, continuă el. Ţi-ai pierdut accentul.

— Păi, e o consecinţă a traiului vreme de şaptesprezece ani în partea de nord a statului. Zâmbesc. Dumnezeule, mă bucur să te văd.

Wyatt mă cercetează din cap până în picioare şi zâmbeşte.

— Arăţi bine, Pres. O duci bine acolo, în marele oraş?

Nu ştie?

— Sunt… ei bine… m-am întors aici pentru o vreme.

Nu ar trebui să fiu surprinsă că nu ştie. De când îl cunosc, Wyatt ignoră bârfele oraşului. E cel mai tânăr dintre fraţii Hennington şi mereu s-a băgat în câte o belea. El şi Trent creau mereu zarvă, în timp ce celălalt frate era pe teren. Iar eu, în tribună.

— Am senzaţia că îmi scapă ceva.

Ochii lui de un căprui-deschis mă studiază de parcă ar încerca să rezolve un puzzle.

— Sincer, nu-mi vine să cred că nimeni nu ţi-a

spus.

Mama mea nu e genul care să dea din casă, dar faptul că ea şi tata au fost plecaţi pentru o săptămână din oraş ar fi trebuit să dea de gândit. Mai ales că au fost în marele oraş.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Să aud ce?

Aş putea la fel de bine să-i zic acum.

— În urmă cu patru luni, soţul meu a decedat.

El face un pas în faţă şi îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Îmi pare rău, Pres. Vocea lui Wyatt e plină de compasiune. Am auzit ceva, dar ştii cum e pe aici. M-am gândit că e vrăjeală.

Mi-aş fi dorit ca aşa să stea lucrurile. Îl îndepărtez şi eliberez un oftat adânc.

— E adevărat. A murit, şi se pare că aveam probleme financiare. Asta m-a adus aici. În locul în care am jurat că nu mă mai întorc.

— Ştii că îţi place să fii aici.

Rânjetul lui îmi dă de înţeles că ştie că aş prefera să locuiesc pe stradă.

— Oh, da. Îmi dau ochii peste cap. E raiul.

Râde şi ridică iar dintr-o sprânceană.

— Ei, măcar e ceva. Probabil ar trebui să te îmbraci înainte ca lucrătorii să ajungă aici. Nu sunt obişnuiţi cu o asemenea privelişte.

— Ce?

Mă uit la pantalonii mei scurţi şi la tricoul fără mâneci – şi îmi dau seama că nu am sutien.

În secunda următoare, îmi încrucişez braţele la piept.

— Am început bine.

— Ne mai vedem, Presley Townsend. Regina balului. Îţi mulţumesc că ai revenit şi ne-ai adus aminte de frumuseţea ta.

Îşi duce mâna în dreptul inimii şi râde pe măsură ce se îndepărtează.

— Nesimţitule!

Mama stă în dreptul uşii, cu o expresie impasibilă. E prea dimineaţă pentru asta. Îi simt ochii cum mă cercetează.

— Wyatt e un bărbat bun.

Mama mea şi-a dorit mereu să mă fi îndrăgostit de Wyatt. Practic, părinţii noştri au încercat să ne aranjeze nunta.

— Mamă, o ameninţ eu. Nu face asta!

Zâmbeşte, cu mâinile ridicate.

— Nu zic nici pâs.

Lucrurile pe care nu le spune sunt cele care mă îngrijorează. Ea nu crede în conceptul de femeie independentă. L-a întâlnit pe tata când aveau 11 ani şi i-a zis că vor fi împreună pentru totdeauna. El a râs şi a mers mai departe. În ziua următoare, un băiat a

aruncat cu o piatră în ea, el i-a tras un pumn nătărăului, şi de atunci au rămas împreună. Tatăl meu are o versiune un pic diferită, dar mama a spus că o femeie ştie. Ţin minte că aşa m-am simţit şi eu la 12. L-am văzut şi am ştiut că într-o zi o să căsătorim. Apoi, m-a părăsit. Ca Todd. Nu mai vreau să trec niciodată prin aşa ceva.

— Nu au trecut nici măcar şase luni de când a murit Todd. Nu sunt nici pe departe pregătită. Mă lupt cu insomniile şi trag de mine să mă dau jos din pat dimineaţa.

Mâna ei se odihneşte pe fruntea mea.

— Doar spun că ar fi bine să ai un prieten. Simt că te lupţi cu nişte demoni, dulceaţă. Îţi trebuie un umăr pe care să plângi.

Nu vreau să-mi fac prieteni aici. Nu vreau să *fiu* aici. Oraşul ăsta o să mă sufoce din nou. Sub nici o formă nu o să stau aici destul cât să merite să fiu drăguţă cu toată lumea. Trebuie să-mi păstrez ţelurile clare. Să fac nişte bani, să scap de imensele datorii şi să-mi reiau viaţa.

— Nu sunt cea mai populară persoană din oraş, mamă. Şi n-am nevoie de prieteni. Am destui prieteni acasă.

— Asta e casa ta.

Durerea din vocea ei e evidentă. Oftez.

— Nu voiam să zic…

— Presley, înţeleg că nu-ţi place aici. Dar va fi mai bine dacă te împaci cu viaţa ta de acum. Nu mă bucur că moartea lui Todd şi faptul că nu mai aveţi bani te-au adus înapoi în Bell Buckle, dar aş minţi dacă nu aş recunoaşte că sunt fericită că te-ai întors. Te las să-ţi păstrezi secretele, fiindcă orice femeie are secrete, adaugă şi priveşte în altă parte. Doar să ştii că sunt aici pentru tine.

— Nu e aşa uşor.

Ochii mamei mele se închid, iar ea scoate un oftat.

— Mi-aş dori să poţi vorbi cu mine. Îmi dai jumătăţi de răspunsuri. Eu şi tatăl tău vrem să te ajutăm. La fel şi Cooper.

Corect.

— Cum am spus, mamă, sunt aici ca să revin pe picioarele mele.

— Nu prea are sens că aţi pierdut totul, Presley. Nu aveaţi ceva economii?

— Mamă, te rog!

Nu sunt pregătită să-i spun. Nu sunt pregătită să recunosc adevărul faţă de nimeni. Părinţii mei nu ar înţelege asta niciodată. La naiba, nici măcar eu nu înţeleg.

— Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Cu cât plecăm mai repede din Bell Buckle, cu atât mai bine.

— De ce urăşti atât de mult locul ăsta? mă întreabă mama, cu un strop de furie în glas. Am fost

atât de groaznici ca părinţi?

— Dumnezeule, nu! spun repede. Doar că eu nu am vrut niciodată să fiu fermier sau să locuiesc la ţară. Voiam să locuiesc la oraş, să duc o viaţă diferită. Nu e din cauza ta sau a tatei.

— E din cauza lui Zachary? Din cauza lui nu ai mai trecut pe aici de atâţia ani?

La auzul numelui, simt că rămân fără aer. Au trecut şaptesprezece ani de când i-am văzut chipul ultima oară, dar încă mă doare.

— Nu.

Nu e întru totul adevărat, dar nici nu am de gând să mă îndrept către un drum care are un semn mare de avertizare. Sticlă spartă, metal contorsionat şi oase rupte mă aşteaptă dacă îmi las inima să se ducă din nou în locul acela. L-am iubit atât de mult.

Privirea ei îmi dă de înţeles că nu mă crede.

— Ştii că el…

— Nu vreau să ştiu.

Nu e necesar să ştiu nimic despre el. Nu mai are loc în viaţa mea. Buzele mamei mele se închid, iar ea clatină din cap.

— Bine, atunci. Doar să ştii că te iubesc şi voi fi mereu aici ca să te ascult.

— Mersi, mamă!

— Acum, zice ea, ştergându-şi mâinile de şorţ, de ce nu baţi ouăle astea cât timp mă ocup eu de şuncă?

Mulţumită că a abandonat subiectul, zâmbesc şi trec la treabă. Acum, trebuie să-mi dau seama cum îi voi putea opri pe ceilalţi să-mi povestească despre el când mă văd. Asta e problema cu o iubire din tinereţe într-un oraş micuţ – nu moare niciodată.

Restul zilei trece pe nesimţite, cu băieţii plecaţi cu Cooper. Le-a promis o zi de distracţii. Ei voiau să viziteze ferma, iar Cooper era foarte fericit să nu mă vadă o zi întreagă. Avusese visuri uriaşe şi mă învinovăţea că i le-am distrus, dar venise momentul să trecem peste asta. Trebuia să rezolvăm problema asta, mai devreme sau mai târziu. Am trecut peste toate registrele, pentru a înţelege cum ţine Cooper contabilitatea, ceea ce a fost dificil, fiindcă majoritatea informaţiilor erau trecute pe hârtii şi hârtiuţe.

Încep să scotocesc prin hârtii, iar dosarele se prăbuşesc pe podea. Minunat. În timp ce adun lucrurile, aud cum se deschide uşa.

— O secundă, strig din locul în care mă aflu.

— Ai nevoie de ajutor, scumpo?

Mă ridic cu braţele pline şi aproape că le scap din nou.

— Sunt bine, tati.

— Chiar eşti?

Nu.

— Da, sunt bine.

— În regulă. E clar că nu mă crede. Cooper nu a

avut grijă de partea asta a afacerii. Ştiu că m-am pensionat, dar poţi să-mi zici dacă observi vreo gafă majoră?

Nu cred că ăsta e motivul pentru care a venit, dar e drăguţ din partea lui. Când eram copil, eu şi tatăl meu eram foarte apropiaţi. Eu eram singura lui fată, iar el încerca să-mi aducă luna de pe cer.

— Desigur, tati. O să fac ordine în curând.

— Tu ai fost mereu cea cu inteligenţa, zice şi chicoteşte.

— Ei bine… Mă opresc. Nu şi când vine vorba despre alte lucruri.

Tata încuviinţează din cap cu un rânjet insinuant.

— Băieţii au fost tot timpul pierzania ta. Dar ai făcut o treabă grozavă cu nepoţeii mei.

Asta da, cu siguranţă. Sunt nişte băieţi minunaţi, cu multă dragoste de oferit.

— Am fost norocoasă să-i am.

— Hmm. Flutură din mână şi se îndreaptă către etajera unde sunt toate panglicile şi trofeele câştigate la rodeo. Mai ţii minte cât se enerva mama ta când te duceam la antrenamente?

— Da. Apoi nu te lăsa să mănânci ce gătea în ziua respectivă.

Sora mamei mele murise din cauza unui accident de călărie, pe când era doar o fetiţă. Din cauza asta, mama ura ca eu să fac curse printre butoaie, iar tata

mă ducea pe furiş. Aveam asta în sânge, în minte şi în adâncul inimii. Cred că tata a văzut acest lucru şi a ştiut că aveam să găsesc o cale indiferent de ceea ce voia mama mea.

Era micul nostru secret. Ne trezeam dis-de-dimineaţă şi călăream până la marginea proprietăţii. Cooper şi tata aveau în comun vânatul şi alte rahaturi, dar legătura dintre mine şi tatăl meu era specială. Sau cel puţin eu aşa o vedeam.

Privirea tatălui meu mă străpunge acum.

— Merita să mor de foame dacă de asta era nevoie ca să te pot vedea zâmbind în vreme ce călăreai.

— Tată, am murmurat.

— Nici să n-aud.

Îşi fereşte privirea. Ies de după birou, îmi aşez mâna pe umărul lui şi strâng uşor.

— Putem să mergem să călărim?

Ochii lui se umplu de bucurie în vreme ce se uită la mine.

Într-un final, răspunde:

— Cred că putem aranja ceva.

— Bun, zic eu zâmbind. Ţine-mă la curent!

— Ce zici de mâine? întreabă cu vocea plină de speranţă.

— Perfect.

Tata mă trage în braţele lui.

— Mi-a fost dor de tine, draga mea! Atât de dor...

Mă agăţ de el şi îmi stăpânesc lacrimile.

Sentimentul de iertare dintre mine şi părinţii mei îmi dă o senzaţie de bine. Nu conştientizasem cât de multă nevoie aveam de asta. Ei mă iubesc şi-i iubesc şi pe băieţi. Dorinţa mea de a sta departe nu a avut legătură cu ei. Cu acest oraş, cu senzaţia că dădusem greş şi cu şoaptele care spuneau că sunt menită să fiu cu Zach. Nu există nici un locşor aici care să nu-mi aducă aminte de el, ceea ce înseamnă că părinţii mei, Cooper şi oraşul ăsta sunt toţi legaţi de el, cumva. Şi el mi-a transmis clar că nu vrea să fie legat de mine când a ales să mă părăsească. Acum, am nevoie să găsesc altă sfoară de care să mă apuc.

Capitolul 7

— De ce ai face aşa ceva, Todd? De ce ai alege să ne părăseşti în felul ăla?

— Credeam că vă ajut.

Vocea lui tristă mă învăluie. Îl privesc, doar că acum îl văd diferit. De data asta, observ tristeţea din jurul ochilor lui. Faptul că nu se uită la mine, ci prin mine. Lacrimi curg când văd durerea care se reflectă înapoi.

— Doare atât de mult. Sunt furioasă pe tine, îi spun în timp ce stăm amândoi îngenuncheaţi.

Todd stă alături şi plânge.

— Şi eu sunt furios pe mine. Îmi doresc să fi fost un bărbat mai bun. Am încercat din greu să îndrept lucrurile, dar nu am mai fost în stare, Pres. Nu am mai putut continua.

— Nici măcar pentru mine? Sau pentru Logan şi Cayden? întreb printre suspine.

— Îmi e dor de ei. Ştiam că aşa va fi, dar i-aş fi dezamăgit mai mult dacă aş fi rămas.

— Nu! Clatin din cap, refuzând cuvintele lui. Ne-ai distrus! Nu ştiu cum să merg mai departe. Nu m-am simţit nicicând atât de singură şi de speriată.

Mâna lui se ridică de parcă ar vrea să-mi atingă obrazul, dar cade.

— Vei fi bine, dragostea mea. Mereu ai fost atât de puternică. Atât de frumoasă. Am plecat ştiind că vei fi bine.

— Ne-ai lăsat cu nimic!

Emoţiile mele oscilează în vreme ce eu încerc să obţin nişte răspunsuri.

— A trebuit să plecăm din casa noastră, viaţa ni s-a întors cu fundul în sus. Ştii ce a însemnat asta pentru băieţi? Ai fost egoist când ai crezut că asta e soluţia. Aveai opţiuni!

Lacrimile lui Todd cad în timp ce-mi ascultă regretele.

— Ştiam că o să mă urăşti. Dar mai ştiam şi că o să

mergi mai departe. Vei fi bine, Presley.

— Crezi că sunt bine? Nu sunt, Todd! De ce nu ai vorbit cu mine?

Îşi strânge buzele.

— Ai fi ascultat?

Visele astea mă omoară. În fiecare seară e altceva. De o săptămână, suntem la fermă, şi n-am dormit liniştită nici măcar o dată. Mă trezesc deseori cu obrajii înlăcrimaţi – lacrimi de furie.

Furie că ne-a făcut asta.

Că mi-a dat atâtea şi mi le-a luat. L-am iubit atât de mult timp şi acum mă simt de parcă nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Îmi dau seama că ar fi fost dificil pentru el să recunoască în ce situaţie dezastruoasă ne aflam, dar băieţii care dorm în cealaltă cameră erau toate motivele de care avea nevoie.

Ei nu merită asta. Şi pentru durerea pe care le-a cauzat-o… nu am să-l iert niciodată.

Iau telefonul şi mă uit cât e ceasul. „Ah, e trei dimineaţa.” Nu am nici o şansă să adorm la loc. Mă ridic, iau telefonul şi ies să mă plimb ca să alung anxietatea ce se adună în mine.

Mintea mea se îndreaptă spre discuţia pe care am avut-o în vis. *Aş fi ascultat?* Ce naiba înseamnă asta? Înţeleg că e doar un vis şi că totul e în mintea mea,

dar propoziţia aia îmi întoarce stomacul pe dos.

În timp ce picioarele mă duc undeva, gândurile încep să se aşeze. Furia mi se domoleşte, şi rămân cu conştientizarea că a fost doar un vis. Un vis foarte veridic, desigur, dar nu ceva real.

Mă trezesc în faţa grajdului care îl adăposteşte pe frumosul meu cal.

— Salut, Casino! Zâmbesc, în timp ce el vine înspre poartă. Scuze că nu am fost aici pentru tine. Capul lui se aşază în deschizătură, şi îl mângâi pe bot. Ooo, şi mie mi-a fost dor de tine. Arăţi obosit, băiete. Au grijă de tine cum trebuie?

E cu mult mai în vârstă acum, la fel ca mine, de altfel, dar nu pot să nu călătoresc înapoi în timp. L-am primit cu un an înainte să plec la facultate. Cred că părinţii mei au sperat că voi rămâne aproape de casă pentru el. Am petrecut ore întregi antrenându-l, cât Zach era la meciuri.

Viaţa era simplă pe atunci. Şcoală, cai, Zach şi dorinţa de a părăsi locul ăsta cât mai repede. Am tras din greu ca să intru la facultatea unde Zach avea bursă. I-am promis că voi merge unde era el după doi ani de relaţie la distanţă, şi aveam să petrecem câţiva ani împreună înainte ca el să plece în armată. Eu mi-am ţinut promisiunea. Am mers până la capăt. El mi-a promis iubire eternă şi a călcat totul în picioare cu o singură decizie. E ironic cum se întâmplă lucrurile.

Îl mângâi pe Casino pe grumaz, gest liniştitor atât pentru el, cât şi pentru mine.

— Păi, de ce nu-i pui şaua? zice o voce familiară din spatele meu.

— Tu eşti managerul fermei. Zâmbesc şi mă întorc spre Wyatt. Nu e asta treaba ta?

Blugii bleumarin şi tricoul alb i se mulează pe corp, iar pălăria de cowboy îi conferă un aspect dur.

— Nu eşti cam îndrăzneaţă în dimineaţa asta? Ce faci trează la ora asta?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Ai putea. Dar probabil ai ghicit că vin acasă de la o întâlnire fierbinte.

De când îl ştiu, Wyatt a fost un fustangiu. Era tânăr, sexy şi provenea din familia Hennington, ceea ce-i garanta cam orice îşi dorea. Acelaşi lucru se spunea şi despre cei din familia Townsend.

— Nu cred că a fost foarte fierbinte, de vreme ce stai aici şi vorbeşti cu mine, îl provoc eu.

Deodată, îmi aduc aminte ultima noastră discuţie. Verific repede să văd cu ce sunt îmbrăcată şi-l văd pe Wyatt că face acelaşi lucru.

— Nu sunt genul de tip care se giugiuleşte după sex.

— Mda.

Trent şi Wyatt erau renumiţi pentru inimile pe care le frângeau. Fiecare fată naivă credea că ea avea

să fie cea care să îl îmblânzească ori pe unul, ori pe altul. Eu am fost cea norocoasă. Zach e cu trei ani mai mare decât mine şi decât Wyatt. El era cel mai sensibil, loial şi responsabil dintre cei trei fraţi.

— Hai să mergem la o plimbare, Presley Mae!

Îmi uram al doilea prenume.

— Vrei să zici călare, da?

Niciodată nu ştii cu oamenii de genul lui. El eliberează un râset lung, răsunător.

— Nu îndrăznesc nici să visez. Fratele meu mi-ar tăia penisul.

— Fratele tău nu are nici un drept asupra mea.

— Nici nu am zis că are, dragă. Nu am zis vreodată.

Wyatt mă plesneşte peste fund când trece pe lângă mine şi pune şeile pe cai.

— Porcule!

Odată ce a terminat, îmi înmânează frâiele unui cal pe care nu l-am mai călărit niciodată.

— Te urci pe cal sau doar stai acolo să-l priveşti? mă întreabă de pe spatele celui mai mare cal pe care-l avem.

— Nu am mai călărit de mult timp, admit cu frică.

— Instinctele tale vor prelua controlul. Urcă! mă încurajează Wyatt.

Probabil are dreptate. Îmi urc piciorul în scăriţă şi mă aşez.

— Care e numele calului?

— Popas.

Mârâi în sinea mea.

— Bineînţeles că ăsta e numele.

Wyatt chicoteşte, ştiind că deja îmi urăsc armăsarul.

— Sunt surprinsă că nu mi-ai dat un cal al cărui nume e Zach.

Zach a fost un popas. Fantasticul, talentatul, chipeşul meu iubit, jucător de baseball cu un viitor promiţător. Remarcat de fiecare facultate şi promis lumii. Detest baseballul. Mi-a furat totul.

— M-am gândit la asta, dar mă gândeam că l-ai cam lua la şuturi.

— Îmi vine să te iau pe tine.

— S-ar putea să-mi placă.

Îmi face cu ochiul şi iese din grajd. Îl mângâi pe cal pe grumaz şi mă familiarizez cu el.

— În regulă, Popas. Eu sunt Presley. Nu am mai călărit de mult timp, aşa că fii blând, bine?

Popas aprobă din cap, iar eu zâmbesc. Ies din grajd, sperând să pot respira mai bine.

În timp ce ne plimbăm pe câmp, în lumina lunii, Wyatt nu spune nimic. Merge tăcut pe lângă mine, lăsându-mi timp să reflectez liniştită. Mereu ştie când să tacă sau când să insiste. E o chestie care îmi place la el.

O vreme, călărim de-a lungul proprietăţii, iar soarele se iveşte la orizont. Nici un cuvânt nu s-a spus până când nu am ajuns pe un teren pe care-l cunosc foarte bine.

— Ce zici?

Îi aud îndrăzneala din voce.

Îmi muşc buza în timp ce mă gândesc la provocarea lui. Dacă-i lăsăm pe cai să o ia la fugă, vom ajunge să ne întrecem la galop, ceea ce eu nu am mai făcut de şaptesprezece ani. Poate să-mi fie frică sau pot să mă arunc cu capul înainte.

— Să mergem!

Odată ce trecem de luminiş, vedem o zonă de câţiva metri liberă în faţă, iar Wyatt aprobă. Inima îmi palpită în vreme ce calul începe să galopeze. A trecut atât de mult timp. Dar rememorez senzaţiile astea de parcă le-aş fi trăit cu doar o zi în urmă. Închid ochii şi inspir profund în timp ce ne strecurăm printre copaci. Popas zboară în vreme ce eu expir.

Zâmbesc, ţin bine frâiele şi mă aplec în faţă. Picioarele mele se mişcă în tandem cu galopul calului, şi mă simt vie. În momentele astea, inima mea nu poate să ţină nici un strop de durere. Nici o moarte care să-mi bântuie gândurile, doar aerul. Pot să respir fără efort. Sunt liberă. Libertatea rupe lanţurile care m-au legat. Lanţuri care m-au paralizat.

Călărim kilometri întregi prin acest peisaj rural.

Arunc o privire în jur şi-l observ pe Wyatt cum mă priveşte. Zâmbeşte de parcă ar putea să-mi citească gândurile. Se retrage, încetinindu-şi calul până la trap, şi eu îl urmez.

— Deci, tu erai, spune el inocent.

Îl cunosc pe Wyatt şi ştiu că e un bărbat care spune ce crede.

— Vezi mai mult decât e, de fapt.

— Te cunosc. Te ştiu de când eram bebeluşi. Deci da, te văd. Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă cu adevărat?

Smucesc de frâu, şi uşurarea pe care o simţisem cu câteva minute în urmă se disipă.

— Încerc să-mi rezolv problemele.

Wyatt nu spune nimic, dar simt cum aerul devine apăsător.

— Nu ştiu să fii genul de fată care se dă bătută.

Îmi mut privirea repede, dar îl simt cum se uită la mine.

— Nu începe acum! Luptă din greu, pentru că nu există ceva pe care tu să nu-l poţi face.

Atât de multe gânduri îmi plutesc prin minte, dar nu reuşesc să le verbalizez. Vreau să plâng, să ţip, să mă confesez şi să fug cât mă ţin picioarele. Nu vreau să mai simt nimic. De ce nu pot să fiu amorţită? Nu există o cale prin care aş putea şi eu să mă simt imponderabilă? Pentru că am nevoie de asta. O merit.

— Nu astăzi. Lasă-mi ziua de astăzi, zic şi apoi îndemn calul înainte.

În timp ce ne întrecem înapoi către fermă, nu simt nici urmă de linişte. Starea de euforie s-a risipit. Libertatea e o emoţie ameţitoare în care vreau să mă înec. Dar nu sunt liberă. Sunt condamnată să trăiesc din nou în Bell Buckle.

Wyatt mă urmăreşte până la grajd şi ţine caii până când eu cobor de pe al meu.

— Mulţumesc pentru asta, spun, atingându-i mâna.

El zâmbeşte şi îşi apleacă uşor capul.

— Oricând, Călăreaţo.

— Ştii, chiar mi-a fost dor de tine.

El râde.

— Mereu am ştiut că pe mine m-ai plăcut cel mai mult.

— Nu aş merge atât de departe.

— Mă bucur că te-ai întors. Ştiu că tu nu − şi înţeleg de ce ai vrut să stai departe. Se opreşte doar o secundă. Dar mă bucur că eşti în Bell Buckle, locul de care aparţii. Pasul următor e să te facem să zâmbeşti mai des.

— Să nu te obişnuieşti prea tare cu mine prin preajmă. Nu rămân pentru totdeauna.

Mă întorc şi plec.

— Presley?

Vocea lui Wyatt mă opreşte.

— Da?

— Nu există suflet care să nu aibă vreun cadavru ascuns pe undeva, dar, cu cât îl ascunzi mai mult, cu atât mai mult o să te ţină legată.

Lacrimile mi se adună, şi eu îmi înăbuş orice replică. Aş vrea să dau totul afară. Să-i spun lui sau, la naiba, *oricui*, adevărul. Nimeni nu înţelege imaginile pe care nu le pot împiedica să apară. Felul în care corpul lui atârna rigid. Sacul negru în care a plecat. E acolo tot timpul. Vreau să plece, dar nu mă ascultă.

— Vreau…, încep să zic. Nu pot încă. Vreau, dar nu reuşesc.

El clatină din cap.

— Păi, atunci, oricând vei vrea să-mi călăreşti *armăsarul*… fii liberă să mă anunţi.

— Oh, Dumnezeule! exclam eu şi râd.

Mă pot baza pe Wyatt să destindă atmosfera.

— Aşa mi se spune.

— Ce fete norocoase, pufnesc scârbită.

— Hei, zice după ce se mai gândeşte un pic. Ce faci diseară?

Mă prefac că stau pe gânduri.

— Absolut nimic.

— Fii gata la şapte! Am nevoie de cineva care să meargă cu mine undeva.

Mă holbez la el de parcă i-a crescut un al treilea

cap. Exact de asta am nevoie acum. Să mă vadă lumea din oraşul ăsta blestemat cu un alt frate Hennington. Nu, mersi.

— Dacă stau mai bine să mă gândesc, *am* treabă.

— Eliberează-ţi programul!

— Nu funcţionează aşa. Îi am pe băieţi.

Vocea lui Cooper ne întrerupe discuţia:

— Am eu grijă de băieţi. Trebuie să mai ieşi în lume, altfel lumea o să creadă că te ţinem ostatică.

Mă uit la fratele meu, dorindu-mi să-l pocnesc între picioare. Ce naiba se întâmplă cu bărbaţii din viaţa mea? Toţi cred că ştiu ce e mai bine pentru mine. Sunt, cu toţii, nenorociţi de ghimpi în coastele mele.

— Nu mă simt în stare.

— Bine, zice Wyatt şi îşi plesneşte palmele. Ne vedem mai târziu.

— Am zis nu.

— Nu accept.

— Nu vin, zic eu şi-mi încrucişez braţele la piept.

Wyatt face un pas înainte.

— În trecut, ţi-am mai scos fundul ăla micuţ pe fereastra dormitorului. O să o fac din nou. Fii gata sau vei merge cu ce te voi găsi îmbrăcată.

Îmi dă un bobârnac peste nas şi pleacă, lăsându-mă încruntată.

Nu am nici cea mai mică îndoială că o să facă

întocmai. Şi nici o persoană din familia mea nu o să-l oprească. Să-l ia naiba!

Capitolul 8

— Presley! Wyatt e aici! o aud pe mama strigând.

— Şi… te duci la întâlnire? mă întreabă Cayden.

— Nu, nici vorbă, îl asigur eu.

Sub nici o formă nu vreau să mă văd cu cineva − şi sigur nu cu cineva din zonă. Nu mai vreau să trec din nou prin asta. Şi, în plus, Wyatt e ca un frate pentru mine.

— Wyatt e un prieten cu care am mers la şcoală. Are nevoie să îl însoţească cineva cât rezolvă nişte treburi.

Logan vine la mine şi mă îmbrăţişează.

— Mi-e dor de tati!

Îi cuprind faţa în palme şi-l sărut pe năsuc.

— Ştiu, puiule. Şi mie mi-e dor de el.

Deşi sunt mânioasă… tot mi-e dor. Desigur, pe parcursul anilor, am avut urcuşuri şi coborâşuri, ca orice cuplu, dar l-am iubit. Todd mă înţelegea. Nu trăiam genul ăla de dragoste arzătoare, ci mai degrabă una pe care poţi conta. Nu a existat nici un moment în care să cred că el avea să mă abandoneze. Până când a făcut-o.

— Nu vreau un alt tată. Cayden stă într-o parte,

încruntat. Nu poţi să faci asta.

— Cayden. Mă îndrept spre el. Nimeni nu a zis că veţi avea un tată nou. El e doar un amic. Şi nu am nevoie de permisiunea voastră.

Îmi dau seama că nu e uşor pentru ei. Au suportat o mulţime de schimbări, pe care nu şi le doreau. În acelaşi timp, mă simt de parcă am fi în purgatoriu. Nici unul dintre noi nu trăieşte. Iar dacă eu nu încep să merg mai departe, nici ei nu-şi vor schimba atitudinea. În loc să-l aştept pe Wyatt să mă ia pe sus din cameră, aleg să cobor.

Cayden clatină din cap cu o grimasă pe faţă.

— Urăsc să fiu aici!

— Ştiu că asta simţi. Dar să fii alături de unchiul Cooper e destul de distractiv. Mi-a zis că îl ajutaţi foarte mult cu treburile la fermă. Mă aplec pentru a fi la acelaşi nivel cu el. Ştiu cum e să trăieşti undeva unde nu vrei să fii. Am fost aici. E o mare schimbare faţă de ce am avut acasă. Dar vă asigur că Bell Buckle e un loc grozav în care să trăieşti.

Pentru prima dată de când mă aflu aici, mă simt de parcă nu ăsta e cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla. Părinţii mei, fratele meu, Wyatt şi ferma asta ar putea să ne salveze pe toţi trei.

— Nici măcar nu am ieşit din casă! Nu avem nimic de făcut aici! Urăsc locul ăsta!

Cayden e, de departe, cel mai furios din ei doi. Se

vede pe faţa lui. Tatăl meu mi-a zis să-l las să-şi consume furia. Un băiat are nevoie să facă asta din când în când. Nu ştiu ce să cred.

— Vreau să mă întorc. Pot să trăiesc cu mătuşa Angie.

— Asta nu se va întâmpla, amice. Deocamdată, aşa stau lucrurile.

O lacrimă i se prelinge pe faţă. Vreau să îi atenuez din suferinţă. I-aş lua toată durerea şi i-aş căra-o, dar nu pot. Trebuie să fiu puternică şi să sper că, dacă mă văd că-mi trăiesc viaţa, vor face şi ei la fel. Acum, tot ce văd ei e faptul că mă plâng şi că sunt furioasă pe univers. Mă voi strădui mai mult, pentru ei.

— Trebuie să facem tot posibilul să ne simţim bine. E o situaţie ideală? Fac o pauză. Nu. Dar trebuie să trăim aici în următoarea perioadă. Deci avem două opţiuni: facem tot posibilul să ne simţim bine sau ne simţim rău. Voi alegeţi.

— Cum spui tu, comentează Cayden şi îşi încrucişează braţele, clătinând din cap.

— Vă iubesc foarte mult pe amândoi şi, credeţi-mă, şi eu vreau să mă întorc acasă.

— Ne e dor de prietenii noştri, spune Logan. Cayden e plictisitor.

— Vă promit că vă veţi face noi prieteni imediat ce începe şcoala.

Logan îşi mută privirea abătută.

— Veţi încerca un pic mai mult?

Îşi îndreaptă spatele şi încuviinţează din cap.

— Dar tu, Cay?

Logan îl înghionteşte pe Cayden, dar el nu se uită la mine.

— Cayden?

Se uită, în schimb, înspre perete, refuzând să-mi susţină privirea.

— Bine, poţi să fii furios. Nu te mai bat la cap acum, dar să ştii că nu-ţi permit să fii lipsit de respect faţă de mine. O să închid ochii de data asta, dar o să mai vorbim despre asta.

Cayden continuă să fie dispreţuitor, în tăcere. Îi sărut pe frunte pe amândoi şi încerc să nu plâng. Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple. Doar la asta mă pot gândi. La cum catalizatorul pentru o viaţă nouă ar fi putut să fie gestionat altfel.

Îmi prind părul şaten într-o coadă, mă încalţ cu cizmele şi cobor la parter. Wyatt e la masă alături de părinţii mei.

— La naiba, am sperat că o să te duc cu forţa afară.

Îmi dau ochii peste cap.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Mereu există o dată viitoare.

— Porcule!

— Presley! icneşte mama mea. Nu aşa te-am

educat.

Dacă ar şti ce limbaj foloseam pe când eram copii, ar avea un şoc.

— Îmi pare rău.

— Ar trebui să-ţi fie, zice Wyatt şi se strâmbă la mine. Sunt atât de dezamăgit că marele oraş mi-a stricat prietena cea drăguţă.

Acum, îmi vine să-l sugrum.

— Hai să mergem, până nu mă răzgândesc.

El râde şi îşi trece un braţ pe după umărul meu.

— Nu poţi să mă refuzi. Îţi cunosc toate tertipurile.

După vreo câţiva kilometri, îmi dau seama că habar nu am unde mergem. Nici Wyatt nu-mi spune, ceea ce nu vine ca o surpriză. Niciodată nu am avut spirit de orientare, iar el mă cunoaşte al dracului de bine. Jur că băieţii ăştia adoră să mă tortureze – mereu au făcut-o. Zach şi Trent se bucurau să mă sperie de moarte. Wyatt nu a făcut asta niciodată. În schimb, devenea tăcut ori de câte ori voiam să aflu ceva, ceea ce era la fel de frustrant.

El coteşte către un bar, şi fiecare parte din mine se blochează.

— Sub nici o formă! ţip şi încerc să ies din situaţia asta. Nu. Nu intru acolo. Ştiai. Ştiai că ăsta e ultimul loc din oraşul ăsta nenorocit unde aş vrea să fiu.

— Rupe blocajul.

— Am să rup altceva! strig, ţintuindu-l cu privirea.

El ridică din umeri.

— Ce preferi? Să rezolvi asta acum şi să opreşti rahaturile de speculaţii sau să aştepţi până devin mai nasoale?

De parcă-mi pasă de ceea ce cred ei despre mine. Îmi strâng mâinile şi-l ignor.

— Putem să stăm aici şi să-i lăsăm pe oameni să vorbească. Îmi place să-mi aburesc geamurile. Am o reputaţie de protejat.

Wyatt se lasă pe spate în scaun şi îşi trage pălăria pe faţă.

Dacă nu am fi cine suntem, nici pe mine nu m-ar deranja asta. Să mă pierd în braţele altui bărbat măcar o clipă. Să nu mă mai simt atât de singură. Wyatt a fost mereu chipeş, şi, când zâmbeşte, fetele se topesc după el. Dar inima mea i-a aparţinut lui Zach. Am avut totul − sau cel puţin asta am crezut. Când Zach intra într-o cameră, fiecare părticică din mine se trezea la viaţă. El era totul pentru mine şi eu − totul pentru el. Sufletele noastre se atingeau când eram împreună. Nu eram în stare să văd pe altcineva, ceea ce a anulat orice şansă de a fi cu Wyatt.

— Bine, spun într-un final, chiar în timp ce geamurile încep să se aburească. Să mergem!

Mă apucă de mână.

— Voi fi cu tine. Dar cred că ai să te descurci singură.

— Cine mai e acolo?

— Am invitat câţiva prieteni.

Îmi face cu ochiul şi deschide portiera.

Întregul oraş e prezent. Când intru, aud strigăte şi ţipete prin tot barul. Zâmbesc şi îmi plec uşor capul, ca să evit să atrag atenţia. Nimic nu concurează cu a fi faimos în locul ăsta. Mă holbez la Wyatt. E hrană pentru lupi. Oamenii se apropie de mine cu braţele deschise. Nu mă pot opri din a zâmbi când prima persoană se întinde înspre mine.

— Oare ce mai face pacostea oraşului?!

Trent Hennington mă cuprinde în braţe şi mă învârte.

— Încă sunt în şoc fiindcă te-au lăsat să porţi o armă, îi răspund, râzând.

Mă lasă jos şi îmi cuprinde faţa în mâini.

— Ar trebui să-ţi fie frică.

— Ooo, îmi este.

Amândoi zâmbim larg. Trent e cu doi ani mai în vârstă decât Zach. Mereu a fost fratele mai mare şi mai enervant, care adora să îmi facă viaţa un iad. Se strecura unde eram eu şi Zach şi se juca cu noi. Era misiunea lui să mă umilească − şi deseori şi reuşea.

— Nu am să te ţin doar pentru mine, draga mea. Ar fi bine să treci pe la biroul meu, ca să-mi testezi

cătuşele.

Chicotesc.

— Ai rămas un idiot.

— Unul pe care-l adori.

— Voi, cei din clanul Hennington, ar trebui să învăţaţi să fiţi mai umili, le răspund.

Trent şi Wyatt sunt atât de plini de ei înşişi. E o minune că lumea încă vorbeşte cu ei.

— Căsătorit?

— Pe naiba, femeie! Puicuţele iubesc o insignă.

Dau să răspund, dar cea mai bună prietenă a mea din liceu chiţăie şi arată de parcă i-ar veni să plângă. La auzul sunetului, Trent face un pas în spate.

— Nu m-ai sunat! spune Grace în timp ce se grăbeşte să vină înspre mine. Nu am ştiut că te-ai întors până nu a mormăit Cooper câte ceva. Mă trage aproape, strângându-mă, şi continuă: Mi-a fost atât de dor de tine! A fost de parcă ai dispărut de pe faţa pământului.

Mă trag în spate şi zâmbesc.

— Aşa e. A trebuit să fac asta. Îmi pare rău, totuşi. Ar fi trebuit să păstrăm legătura.

— Draga mea, dacă aş fi putut să plec la rândul meu, aş fi făcut-o. Dar ştii cum funcţionează pentru majoritatea dintre noi.

Ştiu prea bine. E o anume siguranţă atunci când rămâi, şi, uneori, oamenii nu pot să rupă cordonul

ombilical.

— Spune-mi de ce naiba te-ai întors!

Înainte să-i pot răspunde, privirea mi se îndreaptă către bar. Totul se opreşte. Inima mea. Respiraţia. Întreaga lume încremeneşte. Zachary Hennington e acolo, privind în direcţia mea. Nici unul din noi nu face vreo mişcare. Un tsunami de amintiri inundă camera. Primul nostru sărut, prima dată când am făcut dragoste, promisiunile, cererea în căsătorie, iubirea care ne-a umplut viaţa amândurora şi durerea când el m-a părăsit. Nici un muşchi nu i se clinteşte în timp ce se uită la mine. Îmi pot imagina şuvoiul de întrebări dintre noi.

Chiar tu eşti?

Ce mai faci?

De ce eşti aici?

De ce n-ai sunat?

De ce m-ai părăsit?

De ce n-ai venit cu mine?

Unde ai fost?

Şi tu simţi asta?

Ce înseamnă ceea ce simţim?

Grace îmi scutură mâna, şi mie îmi vine să urlu. Vede panica din ochii mei şi înţelege ce anume îmi distrage atenţia.

— Ştiai? mă întreabă.

— Ce anume?

— Că el locuieşte aici?

Mă simt ameţită, în timp ce încerc să-i înţeleg cuvintele.

— Ce vrei să spui?

Mă întoarce ca să nu-l mai văd şi îşi trece un braţ pe după al meu.

— E aici de ceva timp. De vreo opt ani sau ceva de genul ăsta. A preluat afacerea familiei.

— Nu… Privesc înspre el, şi de data asta nu mai e singur. O femeie cu părul brunet îl ţine de braţ. Îşi trece un deget pe obrazul lui, apoi se uită ţintă la mine. Aproape mă înec când îmi dau seama cine e – Felicia Hayes. Îmi aruncă un zâmbet satisfăcut şi îşi întoarce atenţia la Zach.

Grace pufneşte.

— Şi-a înfipt repede dinţii.

— Sunt împreună? întreb, ştiind deja răspunsul.

Dintre toţi oamenii pe care-i cunoaştem, trebuia să fie ea. Deşi nu am nici un drept să-mi pese. Ea e diavolul, şi, în mici frânturi din inima mea, el încă îmi aparţine.

— De vreo cinci ani. Nu sunt căsătoriţi, ceea ce, bineînţeles, ne dă nouă apă la moară. De ce nu o fac, după atât timp împreună? Bănuiala mea e că există altcineva după care el tânjeşte.

Privesc din nou înapoi, dar el nu mai e acolo. Inima îmi bate haotic în timp ce-l caut din priviri. În

schimb, o văd pe Felicia îndreptându-se către noi.

— Rahat! Vine vrăjitoarea, spune Grace în timp ce Felicia se apropie.

Mă întorc şi o privesc pe fata pe care nu voiam să o mai văd vreodată. A îmbătrânit, dar e în continuare drăguţă. Amândouă ne analizăm într-o clipită. Părul ei e închis la culoare şi îi atârnă până la umeri, bretonul îi încadrează ochii de smarald şi în mod cert şi-a mărit sânii.

— Salut, Presley.

Vocea ei plăcută, cu accentul sudist, nu o ajută să ascundă răutatea din ea.

— Salut, Felicia.

Zâmbetul de pe faţa ei e fals, dar la fel se poate spune şi despre al meu. O priveşte pe Grace, încruntându-se.

— Grace.

— Ticăloaso! răspunde Grace fără ezitare.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mi-am jurat să nu mă întorc. Felicia Hayes e diavolul. Jur că fătuca asta are coarne. Misiunea vieţii ei e să nenorocească oamenii. Dacă cineva e fericit, devine ţinta acesteia. Nu-mi pot imagina cum e să trăieşti cu o inimă neagră.

Face un pas în faţă, zâmbind superior.

— Am auzit că te-ai întors în orăşelul nostru şi nu mi-a venit să cred. Bell Buckle nu a mai fost acelaşi de

când ai plecat.

— A fost dificil să fiu plecată atâta vreme. Adică, atunci când trăieşti într-un oraş mare, ai o grămadă de lucruri de făcut, spun eu ridicând din umeri.

Ea spusese mereu cât de mult îşi dorea să plece de aici. Plănuia să facă asta măritându-se, preferabil cu logodnicul meu de atunci. Nu am înţeles niciodată nevoia ei de rivalitate când venea vorba despre Zach.

— Pun pariu că ţi-ai iubit viaţa perfectă. Ceea ce mă face să mă întreb de ce te-ai întors. Lucrurile nu au mers aşa cum ţi-ai dorit?

E nevoie de fiecare fărâmă de control ca să nu o plesnesc. Mereu s-a dat mare şi tare. Şi-a petrecut întreaga noastră copilărie încercând să se impună. Nu am înţeles niciodată de unde emana atâta ură. Şi se pare că timpul doar a intensificat trăsătura asta de caracter.

— Se poate spune că nu au mers.

Îşi întoarce capul într-o parte şi ridică din umeri.

— Ce trist!

Aş putea să-i spun că soţul meu a murit. Dar nu i-ar păsa. Compătimirea ei falsă e ultimul lucru pe care-l vreau sau de care am nevoie. Nu i-aş da gratuit muniţie pe care să o folosească mai târziu.

— Ei bine, eu şi Grace avem ceva de discutat, îi spun dispreţuitor.

— Oh! Priveşte către bar, unde stă Zach. Sunt

sigură că aveţi. Eu şi Zach vorbeam acum câteva zile despre cât de dor ne e de tine.

— Să-ţi fie binecuvântată inimioara, spun eu ducându-mi mâna la piept. Sunt atât de onorată că v-aţi gândit cu toţii la mine, răspund pe un ton plin de sarcasm.

— Pun pariu că eşti, spune Felicia, întorcându-se şi îndepărtându-se.

Se pare că unele persoane nu se schimbă niciodată, deşi nu aveam nici o aşteptare de la o vrăjitoare fără inimă. Problema cu oraşul ăsta mic e că nu poţi să eviţi pe cineva aşa cum nu poţi să eviţi ploaia – e imposibil.

Eu şi Grace am vorbit un pic, o mulţime de oameni au trecut să mă salute, iar eu am început să mă relaxez. Am dansat cu Trent pe o melodie lentă, dar am petrecut jumătate din timp uitându-mă peste umărul lui, la Zach. Nu-mi vine să cred că e aici. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi acceptat să vin, şi probabil de aia nu mi-a zis nimeni.

Mă întorc la masă, unde Grace mă aşteaptă. Wyatt flirtează cu o fătucă din alt oraş – caracteristic lui.

— Şi de ce nu eşti măritată? o întreb, după ce observ că nu poartă verighetă.

Clatină din umeri şi îşi ridică mâna stângă.

— Sunt pretenţioasă.

Râdem amândouă, şi-mi povesteşte totul despre

un tip cu care vorbeşte. Aproape că mă pot preface că viaţa mea nu e un dezastru. Atmosfera din bar mă ajută să uit un pic de asta.

— E de prin zonă? întreb.

— Pres.

Ochii lui Grace aproape că-i ies din cap.

— Ce e?

Privirea i s-a blocat pe ceva din spatele meu şi pot să văd reflexia în ochii ei. El e aici.

— Presley.

Vocea lui groasă îmi pronunţă numele ca mătasea. Mă lupt cu trupul meu să nu răspundă cum şi-ar dori. Nu-l voi lăsa să aibă control asupra mea. Nu-i voi permite.

— Zachary!

Mă întorc şi mă chinuiesc să-mi menţin postura.

E acelaşi băiat de care m-am îndrăgostit când aveam 12 ani. Ochii lui mă privesc cu aceeaşi intensitate. Simt furnicături prin degete. M-a paralizat cu o singură privire. Părul lui şaten-deschis e puţin mai scurt, chipul lui, un pic mai aspru, iar corpul, mult mai împlinit. Anii care au trecut doar îl fac să arate mai bine decât mi-l aminteam.

Grace îşi drege glasul.

— Vă las să discutaţi.

Încerc să o apuc de braţ, dar se mişcă prea repede.

— Arăţi grozav, Pres!

El zâmbeşte, iar eu mă chinuiesc să nu-l plesnesc. Nu arăt grozav. Nu mă simt grozav. Sunt un dezastru ambulant, care încearcă să găsească motivaţia de a se da jos din pat dimineaţa. Dar nu există nici o şansă să-i spun lui asta. Zach pe care-l ştiam eu şi-ar fi dat seama de asta deja.

— Ce mai faci? mă întreabă el.

Am şi eu o voce pe undeva, dar nu reuşesc să o fac să coopereze.

— Bine, murmur eu. „La naiba! Revino-ţi, Presley! Eşti ditamai femeia care nu are nevoie şi nu vrea să mai fie rănită în halul ăla vreodată." Tu?

Minunat. Un simplu cuvânt e tot ce-mi iese.

— Şi eu o duc bine. Wyatt mi-a zis că te-ai întors în orăşelul nostru, dar nu l-am crezut. Ai spus destul de clar că nu te mai întorci aici.

Wyatt. Nenorocitul naibii! Ştia că avea să se întâmple asta.

— Am fost destul de clară, da. Mai ţii minte şi de ce?

— Mda… E bulversat de ceva. Probabil de ostilitatea mea. Dar continuă conversaţia noastră deloc confortabilă. M-am gândit să trec pe la fermă. Dar mi-am imaginat că nu ai vrea să mă vezi.

Oftez cu năduf.

— Nu ştiam că eşti aici, Zach. A omis să-mi spună

asta, la fel ca toţi ceilalţi, se pare. Dacă aş fi ştiut… Mă poticnesc, încercând să-mi revin un pic. Nu ştiu. Sunt un pic surprinsă acum. Nu mă aşteptam să te văd.

Şi nici nu voiam să-l văd. Nu voisem să-l mai văd vreodată. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că avea să mă tulbure. Întotdeauna fusese aşa. Când venea vorba despre Zach, nu reuşeam să-mi controlez inima. Are un efect special asupra mea.

— Ar trebui să vorbim.

Nu avem ce discuta.

— De ce te afli în Bell Buckle? îl întreb pe un ton răstit.

— Mi-am dislocat umărul, îmi răspunde, şi mie-mi vine să râd. Îmi vine efectiv să-i râd în faţă. Mi-a frânt inima. M-a părăsit în Maine ca să joace baseball profesionist şi s-a întors aici. Dar el continuă: M-am întors ca să mă recuperez, dar am rămas, după ce tatăl meu a suferit un accident cerebral.

Felicia se strecoară în spatele lui, privindu-mă ţintă.

— Aici erai, iubitule. Degetele ei urcă pe braţul lui până în dreptul umărului.

— Speram să vorbim amândoi cu tine, Presley. Îi povesteam lui Zach cât de mult timp a trecut de ultima dată când am vorbit doar noi trei, în privat. Bineînţeles, dinamica s-a schimbat acum un pic.

Îmi scapă un râset scurt.

— Desigur. S-a schimbat.

Ochii lui Zach sunt aţintiţi asupra mea. Nici măcar nu o bagă în seamă.

— Multe s-au schimbat.

Felicia îşi odihneşte capul pe braţul lui. El o priveşte şi apoi se uită iar la mine. Ea se îndreaptă imediat.

— Mi-ar plăcea la nebunie să luăm prânzul împreună. Nu ar fi distractiv, Presley? Am putea să vorbim despre viaţa ta şi despre ce facem eu şi Zach.

— Ştiu şi eu… Eliberez un oftat adânc. Sunt destul de ocupată zilele astea.

— Sunt sigură că eşti.

Îmi încleştez pumnii, pregătită să descătuşez luni de ostilitate, dar Zach intervine:

— Felicia.

Ei, bineînţeles, nu-i convine că Zach îmi ia apărarea.

— Pe bune, Zachary?

Îşi retrage mâna, pe care şi-o trece prin păr. Wyatt mi se alătură şi îşi aruncă braţul peste umărul meu, trăgându-mă mai aproape.

— Aici erai, Călăreaţo. Trebuie să-ţi pun un dispozitiv de urmărire.

Felicia chicoteşte.

— Cum se pune unei vaci.

Îmi vine să-i scot ochii. Probabil că Wyatt simte

asta, fiindcă îşi strânge mâna pe umărul meu.

— Chiar voiam să te întreb, Felicia, spune el cu indiferenţă, ai reuşit să obţii ce voiai pentru aniversarea voastră? Ştii tu, ziua de după ce Presley s-a întors în oraş?

— Nu mai bine te duci să ne iei două beri? o îndeamnă Zach pe Felicia.

Felicia arată de parcă vrea să arunce cu cuţite înspre el. Am impresia că-mi scapă ceva.

— Ce? se plânge ea. Sper că glumeşti.

Wyatt mă trage mai aproape.

— Adu-ne câte una şi nouă, te rog!

— Du-te dracului! izbucneşte ea înainte să se întoarcă la Zach. Iubire, hai să mergem la bar!

Mă uit la Zach, a cărui privire e blocată pe mâna lui Wyatt. Mă mângâie, iar eu mă lipesc de el şi mai tare. Mă comport infantil. Sunt perfect conştientă de asta. Nu însemn nimic pentru Zach şi nici el pentru mine. Suntem doar doi foşti iubiţi care se află faţă-n faţă. Desigur, povestea noastră ar putea să umple o bibliotecă, dar el a mers mai departe. La fel am procedat şi eu. Am doi băieţi şi o viaţă la care să mă întorc. Îmi doresc enorm ca el să nu fi fost în oraş şi cel mai mult îmi doresc să nu fi simţit golul ăsta în stomac.

Wyatt tuşeşte şi îşi flutură mâna prin faţa chipului fratelui său.

— Pământul către Zach.

— Poftim?

Felicia e bosumflată, iar eu mi-am înfrânat un zâmbet. E nervoasă.

— Am spus să mergem. Dar tu te holbezi în gol.

Zach se uită la ea şi apoi la mine şi la Wyatt.

— Ar trebui să pleci, Zach. Wyatt zâmbeşte şi mă sărută pe obraz. Presley e partenera mea, şi trebuie să dansez cu ea până nu mi-o fură cineva.

Ochii mei se măresc la auzul cuvântului „parteneră”. Zach reacţionează la fel.

— Parteneră? întreabă el.

— Păi, da. Ea e singură. Eu sunt singur. Sper că nu te deranjează, frăţioare, îl tachinează Wyatt.

El mă priveşte şi clatină din cap.

— Bineînţeles că nu. Tot ce mi-am dorit a fost ca ea să fie fericită.

Dacă nu l-aş fi ştiut pe Zachary de o viaţă, poate chiar aş fi crezut rahatul pe care-l debitează. Nimic din ce se întâmplă acum nu e pe placul lui. Eu acolo, fratele lui atingându-mă, el să asiste la treaba asta – îl zgândăre teribil, şi mă bucur. Sper că-l doare, pentru că cicatricile pe care mi le-a lăsat, când mi-a frânt inima, încep să mă deranjeze din nou.

— Zach! strigă Felicia. Acum!

Pot să văd lupta din ochii lui. Continuă să mă privească în timp ce oftează.

— Să aveţi o seară frumoasă!

— Şi tu, amice! îi răspunde Wyatt.

Încă o dată, Zach se îndepărtează.

Acum, trebuie să decid în câte feluri îl pot omorî pe Wyatt. Ştia că asta avea să se întâmple. A fost groaznic să-l revăd pe Zach, dar să o văd şi pe Felicia – asta a fost o adevărată tortură.

— Dansează cu mine, îi spun, eliberându-mă din strânsoarea lui.

— Voi plăti pentru asta, nu?

— Da.

Mă întorc fără să mai zic nimic.

Ne ducem spre ringul de dans, şi o parte din mine se frânge din nou. Wyatt mă ia de mână şi mă lipeşte de corpul lui.

— Nu mă lovi cu genunchiul în boaşe, te rog!

Trupurile noastre se mişcă în ton cu muzica, în timp ce el mă conduce pe ring. Are noroc că nu l-am călcat pe picioare.

— De ce ai vrut să mă bagi în situaţia asta? Vocea mea e plină de furie. Cum ai putut să nu îmi spui?

Mă răsuceşte în timp ce picioarele noastre se mişcă în tandem.

— Ai mai fi venit?

— Nu! Asta e şi ideea.

Îi împing mâna, şi el râde.

— Uite, oricum te-ai fi văzut cu el la un moment

dat. Oraşul ăsta e prea mic, şi aşa măcar am fost şi eu, şi Trent aici.

— Sunt atât de supărată pe tine. N-ai idee. Ar fi trebuit să mă avertizezi. Ar fi trebuit să-mi spui că e aici. Dacă mi-ai fi fost prieten… Am făcut o pauză. Nu aş mai fi fost luată prin surprindere.

El clatină din cap, în mod evident nefiind de acord cu mine.

— Mereu ţi-am fost prieten. Dar eşti încăpăţânată şi uneori trebuie să ai încredere în mine. Wyatt priveşte înspre bar şi zâmbeşte larg. Chiar acum, fratele meu e pregătit să-mi smulgă braţele şi să mi le dea să le mănânc.

Privesc în aceeaşi direcţie şi văd cum Zach aruncă ocheade răzbunătoare către Wyatt, care dansează cu mine. Mâinile lui Wyatt coboară înspre fund în timp ce ne rotim încă o dată, întrerupându-mi contactul vizual.

— Răzbunarea e o târfă.

— Despre asta e vorba?

Ochii căprui-deschis ai lui Wyatt îi fixează pe ai mei.

— Nu te-aş folosi niciodată pentru răzbunare. Niciodată. Nu aş putea să mă gândesc la tine în felul ăsta. Tu ai fi recompensa.

Respiraţia mi se înteţeşte, şi încerc să pricep ce vrea să spună. Vrea să spună că însemn ceva pentru

el? Încă are sentimente pentru mine? Nu. N-ar putea. Probabil mi-a simţit panica, căci continuă:

— Vreau să spun că ăsta nu e vreun joc. Prietenia ta nu e ceva ce aş strica de dragul distracţiei.

— Ştiu asta.

— Bine.

Când muzica se opreşte, el face o plecăciune dramatică.

— Încă sunt supărată.

Chicoteşte.

— O să treci peste asta. Aşa cum ai trecut peste povestea cu Zach.

Bărbia lui se ridică în direcţia barului. Aş fi o proastă dacă m-aş uita, dar mereu am fost proastă când venea vorba despre Zach. El se reazemă de balustradă, privindu-mă în timp ce Felicia cerşeşte atenţie. Când privirile noastre se întâlnesc, totul dispare.

Nu mai există nimeni în încăpere, în oraş sau în lume acum.

Poate că eu şi Zach nu mai suntem împreună, dar inimii mele nu pare să-i pese de acest detaliu. Orice altceva e pură amăgire.

Dar nu mai vreau să ajung în situaţia aia vreodată.

Îmi aduc aminte de ce sunt aici. Motivul pentru care viaţa mea a luat o altă turnură. Zach a plecat, l-

am întâlnit pe Todd, şi asta e consecinţa acelui fapt.

Capitolul 9

M-am trezit a doua zi dimineaţă cu o migrenă teribilă. A fost obositor să-l evit pe Zach toată noaptea. Am reuşit să mă retrag destul de devreme. Noroc cu Grace, care s-a oferit să mă ducă acasă.

Nu am vrut să mă înec în furtuna de sentimente contradictorii, aşa că am decis să mă duc în oraş după consumabile de birou. Am noroc că majoritatea locuitorilor sunt la biserică la ora asta, deci pot să mă plimb neobservată.

Sau poate că nu.

— Oh, Dumnezeule! Presley? ţipă o femeie în timp ce ies din maşină.

Mă întorc şi dau peste una dintre prietenele din liceu.

— Emily Underwood! o trag într-o îmbrăţişare. Arăţi minunat!

Părul ei blond atârnă până la jumătatea spatelui, şi e ridicol de slăbuţă. Mereu a fost drăguţă, dar acum e absolut fermecătoare.

— Mersi!

Îşi aranjează fusta. Am cântat în Nashville, deci mă ajută că arăt bine ca să primesc câte un angajament de ăsta.

— Sună minunat. Mi-aduc aminte că-ţi plăcea să cânţi când eram mici.

Cânta în fiecare piesă de teatru, în fiecare cor şi la biserică de când mi-o amintesc. Mama ei şi mama mea erau prietene apropiate. Ei bine, toţi cei de aceeaşi vârstă sunt prieteni buni în oraşul nostru.

Emily ridică din umeri.

— Nu reuşesc să mă opresc. E pasiunea mea.

Începem să ne plimbăm pe trotuar.

— E chiar grozav, Emily. Sunt atât de fericită că ai găsit ceva care te pasionează.

— Mulţam! spune ea, zâmbind. Dar tu? Ce *naiba* faci înapoi în Bell Buckle?

Oh, doar încerc să nu înnebunesc.

— Mi s-au întâmplat nişte lucruri, aveam nevoie de o schimbare.

Nu vreau să intru în detalii.

— Bine pentru tine. Oh, Dumnezeule! Vocea ei devine dramatică. L-ai văzut pe Zach? Ochii i se umplu de mirare. A devenit atât de chipeş. Adică, se vede cu ticăloasa oraşului, dar totuşi. Oftează. Acum, că te-ai întors…

Acum, că m-am întors, ce? Are iubită. Iar eu – o viaţă mizerabilă. Sfârşitul poveştii.

— Am apucat să-ţi spun că am doi băieţi care au aproape 11 ani?

Încerc să o abat de la subiect. Se opreşte şi se

postează în faţa mea.

— Oh, frumoasă încercare, Presley Townsend. Sper că nu ai de gând să-mi răspunzi la întrebări punând o altă întrebare. Ştii că nu-ţi reuşeşte fenta asta aici.

Oftez şi decid să-i dau măcar o fărâmă de informaţie.

— L-am văzut. Era cu Felicia. Ne-am spus „salut”, eu am zis „la revedere”.

Trebuie să-mi aduc aminte să răspund doar la o întrebare. Nu-mi dau seama cum poţi să te fofilezi în oraşul ăsta. Mama mea ar fi putut foarte bine să fie detectiv la cum reuşeşte să extragă informaţii. Crezi că te întreabă ceva, dar, de fapt, întrebarea care urmează e cea de baraj.

Ea rânjeşte.

— Au existat scântei între voi?

— Putem să nu vorbim despre asta? o implor eu. Îmi pare rău, am avut o zi lungă, şi nu mai am cafea.

Şi nu vreau să mă gândesc la el. E destul de rău că mi-a apărut în vis azi-noapte, nu am chef să-l mai pomenesc şi acum.

— Oh, hai să mergem la cafenea, sugerează ea. Putem vorbi despre tot ce ai mai făcut de când ai plecat.

Ura! Nu.

— Sună minunat.

Luăm câte o cafea, şi asta reuşeşte să mă facă să mă simt mai umană. Toată lumea mă priveşte când intru, şi aud şoapte. Dumnezeule, mi-e dor de Philly. Măcar acolo puteam să intru într-un Starbucks fără să mă observe careva.

— Ar trebui să vii prin Nashville. Am programate câteva concerte, îmi spune Emily în timp ce soarbe din cafea.

— Mi-ar plăcea.

— Sunt sigură că treci printr-o schimbare dificilă după viaţa într-un oraş mare.

Râd.

— O subestimare.

— Chiar şi dacă ai fost crescută aici.

— E diferit ce văd acum faţă de ce îmi aduc aminte. Am devenit atât de obişnuită să am totul aproape. Băieţii au avut parte de un şoc cultural major.

— Îmi imaginez.

Am petrecut timpul ăsta punându-ne la curent cu viaţa noastră, şi oamenii se holbau de parcă eram o nălucă. Mama trebuie să le fi povestit prietenelor ei. Mă uimeşte că există oameni încă şocaţi de apariţia mea. Dar, din nou, m-am comportat ca şi cum nu ar fi real prin simplul fapt că m-am refugiat la fermă.

— Trebuie să o tulesc. Emily se uită la ceas. Sper că tu şi cu Zach o să aveţi şansa să discutaţi.

— Em, s-a terminat. Au trecut aproape două decenii.

Mi-aş dori ca inima mea să accepte acest adevăr. Faptul că l-am văzut şi că l-am avut atât de aproape m-a tulburat complet.

Mă simt de parcă aş avea din nou 14 ani şi el mă invită la prima noastră călărie. Rânjetul plin de încredere pe care-l afişează, blugii strâmţi care-i fac fundul să arate minunat şi felul în care ochii lui dezvăluie toate cuvintele pe care nu le spune. Eram atât de tineri, de îndrăgostiţi şi de idealişti.

— Sigur că s-a terminat. Dar, ştii, oraşul ăsta nu e încă pregătit să creadă asta. Vă ştim pe amândoi. Nu am nici o amintire cu voi în care să nu fiţi împreună. Genul vostru de iubire inspiră cântece de dragoste.

Minunat, viaţa mea e o melodie country. Sunt o văduvă, care locuieşte la o fermă, conduce o camionetă şi mă aflu faţă în faţă cu „iubirea vieţii mele” de mult pierdută. Mai am nevoie de un câine şi gata.

— Eu am impresia că voi vă aduceţi aminte alte lucruri. Şi nu mai suntem îndrăgostiţi. În plus, dacă iubirea noastră ar fi fost specială, am fi fost împreună şi acum.

Emily mă apucă de mână.

— Vorbesc serios, Pres. O să vezi. Voi doi sunteţi suflete-pereche.

O strâng de mână în timp ce clatin din cap.

— Nici vorbă.

Se ridică şi zâmbeşte larg.

— O să mă prefac că n-am auzit asta.

Mă ridic şi o mai îmbrăţişez o dată.

— Cred că a sosit vremea ca toată lumea să-nceteze.

— Cum spui tu. Iubirea nu dispare, ci doar devine mai puternică. Ne vedem curând? a întrebat ea, aplecându-se ca să mă sărute pe obraz.

— Absolut.

Deschid uşa ca să plec şi văd camioneta pe care aş cunoaşte-o oriunde. Nici vorbă să dau ochii cu el. Îmi trag gluga pe cap şi alerg până la maşina mea. Cu cât reuşesc să-l evit mai mult, cu atât mai protejată va fi inima mea.

O bătaie în uşa biroului mă opreşte din lucru.

— Zach?

Îmi potrivesc ochelarii pe nas şi mă ridic. Ar fi trebuit să ştiu că nu merge să-l evit fiindcă poate să-şi facă apariţia oricând are chef. Era doar o chestiune de timp.

— Îmi pare rău că am trecut fără să anunţ, dar alaltăieri-seară nu eram în locul potrivit în care să discutăm. Îşi dă jos pălăria şi o aruncă pe scaun. Te-am văzut ieri în oraş, încercând să te fofilezi. M-am

gândit că ar trebui să fim civilizaţi unul cu celălalt.

Civilizaţi? Nu cred că e în regulă să vină aici oricând pofteşte. Nu are ce căuta aici. Nu vreau să-l văd deloc, cu atât mai puţin la mine în casă, singurul loc sigur pentru mine. La naiba cu el că nici măcar atât n-a înţeles!

— Mama ta a spus că te găsesc aici. Nu a aruncat cu nimic în mine, aşa că am luat asta ca pe un semn bun.

— Ce cauţi aici? Mă ridic, plesnind biroul cu mâna. Mama mea nu a aruncat cu nimic, fiindcă e o sudistă autentică, dar eu nu mai sunt. Am petrecut destul timp în nord ca să mă doară undeva dacă te lovesc cu un capsator în cap.

Îl iau de pe birou şi-mi dau mâna pe spate.

— Ooo, stai! spune el ridicându-şi mâinile. Nu am venit ca să pornesc un război. Doar voiam să văd ce mai faci. Mi-a fost dor de tine!

— Nenorocitule! Arunc cu capsatorul în direcţia capului său. Să nu îndrăzneşti să-ţi fie dor de mine!

Se fereşte, în timp ce capsatorul loveşte peretele. Zach face ochii mari şi rămâne cu gura deschisă.

— Se pare că toţi anii în care m-ai văzut cum joc baseball te-au ajutat să arunci cum trebuie.

Apuc următorul lucru pe care-l văd.

— Aparent, ai fost un antrenor de rahat.

— Eu şi Felicia voiam să te invităm la cină.

Şi-a pierdut minţile.

Zach oftează şi se apropie.

— Ştiu că ar putea fi stânjenitor, dar m-am gândit că…

— Că ce? Că există vreo şansă ca noi să fim prieteni? Să ieşim în oraş, poate? Ai nevoie să te controleze cineva la cap dacă îţi imaginezi că asta ar fi vreodată posibil.

Nu-mi dau seama dacă a uitat cum s-a terminat relaţia noastră.

— Pres, îmi spune, pe un ton mustrător.

— Nu mă lua cu Pres! Ai mult tupeu să vii aici.

— A fost acum mult timp.

Îmi vine să-l pocnesc în faţă.

— Pleacă, îi cer eu.

Zach se apropie şi îşi încrucişează mâinile la piept.

— Nu plec până nu rezolvăm situaţia dintre noi. Vreau să spunem lucrurilor pe nume.

— Bine. Apuc suportul pentru agrafe şi-l arunc. Ratez din nou. Ce zici de asta?

Caut altceva cu care să arunc în el.

— Încetează!

Se îndreaptă înspre mine, cu mâinile ridicate în semn de pace. Mă holbez la el.

— Nu-mi spune ce să fac. Noi doi nu mai avem ce să ne spunem.

Zach râde cu jumătate de gură în timp ce mă apucă de braţ.

— Cred că avem multe de discutat, Pres. A trecut mult timp.

Îmi eliberează braţul şi mă priveşte de parcă ar vrea să spună: „Nu mai azvârli cu nimic”.

— Nu am ce să discut cu tine.

— Acum, că locuim amândoi aici, cred că ne suntem datori unul altuia să detensionăm atmosfera.

Mă lupt cu cele o sută de comentarii acide care-mi stau pe limbă.

— Desigur. Chiar acum. Putem să ignorăm faptul că m-ai tăiat felii mai repede decât ar face-o un cuţit cu o bucată de unt. La ce mi-a fost mintea? Mă apuc de piept în batjocură. Te rog, ia loc, insist, zic şi îi fac semn spre un scaun. Hai să detensionăm trecutul nostru nenorocit!

Mă priveşte, rânjind îngâmfat.

— Nu ţi-ai pierdut sarcasmul.

Zach se duce spre scaunul din faţa biroului şi se aşază liniştit, ţintuindu-mă cu privirea. Măcar e speriat că o să-l pocnesc. Şi următorul lucru pe care am de gând să-l arunc e cizma.

— Şi nici temperamentul nu mi l-am pierdut.

— În primul rând, spune el, aplecându-se în faţă şi odihnindu-şi coatele pe genunchi, îmi pare foarte rău. Nu am vrut să te rănesc niciodată. Te-am iubit

enorm şi să te părăsesc în ziua aia a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Am trăit toată viaţa regretând acea alegere.

Mă las pe spate în timp ce expir puternic.

— Cu asta începi? Pentru numele lui Dumnezeu, Zach, hai să nu mai pierdem timpul şi să trecem la chestiile serioase!

— Dacă nu ţi-aş fi spus asta acum, nu ştiu dacă mi-ai fi acordat şansa asta altă dată.

Îşi trece degetele prin păr, semn că e stresat. Măcar nu sunt singura.

— Nu m-am iertat niciodată pentru că te-am rănit.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu m-ai rănit. M-ai ucis. Dar astea toate au rămas în trecut. Am trecut peste, şi tu la fel.

— Chiar era musai să arunci cu capsatorul?

— Vrei să spui că nu am trecut peste povestea noastră? Crezi că am petrecut tot timpul ăsta tânjind după tine? întreb cu mâinile încrucişate.

Idiotul!

— Nu voiam să spun… Se opreşte. Nu cred asta.

Ani buni am aşteptat să aud cuvintele alea. Cât de simplu i-a fost să aleagă baseballul în detrimentul meu. Eram logodnica lui. Mi-a făcut jurăminte. Nu am iubit pe nimeni aşa cum l-am iubit pe Zach. Prima dragoste e naivă. Eram deschisă şi aveam încredere. Nu mi-am reţinut iubirea pe care i-am oferit-o; i-am

cedat totul. Iar el a scormonit fiecare ungher şi fiecare crăpătură. Sunt locuri înăuntrul meu la care Todd nu a ajuns pentru că îi aparţineau lui Zach. Şi-l urăsc pe Zach pentru asta. Uram faptul că îl priveam uneori pe Todd şi îmi doream să se fi comportat ca Zach. E iraţional şi nedrept, dar ăsta-i adevărul.

— Deci, Felicia, ei?

— S-a schimbat, zice el.

— Sunt sigură.

Nu s-a schimbat.

Zach îşi freacă palmele de picioare. Momentul ăsta e inconfortabil pentru amândoi.

— Putem să nu vorbim despre ea? Te rog, mă imploră el. Nu am venit aici să ne certăm.

— Despre ce vrei să vorbim?

Nu e ca şi cum îmi doresc să port discuţia asta, dar nu pare că am de ales.

— În trecut, nu era aşa de greu, spune el apucându-se de ceafă. Obişnuiam să vorbim despre orice.

— Zach, spun, oftând. Nu ştiu ce cauţi aici. Au trecut aproape optsprezece ani de când ne-am văzut ultima oară. Şi, când ne-am spus adio, nu am făcut-o în cei mai buni termeni. Sunt o grămadă de rahaturi nerezolvate între noi. Dacă ai venit aici pentru iertare… te iert. Dacă ai venit pentru prietenie… nu pot să-ţi ofer asta.

Se lasă pe spate şi nu răspunde. Aştept să zică ceva după pledoaria mea, dar nu primesc nimic.

Ei bine, refuz să mai spun ceva.

Într-un final, îşi drege glasul.

— Nu am venit aici în căutarea a ceva. Am venit fiindcă Wyatt mi-a spus că nu intenţionezi să pleci. Credeam că eşti în trecere, aşa că mi-am văzut de treabă. Ştiam că nu vrei să mă vezi. Şi, ca să fim complet oneşti, nici eu nu ştiam dacă pot să te văd.

— Vai, mersi!

— Lasă-mă să termin, mârâie el. Aduci la suprafaţă o grămadă de amintiri îngropate adânc.

— Ei bine, îmi pare rău că te fac să suferi.

— La naiba, Presley! Vocea lui devine agitată. Încerc să fiu amabil.

Mă doare undeva de ce încearcă el să facă.

— Şaptesprezece ani! Şaptesprezece ani! Amabil? Crezi că amabilitatea va şterge toate astea? Chiar credeai că voi fi fericită să te revăd? Am evitat blestematul ăsta de oraş fiindcă doare prea tare. Am expirat prelung pe nas. Nu sunt îndrăgostită de tine. Nu am nevoie să lămuresc nimic. Toată lumea continuă să vorbească despre tine, şi aş vrea să înceteze! Orice locşor de aici îmi aduce aminte de tine. La naiba, până şi biroul ăsta!

Privirea lui se opreşte asupra lui şi un rânjet i se iveşte pe chip. Nenorocitul!

— Şi eu trăiesc cu aceleaşi amintiri, să ştii. Nu eşti singura care a pierdut ceva aici. Îmi doream un viitor cu tine, dar ai închis acea uşă când ai plecat.

— Repetă ultima parte.

— Nu te-am părăsit fiindcă nu te iubeam. Voiam să îmi fac o viaţă cu tine. Nu trebuia să se termine atunci!

Inima mea a început să bată haotic. Oricât aş încerca să neg atracţia, încă e acolo. Zach ţine o frânghie al cărei capăt se termină în inima mea. Dacă ar trage, m-aş deşira. Mă rog să fiu în stare să împiedic o asemenea durere. Mi-au cam ajuns ultimele luni.

— Mda, oftez. Ba chiar trebuia.

Sunt atâtea lucruri de care el habar nu are. Prin ce am trecut când m-a părăsit. Durerea pe care am îndurat-o… Nu cunoaşte nici măcar o frântură din suferinţa mea.

— Ştiu că te-am rănit. Mă urăsc fiindcă ţi-am frânt inima. Ştiu că eşti măritată.

Mă uit la mâna mea. Ştiu că l-a auzit pe Wyatt spunând că sunt singură. Testează apele, dar adevărul e deja acolo.

— Soţul meu a murit, dar presupun că ştii câte ceva despre asta, îl provoc. Mă îndoiesc că mama ta nu a menţionat nimic.

— Îmi pare rău, spune, aplecându-se în faţă. Tot

ce ştiu e că te-ai întors, fiindcă s-a întâmplat ceva cu el, dar voiam să te las pe tine să-mi spui asta.

Atât de mulţi ani. Atât de multe amintiri între noi. Îmi e atât de uşor să-l privesc şi să-mi aduc aminte totul. Zach îmi aduce aminte de o vreme când totul era uşor. Trăiam de parcă nimic nu ne putea atinge. Existau pasiunea, încrederea, iubirea şi speranţa faţă de viitorul pe care ni-l imaginaserăm. Încă îl văd pe băiatul care avea lumea la picioarele lui. E undeva în adâncul acestui bărbat pe care nu-l mai cunosc.

— Chiar trebuie să mă întorc la treburi.

— Mamă! Logan dă buzna. Cayden mi-a luat iPadul şi mi-a şters toate fotografiile.

Faţa lui e roşie fie de la alergat, fie de la plâns.

— Sunt sigură că le putem recupera, îl liniştesc.

Logan gâfâie, încercând să-şi recapete suflul.

— Aveam acolo toate pozele cu tata.

Mă ridic şi înconjor biroul, apucând tableta.

— Am eu fotografii cu tăticul tău. Nu-ţi face griji!

Scaunul se mişcă, şi Zach se ridică în timp ce amândoi privim spre el. Pieptul îmi tresaltă la vederea fiului meu care stă în faţa bărbatului care ar fi putut să-mi fie soţ. Privirea mi se mută când la unul, când la celălalt.

Zach face un pas înainte, zâmbind.

— Salut, amice! Eu sunt Zach Hennington. Întinde mâna. Îl cunoşti pe fratele meu, Wyatt?

— Oh! Eu sunt Logan! exclamă băiatul meu şi-şi pune mâna într-a lui Zach. Wyatt e distractiv. Ne-a luat la călărit azi-dimineaţă. El şi unchiul Cooper o să ne înveţe cum să tragem cu puşca azi!

— Pe naiba! pufnesc eu.

Fir-ar, bărbaţii ăştia nebuni din viaţa mea!

— Nu te mai comporta ca un bebeluş, mamă.

Zach zâmbeşte larg.

— Lui Wyatt îi place la nebunie să i se spună cât de mult a ratat.

Logan rânjeşte de parcă ar fi făcut un pact secret.

— Mersi, omule!

— Oricând.

Logan fuge şi uită complet de problema cu iPadul. Atitudinea lui Zach se schimbă complet. Ochii i se umplu de o emoţie pe care nu o pot identifica.

— Logan?

— Da? Şi fratele lui geamăn, Cayden.

Nu am idee unde merge cu asta.

— L-ai botezat pe fiul tău „Logan”?

Se plimbă prin încăpere, oprindu-se şi apoi luând-o de la capăt.

— Zach?

Face doi paşi, şi corpul lui aproape că-l atinge pe al meu. Apropierea asta mă face să-mi ţin respiraţia, şi senzaţia aia de ameţeală mă cuprinde din nou. Mâna lui se ridică şi cade, chiar înainte să mă atingă.

— Trebuie să plec.

Îmi adun toate puterile.

— Mereu trebuie.

Pentru o clipă, durerea se iveşte în ochii lui, dar dispare imediat.

— Nu mai sunt bărbatul de atunci. Nici măcar nu eram bărbat. Aveam 22 de ani şi o mulţime de visuri.

Zach face un pas înapoi, lăsându-mă să respir din nou.

Îmi dau seama că eram copii. În adâncul sufletului înţeleg că nu sunt corectă. Zach a primit şansa vieţii lui. A profitat de ea. Dar, în urma acelei decizii, eu am rămas să culeg cioburile. Singură într-un oraş, departe de familie, cu o promisiune încălcată şi multă durere. Când şi-a urmat visul, l-a anihilat pe-al meu, care era despre o viaţă împreună.

— Ştiu, dacă nu ar fi fost alegerile alea, nu aş mai fi avut viaţa de acum.

În timp ce spun cuvintele astea, nu-mi dau seama dacă sunt fericită sau mânioasă din nou. Amuzant câte sensuri poate să conţină o singură propoziţie.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut soţul. Chiar îmi pare.

— Mă bucur că ai găsit-o pe Felicia, răspund.

Mănânc rahat. Dintre toţi oamenii de pe planetă, tipa asta e cea mai rea alegere. Chiar acum, nu vreau nimic altceva decât să mă lase naibii în pace.

Abia mă ţin pe picioare. Să fiu în preajma lui aşa… doare. Îmi e dor de el. Mi-a fost atât de dor. Da, mi-am iubit soţul foarte mult. Da, viaţa mea a fost în regulă şi fără Zach. Dar Zach mă ştia fără să ne spunem nimic.

Nu au existat, între noi, întrebări de tipul „Ce se întâmplă?” El, pur şi simplu, ştia. Şi, Doamne, cât de dor îmi e de genul ăsta de prietenie. Chiar şi după un deceniu cu Todd, tot nu fusese aşa. Fusese diferit.

Zach se apropie de mine, şi eu mă retrag. Apropierea lui nu-mi face bine.

— Nu am de gând să te rănesc, Presley.

Dar, la fel ca în trecut, ochii lui albaştri îmi spun că nu ştie dacă îşi poate ţine promisiunea. Mă testează. Şi pe el însuşi. Amândoi simţim tensiunea dintre noi. Era acolo şi-n trecut, se pare că nu s-a disipat. Corpul lui se mişcă cu uşurinţă înspre mine. Inima mi-o ia galop, şi sunt sigură că el poate să observe asta.

— Zach, spun ca o rugăminte.

— Vreau doar să trecem peste asta, explică el.

Îşi întinde încet mâinile spre braţele mele. Imediat ce pielea lui o atinge pe-a mea, o lacrimă curge. Îmi înghit un scâncet când degetele lui mă strâng de umeri. E o atingere inocentă, dar care mă rupe-n două. Zach nu se opreşte. Mă trage spre corpul său. Mă distruge iarăşi. Mă asamblează. E otrava şi

antidotul meu. Mâinile mele îi cuprind trupul fără ezitare. Rămânem aşa, cine ştie cât, dar, pentru prima oară de când Todd s-a sinucis, mă simt în siguranţă.

Şi ăsta nu e un lucru bun pe care să-l simt în braţele lui Zach.

Capitolul 10

— Ştiu, îi spun lui Angie în timp ce încerc să fac curăţenie în camerele băieţilor. Şi mie îmi e dor de tine.

Mi-a fost greu să nu o mai văd în fiecare zi. Ea nu are idee cât de bine îmi face să-i aud vocea. O parte din mine vrea să zâmbească şi să fie fericită că vorbim. Îmi e tare dor de ea. Cealaltă parte din mine vrea să se ghemuiască şi să plângă.

— Nu-mi vine să cred că e prima oară când vorbim. Mi-am imaginat că vei fi ocupată, dar m-am gândit că ai să suni totuşi de câteva ori.

Tonul ei rănit îmi spune totul. Mă aşez pe marginea patului, dezumflându-mă.

— Îmi pare rău!

Nu am de gând să o mint, să inventez vreo minciună de rahat, pe care s-ar preface că o crede.

— Înţeleg, Pres, dar ne este dor de tine.

Vocea ei se frânge. Nu sunt singura a cărei viaţă s-a întors cu susul în jos. Angie şi-a pierdut fratele, apoi

– pe mine şi pe nepoţei.

— Când crezi că te întorci acasă?

Nu cred că înţelege complet situaţia. Cărţile de credit, împrumutul pe care el le-a luat, toate pe numele meu. Ori îmi declar imposibilitatea de plată, ceea ce vreau să evit cu orice preţ, ori trăiesc aici şi plătesc toate datoriile acumulate.

O lacrimă îi cade în timp ce mă lupt cu adevărul.

— Nu ştiu. Dacă nu câştig la loterie, va mai dura o vreme.

— Ce fază de rahat! Ştii asta, nu? Face o pauză şi începe propria tiradă: Nu ar trebui să fii pedepsită din cauza lui. El a făcut toate astea. El a deschis noi carduri de credit. Nu tu. E ridicol şi nedrept. Aşa că, acum, tu şi cu copiii aţi fost nevoiţi să vă mutaţi, iar tu să-ţi vinzi partea din cofetărie şi să munceşti pentru părinţii tăi? Nu tu ai făcut tâmpenia, aşa că de ce naiba trebuie să plăteşti tu?

Furia mea se adună în timp ce o ascult. Mă apuc de tricou şi simt cum ura mă consumă pe dinăuntru.

— Pentru că a fost un laş nenorocit! El ne-a făcut asta! Vrei răspunsul? E la picioarele lui Todd.

Angie icneşte.

— Eu… îmi…, încearcă să vorbească.

Ştiu că am rănit-o, dar ăsta e motivul pentru care nu am mai vorbit. Furia mea se transformă în tristeţe pe măsură ce decid să spun lucrurilor pe nume. Doar

nu ea mi-a cauzat toate astea şi nu merită ostilitatea mea.

— Îmi pare rău! Era fratele tău, de aia mi-e atât de greu să vorbesc cu tine. Sunt foarte supărată, Ang. Adică, simt o mare furie în adâncul sufletului. O lacrimă îmi curge. Nu sunt tristă şi nici nu tânjesc după el. Şi apoi mă simt vinovată că nu simt asta, mărturisesc ceea ce am ţinut în mine.

— Îmi pare rău! Ai voie să simţi toate astea, îmi spune ea.

— E diferit pentru mine acum. Şi, când vorbesc cu tine, îmi aduc aminte de viaţa de dinainte. De locul de muncă pe care mi l-am dorit dintotdeauna, de casa pe care am adorat-o, de prietenii şi Consiliul Părinţilor pe care a trebuit să-i părăsesc.

Nu spune nici un cuvânt, dar pot să-i aud sughiţul prin telefon.

— Îmi aduci aminte de el. De bucuria pe care am simţit-o cândva. Mă doare să vorbesc cu tine şi doare şi să fiu conştientă de asta.

— Şi eu sunt furioasă, Presley. I-am pierdut pe toţi. Plânge acum. A făcut o gaură şi în viaţa mea. Am de-a face cu aceleaşi emoţii pe care le simţi şi tu. Îmi doresc să fii aici. Îmi vreau cea mai bună prietenă şi soră înapoi.

Durerea din vocea ei mă distruge. Să o rănesc e ultimul lucru pe care aş vrea vreodată să-l fac.

— Mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

— Şi eu îmi doresc multe.

Amândouă stăm în linişte, încercând să ne revenim după izbucnirile emoţionale şi după adevărurile care dor.

Angie tuşeşte.

— Cum e la Bell Buckle? Rezişti?

— E… la fel.

— Cum s-au acomodat băieţii?

Zâmbesc.

— Destul de bine după ce a trecut şocul. Adoră să fie în preajma lui Cooper şi a lui Wyatt. Cayden a devenit pasionat de cai. Şi îl ştii pe Logan, cu el totul e mai simplu.

Ăsta e un lucru pentru care sunt recunoscătoare. Poate că şi-au pierdut tatăl, dar au câştigat două noi modele masculine.

— Wyatt lucrează la fermă?

Rahat!

— Da, e managerul.

Parcă văd rotiţele cum i se mişcă în cap. Îi dau răgaz cinci secunde ca să formuleze următoarea întrebare.

Cinci.

Patru.

— Şi Zach? Dobitocul ăla locuieşte tot în Los Angeles sau pe unde naiba te-a părăsit?

Angie nu e fanul lui Zach. Dacă ar fi putut, l-ar fi castrat atunci. El nu ştie în ce stare dezastruoasă m-a lăsat. Dar Angie ştie. Ea m-a ridicat de pe podea şi m-a obligat să trăiesc.

— Zach e aici.

— Păi, sper că i-ai tras un şut zdravăn, l-ai plesnit sau l-ai făcut în vreun fel să sufere. Cred că te-ai simţit bine descărcându-te.

— Mda.

Nu pot să-i spun ce simt cu adevărat. Mă simt de parcă viaţa mea se rezumă la minciuni. Pânza asta încâlcită e atât de mare – nici nu mai ştiu de unde să pornesc. Minciunile despre moartea lui Todd. Minciunile în legătură cu ceea ce am simţit când l-am văzut pe Zach. Minciunile despre cât de mari îmi sunt datoriile. Mă sufocă.

— Trebuie să plec, Ang. Te sun curând. Promit!

— Bine, spune ea cu dezamăgire în glas. Te iubesc!

— Şi eu pe tine.

Închid şi îmi şterg faţa. Nu am ţinut niciodată secrete faţă de ea. Nu am minţit-o, dar asta nu e ceva ce pot să împărtăşesc. De fapt, nici măcar nu ştiu exact despre ce este vorba. Am reminiscenţe de sentimente. Asta e firesc. Doar Zach a fost prima mea iubire. A fost lumea mea atât de mult timp… Sigur că văzându-l am devenit nostalgică. Doar despre asta e

vorba.

Bineînţeles că mama m-a rugat să mă duc în oraş ca să-i cumpăr câte ceva pentru cină. Aparent, ea şi Wyatt urmăresc acelaşi plan. Să mă scoată din fermă şi să mă forţeze să accept că trăiesc aici. Mă simţeam chiar bine prefăcându-mă.

Mă îndrept spre supermarket, care nu e mai mare decât un magazin de cartier, dar care are mai multe produse decât un aprozar. Încă sunt uimită.

Iau produsele necesare şi mă îndrept spre casa de marcat.

— Ei bine, îmi zice doamna Rooney, întâmpinându-mă cu un surâs, m-am întrebat când o să vii să mă vizitezi. Ocoleşte tejgheaua şi mă ia în braţe. Vino aici şi lasă-mă să te văd mai bine!

Nu s-a schimbat prea mult. Tot 1,50 are, părul îi atârnă până la jumătatea spatelui, doar că acum este un pic mai grizonant, dar ochii ei mi-i amintesc cel mai bine. Are cei mai blânzi ochi. Cu o singură privire mă face să mă simt imediat foarte bine.

— Îmi pare rău că n-am venit mai devreme, spun.

Doamna Rooney a fost singura care nu a încercat să mă ţină locului. Şi e, de departe, preferata mea din oraşul ăsta. Îmi aduc aminte când veneam aici, în copilărie, stăteam pe taburet şi-i povesteam totul. Era genul de prieten căruia puteai să-i spui orice şi să nu

fii judecat. Mă simt vinovată că am venit la ea abia acum.

Se retrage zâmbind.

— Am înţeles de ce te-ai ascuns, draga mea.

— Nu mă ascund, mă apăr eu.

— Nu? Cum numeşti tu faptul că locuieşti aici de o lună şi ai părăsit casa doar de câteva ori?

— Adaptare.

Doamna Rooney râde şi clatină din cap.

— Eşti incredibilă. Mama ta vorbeşte încontinuu despre cei doi băieţi. Spune-mi câţi ani au acum.

Îi povestesc câte ceva despre viaţa mea. Îmi spune despre soţul ei, care a căzut rău şi şi-a rupt un picior. Că lucrează ore în plus ca să poată să fie un sprijin pentru familia ei. Îi zic despre băieţi, despre Philadelphia şi despre cofetăria mea – toate lucrurile bune.

Din păcate, adevărul devine tot mai evident cu fiecare minut care trece.

— Presley, spune ea cu blândeţe. Îmi pare rău că soţul tău a decedat.

Buzele mi se strâng într-o linie subţire. De fiecare dată când cineva îmi aduce aminte despre asta, mă simt trimisă înapoi acolo. Doliul e o luptă infinită care îţi secătuieşte personalitatea. Nu voi mai fi niciodată omul care eram cu cinci luni în urmă. Am fost obligată să devin mai dură, să înfrunt viaţa şi să mă

protejez cu orice preţ.

— Apreciez asta.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Eşti prea tânără ca să suferi o asemenea pierdere în viaţă.

Mă forţez să râd, ca să evit răspunsul.

— Nu mă simt aşa tânără. Îmi aduc aminte că toţi spun că 30 de ani e cea mai faină vârstă. Eu am 35 şi mă simt de parcă aş avea 70.

Sper că nu vom filosofa pe marginea afirmaţiei mele. E una dintre puţinele persoane căreia nu vreau să-i spun jumătăţi de adevăr. În acelaşi timp, e singura modalitate de a ne proteja pe mine şi pe copii.

— Aşteaptă să vezi cum e la 60! spune şi rânjeşte. Ai băgat de seamă că şi Zach locuieşte aici? De parcă destinul v-a adus împreună. Deşi el e acum cu Felicia, care a rămas aceeaşi fată vicleană ca întotdeauna. Oftează dramatic. Aţi apucat să vă vedeţi?

Telefonul sună, oferindu-mi scuza perfectă ca să nu-i răspund. Tresaltă şi mă cuprinde cu braţele şi mă mai întoarce o dată ca să se uite la mine.

— Mereu ai fost o fată drăguţă, dar e clar că te-ai maturizat într-o femeie frumoasă. Indiferent de cât de bătrână te simţi, arăţi minunat.

Se întoarce la casă şi ridică telefonul, iar eu aşez o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea. Locul ăsta e atât de diferit de un oraş mare. E mult mai iertător. Oamenii nu se stresează de bani, fiindcă totul

funcţionează pe mentalitatea „o să te prind mai târziu”.

— Ştii că are dreptate, aud vocea pe care aş recunoaşte-o oriunde venind din spatele meu.

Mă întorc, apucând punga de cumpărături.

— Dreptate în legătură cu ce?

Un râs înfundat îi scapă printre buze. Eu încă mă agăţ de senzaţia neplăcută de adineauri. Am trecut de la a nu-l vedea cu săptămânile la a da peste tot peste el. Prefer prima opţiune.

— Că arăţi minunat.

— Pe bune, Zachary? spun pe un ton condescendent. Unde ţi-e iubita? Mă uit în jur, prefăcându-mă că vreau să o văd pe vrăjitoarea aia. Ai lăsat-o la chirurgul plastician? La psihiatru? Oricare din ei îi e de folos.

O insult pe Felicia din mai multe motive, dar, în principal, ca să văd cum reacţionează el. O apără? Mă va ignora din nou? Se pare că nu-i place să aducă vorba despre ea, şi aş vrea să ştiu de ce. Wyatt o urăşte în mod evident, la fel ca majoritatea oamenilor care trebuie să o îndure prin preajma lor.

— Felicia e la muncă. Sunt sigur că i-ar plăcea dacă ai trece pe la ea.

Ridică dintr-o sprânceană.

— E ultimul lucru pe care l-aş face. Şi, în plus, nu-i place când noi doi vorbim.

Rânjeşte înainte să se aplece înspre mine. Inima mea o ia la galop pe măsură ce corpul lui se apropie. Pune o bancnotă de cinci dolari peste bancnota mea.

— Are un motiv bun pentru care reacţionează aşa, draga mea.

E atât de aproape, că mi-e imposibil să nu-i inspir aroma. Nu pot inspira decât mirosul lui. Soarele, iarba, pământul şi Zach. Miroase a acasă.

Punga cu cumpărături începe să-mi alunece din strânsoare.

— Ai nevoie de ajutor cu aia? mă întreabă el.

Eram atât de pierdută în el, încât am uitat că ţineam ceva. La naiba! Arunc plasa pe umăr şi încerc un surâs.

— Mă descurc.

— Mda, Pres. Sunt sigur de asta.

Aş putea să jur că flirtează cu mine.

— Încerci să ne complici situaţia?

Ochii lui mă cercetează.

— Fiindcă spun că eşti frumoasă sau pentru că ţi-am zis că te descurci? Nu văd cum fac lucrurile mai complicate.

Poate că eu sunt cea proastă.

— Îmi pare rău!

Trebuie să mă depărtez de el. Mă îndrept spre uşă, dar Zach vine după mine. Deschide uşa, obligându-mă să mă strecor pe lângă el. Mă rog ca

Wyatt să mă fi aşteptat şi să mă salveze din situaţia asta.

N-am aşa noroc.

— Cum ai venit până aici? mă întreabă Zach când observă că nu mai există nici o maşină în afară de-a lui.

Wyatt trebuia să dea o fugă spre câteva oraşe din împrejurimi ca să ia nişte lucruri pentru Cooper. Amândoi aveam nevoie de camionetă. El a spus că mă aduce aici şi că ori mă ia la întoarcere, ori mă întorc pe jos. Desigur, faptul că trebuia să se ducă în mai multe locuri presupunea ca eu să stau în oraş cu orele, aşa că am ales să mă întorc acasă pe jos. E o distanţă de câţiva kilometri, şi mi-ar da ceva timp de gândire. Dar în secret speram ca el să mă aştepte.

— Cu Wyatt. Înainte să plece, după câte se pare.

— L-am văzut adineauri. Mi-a zis că poate pleca dacă tot am venit eu. Nu mi-am dat seama că te aştepta.

Idiotul de Wyatt! Jur că nenorocitul a plănuit totul! E un om mort.

— Ce drăguţ din partea lui!

— Pot să te duc eu înapoi la fermă, se oferă Zach. E decizia ta.

Nu vreau să merg atâta pe jos, dar sub nici o formă nu vreau să mă urc în maşina lui. Camioneta lui e *acea* camionetă. Locul în care am petrecut atâtea

nopţi făcând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem. Multă iubire s-a consumat pe scaunul din faţă al şoferului. Nu cred că pot urca în maşina aia.

Zach îmi urmăreşte privirea, iar umerii lui cad deodată. De parcă amândoi ne gândim la acelaşi lucru.

— Pot să merg pe jos.

Viaţa mea e deja destul de complicată şi de dureroasă. Nu o s-o complic şi mai tare. Când sunt alături de el, mă simt de parcă aş merge cu spatele. Ştiu că nu avem nici o şansă. Nici nu îmi doresc una, dar cu el totul e familiar. Iar eu sunt singură. El îmi oferă senzaţia de confort.

Mă priveşte cu dezamăgire.

— Eşti sigură?

Zâmbesc şi încuviinţez din cap.

— Mersi pentru ofertă!

Îşi aruncă cheile în aer şi le prinde în timp ce se întoarce spre maşină. Fac doi paşi, iar cerul se deschide deodată. Ploaia curge în rafale, aşa că hainele şi părul mi s-au udat deja. Fug să mă adăpostesc sub o copertină, dar Zach deja a sărit din maşină şi mi-a luat plasa de cumpărături.

— Vino! Doar nu ai de gând să mergi pe jos pe ploaia asta.

Mă acaparează senzaţia de înfrângere. El câştigă şi de data asta.

Capitolul 11

— Ţi-e frig? mă întreabă Zach în timp ce urc în maşină.

Tremur, dar nu fiindcă mi-e frig. Corpul mi se lipeşte de portieră în încercarea de a menţine o distanţă cât mai mare între noi.

— Sunt bine.

Drumul nu durează mult, dar fiecare secundă se simte ca o oră. Privesc în jur şi zâmbesc.

— Nu se poate aşa ceva! Când ating abţibildul de pe bord, îmi vine să râd. Când Zach avea un meci în Nashville, am vrut să-i dau ceva care să-i amintească de mine. Deşi urma să fie plecat pentru doar două nopţi, eu eram pe atunci tânără şi prostănacă. Pe abţibild scria: „Iubeşte-ţi călăreaţa”. L-am lipit pe bord, sperând că el nu avea să se supere.

Înainte de plecare, a trecut pe la mine pe acasă, m-a luat în braţe şi m-a sărutat până când am rămas fără suflare. Nu a mai spus nimic. Doar s-a întors înapoi la camionetă, mi-a făcut cu ochiul şi a demarat. Mereu făcea chestii de genul ăsta. Uneori, îmi spunea că avea nevoie să simtă chestii reale.

— Iniţial, nu mi-a venit să îl dezlipesc, îmi spune cu căldură în voce. Apoi, era de atâta vreme acolo, încât nu am mai putut să-l dau jos.

— Îmi cer scuze că ţi-am vandalizat camioneta pentru totdeauna. Nu am crezut că o să reziste atâta.

Zgomotul motorului vibrează în tăcerea care s-a lăsat. Îmi aduc aminte că mereu a fost zgomotos, dar jur că nu l-am simţit niciodată cum îl percep acum. Zach tuşeşte.

— Nu cred că va dispărea vreodată. E al naibii de rezistent.

Accelerează şi intră pe drumul mic care duce către casa mea.

— Vremea e destul de rea, spun eu, mijind ochii.

Zach conduce încet, pe măsură ce ploaia loveşte capota din ce în ce mai tare. Abia dacă pot distinge ceva prin parbriz. Parchează la marginea drumului.

— Nu pot să mai văd nimic. Hai să stăm un pic aici până se mai potoleşte ploaia un pic!

Mama Natură e o vrăjitoare fără inimă. Oare nu ştie ea cât de mult îmi displace să fiu aici, în camioneta asta? Nu poate să mă mai slăbească şi ea puţin? Bineînţeles că nu. Deloc. Hai să facem să fie cât mai ciudat şi mai inconfortabil posibil! Trăsnetul se aude undeva deasupra noastră, făcându-mă să tresar. Minunat. Urmează furtuna din iad.

— Deci, intervin după un minut de tăcere.

— Niciodată nu ţi-a plăcut liniştea.

Zach rânjeşte în timp ce eu mă lupt cu impulsul de a-l lovi în picior.

— Nu e adevărat!

— Ba da. Mereu ai avut nevoie să umpli liniştea ori cu muzică, ori cu dialog. Mă bucur să văd că unele lucruri au rămas la fel.

— Sunt cu mult schimbată.

Atât de multe s-au schimbat de când m-a părăsit. Nu doar în viaţa mea, ci şi eu, ca om. Iubirea pe care i-am purtat-o m-a schimbat pe dinăuntru. Dar pierderea soţului mi-a frânt inima şi a deteriorat-o fără şanse de vindecare.

— Amândoi suntem, Pres.

Are dreptate. Nici el nu e acelaşi băiat.

— Dacă tot suntem captivi acum, de ce nu-mi spui ce anume te-a schimbat.

— Nu trebuie să vorbim.

Îmi încrucişez braţele şi privesc pe geam. El chicoteşte.

— Nu. Dar cine ştie când are de gând să se potolească ploaia?!

Nu vreau să las garda jos cu el. Ar fi atât de uşor să o fac şi să redevin prietena lui. Nu sunt pregătită să fiu blocată într-o maşină cu el. Continui să privesc drumul, căutând o scăpare.

— Cum preferi, spune Zach şi îşi ia un baton de ciocolată.

Nenorocitul!

— Ai de gând să mănânci chestia aia de faţă cu

mine?

Ştie că nu pot rezista ciocolatei şi untului de arahide.

— Vrei un pic? Îndreaptă batonul către mine, aducându-l destul de aproape, după care îl retrage. Îţi cer un singur lucru.

— Şi anume? întreb, în timp ce-i smulg batonul din mână.

— Nu mă poţi ignora dacă tot suntem blocaţi aici.

Muşc, mestec şi rânjesc.

— Bine. Spune-mi cum te-ai schimbat!

— Păi, în primul rând, n-aş mai face pe viteazul pe podul acoperit. Nici nu aş mai trage vreun taur de coarne. Dar, mai presus de toate, nu aş mai încerca vreodată să fur vreun baton de ciocolată de la doamna Rooney.

Îmi vine să zâmbesc amintindu-mi de noi pe când eram copii.

— Doamne, câte prostii am făcut când eram mici!

— Da, chiar aşa.

— Adică, îţi mai aduci aminte când ne-am furişat la unu dimineaţa ca să călărim prin pădure? Ne-am rătăcit atât de tare, încât jur că ajunseserăm la trei orăşele distanţă. Mama şi tata aproape că te-au omorât în ziua aia.

Zach încuviinţează din cap.

— Chiar am crezut că tatăl tău o va face. A venit

pe verandă cu puşca aia îndreptată spre mine. Dar nici nu s-a comparat cu ce mi-a făcut tata când am ajuns acasă. Era furios.

— Ai fost pedepsit o săptămână.

— Şi tot m-am furişat ca să vin la tine să te văd.

Zâmbesc.

— Ştiu. Mi-aduc aminte.

— Îţi mai aduci aminte cum am încercat să facem un foc de tabără şi a trebuit să chemăm pompierii?

Nu anticipam niciodată consecinţele.

— De câte ori nu era să ne rănim sau şi mai rău. Acum, că-i am pe Logan şi pe Cayden, mă gândesc la câte prostii o să facă. Mă sperie de mor.

— Măcar nu-l au pe Trent care să le dea idei.

Zâmbesc şi-mi dau ochii peste cap.

— Momentan.

Zach şterge aburul de pe geam, şi o altă amintire mi se smulge din inimă. „E ca şi cum am avea 16 ani din nou."

— Poftim?

— Ce?

— Ai spus ceva despre a avea 16 ani.

Se uită în ochii mei.

— Nu am vrut s-o spun cu voce tare.

Zâmbeşte şi se trage mai lângă mine.

— La ce te gândeai?

— La nimic. Ceva ce ai făcut mi-a adus aminte de

vremea când eram copii.

Zach mă fixează cu privirea, şi jur că-mi citeşte gândurile. El nu îşi mută privirea, şi, din nou, sunt aruncată în trecut.

— Zach, mormăi eu în timp ce mâinile mele caută ceva de care să se agaţe. Te rog, nu te opri de data asta!

Ne tot ţinem departe de asta de luni bune. Îl iubesc. Vreau să fiu cu el pentru tot restul vieţii. Vreau să împart asta cu el, dar el mă tot refuză.

Limbile noastre se încolăcesc, iar şoldurile mele zvâcnesc spre el.

— Te iubesc, Presley!

Îi înalţ capul şi îi cuprind faţa în mâini.

— Te iubesc, Zachary! Te rog, fă dragoste cu mine! Vreau să fii primul meu bărbat.

Zach se sprijină deasupra mea într-un braţ şi cu antebraţul celuilalt şterge aburul de pe geam. Căldura noastră abureşte cabina camionetei şi tot ce-mi doresc e să facem şi mai mult abur.

— O să facem dragoste, Pres. De mai multe ori decât putem număra. Dar îţi spun sigur că nu se va întâmpla în camioneta asta, cu fratele meu aflat în maşina de lângă noi.

Mă îmbrac şi mă ridic.

— Trent e aici?

El râde şi mă sărută.

— Suntem la lacul unde lumea vine pentru întâlniri. Bineînţeles că Trent e aici şi, din ce văd… jumătate dintre liceeni se află aici.

— Urăsc oraşul ăsta. Abia aştept să plecăm amândoi de aici, mormăi eu supărată, în timp ce-mi trag tricoul peste cap, şi Zach se închide la prohab.

După ce ne-am îmbrăcat, el mă ia de mână.

— O să plecăm de aici în curând, iubire. Eu mă duc la facultate, iar tu vei veni cu mine. O să terminăm şcoala, eu o să fiu selectat de o echipă de fotbal profesionist şi vom avea tot ce ne dorim. Noi doi, Presley. Noi doi. Am să-ţi pun lumea la picioare.

Zach îşi flutură mâinile prin faţa mea.

— Pământul către Presley.

Clipesc.

— La ce te gândeai? mă întreabă el.

De parcă am să-i spun. Doar nu-s nebună.

— La băieţi, mint.

— La băieţi?

— Da, am doi, ai uitat?

Fac pe dura, sperând să schimbe subiectul. Încerc să-mi calmez inima. Dacă să fiu aproape de el îmi declanşează asemenea stări, trebuie să găsesc o modalitate de a sta departe, cât mai departe. Alături de Zach îmi aduc aminte de lucruri pe care le-am îngropat acum multă vreme.

Mă studiază, dar mă lasă cu minciunile mele.

— Eu mă gândeam la lucrurile pe care le-am făcut şi la timpul pe care l-am petrecut în camioneta asta.

Capul meu se întoarce imediat spre el. Chiar vorbeşte despre asta?

— Mda?

— Da. Vocea lui Zach emană îndoială. Sunt multe amintiri legate de scaunul ăsta din faţă. În preajma ta e greu să uit.

Mă răsucesc spre el. Se aude un tunet în fundal şi câteva fulgere luminează cerul. Se simte ca furtuna dinăuntrul meu.

— Nu ţi-a fost greu să mă uiţi.

El se trage puţin către mine, şi genunchii noştri se ating. Încă o dată, aerul dintre noi se umple de electricitate.

— Crezi că te-am uitat?

Tonul lui îmi dă de înţeles că e cu adevărat nedumerit.

— Ce altceva să cred? întreb eu şi ridic din umeri. Te-am implorat să rămâi. Ai plecat. Nu te-ai mai întors niciodată.

El clatină din cap.

— Cum pot doi oameni să-şi reamintească atât de diferit aceeaşi poveste? Nu te-am uitat niciodată. Am încercat să te sun, dar nu răspundeai.

— Eram furioasă. Eram rănită şi confuză.

Spaţiul dintre noi se reduce pe măsură ce gravităm unul în direcţia celuilalt. Furia, emoţia, frustrarea celor şaptesprezece ani care au trecut ating paroxismul.

— Crezi că eu nu am fost?

— Te rog să-mi spui din ce motiv simţeai toate astea.

Faţa lui Zach e din ce în ce mai aproape. Căldura din maşină creşte pe măsură ce conversaţia noastră se încinge. Ochii lui îmi spun totul. În el se dă un război, iar eu voi fi prima victimă.

— Eram furios pe mine însumi. Vocea lui e joasă, dar cuvintele nu sunt domolite. Am văzut cum faţa ta dispare şi, cu fiecare kilometru aşezat între noi, deveneam din ce în ce mai supărat. Nu am trecut niciodată peste asta. În fiecare zi, mă gândeam la ce s-a întâmplat. Respiraţiile noastre se amestecă, în timp ce ascult cuvinte pe care tânjeam să le aud. Am vrut să mă întorc la tine. De aia ţi-am trimit scrisori când am văzut că nu-mi răspunzi la telefon. De aia am apelat la Cooper, la Wyatt sau la oricine care ar fi putut să-ţi vorbească. Dar tu... Se opreşte. La fel ca respiraţia mea, în timp ce aştept să continue. Nu ţi-a păsat. Ieşeai la întâlniri şi te-ai logodit de parcă noi n-am fi contat niciodată.

— Ce te aşteptai? Să stau prin preajmă, până te prindeai că însemn ceva pentru tine?

Încerc să mă retrag, dar el vine după mine.

— Am crezut... Îşi trece degetele prin păr. Am crezut că o să-mi mai dai o şansă. Nu am crezut că o să treci peste noi aşa repede!

Pentru prima dată văd furia din ochii lui.

— Nu te-am trădat, Zach. Nu am ales pe altcineva sau altceva în locul tău.

— Nu? Râde. L-ai ales pe *el* în locul meu. Te-ai măritat şi nu ne-ai mai dat nici o şansă.

Am rămas cu gura deschisă. El chiar nu are habar.

— Să nu îndrăzneşti să mă judeci. Eram singură într-o facultate pe care tu ai ales-o pentru *noi*. Am venit oriunde pentru tine, Zach! Am renunţat la facultatea visurilor mele pentru tine. Apoi, primeşti o ofertă, la două luni după ce am venit şi eu acolo, şi, 24 de ore mai târziu, eşti ca plecat. Te-am iubit atât de mult, încât am crezut că inima mea a murit odată cu plecarea ta! Aveam nevoie de tine.

— Şi eu de tine! Mâinile lui îmi cuprind obrajii, şi eu mă agăţ de braţele lui. Aveam nevoie de tine, Presley! Tot timpul am avut. Şi mereu va fi aşa.

Înainte să pot spune ceva, gura lui o cuprinde pe a mea. Mă sărută fără nici o scuză. Nici nu mai pot gândi. Totul devine ceţos, pe măsură ce inima mea bate necontrolat. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Sunt confuză în legătură cu ceea ce-mi doresc. Îmi

întunecă judecata. Atingerea lui mă copleşeşte. Nu ştiu când mintea şi trupul meu pierd contactul, dar îi răspund la sărut. E delicat şi aspru, încet şi rapid, toate în acelaşi timp. Buzele mă furnică în vreme ce el mă ţine strâns.

Când limba lui intră în gura mea, îmi ies din fire. Nu! Nu, n-am să fac asta. Nu o să-i permit să mai intre în viaţa mea vreodată. Nu pot să mai trec încă o dată prin pierderea cuiva drag. A avut şansa lui şi m-a părăsit.

Îl împing în timp ce îl privesc sfredelitor. Sunt plină de ranchiună faţă de el, dar şi faţă de mine. Cum de l-am lăsat să mă sărute? Ba, mai mult, cum de am răspuns la sărut? Să-l ia naiba că face chestii de genul ăsta! Sunt o văduvă. Mi-am pierdut soţul, casa, viaţa. Nu am de gând să distrug şi mai multe.

Ridic mâna şi-l plesnesc peste faţă.

— Să nu îndrăzneşti să mai faci asta! Nu ai dreptul să mă săruţi.

— Nu am… Îşi mută jenat privirea. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată.

— Nu, spun, respirând sacadat. Nu ar fi trebuit.

— Îmi pare rău!

— Du-mă acasă, Zach!

— Te rog, mă imploră el. Iartă-mă!

— Acum.

Mă întorc în scaunul meu şi închid ochii.

Important e să mă controlez câteva minute, şi n-am decât să izbucnesc mai apoi.

— De ce naiba tot gafez cu tine? E atât de uşor să uit că mă urăşti.

Degetele mi se lipesc de buze în timp ce vina mă copleşeşte. Când m-a atins, nu m-am putut gândi decât la cât de dor îmi fusese de senzaţia aia. Felul în care se simte gura unui bărbat peste a mea. Am fost singură în ultima perioadă, şi ura faţă de el e ultimul lucru pe care-l simt acum. Nu l-am urât niciodată – nici măcar atunci când mă rugam să simt asta. L-am iubit toată viaţa, şi o parte din mine ştie că asta nu va înceta niciodată.

— Doar vreau să merg acasă.

Porneşte motorul şi nu mai zice nici un cuvânt. Privesc înainte pe măsură ce ne apropiem de casa mea. Imediat ce ajungem acolo, parchează.

— Presley, îmi pare rău.

Nu am nimic de zic, aşa că tac. Dacă aş spune orice, şi-ar da seama din vocea mea. Nu am să-l las să vadă cât de mult m-a dat peste cap.

Chiar dacă a făcut-o. M-a zguduit până în străfunduri. Sărutul ăla mi-a adus aminte de cât de mult ţin la el. Cum lumea mea are sens în preajma lui şi ce putere are Zachary Hennington asupra mea.

Cobor din maşină, fără să îmi pese că mă ud leoarcă. Ca să fiu sinceră, am nevoie să fiu plouată.

Măcar ploaia e ceva real. Spre deosebire de orice am putea avea eu şi Zach. Am fost părăsită de el o dată. Se pare că e o temă recurentă în viaţa mea. Nu pot fi vulnerabilă acum, şi Zach exact aşa mă face să mă simt.

Capitolul 12

Zachary

Să o sărut din nou a întărit ceea ce ştiam deja. Că n-am încetat s-o iubesc vreodată. Ştiam asta, dar acum nu mai pot să neg ceea ce simt.

Deşi am mers mai departe în anumite privinţe, Presley e… totul pentru mine.

Chiar şi când aruncă în mine cu obiecte, mă plesneşte şi e atât de supărată pe mine… Nu-mi pasă, pentru că e aici. Ea e motivul pentru care nu am reuşit să merg mai departe în viaţă. Am încercat să trăiesc, să iubesc din nou, dar nu a fost la fel.

M-a nenorocit.

Stau în camionetă în faţa casei şi-mi las capul pe spate. Ce naiba fac acum? E clar că nu simte la fel. Nu, Presley mă urăşte în continuare.

— La naiba! Lovesc volanul cu mâna. La dracu', Zach, îmi spun. Nu poţi să mergi acolo. Nu ai voie să te gândeşti la femeia aia, fiindcă nu ai nici o şansă. Ai

dat-o în bară, îmi repet cuvintele pe care nu trebuie să le uit. Sunt distrus.

— Da, clar eşti.

Tresar la auzul vocii fratelui meu, care stă în dreptul geamului.

— Cât ai auzit?

— Totul. Cred că-ţi place să vorbeşti cu tine însuţi.

Wyatt deschide portiera pasagerului şi urcă în maşină.

— Data viitoare încearcă să te încurajezi. Am auzit că asta-i face pe oameni mai deştepţi.

— Cum spui tu, mormăi eu. Şi du-te naibii! Tu eşti cel din cauza căruia se întâmplă genul ăsta de situaţii.

— Frate, ce naiba credeai? De asta ţi-am spus că e aici de câteva săptămâni încoace. De asta tot îţi zic să repari lucrurile. Presley a fost mereu marele tău regret.

Clatin din cap, dorindu-mi să n-aibă dreptate.

— Regret că am părăsit-o, nu că am iubit-o.

— Frate, spune în timp ce-şi trece mâna peste faţă, te-am avertizat cu ani în urmă că trebuie să pui capăt situaţiei ăsteia. Tu tânjind, gândindu-te că într-o zi o să reapară şi o să te iubească din nou. Ai ratat şansa asta acum multă vreme.

— Ştiu.

— Chiar ştii?

Face o pauză, iar eu mă gândesc să-i trag una în

mutra aia îngâmfată.

— S-a măritat şi a făcut gemeni. Ştii asta?

— Da, îl informez pe Wyatt. L-am văzut.

— Pe cine? întreabă confuz.

— Pe fiul ei, Logan.

Numele ăla. Dintre toate numele nenorocite pe care putea să le aleagă, l-a ales fix pe ăla. Şi apoi, faptul că nu şi-a amintit… m-a distrus. Mi-a smuls inima din piept şi habar nu are.

— Sunt băieţi buni. Au trecut prin iad, spune el accentuând cuvintele. Şi-au pierdut tatăl şi viaţa lor de dinainte, aşa că nu îţi poţi bate joc de inima mamei lor.

Wyatt e, de obicei, tăcut când vine vorba despre treburile intime ale altor persoane, dar se pare că nu are nici o problemă să se amestece în viaţa mea. O iubeşte pe Presley. Mereu a făcut-o, dar e şi protector cu ea. Ea încă face parte din familia noastră. Dar voiam să fie alt gen de membru de familie pentru mine.

— M-a plesnit! urlu eu.

— Păi, dacă mă iau după expresia ei, aş zice că ai meritat-o.

Îl urăsc pe frate-meu.

— Am sărutat-o.

Râde şi îşi dă ochii peste cap.

— Bineînţeles că ai făcut-o. Ea e Presley, şi ştii al

naibii de bine că nu te poţi abţine. Vrei să fii cu ea.

— Sunt cu Felicia, îi reamintesc eu.

— Sigur că eşti.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Clatină din cap şi oftează.

— Ai de gând să stai aici şi să-mi spui c-o iubeşti? În felul în care o iubeşti pe Presley?

Nu mai scoate nici un cuvânt.

— Nici nu credeam asta.

Deschid gura ca să zic ceva în apărarea mea, dar el revine la monologul lui.

— Nu ai încetat niciodată să crezi că ea se va întoarce. Sperând să-ţi mai dea o şansă. Dar să mă ierte Dumnezeu, Zach, dacă o răneşti din nou, am să te distrug. Nu-mi pasă că suntem fraţi, o să te bat de ai să te caci pe tine.

— Nu se va întâmpla, ripostez eu.

Există situaţii din care oamenii îşi pot reveni, dar nu după şaisprezece ani de furie. Asta implică multă iertare, şi sunt lucruri care mă deranjează mult şi pe mine în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Cum spui tu.

— Coboară din maşina mea! îi ordon. De ce nu te duci la ea acasă să-i spui toate căcaturile astea?

Wyatt îşi trânteşte picioarele pe bord.

— Ce te face să crezi că n-am făcut-o?

— Trebuie să ajung acasă. Mi-a ajuns. Pleacă!

— Îţi spun să ai grijă, Zach! Nu doar de dragul ei, ci şi fiindcă tu însuţi te-ai simţit ca naiba. Aş putea să fac pariuri pentru unele dintre suferinţele tale, iar motivul pentru care te-ai întors a fost ea.

— Poftim?

Bate câmpii. Motivul pentru care am venit înapoi au fost părinţii noştri. Şi mă accidentasem, fiindcă ăsta e riscul când joci baseball.

— M-ai auzit.

— Jur pe Dumnezeu că, dacă nu ieşi din maşina mea acum…

L-am lăsat să intuiască singur continuarea.

— Transmite-i Feliciei salutări!

Coboară din camionetă. Nu există nici un dram de iubire între ăştia doi. Felicia îl urăşte la fel de mult cum o urăşte el. E şi motivul pentru care fratele meu e manager aici, nu la ferma noastră. Îi fac semn cu mâna şi mă car naibii de pe proprietatea familiei Townsend. Decid că sunt prea răvăşit ca să mă duc acasă. Felicia nu-i proastă. De când s-a întors Presley, e cu ochii pe mine. Dar şi faptul că Presley s-a întors acum… cine ar fi crezut? În ziua în care am de gând să o cer de nevastă pe Felicia, Presley se întoarce în Bell Buckle.

O iubesc pe Felicia, dar nu e corect faţă de ea. Nu când mă uit la ea şi îmi doresc să fie Presley în locul ei. Trebuie să-mi dau seama ce naiba vreau să fac cu

adevărat. Aşa că mă îndrept către singurul loc unde mă simt ca acasă – pe câmp.

Cobor din maşină, miros iarba proaspăt tunsă şi mă relaxez. Nu e nimeni aici în afară de mine. Mă duc în locul meu preferat sărind peste o baltă.

— Aproape toată viaţa mi-am petrecut-o aici, spun eu către zeii baseballului. În mintea mea, ei chiar există. V-am rugat să mă lăsaţi să joc în echipele majore, dar cu ce preţ? A trebuit s-o pierd? Nu aţi putut să mă lăsaţi să le am pe amândouă? Merg în cerc. A trebuit să mă obligaţi să aleg, şi acum iată unde sunt. Fără baseball. Fără Presley. Şi fără vreun răspuns.

Mintea mea se umple de amintiri. Dar una cu care am luptat atâta vreme mă loveşte ca o minge care vine peste faţă.

Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! O să joc în ligile majore. Nu-mi vine să cred. Toţi anii ăştia dau, în sfârşit, roade. Banii, călătoriile, viaţa pe care pot să i-o ofer sunt la degetul meu mic. Presley. Trebuie să-i povestesc.

— Semnează documentele astea şi suntem gata.

Managerul echipei deja îmi întinde contractul la semnat.

— Trebuie să discut cu logodnica mea, spun şi ezit o clipă.

El oftează.

— Îmi pare rău, fiule. Trebuie să semnezi acum, altfel înţelegerea cade. El face o pauză. Nu o să pot să-ţi ofer ceva mai bun de atât.

Nu am de gând să pierd oportunitatea asta. O să joc în liga profesioniştilor. E tot ce mi-am dorit vreodată şi e chiar în faţa mea. Presley m-ar plesni dacă aş lăsa să îmi scape atâţia bani. Întind mâna către pix.

— O să semnez.

— Ei bine, Zach, spune managerul echipei, ridicându-se şi zâmbind. Ne bucurăm să te avem ca membru în organizaţia Dodgers. Va trebui să ajungi în Los Angeles până la finalul săptămânii.

— Sfârşitul săptămânii? întreb eu.

— Da, sezonul e deja în plin avânt. Antrenorul te vrea acolo cât mai repede posibil.

Termin de semnat hârtiile şi mă grăbesc să ajung la ea. Abia aştept să-i văd faţa când îi voi spune că toate visurile noastre devin realitate.

— Pres! strig la ea cu entuziasm în timp ce ea iese de la curs.

— Hei!

Zâmbetul ei e luminos pe măsură ce vine înspre mine. Ai crede că, după atât timp petrecut împreună, ar fi devenit mai puţin frumoasă, dar nu e aşa. Nici măcar nu observ fetele pe lângă care trec. Nici una nu se

apropie de ce am acasă.

— Eşti bine? Niciodată nu mă aştepţi la ieşirea din clasă.

Ochii ei verzi sunt plini de îngrijorare.

— Iubito, spun, oprindu-mă chiar în faţa ei. Se întâmplă.

Ea face ochii mari şi rămâne cu gura deschisă.

— Ce anume se întâmplă?

— Mi s-a oferit o oportunitate!

— Zach! Asta e minunat! Se aruncă în braţele mele în timp ce mă clatin un pic, râzând. Unde? Ce echipă? întreabă cu entuziasm. Dumnezeule! Ce au de oferit? Stai, cine ţi-a făcut oferta? Aruncă întrebări pe bandă rulantă. Face un pas în spate şi mă ia de mână. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

— Los Angeles Dodgers.

— California? icneşte ea. Asta e în partea cealaltă a ţării. Eu… Respiraţia i se poticneşte. Când trebuie să le dai un răspuns?

Şi mă loveşte – o să o părăsesc din nou. După ce am petrecut doi ani departe unul de celălalt.

— Am semnat deja contractul.

Presley face un pas în spate şi se apucă de burtă de parcă tocmai i-am dat un pumn.

— Ai semnat deja? Credeam că o să aşteptăm. Nu credeam că o să accepţi, şi mai ales fără să discutăm despre asta.

— Nu va fi aşa rău, încep să-i explic. Plec săptămâna asta şi o să caut o casă grozavă pentru amândoi. Poţi să vii imediat ce termini semestrul. Promit, o să fie bine!

Poate voi reuşi să o conving că schimbarea asta nu-i aşa dezastruoasă. Ea nu mai spune nici un cuvânt. Ochii ei se umplu de lacrimi, şi fericirea m-a părăsit.

— Nu pot să vin cu tine acum... nu mă las de şcoală, Zach. Tu..., începe să spună, dar apoi se întoarce cu spatele la mine. Nu-mi vine să cred că n-ai vorbit cu mine mai întâi.

— Pres. Încerc s-o conving să se uite la mine. Ştiu că o să fie dificil, dar putem să facem chestia asta să meargă.

— Sunt în primul semestru al primului an de colegiu. Nu pot renunţa. Mă bucur pentru tine, dar nu ştiu... Îşi muşcă buza o secundă, apoi continuă: Sunt rănită.

O iau de mână.

— Mi-a spus că, dacă nu semnez imediat, aş putea să pierd contractul.

— Se presupune că suntem parteneri. Cum de nu ai vorbit cu mine?

— Am vrut. Dar am crezut că vei fi de acord să te transferi la altă şcoală şi să ne mutăm.

În mod evident, am greşit.

— Şi apoi, ce se întâmplă dacă te mută la altă

echipă? Ce se întâmplă dacă în trei săptămâni te recrutează armata? Am stat departe atâta vreme. Nu mai pot să fac asta încă o dată.

Vocea ei se frânge.

— Putem să facem relaţia noastră să meargă. O să ne vedem în continuare, şi tu mai ai doar trei ani de şcoală. După aia poţi să vii să locuieşti cu mine sau să te transferi în California oricând pofteşti.

O să fim bine, trebuie doar să se liniştească. Presley e logodnica mea. E lumea mea, o să găsim o soluţie.

— Vrei să aştept trei ani? *Vrei ca eu să stau aici, în timp ce tu călătoreşti prin toată ţara alături de femei de alea care abia aşteaptă să şi-o tragă cu jucătorul de baseball? Nu. Nici vorbă. Nu îţi poţi imagina că e corect să procedăm aşa. Deja am aşteptat doi ani ca să ajungem în punctul în care suntem acum.*

Nu e furie în vocea ei, doar tristeţe.

— Atunci, vino cu mine!

Îşi mută cărţile în cealaltă mână şi mă fixează cu privirea.

— Chiar ţi se pare în regulă ca eu să rămân singură în California cât timp tu călătoreşti prin ţară? Cum o să meargă treaba asta?

— O să ne descurcăm.

— Zach. Oftează şi îşi şterge faţa. Nu înţelegi. Am venit la şcoala asta pentru tine. Am renunţat la propria bursă, m-am mutat, am luat şi mai multe credite ca să

fim împreună. Eu înţeleg că ăsta e visul tău. Ochii ei se umplu din nou de lacrimi. Dar visele mele chiar nu contează? Am muncit din greu ca să ajung aici. Programul ăsta culinar e unul dintre cele mai bune din ţară. Nu pot să te urmez oriunde te duci. Nu e corect. Şi nici nu cred că mai pot rezista într-o relaţie la distanţă. Ultimii doi ani au fost de nesuportat. Dacă alegi să pleci, te vei concentra asupra baseballului şi nu vei avea timp pentru noi. Şi amândoi ştim că în marea parte a anului vei călători. Nu mai spun că toate femeile vor fi în limbă după tine. Îmi pare rău, dar nu sunt pregătită să trec prin aşa ceva.

Aveam planuri, dar asta nu înseamnă că acestea nu pot suferi modificări. Am reuşit să ne descurcăm în acei doi ani în care ea încă era la liceu. Asta o să fie şi mai uşor de depăşit. Acum, o să-mi permit să îi cumpăr bilete de avion ca să ne vedem.

Nu ştiu exact ce aşteptări are, dar baseballul este viaţa mea. Asta e şansa mea, şi nu am să o ratez. O să găsim o soluţie ca să facem chestia asta să meargă.

— Da, dar ăsta e visul meu, Presley. Iar în momentul ăsta fac bani jucând baseball. Nu pot să renunţ. Nu pot. Plec mâine.

— Mâine? întreabă ea, practic ţipând. Faci mişto de mine! Mâine, Zach?

Încuviinţez din cap.

— Presupun că s-a terminat totul între noi, atunci.

Se îneacă rostind aceste cuvinte.

— S-a terminat? strig eu. Pe naiba! Nu ne despărţim doar dintr-atâta. Suntem logodiţi!

Lacrimile pe care şi le-a reţinut cu greu îi curg acum pe obraji. Urăsc faptul că o fac să plângă. Fac un pas înainte, dar ea ridică mâna.

— Nu, Zach. Nu pot să fiu departe de tine în felul ăsta. Aproape că am înnebunit în Tennessee, dar Wyatt, Grace şi Emily au fost alături de mine. Pe cine am eu aici? Angie e unica mea prietenă. Mă aflu aici doar fiindcă mi-ai promis că o să fim împreună. Vocea ei se frânge. Se presupunea că o să ne căsătorim, că o să ne facem o familie, şi tu nici măcar nu te-ai sinchisit să vorbeşti cu mine înainte de a semna contractul! Presley devine din ce în ce mai supărată. Mă bucur că ai primit şansa asta, dar nu e vorba numai despre viaţa ta. Sunt şi eu la mijloc.

— Avem destul timp să ne întemeiem o familie. Şi încă putem să facem asta, doar că nu acum. Nu când cariera mea îşi ia avânt.

— Şi, deci, toate planurile noastre dispar, pur şi simplu?

— Planurile se schimbă, Presley. Vreau să o iau în braţe, dar, de fiecare dată când fac un pas, ea se retrage. Nu face asta, o rog eu. Nu vezi imaginea de ansamblu!

— Tu eşti cel care a pictat un tablou în care

petreceam următorii doi ani cu tine terminând colegiul, apoi căsătorindu-ne, trăind împreună şi, după aceea, cu tine intrând în armată. Ai făcut toate astea pe la spatele meu.

— Dar acum nu mai e nevoie. Acum, pot să joc baseball, îi explic eu. Nu pricepe că asta e şansa mea. Şi dacă mă rănesc anul ăsta cât joc aici? Poate nu o să mai am niciodată oportunitatea asta.

— Înţeleg ce zici. Cunosc riscurile, şi ai dreptate când spui că asta e şansa ta. Deja ai semnat şi te duci, dar eu nu pot să o fac. Nu pot să petrec următorii patru ani aşteptându-te. Şi nici nu am de gând să mă mut în California. Tu vei fi la antrenamente sau vei juca, ceea ce înseamnă că oricum n-ai să fii prin preajmă. Nu e corect faţă de mine.

Nu pot s-o pierd, dar nici nu pot renunţa la baseball.

— Nu am să renunţ la tine, Presley. Am trăit departe de tine în ultimii doi ani.

— Ştiu. Iar eu mi-am ratat propriul bal şi te-am văzut doar când şi când – şi chiar şi atunci te antrenai. Eu am fost cea care a trebuit să facă faţă telefoanelor pe care mi le dădeai când erai beat şi să audă despre fetele alea care îşi făceau veacul cu voi, când eu eram la mii de kilometri distanţă.

— Eu niciodată…

— Nu. Am terminat-o, Zach. O las să continue,

gândindu-mă cum să rezolv asta. M-am chinuit timp de doi ani aşteptându-te. Am făcut-o fiindcă te iubesc – şi, la finalul lor, chiar am crezut că vom fi împreună. Şi apoi tu faci asta? Ar trebui să las totul baltă şi să te urmez de fiecare dată când tu decizi ceva?

Încerc să-mi spun că e în stare de şoc. Şi că nu vorbeşte serios. Imediat ce o să se calmeze, va înţelege situaţia noastră.

— Ăsta e visul meu. Vorbim despre liga profesioniştilor. Pentru asta am muncit toată viaţa. Sub nici o formă nu pot să dau cu piciorul. Mereu ai ştiut că aici visez să ajung.

Respiră greu în timp ce mă priveşte drept în ochi.

— Atunci, pleacă!

Încearcă să-şi recapete suflul.

— Mă simt de parcă mă pui să aleg între tine şi baseball. Nu pot să fac asta. Chiar nu pricepi că nu pot face alegerea asta?

Să renunţ la visul meu sau la ea… nu pot. Dar o cunosc pe Presley − deşi e supărată, ştiu că mă iubeşte.

— Nu, Zach. Îşi trage nasul, şi pot să observ o multitudine de emoţii care îi joacă pe chip. Alegi ce vrei. Şi e în regulă oricum. Eu aleg ce e mai bine pentru mine. Nu am de gând să schimb colegiul. Şi nu am de gând să-mi petrec următorii trei ani jumătate într-o stare de disperare, în timp ce tu faci înconjurul ţării. Mă bucur că dintre toţi te-au ales pe tine. Speranţa începe să

prindă aripi. Chiar sunt foarte mândră de tine. Te iubesc atât de mult, că doare.

Asta e Presley pe care am iubit-o toată viaţa.

— Dar asta nu înseamnă că pot fi cu tine cât timp faci asta. Vreau să fii fericit, dar vreau să mă asigur că nici eu nu sunt o proastă. Am doar 18 ani, deci poate că-i mai bine aşa.

Mda, aveam alte planuri, dar asta e şansa vieţii mele. Sunt o mie de oameni care aşteaptă la rând să-mi ia locul. Mă apropii de ea, şi nu se retrage.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc!

— Atunci, spune-mi că nu s-a terminat. Că vom găsi o soluţie.

Se apropie, mă sărută şi apoi face un pas uriaş în spate.

— Aş vrea să fie posibil. Dar în ultimii doi ani am avut o relaţie la distanţă. Ştiu ce implică asta. Nu voi mai accepta.

— Bine, atunci, luăm o pauză până termini şi tu şcoala.

— O pauză? Închide ochii. Ca să ce? Să ieşim cu alţi oameni?

— Nu ştiu. Putem să încercăm, să vedem cum e.

Undeva, în străfundurile minţii, ştiam că nu avea să funcţioneze. Nu fiindcă nu ne iubim, ci fiindcă vorbim despre lumi complet diferite. Am discutat cu

câţiva băieţi care erau în ligi profesioniste, şi relaţia nici unuia dintre ei nu rezistase.

— Sunt dispus să încerc.

Îşi şterge lacrimile care cad.

— Vreau o viaţă cu tine, Zach. Nu să petrec următorii ani departe de tine, aşteptând să sune telefonul. Presley pune inelul de logodnă în palma mea. O să te iubesc pentru totdeauna, Zach, dar acum îţi spun la revedere.

Înainte să apuc să mai spun ceva, ea pleacă în fugă. Aş putea să merg după ea. Vreau să o fac, dar picioarele nu mi se mişcă. O văd pe iubirea vieţii mele îndepărtându-se şi eu nu fac nici un nenorocit de gest.

Capitolul 13
Presley

— Crezi că poţi să treci astăzi pe la ferma Hennington?

Mă uit la Cooper de parcă i-ar mai fi crescut un cap. Doar ştie că ăla e ultimul loc în care vreau să mă duc.

— De ce nu poate aduce Wyatt caii? Sunt ai familiei lui.

— Ascultă, e o chestie de afaceri. Am mai cumpărat doi cai de la ei. Am nevoie de Wyatt pe păşune. Ceilalţi oameni sunt ocupaţi, iar tu munceşti

pentru mine.

Cooper încearcă din greu să fie convingător.

Chicotesc.

— Aproape m-ai convins.

— Nu glumesc. Trebuie să ajungi acolo până-n cinci.

Au trecut vreo două săptămâni de când nu l-am mai văzut pe Zach. Două săptămâni şi nici un semn. De parcă facem un pas înainte şi doi înapoi. Am avut impresia că făceam progrese când eram în camionetă, dar apoi el m-a sărutat. Trăim clipe de astea în care lucrurile sunt clare, doar ca să fie eclipsate de amintiri din trecut.

— Coop, nu pot.

Încerc să găsesc scuza potrivită. Va şti că mint, dar sub nici o formă nu am de gând să mă duc acolo.

— Nu te rog.

— Nu mă duc.

— Nu se rezumă totul la tine şi la viaţa ta amoroasă, Presley. Unii dintre noi nu au avut de ales. Unii dintre noi au fost nevoiţi să renunţe la visurile lor pentru a face faţă realităţii. Acum, e momentul ca şi tu să te maturizezi şi să îţi înfrunţi propria realitate.

Ce ştie el despre realitate? Am trecut prin iad, aşteptând ca lucrurile să devină un pic mai uşoare. Dar, nu, de fiecare dată când simt un strop de uşurare, ceva se întâmplă.

— Uau, ce uşor e să stai în turnul tău de fildeş şi să mă judeci. Crezi că nu a trebuit să mă maturizez? Să duc o viaţă reală? Crezi că eu nu am avut visuri care s-au năruit? Trezeşte-te naibii!

Mă ridic, şi Cooper îşi dă ochii peste cap.

— Şi ce dacă a trebuit să te întorci acasă?

— Nu m-am întors acasă, Cooper. Am pierdut *totul.* Orice lucru oricât de mic. Mi-am pierdut viaţa. Soţul, cofetăria, casa, prietenii, şcoala copiilor, orice… Totul a dispărut. Aşa că spune-mi ce realitate crezi că nu înfrunt, *dragă* frate!

Eu şi Cooper eram apropiaţi pe când eram mici. Faptul că între noi sunt doar doi ani diferenţă ne-a dat ocazia să petrecem mult timp împreună. Se combina cu prietenele mele sau se unea cu fraţii Hennington pentru a mă tachina, şi asta însemna că eram mereu în aceleaşi locuri. În plus, trebuia să ajutăm la fermă. Dar tipul ăsta. Tipul ăsta furios nu era Cooper pe care-l ştiam eu.

— Nu mă cert cu tine.

— Ba da, ripostez eu, te cerţi. Îl vreau pe fratele meu înapoi.

— Bine. Mâinile lui se ridică şi se lasă la loc. Ne-ai părăsit pe toţi, Presley. Nu doar că te-ai dus la colegiu. Ai plecat de tot. Nu te-ai mai întors nici măcar ca să vezi ce e cu noi. L-am cunoscut pe soţul tău abia după ce te-ai măritat cu el. Nici gând să-mi mai cunosc

nepoţeii. Câţi ani au? Asta e prima dată când petrec timp cu ei.

Îmi dau seama că a suferit. Dar nu am avut habar cât de mult. Mereu am presupus că e supărat fiindcă nu a reuşit să plece şi el de aici.

— Erai bine-venit în casa mea oricând.

— Nu voiam să vin până acolo. Voiam să vii tu acasă. Asta e casa ta. Aici ai avut o viaţă, dar te-ai prefăcut că nu a existat.

Deşi e furios, pot să aud durerea din spatele cuvintelor. Lacrimile mi se adună în timp ce cuvintele lui taie-n carne. Nu am vrut să-mi rănesc familia sau fratele. Nu am putut să vin aici. Nu voiam să mă văd cu oamenii care-mi spuneau că eu şi Zach eram nebuni şi prea tineri. Nu puteam suporta să le văd mila din ochi şi să aud şoaptele.

— Nu a fost chiar aşa. Nu am putut să vin acasă şi să fac faţă bârfelor.

— Cui naiba îi mai pasă de ce cred oamenii? Dacă ai fi dat o şansă cuiva, ai fi aflat că toată lumea era tristă pentru tine. Dar nu i-ai dat nimănui vreo şansă reală de a-ţi arăta ce gândea. Te-ai ascuns departe şi ai creat o viaţă nouă în care nimeni nu era bine-venit.

Cooper are dreptate. Ar fi trebuit să trec pe acasă după prima vizită. I-am exclus din viaţa mea pe toţi oamenii din oraşul ăsta. Pe părinţii mei, pe fratele meu, pe oricine care avusese o legătură cu Zachary.

Fiindcă nu voiam să mă gândesc la el. Şi doar dacă îi auzeam numele mă simţeam de parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept.

Am trecut de la a auzi păreri de rău cu lunile la a le spune eu însămi în mod constant.

— Îmi pare rău, Coop. Chiar îmi pare. Te iubesc! Fac un pas în faţă şi-l iau de mână. A fost mai uşor să evit.

Văd în ochii lui lupta care se dă în el.

— Poate că a fost mai uşor pentru tine. Dar pe mine m-a durut ca naiba să-mi pierd sora.

Tot ce vreau e să mă simt normală din nou. Nu vreau să mă cert cu Cooper sau cu altcineva. De când ne-am întors, fratele meu a fost alături de fiii mei. Vreau să fim ca înainte.

— Îmi pare rău că te-am rănit. Fiecare silabă e însoţită de sinceritate. Putem să mergem mai departe? Putem să găsim o soluţie să fim din nou apropiaţi?

— Da, spune zâmbind. Poţi să curăţi grajdurile toată luna ce vine, şi o să găsesc o modalitate să te iubesc din nou.

— Nici vorbă!

Cooper mă cuprinde într-o îmbrăţişare.

— Aş fi fost acolo pentru tine. Sunt aici mereu. Încetează să mai fii aşa încăpăţânată şi lasă-ne să te ajutăm!

Mă afund în braţele fratelui meu şi mă relaxez

complet.

— Sunt atât de furioasă. Şi atât de tristă.

Mă ţine strâns.

— Ştiu, Pres. Totul o să fie bine.

Îl las să mă consoleze, pentru că sunt prea obosită ca să mă mai prefac. Şi, cu Cooper, pot fi eu însămi.

Capitolul 14

— Doar nu credeai că vei putea să te ascunzi pentru totdeauna, nu? spune Wyatt. Asta e partea cea mai bună a oraşelor mici – sunt mici.

Am reuşit să mă feresc de el în marea majoritate a timpului. Am discutat mereu scurt şi la obiect.

— Nu mă ascund.

Afişează un rânjet scurt.

— Te ascunzi mai mult decât vrei să recunoşti.

— Păi, dacă ţi-aş spune, aş anula scopul.

E cinci şi jumătate dimineaţa, şi am crezut că o să fiu în siguranţă aici. Visele mele au devenit din ce în ce mai rele de la sărut încoace. Acum, Todd vine şi mă acuză că l-am iubit pe Zach în tot acest timp. Îmi dau seama că subconştientul meu se joacă cu mine, dar mă trezesc în fiecare dimineaţă într-o baltă de transpiraţie. Acum, mă chinuiesc până şi să adorm. Dar e un pic mai bine decât nenorocitele alea de coşmaruri. Însă, când mă gândesc la Todd, devin

teribil de tristă. Toate amintirile noastre sunt pângărite de şarada pe care mi-a servit-o. Mi-l amintesc cum se trezea ca să se ducă la muncă, cum se îmbrăca şi mă săruta de rămas-bun, ştiind, în tot acest timp, că mă minţea. Mă întreb ce altceva mi-a mai ascuns. Apoi, durerea se transformă în furie. E obositor.

— Cu toţii ascundem câte ceva, nu-i aşa?

— Şi tu ce ascunzi? întreb când el se apropie de mine.

Wyatt mă cercetează de parcă ar vrea să vadă prin mine.

— Nu vorbim despre mine. Te cunosc, Pres. Trebuie să spui cuiva, dragă. Te mănâncă de vie.

— Habar n-ai despre ce naiba vorbeşti.

Râde.

— Eşti cam nervoasă. Furia curge din tine. Te împiedică să fii cu adevărat aici.

Clatin din cap dezgustată. De ce mă tot zgândăre? Toată lumea m-a lăsat să ţin doliu în felul meu, dar nu şi Wyatt.

— Nu eşti în măsură să-mi dictezi cum să îmi trăiesc viaţa. Ai mare dreptate, sunt supărată. Aş vrea să găseşti pe cineva care e în situaţia mea şi nu e supărat.

— Nu eşti prima persoană care are de-a face cu moartea. Vocea lui îi trădează compasiunea, spre

deosebire de cuvinte. Tu nu îţi plângi durerea, Pres. Abia trăieşti. Băieţii ăia ai tăi, spune indicând fereastra de la camera lor, trăiesc. Ajută la fermă, râd, sunt curioşi să cunoască familia pe care nu o ştiau. Chiar trăiesc, dar tu? Face o scurtă pauză, în timp ce pieptul începe să se contracte. Wyatt s-a proptit în faţa mea. Ochii lui căprui sunt deschişi şi sinceri. Tu abia rezişti.

Mâinile lui Wyatt îmi mângâie braţele în sus şi-n jos.

— Nu ştiu să simt altceva decât furie.

El încuviinţează din cap.

— Înţeleg această furie.

— Vreau să înceteze.

— Fă o plimbare cu mine, mă grăbeşte Wyatt. E un loc pe care vreau să-l vezi.

Opţiunile mele sunt simple: pot să mă duc înapoi în pat şi să fiu acostată mai târziu sau pot să-l înfrunt acum. Ei bine, asta dacă mă lasă Wyatt să merg undeva. Se pricepe al naibii de bine să obţină ce vrea. Şi adevărul e că o parte din mine nu vrea să fie singură.

— Bine, dar accept fără tragere de inimă.

— Când ai făcut ceva din proprie voinţă?

Râde la propria glumă şi destinde atmosfera. Ridic din umeri.

— Poate o dată.

Traversăm proprietatea îndreptându-ne către pârâu, în timp ce soarele începe să se ivească la orizont. Când eram mici, ăsta era locul nostru. Eu şi Wyatt veneam aici şi ne aşezam pe o piatră mare din mijlocul apei. Vorbeam despre toate lucrurile pe care urma să le facem, că vom fi vecini şi copiii noştri vor fi inseparabili. Vis de oraş mic al celor mai buni prieteni.

— Ştii? spune el în timp ce ne apropiem de apă, tot aştept să te întorci acasă.

Îl privesc confuză.

— Ăăă, sunt acasă.

— Nu, încă eşti acolo, declară el. Ai o jumătate de inimă lipsă, Călăreaţo. Îşi lasă capul pe spate şi priveşte stelele. Te întrebi uneori ce se află acolo? Trăim într-un univers mare, plin de oameni care caută fiecare altceva. Privirea lui o întâlneşte pe a mea, şi el continuă: Spune-mi, ce-ţi doreşti?

Inima mi se frânge pe măsură ce conştientizez că ceea ce-mi doresc e imposibil.

— Nu contează ce-mi doresc, oricum nimic nu va deveni realitate.

— Nu ştiu ce să zic. Poţi să ai dorinţe, dar asta nu înseamnă că toate ţi se vor împlini. Uneori trebuie să decizi dacă ceea ce visezi e şi ceea ce-ţi doreşti.

— Bine, Yoda.

Stăm pe marginea apei, şi eu privesc în sus,

întrebându-mă unde se află Todd. Dacă poate să vadă sau să audă asta. Mă întreb dacă ştie ce e în inima mea şi a băieţilor. Mă gândesc la toate alegerile pe care le-am făcut şi la deznodămintele lor. Alegerile sunt lucruri pe care le luăm în derâdere până rămânem fără opţiuni, şi atunci ne dorim să dăm timpul înapoi.

— Urcă, spune Wyatt, lăsându-se pe vine în faţa mea.

Mă strâmb.

— Nu mă sui în cârca ta.

— Femeie, mereu trebuie să fii încăpăţânată.

Se întoarce, se lasă iar în jos şi mă apucă de genunchi. Nu am timp să răspund, că mă şi aruncă peste umăr.

— Wyatt Hennington! Pune-mă jos!

Înaintează cu greu prin apă.

— Eşti sigură?

— Nu, mormăi eu. Poate că-ntr-o bună zi o să faci cum spun eu din prima.

— Mă îndoiesc. De obicei, alegi varianta greşită. Mă gândesc că, procedând în felul ăsta, ne scăpăm pe amândoi de o bătaie de cap.

— Ar trebui să vorbeşti.

Câţiva paşi şi ajungem pe piatră. Mă aşază, şi eu îmi strâng picioarele ca să-i fac şi lui loc.

— Hai să vorbim! Eşti blocată aici până îţi rezolvi

problema.

Nu-i spun că aş putea să plec pe propriile picioare. La urma urmei, apa are doar o jumătate de metru adâncime. Oricum, nu asta e ideea.

— Ce vrei să spun?

Se apropie şi mă înghionteşte cu braţul.

— Începe cu motivul pentru care te-ai întors.

— Soţul meu. Ezit, fiindcă simt nevoia să respir adânc înainte să continui. Ne-a pus într-o situaţie dificilă.

— Cum aşa?

Oh, posibilităţile sunt infinite. Asta e partea care mă chinuieşte. Câtă informaţie pot împărtăşi? De ce ascund toate relele pe care mi le-a făcut? În mod evident, lui Todd nu i-a păsat, aşa că mie de ce-mi pasă? În parte, e vorba despre mândrie, ştiu asta. Nu vreau ca lumea să vadă cât de naivă am fost. Pentru că doar un om naiv nu vede că viaţa lui se destramă.

— Am fost neglijentă în legătură cu fiecare aspect al vieţii mele. Nu am ştiut că Todd şi-a pierdut locul de muncă sau că eram îngropaţi în datorii. Aşa că, atunci când a murit, m-am trezit cu un munte de probleme pe cap.

Wyatt mă mângâie pe spate.

— Aşa că te-ai întors ca să te pui pe picioare?

— M-am întors fără nimic. Am pierdut totul. La propriu. Am fost atât de proastă, Wyatt!

— N-ai fost. Dacă soţul tău nu ţi-a spus, de unde puteai să ştii?

Am scăpat un râset slab.

— Doar cineva destul de egoist şi de centrat pe sine nu şi-ar da seama că soţul său nu mai are serviciu. Habar n-am avut cât de rău stăteau lucrurile. Aş fi putut să-l ajut, dar Todd a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu era adevărat. Era – este – foarte rău.

— Nu cred că ai fost egoistă, ci mai degrabă că n-ai vrut să ştii.

E adevărat. Nu voisem să ştiu nimic. L-am lăsat pe el să se ocupe de aspectele financiare pentru că făcea asta şi la serviciu. Era firesc să se ocupe el de facturi şi eu de casă. Privind în urmă, am fost ignorantă. Ar fi trebuit să ştiu măcar câte ceva despre situaţia noastră. Şi, dacă e să fiu complet sinceră, adevărul era chiar în faţa mea, dar l-am spoit ca să nu-l văd.

— Mă consideri patetică?

— Bineînţeles că nu!

— Sunt o văduvă de 35 de ani, cu doi băieţi, şi locuiesc cu părinţii mei.

El oftează.

— Bine, poate puţin.

Îi dau un cot, şi el râde.

— Porcule!

— Hei, viaţa e ca un joc de noroc. Ţi-ai jucat

cărţile şi ai pierdut. Asta nu te face un învins. Ci înseamnă doar că trebuie să-ţi schimbi crupierul.

Clatin din cap şi-i zâmbesc.

— Cred că ar fi bine să nu te mai uiţi la *Marea mahmureală*. N-ai fost niciodată în Vegas.

— Nu trebuie să ajung în Vegas ca să înţeleg jocurile de noroc.

— E mai bine decât să citezi versuri din Kenny Rogers.

— Vorbesc serios. Tonul lui Wyatt se schimbă. Nu eşti prost atunci când iubeşti pe cineva şi ai încredere. Uneori, celălalt te iubeşte la rândul lui, alteori… îl iubeşte pe fratele tău.

— Wyatt, spun eu încet.

— Doar ştii că te-am iubit dintotdeauna. Şi ştiu că noi nu vom fi niciodată împreună. Am acceptat asta acum mult timp, dar vreau să-ţi scot ochii de câte ori am ocazia. Într-o zi, o să vă scoateţi capetele din nisip amândoi şi o să reparaţi răul făcut.

Wyatt mi-a povestit cum s-a simţit când Zach a plecat la facultate. Nu în sensul „lasă-l pe frate-meu pentru mine”. Mi-a explicat că trebuia să-mi zică asta pentru a putea merge mai departe. Am plâns în timp ce el îşi dezvăluia sentimentele. L-am iubit, dar nu în felul ăla. I-a spus şi lui Zach, iar asta nu a ieşit prea bine.

Mâna mea o găseşte pe a lui, şi el mă strânge.

— Ar fi fost mai uşor dacă ai fi fost tu, am admis.

— Ar fi fost mai uşor dacă nu ai fi fost tu.

Amândoi tăcem în timp ce apa curge pe lângă noi. Casc, şi Wyatt mă trage mai aproape. Îmi las capul pe umărul lui, cu ochii închişi. Ar fi fost atât de diferit totul dacă l-aş fi ales pe el. Wyatt m-ar fi echilibrat. El niciodată nu a avut intenţia de a părăsi locul ăsta. Voia să administreze ferma propriei familii, să se aşeze la casa lui şi să aibă copii. Cumva, ne-am îndepărtat unul de altul atât de mult, încât n-am mai trăit nici măcar în acelaşi stat.

Wyatt îşi drege vocea, trezindu-mă din starea de semiamorţeală.

— Soarele răsare. E cazul să ne întoarcem.

— Încă cinci minute.

Picături de apă rece mă stropesc, şi ţip.

— Opreşte-te!

Sar în picioare în timp ce el continuă.

— Bună dimineaţa, Călăreaţo! Mă bucur să văd că ai decis să ne întoarcem. Eram îngrijorat că o să vrei să dormi aici pentru totdeauna.

— E o minune cum de nu a vrut nici o fată să te ia de soţ până acum, îl tachinez.

— Te iau pe sus sau ai de gând să fii fată ascultătoare?

Mă urc în cârca lui, să ne întoarcem. Înaintează cu lejeritate în vreme ce eu îmi sprijin capul de

umărul lui. Wyatt nu mă lasă pe pământ când ajungem la mal. Continuă, şi eu mă relaxez.

— Mersi pentru asta! spun, pe măsură ce ne apropiem de casă.

— Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, găseşte pe cineva. Sunt mulţi oameni care te iubesc. Până şi prostănacul de frate-meu – oricare din ei.

Ajungem acasă, şi cobor din cârca lui.

— Nu cred că eu şi Zach o să vorbim prea curând.

Priveşte în sus şi zâmbeşte.

— Nu fi atât de sigură, scumpo.

Mă întorc şi dau peste Zach, care aşteaptă pe scări. Pălăria îi acoperă faţa, şi în mod evident doarme. Nenorocitul naibii!

— De ce? întreb cerul. De ce mă torturezi în halul ăsta?

Wyatt mă sărută pe obraz înainte să mă împingă înspre fratele lui.

— Ori îl trezeşti tu, ori eu.

— Mă duc înăuntru. Să-i spui că nu avem ce discuta.

Nu am de gând să stau de vorbă cu el. Sărutul ăla a fost cu două săptămâni în urmă, şi de atunci n-a dat nici un semn. Şi nici nu am auzit vreo bârfă cum că s-ar fi despărţit de vrăjitoarea aia. Deci e clar că, încă o dată, Zach a ales altceva. Nu ar trebui să mă mire. Nu ar trebui să mă simt rănită. Nu însemn nimic pentru

el. La naiba, aş fi cea care intervine în relaţia altora, în cazul ăsta. Bine, dacă aş fi făcut ceva în sensul ăsta.

Oricum nu contează. Nu vreau să vorbesc cu el şi nici nu trebuie.

— Fir-ar! mormăie Wyatt în timp ce eu o iau prin faţa casei.

Nu-mi pasă dacă crede că sunt un copil. Mă întreb dacă ştie ce a făcut fratele lui după acel drum cu camioneta către casa mea. Mi-ar fi plăcut să poată vedea; atunci aş fi avut plăcerea să văd cum îl cotonogeşte pe Zach.

Icnesc când mă ridic din pat. E ora douăsprezece după-amiază. Nu-mi aduc aminte când m-am dus la culcare, dar e clar că am dormit.

Mă îmbrac repede şi cobor scările.

— Salutare, dulceaţă, spune mama în timp ce curăţă nişte cartofi. Mă întrebam când ni te vei alătura.

— Scuze, mamă! Cred că am adormit din nou.

Ea zâmbeşte şi se întoarce la gătit.

— Nu ai prea dormit în ultima vreme. M-am gândit că ai nevoie de odihnă.

Ochii mei se măresc la auzul cuvintelor ei. Credeam că m-am ascuns bine. Se pare că nu.

— Mintea mea nu se odihneşte niciodată.

Pune cuţitul pe fund, se şterge pe mâini şi ocoleşte blatul.

— Ai putea să-ţi iei liber azi şi să ieşi în oraş. Poate să te duci la coafor?

Îmi înăbuş un protest. Să mă duc aici la coafor e ca şi cum aş păşi într-un salon din 1980. Nu din cauză că n-au mai renovat de atunci, ci fiindcă toate coafurile par să fi rămas blocate la acea perioadă. Chestia e că nu mă mai pot ascunde.

— Poate mă duc în Nashville, zic.

Pufneşte.

— Cred că în oraşul nostru obţii ceva mai bun. Am să sun să văd dacă Victoria are vreun loc liber.

Mama nu pierde timpul şi se îndreaptă către telefon.

— Neaţa, ne salută tata când intră-n încăpere.

Mama turuie la telefon, iar tata rânjeşte.

— Salvează-mă, tati!

El râde şi mă sărută pe obraz.

— Oh, fetiţa mea, când mama ta îşi propune ceva, nu am cum să intervin. Băieţii tăi au plănuit să-l ajute pe Cooper mai târziu să strângă fânul în baloturi… dacă vrei să ajuţi.

— Sarcina pe care o urăsc cel mai mult.

— Se pare că le place să fie aici.

Îşi pune pălăria pe masă. Mă aşez şi înşfac o brioşă.

Deşi în subconştient mi-am dorit mult ca ei să urască locul ăsta, mă bucur că s-au adaptat. La fel ca

mine, au avut de îndurat multe schimbări şi vremuri grele. Le sunt recunoscătoare fratelui meu, lui Wyatt şi tatălui meu că sunt aici şi-i ghidează.

— Se străduiesc. Cred că e greu să treci de la oraş la viaţa de aici.

— A fost grozav să-i văd în preajma cailor. Sunt talentaţi. Nici n-au ezitat să-l ajute pe Zachary.

Brioşa îmi cade pe podea.

— Poftim? întreb aproape ţipând. Cum adică să-l ajute?

Mă ridic şi încerc să mă calmez, dar fiecare muşchi din corpul meu e încordat.

— Zach a adus caii pe care tu ai refuzat să-i aduci. Dacă nu ai fi fost aşa încăpăţânată, n-ar mai fi bătut atâta drum.

Pufnesc.

— Atâta drum?

Să fim serioşi. E un kilometru şi puţin, şi el obişnuia să facă drumul ăsta în fiecare zi.

— Când a plecat?

Tata se ridică, îşi pune pălăria pe cap şi răsuflă lung.

— E cu băieţii acum.

Nu scot nici un cuvânt. Plec şi mă duc direct către uşă. Nu are voie să se apropie de copiii mei. Nu-l vreau în preajma noastră. Dacă băieţii ar afla adevărul despre mine şi Zach, ar veni cu o grămadă

de întrebări. Şi, în plus, nu vreau să le placă de el.

Mă îndrept spre ţarc şi-i găsesc pe băieţi stând pe gard. Picioarele lor atârnă şi amândoi stau aplecaţi în faţă. Zach stă în faţa lor cu un cal, şi le aud râsetele. Mă opresc. Amândoi băieţii râd. Mi-a fost dor de sunetul ăsta. O lacrimă curge în timp ce mă ţin de piept. A trecut atât de mult de când vreunul dintre noi a fost fericit. Atâtea luni în care n-am simţit nimic.

Privirea lui Zach o întâlneşte pe a mea.

Oricât de nervoasă eram cu câteva minute în urmă, acum furia mi-a dispărut. Cayden şi Logan au fost trişti în prezenţa mea sau complet indiferenţi, iar acum par întregiţi.

— Nu e întotdeauna un nătărău.

Wyatt îmi dă un ghiont şi-mi urmăreşte privirea.

— Discutabil.

Zach şi băieţii râd din nou. El le dă băieţilor frâiele, şi eu îi privesc cum se plimbă cu animalele, cu zâmbete uriaşe pe feţe.

— Când ai de gând să te trezeşti, Pres?

Îl privesc cu frustrare. Mă deranjează că tot insistă.

— Încetează!

Îşi ridică mâinile în semn că se predă.

— Nu mai spun nimic. Se opreşte din vorbit preţ de câteva secunde, apoi deschide din nou gura. Dar am să mai spun că…

— Nu te poţi abţine.

— Cred că băieţii ăştia au nevoie să-şi vadă mama zâmbind şi râzând. Au nevoie să vadă că e în regulă să fii fericit.

Braţele lui Wyatt îmi cuprind talia. Mă trage aproape de el, şi ochii lui Zach se intersectează iar cu ai mei.

— Ei toţi te iubesc, Presley. Te privesc şi văd că abia mai rezişti. E greu pentru copii să-şi vadă mama în felul ăsta. Aşa că du-te şi arată-le că au voie să fie fericiţi!

Probabil are dreptate. Nu vreau ca ei să creadă că viaţa nu merită trăită. Vreau fericire pentru ei. La naiba, o vreau şi pentru mine. Vreau să nu mi se mai deruleze în minte seara aia. Mă omoară. Am cearcăne în jurul ochilor, hainele atârnă pe mine şi sunt al naibii de obosită.

Merg încet către ţarc şi încerc să mă adun.

— Băieţi, spun zâmbind.

— Mamă! Logan aleargă spre mine. Uite! Ăsta e al meu şi acela e calul lui Cayden!

— Uau! Sunt surprinsă. Nu ştiam că aveţi propriii cai.

— Nu e minunat?

— Bineînţeles că e! Le-aţi dat nume?

— Nu! Cay! strigă Logan la fratele lui. Trebuie să le dăm nume!

Băieţii pleacă alergând, plimbându-şi caii. Eu zâmbesc. De fiecare dată când calul face ceva nou, amândoi se minunează. Îmi aduc aminte de Crăciunul când eu şi Todd le-am luat bicicletele pe care şi le-au dorit. A trebuit să-i înfofolim cu cinci straturi de haine ca să poate să iasă în aerul îngheţat.

— Nu-mi vine să cred că tata şi Cooper şi-au permis asta, îmi spun mie însămi.

Îl privesc pe Zach, şi el zâmbeşte.

— Păi, tatăl tău a cumpărat doi cai noi, dar m-am gândit că poate băieţii îşi vor dori propriii cai.

— Tu ai făcut asta? întreb. Le-ai dat doi cai?

— Nu pot să trăiască la fermă fără cai.

— Zach, şoptesc eu, e prea mult.

Inima mi se topeşte. Caii nu sunt ieftini. Ferma de cai a familiei Hennington a fost mereu profitabilă. Ei cresc, antrenează şi vând cei mai frumoşi cai din stat. Gestul lui e mai mult decât merit. Ultima dată când ne-am văzut, l-am plesnit. Şi totuşi, suntem aici, cu el dăruindu-i fiecăruia din băieţi câte un cal. Îmi aduce aminte de băiatul de care m-am îndrăgostit.

— Ştiu cum e să fii copil. Îmi imaginez că schimbarea asta nu e uşoară pentru ei. Un cal e un instrument de terapie foarte bun. Adu-ţi aminte câte nopţi ne trebuie nouă doar ca să ne eliberăm de gânduri. M-am gândit că, în absenţa tatălui lor, într-o nouă casă, neştiind pe nimeni…

Mă simt ca o ticăloasă. Uite-l aici, făcând tot posibilul ca băieţii mei să fie bine, şi eu am vrut să vin către el şi să-i trag un pumn în faţă. Mă uit la băieţi, care mângâie căluţii.

— Îţi mulţumesc, Zach! Chiar nu ştiu ce să spun. M-ai dat peste cap.

— Doar spune: „Îţi mulţumesc, Zachary”. Face o pauză şi zâmbeşte. „Eşti cel mai iubitor şi mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut.”

Râd.

— Încă trăieşti într-un univers paralel.

Amândoi stăm acolo, privindu-i pe băieţi. Wyatt sare în ţarc şi le arată câteva figuri.

— Eşti sigur de asta? Sunt mulţi bani. Dacă e vreo problemă, putem găsi o soluţie.

— Nici nu se pune problema.

— Chiar nu trebuia să faci asta.

— Chiar trebuia. Am vrut să fac asta pentru ei. Şi pentru tine.

Nici măcar nu-i cunoaşte, dar el a avut mereu o inimă mare şi o slăbiciune pentru cei mici.

— Mi-aş dori să îi pot plăti.

Mâna lui Zach îmi atinge umărul.

— Nu te-aş lăsa.

Privesc locul în care pielea lui o atinge pe a mea, şi amândoi facem un pas în spate.

— Uite, în legătură cu ce s-a întâmplat acum două

săptămâni…

— Hai să nu, răspund imediat.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să vorbesc despre nenorocitul ăla de drum spre casă. O să ne aducem aminte doar emoţiile neplăcute. El oftează şi priveşte în altă direcţie.

— Cu cât ne prefacem mai mult, cu atât lucrurile o să se înrăutăţească. Nu ar fi trebuit să te sărut.

— Nu. Nu ar fi trebuit.

— Ştiu că nu eşti pregătită.

— Nu sunt pregătită? Râd. Pregătită pentru ce? Pentru faptul că ai iubită? Nu sunt pregătită fiindcă soţul meu a murit cu şase luni în urmă? Sau poate fiindcă nu ne-am mai văzut de… cât timp… ooo… Fac o scurtă pauză, numărând în minte. De şaptesprezece ani.

— Nu spun că vreau să fim împreună, Presley. Ce vreau să spun e că nu eşti pregătită să mă ierţi pentru ceva ce ştii că a fost alegerea corectă. Oricine ar fi făcut alegerea aia.

Oftez şi închid ochii. Ne învârtim în jurul cozii.

— Corectă pentru tine, Zach. Era alegerea corectă pentru *tine*. E o temă recurentă în viaţa mea.

Mă loveşte chiar atunci. Iubesc bărbaţi care se pun pe ei mai presus de mine.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu a fost cea mai bună alegere

pentru noi. Nu era ceea ce eu voiam. Era ceea ce tu-ţi doreai. Dacă nu m-ai fi adus acolo ca apoi să mă părăseşti, ar fi putut fi totul diferit. Nu sunt supărată că ai ales ceea ce ai ales, sunt supărată că ai decis pentru noi fără ca măcar să vorbeşti cu mine.

El clatină din cap şi expiră adânc.

— Te înşeli amarnic. Crezi că alegerea aia n-am făcut-o cu gândul la noi? Aş fi putut să-ţi ofer totul. Banii pe care urma să-i fac ne-ar fi oferit viaţa la care visam.

Delirează. Zach nu şi-ar fi început cariera direct în liga majoră. Credea că banii îl aşteptau grămadă, dar nu s-a gândit că jucătorii de baseball din liga a treia abia dacă primesc suficient cât să supravieţuiască. Şi, în plus, nu eram pregătită să trăiesc viaţa aia. Noi discutaserăm că avea să încerce după ultimul an. Am mai fi trăit împreună încă trei ani până să ne lămurim ce urma să facem. Şi apoi, când am aflat că el deja a luat o decizie fără să discutăm, m-a durut teribil.

Tot ce mi-am dorit a fost să am şi eu un cuvânt de spus în viaţa pe care urma să o trăim.

Nu vorbesc, căci simt cum pieptul mi se strânge. M-am săturat de caruselul ăsta. Vreau să cobor. Toate astea s-au întâmplat demult şi totuşi încă vorbim despre ele.

— Putem să încetăm? Te rog? Sunt multe lucruri

pe care le-aş schimba la trecutul nostru. Nu mai vreau să fiu supărată.

El face un pas în faţă.

— M-am gândit la tine. Vorbeşte şoptit. M-am gândit cum aş putea să fiu cel mai bun bărbat.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Eram pregătit să-ţi ofer totul. *Puteam* să-ţi dau totul.

— Acum, poţi să-i dai Feliciei.

Zach face un pas în spate.

— I-am spus totul.

Inima mea o ia la galop.

— Te-a iertat?

El mă studiază.

— Înţelege că suntem într-o situaţie dificilă amândoi. Felicia nu mai e fata pe care o ştii.

— Poate că nu. Nu ştiu… îmi pare aceeaşi fată totuşi.

— Înţeleg acum.

Vocea adâncă a lui Zach pare amuzată.

— Ce anume?

— Nu mă vrei. Ai fost foarte clară în legătură cu asta, dar nici nu vrei ca altcineva să mă aibă. Credeai că o să rămân singur şi că am să plâng după tine, Presley?

Din nou, facem un pas în faţă, doi înapoi. Bineînţeles că nu am crezut asta. Mi-am dorit, dar nu

am crezut că s-ar putea întâmpla. Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la Zach. Pentru că iubirea pentru el aproape m-am distrus. Chiar şi acum, după atâţia ani, când mă gândesc, inima mea tânjeşte după el. Zach e bucata din sufletul meu care lipseşte. Dar nu mai este al meu acum.

— Îţi mulţumesc pentru cai. Poate că într-o zi vom reuşi să purtăm o discuţie civilizată.

Ridic dintr-o sprânceană şi-l bat cu mâna pe piept.

Zach face un pas către mine.

— Ştiu că poate nu vrei să auzi asta, dar voi fi mereu aici pentru tine. Faci parte din viaţa mea de când mă ştiu. Am urât momentele când nu mai erai cu mine. Mi-a fost dor de tine.

Ochii lui mă fixează.

— Nu ştiu să fi trecut o zi în care să nu mă fi gândit la tine. Aşa că, dacă vrei să fiu tipul rău, e în regulă. O să fiu, pentru că văd că ai nevoie să urăşti pe cineva.

Icnesc, în timp ce clatin din cap.

— Nu am vrut niciodată să te urăsc.

— Dar o faci, şi eu m-am obişnuit cu asta. Am petrecut destui ani urându-mă singur. Doar să nu uiţi ce-am zis.

Nu avem cum să ne întoarcem acolo. Nu mai sunt fata de odinioară. Apreciez gestul lui, indiferent dacă a fost sincer sau născut din vină. Dar, când vine vorba

despre mine, am trasat o limită pe care nu are voie să o mai treacă. Nu ştiu dacă pot să mai fiu prietenă cu un om pe care l-am iubit – pe care îl iubesc – atât de mult.

Capitolul 15

Un teanc de hârtii mă aşteaptă pe birou. Mă îndrept către biroul lui Cooper, acolo unde el stă pe un scaun, cu pălăria trasă peste faţă. Mă aplec şi sar, făcând un zgomot puternic. El sare din scaun pregătit de luptă. Izbucnesc în râs în timp ce el se holbează la mine.

— Nu e amuzant.

— Oh, mie mi se pare amuzant.

Îşi înlătură noroiul de pe picior şi se aşază înapoi.

— Sunt campion la răzbunare.

Ştiu asta prea bine. Eu şi Cooper am dus războaie toată copilăria şi adolescenţa. Mama mereu ne ameninţa că ne bate la fundul gol. Odată, i-am luat toate hainele lui Coop, le-am pus într-un sac de gunoi şi le-am îngropat. A purtat aceiaşi pantaloni nasoli patru zile la rând, apoi tata a ameninţat că vinde casa dacă nu-i spun unde le-am ascuns.

— Nici eu nu sunt chiar o învinsă, frăţioare.

— Ha! Nu ai să mă baţi niciodată la asta.

— Cum spui tu, spun şi flutur din mână. Ce te

aduce pe la birou?

Cooper şi Wyatt nu au timp niciodată să se oprească pe aici în timpul zilei. Sincer, nu ştiu cum se descurcau înainte. De când am venit, am reuşit să îi dau de cap sistemului lor aberant de ţinut socoteala. Mama a făcut tot posibilul să ajute, dar, după ce tata s-a pensionat, a făcut şi ea la fel. Iar Cooper, în loc să găsească pe cineva care să ţină evidenţa, doar s-a prefăcut că nu e nici o problemă.

— Aici nu mă deranjează nimeni.

— Ah! Mama şi tata te bat iar la cap?

Vor mai mulţi nepoţei. Vor ca fratele meu să se căsătorească. Şi, când reuşesc să-l prindă, îl asaltează.

— Încearcă să mă combine cu o fată care locuieşte la câteva orăşele distanţă.

— E drăguţă?

Faţa lui spune totul.

— Bine, atunci.

— Oricum, sunt aici fiindcă băieţii tăi vor să meargă cu cortul şi să exploreze. M-am gândit să mergem într-o drumeţie de trei zile. Eşti de acord cu asta?

Am fost în genul ăsta de excursii. Nu sunt uşoare.

— De ce nu începi cu o excursie de o zi?

— Pentru că vor deveni bărbaţi. Încetează să-i mai cocoloşeşti!

— Nu-i cocoloşesc.

— Sigur că nu. Exasperarea din ton e evidentă. Uite, o să-i întrebăm. Dacă vor să vină, ceea ce vor dori, fiindcă sunt al naibii de distractiv, atunci trebuie să fii de acord.

Toate pericolele îmi inundă creierul. Am fost într-o sută de excursii de genul ăsta, dar eu măcar ştiam cum să împuşc un coiot. Ştiam după ce semne să mă uit. Logan şi Cayden nu au fost niciodată cu cortul. Lui Todd nu-i plăcea să meargă în sălbăticie, iar eu n-am insistat. M-am mulţumit cu vacanţele noastre în oraşe mari şi cu cazările la hoteluri. Ideea lui Todd de experienţă dură era un hotel fără room service.

— Nu ştiu ce să zic...

— Haide, Pres! Creşti doi fătălăi. Se vor descurca de minune când încep şcoala, într-o lună. Ai de gând să-i trimiţi la şcoală fără să ştie cum să pună momeala în cârlig?

Idiotul are dreptate.

— Bine. O să-i întrebăm.

Wyatt tuşeşte în dreptul uşii.

— Lasă-mă să ghicesc... şi tu crezi că e o idee bună, nu-i aşa?

— Călăreaţo, *a fost* ideea mea.

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Aşa cum a prezis Cooper, băieţii au fost entuziasmaţi. Au ieşit alergând din cameră şi şi-au îndesat hainele în genţi până să apuc să zic „da”. L-am

făcut pe Cooper să-mi promită câteva chestii înainte de a accepta. În primul rând, să ia cu ei cai experimentaţi. Băieţii nu au călărit, şi nu le cunoaştem personalitatea noilor cai. În al doilea rând, ori tatăl nostru, ori Wyatt trebuie să meargă cu ei.

Tata a acceptat să călărească alături de ei, dar a spus că e prea bătrân ca să doarmă cu „puştanii”. Wyatt a zis că e ocupat, dar Trent era liber în weekendul ăsta şi s-a arătat mai mult decât bucuros să participe. Când am comentat, ei au subliniat că el e şeriful. Şi argumentul meu nu a mai însemnat nimic. Era de parcă cu toţii uitaseră poveştile despre Trent.

Au plecat acum o oră, şi mama s-a dus să joace cărţi la doamna Hennington şi la domnul Rooney, ceea ce ştiu că face când îi spune tatei că se duce să cânte în corul bisericii. Femeile alea nu au mai făcut repetiţii de treizeci de ani.

Urmându-le sfatul, nesolicitat, am sunat-o pe Grace pentru o seară în oraş. Ca urmare a stresului, am pierdut mult în greutate, aşa că acum pot să port nişte haine drăguţe. Am făcut nişte cumpărături online şi mi-am comandat şi haine mai strâmte decât orice purtasem de când îi născusem pe gemeni. Copiii ăştia doi mi-au distrus corpul.

Îmbrăcată în pantaloni scurţi negri şi un tricou cu un umăr dezgolit, m-am îndreptat către oglindă şi m-am privit. Am zâmbit şi am răsuflat adânc. Mă simt

frumoasă. Mai mult decât atât, mă simt femeie. Formele sunt subtile, părul atârnă în bucle moi, ochii mei sunt de un verde intens mulţumită machiajului şi fundul meu arată apetisant. Măcar un lucru bun a ieşit din toată povestea asta. Îmi încalţ cizmele de cowboy şi ies pe verandă.

— Mergi la o întâlnire fierbinte sau ce? întreabă Grace din maşină.

— Tu ştii mai bine, zic amuzată şi urc.

A cerut să conducă ea, ca eu să mă pot relaxa un pic. E înnebunitor faptul că trăieşte cu impresia că am nevoie de şofer, dar am obosit să mă mai lupt cu toată lumea, aşa că accept orice. Ăsta-i planul meu pentru seara asta… să mă relaxez şi să zâmbesc.

Grace apasă cu putere pe acceleraţie.

— Sunt aşa fericită că ai sunat, aveam nevoie să ies. N-am mai ieşit de când am terminat-o cu Trent.

Chiar m-am întrebat ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Pufneşte. Tu ştii cel mai bine ce implică să te vezi cu unul dintre fraţii Hennington.

— Îmi pare rău, Grace!

Mă prinde de mână.

— Ei, lasă, mi-a trecut. Arată bine şi toate astea, dar nu am să implor un bărbat să mă iubească.

Grace a pus ochii pe el de când eram copii. Era cel mai frumuşel dintre cei trei fraţi, şi el ştia asta. Privindu-l acum, sigur nu e cel mai sexy. Cel puţin, nu

pentru mine. Se menţine bine şi e în formă, dar lipseşte ceva. De ce nu au ieşit urâţi? Sau duşi cu pluta? În schimb, sunt perfecţi din toate punctele de vedere. Umorul lui Wyatt îl face foarte atrăgător, iar slujba pe care o are îl ajută să se menţină în formă. Zach a devenit mai mişto cu vârsta şi, în plus, e la fel de inimos. Şi autoritatea lui Trent e al naibii de incitantă. Enervanţii băieţi Hennington.

Parcăm în faţa barului, şi capul îmi cade pe spate.

— Nu aici, Grace.

— Zach nu e aici. Şi e mai uşor dacă bem prea mult.

Mă depăşeşte de unde ştie ea că Zach nu e acolo. Dar privesc prin parcare şi nu îi văd camioneta.

— Lasă-mă să ghicesc. Rânjesc în timp ce încerc să mă prind. E vorba despre alt tip?

— Trent e cu băieţii tăi, nu-i aşa? întreabă ea.

— Nu mă refeream la Trent.

Ea mormăie.

— Uite, e un tip de care-mi place, dar nu vorbeşte cu mine când Trent e prin preajmă. Idiotul de Trent se comportă de parcă e stăpânul meu sau ceva de genul ăsta. Aşa că poţi să mă ajuţi?

A trecut mult timp de când am făcut asta. Dar, dacă e cineva de care vreau să rămân apropiată, aceasta e Grace. Niciodată nu s-a băgat în viaţa mea şi nu m-a făcut să mă simt inconfortabil. A fost alături

de mine fără să insiste, ceea ce e o binecuvântare în oraşul ăsta nenorocit.

— Bine, hai să agăţăm nişte băieţi de la ţară.

Ieşim din maşină, şi eu încerc să-mi trag un pic pantalonii.

— Ce zici, hainele astea mă fac să par uşuratică? o întreb.

Grace scapă un chicot înainte să-şi acopere gura.

— Scumpo, un pic mai scurţi, şi ar fi de parcă ai fi venit în chiloţi.

— Oh, Dumnezeule!

Încep să mă îndrept către maşină, dar ea mă apucă de braţ.

— Arăţi minunat, Presley. Glumeam, încearcă ea să mă liniştească. Vorbesc serios. Mi-aş dori să am corpul tău… Şi eu n-am avut niciodată copii.

— Acum, minţi.

— Niciodată. Te rog, imploră ea. Dacă nu e aici, putem să mergem în alt oraş.

Expresia bosumflată a lui Grace îmi aduce aminte de băieţii mei. Într-o zi, n-o să mă mai las prostită aşa uşor.

— Bine.

Intrăm în locul în care toată lumea socializează. Grace mă apucă de mână şi mă conduce prin mulţime. Din fericire, nu cunosc foarte mulţi oameni. Găsim un loc liber la bar şi ne comandăm nişte beri. E

ciudat că, de când a murit Todd, încep să-mi aduc aminte de lucrurile care-mi plăceau înainte să fiu cu el. Când el era în viaţă, eu beam vin sau vodcă, dar acum mi-am luat bere şi whisky. Uram să port cizme sau haine strâmte, şi totuşi, iată-mă, purtându-le. Nu-mi dau seama dacă m-am schimbat pentru el sau dacă m-am străduit din răsputeri să nu fiu o fată de la ţară.

Faptul că m-am transformat în altceva nu a ascuns cine sunt cu adevărat.

— Ia uite cine a apărut! se aude vocea neplăcută a Feliciei în spatele meu.

Mă întorc încruntată.

— Salut, Felicia!

Grace mi se alătură.

— Credeam că tu şi Zach sunteţi în Nashville, o tachinează Grace.

— Am fost, dar Wyatt a sunat, spunând că e o urgenţă la fermă. Ştii doar cum e ferma noastră.

Noastră? Grace mă apucă de braţ înainte să dau replica.

— Ne distrăm ca fetele, aşa că vorbim mai încolo.

Mă trage la o parte.

— Ce naiba?

— E nebună, şi nu trebuie să asculţi toate rahaturile care-i ies pe gură.

Râd la imaginea asta.

— L-ai văzut pe tipul pe care îl placi?

Dacă nu, plecăm.

— Da, l-am văzut! spune Grace aproape ţopăind. Cum arăt?

Mă mai uit la ea o dată, îi aranjez părul şi-i trag bluza, lăsându-i un umăr gol. Mereu a fost frumoasă. Părul ei e strâns într-o parte, şi ochii ei albaştri sunt scoşi în evidenţă de dermatograful negru.

— Arăţi perfect.

— Trent… Dă să spună ceva, dar se opreşte, clătinând din cap. Nu, nu mă mai gândesc la bărbatul ăla. I-am dat o şansă. Mi-a trecut.

Băieţii Hennington nu par să remarce că vrăjile lor nu ţin la nesfârşit. Privesc în spatele ei, încercând să-mi dau seama la ce tip face referire, dar privirea mea se opreşte la Zach. La naiba!

— Grace, e aici.

Respiraţia i se înteţeşte.

— Cine? Trent?

— Nu, Zach.

— Şi ce? Nu mai eşti cu el. Nici măcar nu-ţi place de el.

Eu o ştiu pe Grace şi ea, pe mine. Poate că nu-mi place. Poate că nici nu o să mai am a doua şansă cu el, dar nu există îndoială că ceva mai este între noi, având în vedere cum ne privim unul pe altul. Amândoi ne luptăm cu funia care ne leagă, dar nodurile devin din ce în ce mai strânse.

— Aşa e. Nu-i mare scofală. Încerc să mă prefac, dar grimasa ei îmi arată că nu mă crede. Ia mai taci din gură!

Mâna ei se ridică.

— N-am zis nimic.

Îşi întoarce capul şi răsuflă adânc.

— Ce s-a mai întâmplat? întreb.

— Am nevoie de un shot. Sunt speriată ca o găină.

Clatin din cap. Mereu a fost timidă. Şi unul dintre noi o scotea din zona ei de confort. Mă bucur să văd că unele lucruri au rămas la fel cum mi le aminteam.

— Bine, asta bem.

Nimic nu se compară cu o doză lichidă de curaj.

Grace îşi ia un Buttery Nipple, în timp ce eu optez pentru un Jameson on the Rocks, ambele preparate de barman, Brett. A absolvit liceul cu noi şi era tot timpul cel care organiza petrecerile. E amuzant că a ales cariera asta. Ne întinde băuturile zâmbind şi privindu-ne languros.

— Nu e corect că doar eu beau shot! se plânge Grace.

— Vrei să facem schimb? o întreb, dar ea clatină din cap.

— Nu ştiu cum poţi să bei chestia asta.

— Până la fund!

Ridic paharul.

Ciocnim, şi ea se crispează. Eu sorb din whisky,

privind în jur şi bucurându-mă de muzică. Ea se holbează oropsită la ringul de dans. Nu-mi place să o văd nefericită, aşa că termin repede paharul şi mai comand o rundă. Starea de spirit a lui Grace se îmbunătăţeşte pe măsură ce continuăm să bem.

Încă două pahare jos, şi cumva Grace mă convinge să testez shoturile alea odioase. Mă simt uşoară şi liberă. De parcă aş pluti… cu bucăţi de ciment legate de picioare.

Zach şi Felicia dansează încet, şi încerc să mă ţin bine ca să nu mă bag între ei. Sentimentul plăcut se disipă. O urăsc. Ticăloasă ipocrită! Îl urăsc. Băiat necugetat! Îi urăsc pe bărbaţi, pentru că sunt nişte nenorociţi care îţi calcă inima-n picioare şi te forţează să trăieşti o viaţă pe care nu o vrei.

Înghit ce a rămas în paharul meu de Jameson şi îi mulţumesc Domnului pentru unicul bărbat din viaţa mea care mă face să mă simt mereu bine.

Apoi îl privesc pe Zach, care zâmbeşte.

„Du-te naibii cu zâmbetul tău! Te urăsc!”

Zâmbesc fals înapoi şi apoi mă întorc către Grace, făcând o grimasă.

— Ce-i cu faţa asta lungă? se bâlbâie Grace.

Închid ochii ca să nu-i mai văd.

— O urăsc. O urăsc de-a binelea. Şi e urâtă.

Grace priveşte într-acolo şi râde.

— Pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Exact, chicotesc. Nu contează, oricum nu-l mai vreau. Poate să rămână cu iubita lui tâmpită, şi cu părul ei tâmpit, şi cu buzele ei tâmpite. Nici măcar nu-mi place de el.

— Siguuur, se bâlbâie iar şi cade de pe scaun. Rahat!

Izbucnim în râsete zgomotoase. La naiba, şi eu sunt beată.

— Cât de mult am băut?

— Nu destul! Barmaaan! Grace bate cu palma în tejgheaua barului. Adu-ne mie şi fetei mele încă un rând!

Mai bem un rând de băuturi, plătite de nişte băieţi de treabă din colţul celălalt al barului. Amândouă suntem ameţite zdravăn.

— Hai să dansăm! ţipă ea − sau cel puţin aşa mi se pare.

Ţopăind până la ringul de dans, ne ţinem una de alta şi executăm paşii corecţi. Am făcut asta toată viaţa mea. Memoria muşchilor îşi spune cuvântul.

La finalul melodiei, un bărbat chipeş pune mâna pe mine.

— Vrei să dansezi?

— De ce nu? zic şi zâmbesc.

Mă ţine lipită de el şi mă conduce pe ring. Chicotesc şi îmi sprijin capul de pieptul lui, ca să nu mi se facă rău.

Mâinile lui sunt puternice şi ferme. E tot ce îmi amintesc despre genul ăsta de bărbaţi. Sunt duri şi cu muşchi care te dau pe spate. Dar tipul ăsta nu-mi ştie trecutul, aşa că-l las să-mi dea târcoale un pic. Şi, în plus, în seara asta… chiar nu-mi pasă.

— Eşti Presley Townsend, nu?

— Benson, dar da.

— Păi, eşti la fel de frumoasă precum îmi amintesc.

Mă opresc o clipă.

— Ne cunoaştem?

El râde, în timp ce îşi aşază mâna chiar deasupra fundului meu.

— Scumpo, te ştiu de o viaţă. Însă mereu ai fost de neatins.

Îmi înalţ capul şi dau peste Zach, care se holbează la mine şi la partenerul meu. Întorc privirea repede şi îmi concentrez atenţia asupra tipului din faţa mea.

— Păi, nu mai sunt chiar de neatins.

Îmi mişc mâna pe pieptul lui. Buzele lui se apropie şi îmi ating obrazul.

— Văd asta.

Întorc capul ca să-l privesc pe bărbatul care a avut rolul cel mai important atât de mult timp. El se uită-n jos la Felicia, ea îl ia de gât şi-l sărută. Încep să tremur, şi mâinile îmi cad.

— Nu mă simt bine. Revin, explic şi mă grăbesc

către baie.

Mă simt rău, dar nu e de la băutură.

Îmi acord câteva minute ca să-mi revin. El o săruta, dar ea e iubita lui. E iraţional şi complet nebunesc să mă gândesc că m-ar putea deranja. Am fost măritată. Am doi copii şi am avut o viaţă înainte de asta. Dar niciodată nu mi-am imaginat că şi el ar putea să aibă aceleaşi lucruri. Mâinile mele se sprijină de chiuvetă, în timp ce încerc să mă adun.

Mintea mea se îndreaptă la felul în care el mă privea. La felul în care m-a sărutat. Zach e atât de înrădăcinat în sufletul meu, încât nu ştiu cum să-l scot de acolo. Nu-l mai vreau, pentru că oricum nu-mi mai aparţine.

Îmi promit mie însămi că nu o să mai bag în seamă ceea ce simt. Sunt doar pierderea şi durerea din trecut.

Nisipul din clepsidră s-a scurs, îngropându-ne pe mine şi pe Zach. E de datoria mea să găsesc o altă clepsidră.

Închid ochii şi fac un pas în spate, pregătită să trăiesc această nouă viaţă de beţivancă.

— Ai grijă, aud din spatele meu.

— Am călcat pe piciorul tău? Biata de tine!

Vreau să îmi cer scuze, dar e Felicia, aşa că n-o fac. În momentul, ăsta chiar nu-mi pasă dacă am rănit-o în vreun fel. Şi, în plus, nu sunt foarte sigură

că sunt în stare să scot pe gură ceva coerent.

Grace deschide uşa.

— Pres! Aici erai!

Felicia se uită la ea înainte să se întoarcă din nou către mine.

— Zach o să îmi maseze piciorul. El îmi alungă tot timpul durerea cu un masaj. Ridică din umeri. Pun pariu că îţi mai aduci aminte cum se simte asta. Sau nu.

Trec imediat de la nervozitate la ostilitate.

— Du-te dracu'! Mă reped către ea cu pumnul încleştat. Sunt sigură că ar prefera să mă maseze pe mine decât pe tine.

Oh, Dumnezeule! Am spus-o. După sunetul surprins pe care-l scoate Grace, chiar am făcut-o. Ea vine spre mine şi încearcă să mă tragă deoparte.

— De aia e aici cu mine?

— De aia m-a sărutat?

„Continuă, Presley! Eşti pe val." Îmi vine să-mi trag un pumn. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu ar trebui să o las să mă tulbure. Trebuie să plec şi să mă trezesc din beţie. Dar clipa asta îmi aduce satisfacţie. Nu mă mai cenzurez şi nici nu mă mai gândesc la nimic. Dau totul afară.

Grace mă împinge şi mai tare către uşă.

— Pres, hai să mergem să dansăm!

— Mi-a spus deja. Îşi încrucişează braţele. Mi-a

spus că nu a simţit nimic când s-a întâmplat. Că şi-a demonstrat că eşti doar o parte din trecutul lui.

Cuvintele ei rănesc cele mai adânci cotloane ale sufletului meu, acolo unde mi-am ascuns toate sentimentele. A fost o greşeală stupidă care n-a însemnat nimic. Poate am făcut-o de dragul vremurilor trecute. Poate a fost altceva, dar există o mică parte din mine care încă-l iubeşte. Şi vorbele ei mă rănesc profund.

— Eşti o nenorocită, spune Grace peste umăr în timp ce mă scoate din baie.

— Vreau o altă băutură, îi zic lui Grace.

Ea încuviinţează din cap şi mă mângâie pe spate. Când ieşim, dăm de Zach, aflat chiar în faţa uşii. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, şi sunt sigură că înţelege.

— Presley. Eşti în regulă?

Faptul că îi aud vocea mă linişteşte, deşi nu vreau. Îl privesc şi-mi aduc aminte lucrurile bune. Felul în care mă făcea să mă simt protejată. Felul lui deschis de a fi. Şi inima lui care-mi aparţinea. Îmi aduc aminte nopţile în care mă ţinea în braţe, promiţându-mi că vom fi împreună pentru totdeauna. Felul în care îşi apăsa buzele peste ale mele şi faptul că nu aş fi vrut să pierd niciodată senzaţia aia.

Închid ochii în timp ce o lacrimă curge. Nu am de gând să-l las să vadă asta.

— Nu, spun şi merg mai departe.

Sunt sinceră.

Doare.

Dar e primul cuvânt adevărat pe care i l-am adresat.

Grace mă trage aproape de ea, şi începem să ne mişcăm. Lacrimile nu se opresc. Alcoolul a descătuşat tot ce ţineam ascuns în mine. Mă trântesc pe scaun, ţinându-mi capul între mâini.

— Sunt atât de proastă, recunosc în vreme ce Grace îmi mângâie un braţ.

— Adu-i nişte apă, Grace! Am să o scot un pic la aer.

Glasul ferm al lui Zach e foarte aproape de urechea mea.

Mă uit în sus cu ochii înceţoşaţi, dar ştiu că el e. Aş fi în stare să-l detectez şi dacă aş fi oarbă.

— Hai să ieşim! Nu e nevoie să te vadă lumea.

Îmi întinde mâna, şi nu ezit. Când ne atingem, simt o durere în piept. Nu vreau să mai simt nimic. De ce nu reuşesc să mă detaşez? Confuzia îmi înceţoşează mintea, mă leagă şi mă apropie de el şi mai mult. Atingerea lui Zach îmi declanşează o miriadă de senzaţii.

Odată ce ieşim prin spate, îmi smulg mâna din a lui.

— De ce eşti aici? De ce trebuie să fii aici? De ce nu poţi să mă laşi în pace?

— De ce eşti atât de chitită să mă îndepărtezi?

— Pentru că te joci cu mintea mea! Lacrimile cad în timp ce mă pierd în ochii lui albaştri, de care mi-a fost dor. De ce-ţi pasă? De ce eşti aici cu mine şi nu acolo cu ea?

— Pentru că suferi, spune el, de parcă asta ar avea sens.

— Nu ai idee, Zach. Nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult sufăr.

— Spune-mi! Voi fi mereu prietenul tău. Doar vorbeşte cu mine. Dă totul afară, Presley! De ce simţi atâta durere încât nu mai eşti capabilă să vezi ce ai în jur?

Supărarea vine în valuri din adâncurile stomacului. Ură, regret, frică, devastare, toate se adună la suprafaţă. Îl privesc şi aş vrea să-l fac să înţeleagă. El a făcut asta. Todd a făcut asta.

— Din cauza ta şi a lui! Voi doi sunteţi la fel. Plecaţi. Aţi luat şi aţi luat, şi apoi m-aţi aruncat ca şi cum aş fi fost un nimic. Agonia se revarsă din fiecare celulă. Sunt atât de oribilă? Nu însemn nimic? Nu vezi, Zach? Mă înec în cuvinte. M-ai lăsat singură şi temătoare. Apoi, Todd m-a ajutat să-mi revin din asta doar ca să se spânzure mai apoi, fiindcă nu meritam nici măcar să vorbească cu mine. Ne-a părăsit pe mine şi pe băieţi de parcă am fi fost nişte nimicuri. Dumnezeule! Mă apuc de cap, în timp ce simt cum îmi

explodează fiecare părticică din corp. Nu mă pot opri din plâns sau din simţit. Cuvintele mele erup ca un vulcan. Egoişti! Sunteţi amândoi egoişti!

— Presley! El face un pas înainte, dar, când mă atinge, mă trag înapoi. Nu a fost aşa cu noi.

Cuvintele lui mă înfurie şi mai tare.

— Ba exact aşa a fost! Nu reuşesc să mă vindec fiindcă m-aţi rănit prea adânc, încât nu există leac. Aveam nevoie să stai! Te-am iubit atât de mult, încât o parte din mine a murit în ziua când ai plecat. M-ai distrus cât nici nu aveam habar! Mi-am revenit totuşi. M-am întremat şi mi-am găsit a două şansă. Aveam nevoie ca el să rămână! Ca tu să rămâi! Fac un pas în spate, în timp ce suspine izbucnesc din pieptul meu. De ce nu aţi putut rămâne?

Asta e problema, nimeni nu rămâne.

Braţele lui Zach mă cuprind până să zic ceva. Mă agăţ de el ca de un salvator. Am atâta nevoie de el acum. Nu ştiu de ce. Nu pot să conştientizez altceva în afară de durerea pe care o simt şi de confortul pe care el mi-l oferă. În acest moment, mă simt în siguranţă. Mă ţine strâns în timp ce suspin.

— Îmi pare rău, spune şi mă strânge şi mai tare. Îmi pare atât de rău că te-am rănit, Presley! Te-am iubit mai mult decât crezi. Continuă, fără să-mi dea drumul: Nu am vrut niciodată să te părăsesc. Voiam să găsesc o soluţie.

Mă ţine laolaltă. Nu mai pot vorbi sau gândi. Îi las braţele să mă cuprindă. Nu vreau să-mi dea drumul fiindcă mi-e teamă că mă voi prelinge.

Zach se retrage, luându-mi faţa în palme. Degetele lui şterg lacrimile care curg.

— Soţul tău a fost, probabil, disperat. Nimeni nu te-ar părăsi în felul ăsta dacă ar avea o şansă.

— Nu… Nu trebuia să zic nimic.

În toate lunile care au trecut, nu am vorbit despre asta cu nimeni. Minciuna morţii lui a fost povara mea, şi am fost zdrobită sub greutatea ei.

— Ai ţinut asta în tine atâta vreme?

Buzele mele tremură în vreme ce văd tristeţea din ochii lui. Poate că nu l-a cunoscut pe Todd, dar vede agonia mea.

— Pres, cine mai ştie?

Corpul meu tremură când realitatea a ceea ce am dezvăluit mă loveşte cu adevărat. M-am confesat ultimei persoane care voiam să-mi ştie secretul. Încep să o dau cotită.

— Nu asta am vrut să spun.

Ochii lui se măresc.

— Care parte?

— Nimic. Sunt beată şi nu am vrut să spun ce am zis.

Zach face un pas în spate, şi uşa se deschide larg.

— Aici erai!

Ochii Feliciei surprind mâinile lui Zach pe talia mea.

— Iubire? Ni se alătură. Te-am căutat.

Îmi retrag mâinile şi îmi şterg faţa. Nu o să o las să vadă nimic.

— Hei, spune el cu un tremur în voce. Presley era tristă. Verificam să văd dacă e bine.

Ea îşi dă ochii peste cap şi îl îmbrăţişează.

— Pare bine acum. Aud oftatul lui în timp ce ea continuă să învârtă cuţitul în rană. Hai să mergem acasă!

Fierea mi se întoarce în stomac, şi-mi vine să vomit. O urăsc pe tipa asta.

— Mai lasă-mă câteva minute aici, spune Zach, în timp ce mă priveşte şi-i îndepărtează mâinile de pe el. Vin imediat!

Braţele ei cad. E, în mod evident, supărată. Dar o bucăţică din inima mea frântă tocmai a devenit a lui Zachary Hennington. O privire, o alegere, o fracţiune de secundă sunt de ajuns ca să-mi justific motivele pentru care l-am iubit atât de mult cândva. A respins-o – pentru mine.

— Zach, spun în timp ce Felicia îşi încrucişează braţele. Sunt bine.

E cel mai îndepărtat lucru de adevăr, dar nu vreau să mai vorbesc acum. Nu vreau mila care vine din partea lui acum că-mi ştie secretul.

Grace apare pe uşă, împleticindu-se un pic.

— Doamne, Dumnezeule! Unde naiba ai fost?

Îşi duce mâinile la piept.

— Scuze! spun şi fabric rapid un zâmbet fals.

Felicia profită de distragerea asta ca să se lipească de Zach, iar el pare să se simtă inconfortabil.

— Am crezut că ai plecat când nu te-am găsit.

Mă îndrept către ea, sperând să o liniştesc.

— Totul e bine. Veneam cu toţii înăuntru.

Îşi trece braţul pe după al meu, şi ne îndreptăm către uşă. Mă opresc, privesc înapoi la Zach şi îi arunc un slab mulţumesc.

El încuviinţează din cap, şi eu mă rog să-mi ţină secretul. Ultimul lucru de care am nevoie e ca lumea să afle ce s-a întâmplat. Sunt destule bârfe chiar şi aşa. Dacă s-ar afla… n-aş şti cum să fac faţă.

Capitolul 16

Grace face tot ce poate pentru a-mi abate gândurile. Dansăm, dar sunt şocată că mi-a venit atât de uşor să-i spun ce simt. Şi că m-am simţit aşa bine în braţele lui. Mă sperie fiindcă înţeleg cât de uşor îmi e să mă las purtată în trecut. El e băiatul care m-a învăţat să iubesc. El e băiatul cu care am crezut că o să îmbătrânesc şi că o să am copii, şi totuşi m-a distrus.

— Te distrezi? mă întreabă Grace, cam fără suflu.

— De milioane.

Îi zâmbesc. Adevărul e că… vreau să mă cuibăresc în pat şi să plâng. Oricât de mult m-ar deranja că i-am povestit lui Zach, mai mult mă deranjează că am deschis subiectul.

— Mincinoaso!

— Un pic.

Îşi odihneşte capul pe umărul meu.

— Putem să plecăm.

— Nu, e în regulă. Putem să mai stăm puţin. Şi, oricum, tipul tău se îndreaptă spre noi.

Tipul pe care Grace l-a urmărit toată noaptea o invită la dans. E atât de amuzantă. Ştiu că nu-l place cu adevărat, dar ştiu cum este să vrei să te desprinzi de un Hennington. Dumnezeu cu mila.

Privesc la ringul de dans, acolo unde Zach o îmbrăţişează pe Felicia, şi-mi imaginez că sunt în locul ei. Felul în care trupul lui se simte, muşchii pieptului, braţele puternice şi cum te poate face să uiţi de durere. Când eram tineri, făcea ca toate grijile mele să dispară. Nu mi-a fost frică niciodată. Iubeam asta la el. Cred că asta a fost şi cea mai nasoală parte când l-am pierdut – incertitudinea. Mi-e greu să o văd pe Felicia împărtăşind asta cu el. Oare ea îl cunoaşte ca om? Ştie cât de bun e el prin comparaţie cu ea?

Când deschid ochii, îl văd cum mă priveşte.

Respiraţia mi se opreşte în timp ce privirile noastre împărtăşesc ceva mai mult. Tot ce simt din partea lui e regret, iar eu pot să-i dau doar iertare. Mă întorc, sperând să rup conexiunea dintre noi, dar mă simt de parcă inima mi-a ieşit din piept.

Pot să fac asta.

Nu mă mai îndrăgostesc de el încă o dată. Nu. Sunt beată şi nu gândesc limpede.

Incapabilă să mă abţin, îl mai privesc o dată. El îmi zâmbeşte, apoi se uită la Felicia, care se întoarce către mine. Mă ridic şi mă duc la bar. Nu am chef să asist la certurile lor.

— Par să se fi încins lucrurile în paradis.

Barmanul rânjeşte şi-mi întinde o băutură.

— N-aş avea de unde să ştiu.

Refuz să mă uit la ei, dar sunt sigură că se referă la Zach şi Felicia.

Râde.

— Aş putea să-ţi relatez pas cu pas. Nu arată fericit că noi doi vorbim. Brent mă apucă de mână şi se apleacă. Am să-l tachinez un pic.

Mâna lui îmi mângâie buzele, iar eu îmi fac griji că o să mă sărute.

— Lasă-te purtată de val, murmură el.

Închid ochii şi întorc uşor capul, atât cât să nu mă sărute. Când deschid ochii, Brent îmi şopteşte:

— Tocmai a dat-o pe Felicia la o parte.

— Eu… eu nu…

Nimic din ce aş putea spune nu m-ar ajuta să exprim ceea ce simt acum. Atât de multe lucruri îmi trec prin minte. Ridic privirea spre ei, iar Felicia arată în mod evident supărată.

Întorc grăbită capul, dar Brent rânjeşte din nou.

— Asta-i din partea casei.

Trec minutele, dar mă forţez să nu mă uit. El nu a venit aici, aşa că Brent sigur ştie ceva ce eu nu ştiu. Şi de ce aş vrea ca el să vină la mine?

— Pres.

O mână mă atinge pe umăr, iar eu icnesc. Stomacul mi se încordează la atingerea lui.

Mă întorc şi-l văd pe Zach privindu-mă.

Nu ştiu ce să zic.

— Presley, a intervenit ceva. Trebuie să plecăm.

Confuzia mă învăluie.

— Ce vrei să spui?

— Am primit un apel de la Wyatt.

— E bine? Sar în timp ce panica se instalează. Ce s-a întâmplat?

Zach priveşte într-o parte, iar frica mă cuprinde.

— Wyatt e bine, spune el repede. Dar ceva s-a întâmplat, trebuie să ne întoarcem la fermă.

— Mă derutezi.

Răsuflă adânc.

— E Cayden.

Gura îmi rămâne deschisă în timp ce corpul îmi amorţeşte.

— Poftim? întreb fără aer. Cayden? Ce s-a întâmplat cu Cayden? întreb practic urlând.

Nu pot să-mi imaginez că băieţii mei ar putea păţi ceva rău. Nu mai pot îndura încă o pierdere. Aş muri. Nu aş fi în stare să-mi mai revin. Şi aşa abia rezist.

— Trent şi Cooper se ocupau de cort, iar băieţii au plecat cu caii. S-au dus după ei, dar nu reuşesc să-l găsească pe Cayden. Au căutat peste tot, dar nici urmă.

— Oh, Dumnezeule! Trebuie să plecăm! Acum!

Ţip şi-mi iau geanta. Eu eram aici bând, iar unul din copiii mei s-a rătăcit. Mă trezesc imediat. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât să-mi găsesc fiul. Panica şi furia se învârtesc împreună pe măsură ce emoţiile mele se bat cap în cap. Nu e posibil aşa ceva.

— Brent, adună câţiva băieţi! Avem nevoie de orice ajutor posibil.

E unul dintre acele momente în care ai senzaţia că nimic nu se mişcă. Sunt paralizată de frică. De parcă picioarele mele sunt lipite locului, rămân neclintită, în timp ce restul oamenilor se mişcă în jurul meu. Zach mă atinge pe umăr, şi tresar.

— Plec, explodez, ieşind din transă.

— Hai să mergem! Vin cu tine, spune urmându-mă.

Mă grăbesc să iau maşina.

— Zach! strigă Felicia. Ce naiba faci?

Nu mă opresc. Nu am timp. Ies pe uşă şi îmi dau seama că n-am maşina.

— Futu-i!

Mă întorc să o recuperez pe Grace şi îl văd pe Zach cum îi împinge braţele Feliciei de pe el. Ea ţipă în timp ce el încearcă să se apropie de mine.

— La naiba, Felicia! strigă el. Mă duc. Nimeni nu cunoaşte pădurile mai bine decât mine. Roagă pe cineva să te ducă sau mergi pe jos. Vom termina discuţia mai târziu.

El fuge înspre mine şi-mi face semn spre maşina lui.

— Sus!

Nu ezit. Urcăm amândoi, iar Zach bagă în marşarier. Nu spun nimic pe măsură ce gonim pe drumurile de pământ. Nu mă pot gândi decât la Cayden, care e, probabil, foarte speriat. E singur în pădure, pe întuneric. Sunt atâtea lucruri nasoale care se pot întâmpla. Nu a fost niciodată cu cortul şi nu cred că ştie ce să facă odată despărţit de grup. Sunt atâtea chestii pe care ar fi trebuit să li le spun înainte să fi fost de acord cu plecarea lor.

— Nu pot… Respiraţia mea se înteţeşte, iar inima îmi bate puternic. Cred că e foarte singur.

— O să fie bine, încearcă Zach să mă calmeze. O

să-l găsim.

— Nu ştii asta.

— O să-l găsim, Presley.

Clatin din cap, pentru că nu-mi poate garanta nimic. Ştiu că vrea să mă ajute, dar la ce noroc am…

— Nu-mi face promisiuni, Zachary. Le-ai încălcat o dată.

— Nu şi pe asta.

Ajungem acasă la mine mai repede decât mi-aş fi imaginat – sau poate aşa mi se pare. Sar din camionetă, iar Zach mă urmează. Tatăl meu aşteaptă în dreptul grajdului.

— Tati! strig şi alerg spre el.

— O să fie bine, scumpa mea.

Braţele lui puternice mă cuprind ca într-un cocon.

— Dar Logan?

Privesc în jur şi respir tot mai agitat. Tata mă ţine de umăr şi mă atinge pe obraz cu cealaltă mână.

— E sus cu mama ta. E bine, doar un pic îngrijorat.

Privesc în sus şi o văd pe mama la fereastră. Dau să intru în casă, dar ea clatină din cap, ducându-şi un deget la buze.

— Lasă-l să doarmă, spune tata încetişor. O să-l găsim, Presley. Cooper, Trent, Wyatt şi toate ajutoarele mele de la fermă îl caută acum.

Tata a emanat mereu încredere, dar chiar şi el

arată un pic tulburat.

Nu pot să mai stau aici degeaba. Dacă Logan e în siguranţă, trebuie să mă concentrez asupra lui Cayden. Trebuie să-l caut.

— Plecăm şi noi.

— Mă gândeam eu. Am înhămat caii. În douăzeci de minute, un alt grup de-al nostru o să plece, doar că în altă direcţie.

Mă îndrept spre hambar. Zach mă urmează, căci ştim amândoi că n-avem timp de pierdut.

— Eşti în stare să călăreşti? mă întreabă.

Urc pe cal şi-i arunc o privire mânioasă.

— Hai!

— În regulă.

Ne îndreptăm spre locul unde au campat. O să ne ia cam o jumătate de oră să ajungem acolo. Îmi ies din minţi când mă gândesc cât timp pierdem pe drum. Dar e mult mai uşor să traversăm zona asta călare decât cu maşina. Nu-i spun nimic lui Zach. O parte din mine nici nu conştientizează că el e cu mine acum. Doar vreau să-mi găsesc băiatul.

Într-un final, ajungem în zona dintre cascade în care obişnuim să campăm.

— Presley!

Zach mă strigă din urmă şi ajunge în dreptul meu.

— Ce-i? întreb, simţind cum adrenalina pompează prin mine. Nu avem timp. Trebuie să-l găsim.

Cuvintele mele ţâşnesc precum gloanţele în timp ce-mi îndemn calul să continue, dar el apucă hăţurile.

— Opreşte-te!

— Dă-i drumul, spun cu dinţii încleştaţi. E fiul meu!

Nu-mi pasă de nimic altceva. Să stau aici şi să vorbesc e o pierdere de timp. Vreau să-l găsesc pe Cayden. Am fost o proastă că am acceptat să-l las în drumeţia asta. Ar fi trebuit să ştiu că idiotul de Trent şi Cooper nu vor avea grijă.

— Trebuie să te opreşti. Avem nevoie de un plan. Gândeşte-te o secundă!

O parte din mine vrea să-i tragă un genunchi în boaşe, dar are dreptate. Dacă începem să ne rătăcim prin pădure, nu o să-l găsim niciodată.

— Nu ştiu ce-i de făcut, spun, simţindu-mă mai deznădăjduită ca oricând.

— Unde s-ar duce? Ce-i place?

Încerc să mă concentrez la ce m-a întrebat. Nu ştiu ce au văzut băieţii în timpul zilei. Nu sunt sigură că au mers pe vreun traseu mai deosebit, şi, dacă au făcut-o, sunt sigură că Trent şi Cooper au verificat deja. Ce altceva ar mai fi? Logan ar urmări un animal, dar Cayden a iubit dintotdeauna apa.

— Cascadele!

Zach trece înainte, aplecându-se şi întorcându-se, evitând copaci şi ramuri. Calul meu îl urmează, şi mă

concentrez să nu-i pierd urma. Tata a pus lumini în spatele şeilor, aşa că pot vedea un punct.

— Cayden! ţip în timp ce călăresc, sperând să mă audă.

Pot să-l aud vag pe Zach cum face la fel.

Călărim o veşnicie până când auzim apa care curge. Încetinesc şi aprind lanterna, strigând:

— Cayden!

— Du-te la dreapta, eu o iau la stânga, zice Zach.

Caut în toată zona cascadelor. Luna plină străluceşte şi luminează pădurea altminteri întunecată.

— Te rog, Cayden!

La un moment dat, ţipătul meu se transformă în suspine. Sunt obosită, slăbită şi terminată emoţional. Nu mă dau bătută însă, nu când copilul meu are nevoie de mine. Dar lacrimile curg în timp ce-mi caut băiatul.

— Cay! Am atâta nevoie de el. Nu-mi pasă că a fost mânios şi sfidător, doar îl vreau înapoi în braţele mele. Cayden, te rog, Cayden!

Zach încetineşte şi descalecă. Mă apucă de mijloc şi mă ajută să cobor.

— Ascultă la mine, îmi cere el. Am să-l găsesc.

— Cred că e foarte speriat. Mă agăţ de braţele lui, tremurând. Asta e din vina mea! Nu ar fi trebuit să-l las să plece.

— Nu e vina ta. *Nimic* din toată situaţia asta nu e din vina ta.

Îmi cuprinde chipul în palme, iar eu îl prind de încheieturi.

— Trebuie să fii puternică. Ştiu că eşti speriată, dar ai încredere în mine, Presley. Nu plec nicăieri până nu-l ştiu în siguranţă, bine?

Am încredere în el. Spune cuvintele cu autoritate, şi ştiu că vorbeşte serios. Îşi lipeşte buzele de fruntea mea înainte să-mi dea drumul.

— Nu pot să-l pierd, Zach.

— Şi nici nu îl vei pierde.

Mă adun şi caut să strâng tot curajul de care sunt în stare. Unde altundeva ar fi putut merge? Sunt atâtea poteci. Amândoi bem nişte apă, şi el îl sună pe Wyatt. Vorbesc despre zonele pe care le-au verificat, şi se pare că tot orăşelul Bell Buckle participă la căutări. Cu toţii sunt pe cai, în maşini sau în camionete, căutându-l.

Zach încheie apelul.

— Hai să mergem înspre pârâu! Dacă-i place apa, ar avea sens să rămână cât mai aproape de ea.

Mi-am pierdut capacitatea de a lua decizii, aşa că încuviinţez din cap şi mă rog ca Zach să-mi găsească băiatul.

Capitolul 17

Călărim într-un ritm constant, strigându-i numele şi uitându-ne după orice detaliu care ar putea să ne ajute să-l găsim. Zach mai vorbeşte din când în când cu ceilalţi căutători, dar momentan nimeni nu ştie nimic. Cred că au trecut vreo două ore de când urmăm pârâul. Speranţa mea se scurge cu fiecare minut care trece.

Grijile mă gâtuie, sufocându-mă. Nu pot să respir decât în reprize scurte.

Mă întreb dacă doarme, dacă îi e frig sau e speriat ori rănit. Amintirile mă asaltează una câte una. Felul în care l-am simţit în braţe imediat ce s-a născut. Cum i-am ţinut mâna micuţă cu un deget. Cum a spus prima oară „Ma”. Îmi aduc aminte cum mă privea când făcea ceva greşit. Cayden a fost mereu cel mai poznaş, dar era aşa drăguţ, aşa că nu puteam să fiu supărată pe el vreme îndelungată.

Crescând, mama mereu îmi spunea: „Dumnezeu îţi dă cât poţi duce”.

Cred că mi-am atins limita. Zach încetineşte, aşteptându-mă.

— Eşti bine?

— Deloc.

— Vrei să te odihneşti un minut? mă întreabă el.

Îl privesc cu o expresie goală. Nu mă opresc. Nu e nimic care să mă oprească din căutări.

— Fiecare minut pe care-l pierdem e un minut în care el are nevoie de noi.

— Măcar mănâncă ceva. Îmi întinde un baton proteic. Ai băut mult şi ai nevoie de energie dacă vrei să continui să călăreşti.

Are dreptate. Accept mâncarea şi iau câteva îmbucături.

— Mersi, spun cu glas slab. Apreciez că faci asta.

— Aş face orice pentru tine, zice el, mergând mai departe.

Trag de frâie, mă opresc şi aştept să se întoarcă.

— Nu poţi să-mi zici chestii de genul ăsta. Nu te poţi juca aşa cu mintea mea. Nu vezi cât de varză sunt?

Zach se apropie.

— Suferi. Nu eşti varză.

— Ce faci? Clatin din cap. O ai pe ea. De ce-mi spui asemenea lucruri?

Zach descalecă şi apucă strâns căpăstrul, forţându-mă să stau locului.

— Ştiai că voiam să o cer în căsătorie chiar în ziua în care te-ai întors în Bell Buckle? Ştii motivul pentru care Felicia nu are un inel pe deget?

Nu vreau să aud asta.

— Nu pot să fac asta acum.

Lacrimi se formează în timp ce mă gândesc la tot ce s-a întâmplat astă-seară. E prea mult.

El priveşte cerul şi răsuflă prelung.

— Ai dreptate. Acum, nu e momentul potrivit. Când eşti pregătită, după ce-l găsim pe Cayden, şi vrei să afli adevărul, voi fi aici.

Zach dă drumul calului şi se îndreaptă către apă. Inima mea e îndurerată din atât de multe motive. Vreau să ştiu ce simte şi în acelaşi timp nu-mi doresc asta. Îl privesc cum se apleacă şi se stropeşte cu apă pe faţă. Suntem cu toţii epuizaţi, speriaţi şi ne rugăm pentru un miracol.

Nu ştiu de ce, dar mă dau jos. Picioarele mele se mişcă singure până la Zach. Simt nevoia să fiu aproape de el. Să simt o licărire de speranţă că totul va fi bine. El mă cuprinde cu braţele, şi mă întorc către el.

— Doar ţine-mă în braţe, îl rog!

Şi o face.

Mă ţine strâns. Mă ţine în siguranţă. Mă ţine într-un mod în care nu am mai fost îmbrăţişată de mult.

Închid ochii şi savurez senzaţia asta de siguranţă. Încerc să-mi găsesc echilibrul, să simt lumea din jurul meu şi să las calmul să mă inunde. Sunt atât de pierdută, plutind în derivă şi sperând că o să mă prindă cineva. Chiar acum, mă simt susţinută şi aş putea să stau pe propriile picioare. În braţele lui, pot să lupt.

Degetele mele se agaţă de cămaşa lui, şi ridic

privirea încet până dau de ochii lui. Mă agăţ de el cu toată puterea. Nu vreau să-i dau drumul. Nu vreau să mai plutesc în derivă.

— Zach, şoptesc. Nu-mi da drumul!

Mă ţine în continuare, în timp ce îşi lipeşte fruntea de-a mea. Stăm aşa, îmbrăţişaţi, şi mă rog la Dumnezeu să aibă grijă de fiul meu.

„Te rog, am nevoie de el. Am pierdut prea multe.”

Zach îşi înalţă capul. Deschid ochii şi-l privesc cum caută ceva.

— Presley, spune Zach, şi mâinile lui cad.

Calmul pe care l-am simţit dispare pe dată.

— Priveşte, uite acolo!

Ochii mei se îndreaptă în direcţia arătată de el. Vedem un cal legat de o creangă.

— Cayden, murmur. Cayden! strig şi alerg cât de repede pot.

— Cayden! îl strigă Zach şi-l caută prin jur. Unde eşti, amice?

Strigăm iar şi iar, apropiindu-ne de copac.

— E calul tatălui meu. E Popas! îi spun lui Zach. A fost aici.

Ne repezim fiecare într-o direcţie, căutându-l.

— Mamă! se aude vocea frântă a lui Cayden.

Cercetez zona, încercând să-mi dau seama de unde vine vocea firavă.

— L-am găsit! strigă Zach şi coboară dealul

alergând. Suntem aici, Cayden.

Inima îmi bate nebuneşte în piept în timp ce fug către ei. Încep să plâng, iar picioarele-mi alunecă pe frunzele ude. Mă mişc cât de repede pot şi, în secunda în care-l văd, pot, în sfârşit, să respir.

— Cayden!

Un sentiment de uşurare mă cuprinde. E bine.

Zach îşi pune haina în jurul lui Cayden, iar braţele mele îl cuprind. Îmi strâng fiul la piept şi suspin.

— Eşti bine. Oh, Dumnezeule mare, eşti bine!

Îi ating faţa şi-i dau părul pe spate, să mă asigur că nu sângerează.

— Eşti rănit? întreabă Zach.

Cayden plânge în braţele mele şi încuviinţează din cap.

— Am căzut. L-am legat pe Popas de un copac şi nu am mai putut să încalec. Îmi pare rău, mamă.

— Şşşttt…, spun şi încerc să-l liniştesc. Tot ce contează acum e că eşti bine.

Îl sărut pe creştet şi mă uit la Zach, care zâmbeşte şi răsuflă uşurat.

— Nu pot să merg, spune Cayden.

Zach nu ezită să-l ia în braţe şi începe să urce dealul.

— Doar ţine-te bine, amice.

Cayden îşi împreunează braţele în jurul gâtului

lui Zach. Odată ce ajungem în vârf, Zach se lasă-n jos, iar Cayden aproape că-mi sare în braţe.

— Te ţin eu, iubire.

Mă simt ca într-un vis. Chiar nu mă aşteptam să-l găsim. Am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de probabilitatea ca lucrurile să nu se încheie cu el în braţele mele.

Mâinile lui Zach îmi mângâie spatele, iar zâmbetul nu-i părăseşte chipul.

— Ne-ai îngrijorat teribil, amice.

Cayden închide ochii în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Nu ştiam unde sunt. Mi-am amintit că unchiul Cooper mi-a zis să rămân de-a lungul apei, dar nu ştiam în ce direcţie să o iau.

— Ai făcut ceea ce trebuie, l-a asigurat Zach. Am să-i sun şi pe ceilalţi.

Înainte să se întoarcă, îi ciufuleşte părul lui Cayden.

— Zach, mulţumesc că ţi-ai ţinut promisiunea. Mulţumesc pentru tot.

Nu cred că-şi poate imagina ce înseamnă asta pentru mine. Doar de el am nevoie în seara asta. Protectorul, salvatorul şi prietenul meu.

Încuviinţează din cap o dată şi se depărtează cu telefonul la ureche. Îl aud la distanţă cum îi anunţă pe ceilalţi că l-am găsit. Putem să auzim chiotele celor

care sunt împrăştiaţi prin pădure. Comunitatea s-a mobilizat, şi în seara asta cu toţii ne ducem acasă cu zâmbetul pe buze.

Cayden adoarme, extenuat, în braţele mele. Nu au trecut nici cinci minute şi a adormit. Stresul emoţional şi cel fizic l-au epuizat. Zach vine la noi şi-l mângâie pe Cayden pe faţă.

— Seamănă cu tine, spune el meditativ.

— Atunci, şi despre Logan poţi spune acelaşi lucru.

Râd şi mă holbez la unul dintre motivele pentru care continui să trăiesc în timp ce el doarme. Mă uit iar la Zach, care îşi mişcă mâna şi întoarce repede capul.

— Amândoi îţi seamănă.

— Zach?

Nu ştiu de ce bate în retragere. Nici eu nu-i dau cele mai clare semnale, dar nici el nu o face. El e într-o relaţie cu Felicia, mă sărută pe mine, o lasă singură în bar, dar ea e cea care trăieşte şi locuieşte cu el. Şi, în plus, mă sperie ca naiba. Am trăit durerea aia. Am experimentat mai mult decât orice altă femeie agonia provocată de bărbaţii care m-au iubit. Bineînţeles că sunt precautã. Acum, că ştie adevărul, m-aş aştepta să înţeleagă mai bine.

— Ar trebui să ne întoarcem. O să-l iau cu mine pe cal dacă poţi să-l ghidezi tu pe Popas.

— Desigur.

Să-l urcăm pe Cayden pe cal nu e deloc uşor. E greu şi refuză să se trezească. După câteva minute, pornim la drum. Eu călăresc alături de Zach în timp ce el înaintează de parcă am fi pe pământul lui. E ireal cât de bine cunoaşte zona. Mă simt tot mai recunoscătoare pe măsură ce înaintăm. Nu vorbim, dar continuăm să ne uităm unul la celălalt.

Mă întreb dacă voi mai avea din nou încredere în cineva. Oare Todd chiar mi-a furat abilitatea asta? Sunt rănită, furioasă, confuză, dar, undeva foarte adânc, vreau să fiu fericită. Şi mă întreb dacă există vreun motiv pentru care Zach e, iarăşi, în viaţa mea.

Ne îndreptăm către hambar, şi deodată încep urale şi aplauze. Tot oraşul e aici. Mă uit la Zach, şi el zâmbeşte larg. Aşa e viaţa la ţară. Dacă tragedia pe care am îndurat-o în Pennsylvania s-ar fi întâmplat aici, ar fi fost un cu totul alt scenariu. Casa mea ar fi fost plină ochi, îmbuibată cu mâncare, şi n-aş fi avut timp să fiu singură.

Tata îl ia pe Cayden de la Zach şi-l îmbrăţişează strâns. Vina şi regretul mă copleşesc. I-am furat pe tatăl şi pe mama mea de atâta vreme pe care ar fi putut să-l petreacă împreună cu nepoţeii lor. Nu au apucat să-i vadă crescând şi, pentru asta, îmi pare rău.

— Mamă! Logan vine în fugă când aude gălăgia.

Cayden!

Îşi schimbă direcţia, alergând către fratele lui, şi amândoi cad la pământ.

Îmi duc mâna la gură în timp ce lacrimile curg. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, Logan ar fi fost şi el pierdut. Fratele lui e lumea întreagă pentru el. Au o legătură unică. Logan îl eliberează din strânsoare pe Cayden şi îşi croieşte drum către Zach.

O mână se aşază pe umărul meu, şi mă întorc ca să-l văd pe fratele meu murdar de pământ şi transpiraţie.

— Pres.

Ruşinea i se simte în voce.

— Nu a fost vina ta.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent.

Îmi aşez mâna peste a lui.

— Ştiu că nu le-ai face niciodată rău.

Mă trage în braţele lui, mă sărută pe obraz şi-şi afundă capul în gâtul meu. Fratele meu nu plânge, dar începe să tremure în timp ce mă ţine strâns. Îmi imaginez ce speriat a fost şi el. Să ştie că erau în grija lui, că eu am pierdut deja multe şi că ne-ar fi distrus pe toţi dacă l-am fi pierdut pe Cayden.

— E în regulă, Coop.

El clatină din cap şi eliberează un suspin de uşurare.

— Mă duc să pregătesc caii pentru mâine-

dimineaţă.

E felul lui de a spune că încă e copleşit de emoţii.

— Ar trebui să faci asta.

Oamenii ne îmbrăţişează, fac cunoştinţă cu băieţii mei şi mă ceartă că nu am venit în vizită. E o noapte lungă, şi băieţii se duc, într-un final, la culcare. La scurt timp după, mama şi tata se retrag şi ei. Deşi sunt terminată, nu mă văd dormind.

Mă duc pe veranda din spate să văd răsăritul. Azi e o zi nouă. Trebuie să nu uit asta.

De fiecare dată când soarele răsare, am opţiunea să aleg dacă rămân în întuneric sau nu, şi se pare că până acum am ales greşit. Todd a făcut o alegere, dar asta nu înseamnă că viaţa mea nu poate fi luminată din nou.

Stau în balansoarul de pe verandă, acoperită de o pătură cu speranţa că putem începe să ne vindecăm. Ştiu că nu va fi uşor. Sunt multe lucruri cu care trebuie să mă împac, dar noaptea asta mi-a arătat că sunt mulţi oameni pentru care merită să lupt. Băieţii, părinţii mei, fratele meu, Grace, Zach... Mă gândesc la el.

Cum mă face să mă simt. Cum m-a făcut întotdeauna să mă simt.

— Hei! Zach se holbează la mine în timp ce eu îmi alung gândul. Credeam că dormi.

Coboară scările încet, iar eu mă ridic.

— Credeam că ai plecat.

Mă îndrept către el, nesigură de motivul pentru care se află aici.

— Am plecat un pic, dar am venit să văd cum te simţi.

— Ah…

Chicoteşte.

— Nu puteam să adorm.

— Nici eu.

E atât de aproape, că-i pot simţi parfumul. Chiar şi după o noapte lungă, petrecută în pădure, tot miroase a acasă.

Fac un pas.

Şi încă unul.

Sunt atât de aproape, încât trebuie să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi drept în ochi.

Îl inspir, îi simt căldura şi nu mă pot abţine. Îl doresc. Am *nevoie* de el. Îl apuc de ceafă şi-i lipesc gura de-a mea. Îl sărut. Îl sărut şi mă predau tuturor senzaţiilor pe care le simt. Nici el nu pierde vreo secundă. Braţele lui mă cuprind, presându-mi corpul de-al lui. Degetele mele se prind de gâtul lui, ţinându-l în poziţia dorită. Sărutul e haotic, dar, Dumnezeule, cât de bine se simte.

Limba lui îmi apasă buzele, şi o primesc fericită. Imediat ce limbile noastre se întâlnesc, sunt terminată. Sar în braţele lui, şi mâinile lui îmi cuprind

fundul. Mă ţine în timp ce ne înfierbântăm ca nişte adolescenţi. Întrerupem sărutul când Zach mă lipeşte cu spatele de un stâlp, dar îl reluăm rapid.

Am nevoie de acel sărut. Am nevoie să-mi aducă aminte de femeia care sunt. L-am iubit toată viaţa, şi am nevoie să fiu iubită. Geme în gura mea, şi îi simt geamătul în mine. Ne sărutăm şi ne agăţăm unul de celălalt. Nu mai am noţiunea timpului sau a altceva care nu e el.

După ceva timp, Dumnezeu ştie cât, Zach îmi cuprinde faţa în mâini şi se retrage.

Pieptul meu tresaltă în timp ce ne fixăm cu privirea.

— Eu… nu ştiu ce să zic.

L-am atacat şi, ultima dată când m-a sărutat, l-am plesnit. Iar acum, am sărit în braţele lui? Rahat. Ce naiba fac?

— Îmi pare rău, spun repede şi mă las în jos. Nu ştiu ce naiba a fost asta. Nu-mi vine să cred…

El oftează în timp ce priveşte în jur.

— Nu aş fi putut… adică… Îşi trece mâinile peste faţă. Nu pot. O altă pauză. Nu pot să fac asta.

— Ştiu. Nu ştiu la ce mă gândeam, încerc eu să explic. Astă-seară s-au întâmplat prea multe şi clar nu gândesc cum trebuie.

El face un pas în spate şi ridică o mână în semn să mă opresc. Sunt confuză.

— Ce nu poţi să faci?

— Să mă mai prefac. Nu pot să fac asta cu tine. Ştii de ce.

— Ce anume ştiu?

— Mai întreabă-mă încă o dată de ce, Presley. Întreabă-mă de ce ea nu e soţia mea. De ce nu am cerut-o încă!

Inima mea bate repede, iar gura mi se usucă. Ne mişcăm în tandem. Ochii lui albaştri şi părul şaten-deschis mă înnebunesc. Zachary Hennington a fost tot timpul bărbatul care m-a făcut să simt fluturi în stomac.

— De ce?

Cuvintele cad din gura mea înainte să le pot opri. Vântul îmi biciuie părul, iar răcoarea aerului îmi face pielea de găină.

— Pentru că, atunci când te-ai întors, am ştiut. Am ştiut că n-o să mă uit la nici o femeie aşa cum mă uit la tine. De fiecare dată când închid ochii, te văd pe tine. Mereu te-am văzut doar pe tine, Presley.

— Dar încă eşti cu ea.

— Nu, continuă. Nu mai sunt. Nu este corect faţă de ea, chiar dacă-mi spui că nu simţi la fel. Chiar dacă plec de aici ştiind că nu există nici o şansă blestemată ca între noi să mai fie ceva… am să te aştept.

Buzele mi se deschid, iar stomacul mi se strânge.

— Dar… Încerc să înţeleg ce mi-a spus. Tu şi ea…

Îşi trece mâna peste obrazul meu.

— S-a terminat. Am să o termin cu ea numaidecât. Nu e fata pe care o vreau.

— Zach, spun ezitând. Nu mă mai cunoşti. Sunt stricată. Am trecut prin iad, şi nu mai sunt nici măcar o bucăţică din fata pe care o ştiai. Adică, dacă nu vrei să mai fii cu ea pentru că e… ei bine, ea, atunci e în regulă, dar nu din cauza mea.

— Nu vreau să mai spui nimic. Doar să ştii că am vorbit serios. Degetele lui cad în timp ce se apleacă şi mă sărută pe frunte. Nu e din cauza ta, Presley. E ca urmare a faptului că mereu tu ai fost aleasa.

Se întoarce şi pleacă. Lăsându-mă şi mai bulversată decât ultima dată când m-a părăsit. Acum, alegerea e la mine. Şi habar nu am ce trebuie să fac.

Capitolul 18

— Mamă, îl aud pe Cayden că mă strigă din dreptul uşii.

— Ce s-a întâmplat?

— Pot să mă întind lângă tine?

E a doua seară săptămâna asta când vine în camera mea.

— Bineînţeles.

Dau pilota la o parte, iar el se suie în pat.

Cayden se odihneşte în timp ce-l mângâi pe cap. A

suferit de pavor nocturn, iar unica modalitate să-l adorm era să stau cu el în pat până ce adormea. Todd nu avea răbdare cu el prea mult timp, aşa că tot eu ajungeam să-l liniştesc. Când erau mici, obişnuiam să mă rog să crească, să vorbească, să meargă şi să se hrănească singuri. Acum, aş da orice ca să am parte de momentele alea din nou.

Respiraţia lui devine regulată.

— Mi-e dor de el, spune pe un ton şoptit.

— De cine? întreb, deşi ştiu exact la cine se referă.

— De tata.

— Ştiu că-ţi este.

Am încercat din răsputeri să scap de furia care sălăşluieşte în mine. Faptul că ştiu că am fi putut evita toată durerea asta o face aproape imposibil de depăşit. Îmi e atât de greu să fac pace. Nu au existat semnale care să mă avertizeze că asta urma să se întâmple sau că asta planifica. Uitându-mă în urmă la perioada în care nu mai avea serviciu, nu pot să nu mă învinovăţesc că am fost atât de ignorantă. Ar fi trebuit să ştiu. Eram soţia lui, partenera… Mă lupt cu vina în fiecare zi.

— Era bolnav?

Şi asta e partea pe care o detest cel mai mult.

— Nu, nu din câte ştim.

Mă învârt în jurul adevărurilor spuse pe jumătate. Aş putea să spun că, dintr-un anumit punct

de vedere, era bolnav. Dar nu asta mă întreabă Cayden.

Se întoarce către mine şi mă fixează cu privirea. Ochii lui mari şi verzi sunt plini de inocenţă – inocenţă pe care încerc cu disperare să o salvez. Şi aşa lumea e plină de adevăruri urâte; copiii nu ar trebui să fie împovăraţi cu ele.

— Vreau să merg acasă, spune cu lacrimi în ochi. Îmi e dor de prietenii mei şi de camera mea. De mătuşa Angie.

— Mi-aş dori să putem. Chiar îmi doresc asta. Îl sărut pe creştet. Şi mie mi-e dor de ea. Dar asta e casa noastră acum. Trebuie să te concentrezi asupra lucrurilor bune pe care le ai în Bell Buckle.

Mă simt de parcă aş ţine o predică în van.

— Îmi place calul meu.

— Vezi? zic eu zâmbind.

— Îmi place de unchiul Cooper. Şi de Wyatt. E superamuzant.

— E un tip original.

Amândoi râdem.

— E prietenul meu încă de când eram bebeluş. Ştiai asta?

Cayden face ochii mari.

— Te ştie de când erai tânără?

— Hei, ripostez, încă sunt tânără.

— Cum spui tu, mamă.

Îl gâdil, iar el chicoteşte. E un sunet de care îmi era dor. În ultima vreme, când îi aud râzând, mi se pare că se forţează să râdă.

— Am 29. Spune!

— Nu, n-ai.

— Spune, altfel vei fi pedepsit cu o nouă rundă de gâdilături.

Cayden se zvârcoleşte şi refuză să spună cuvintele. Într-un final, cedează.

— Bine! Ai 29.

Mă întind pe spate de parcă aş fi extenuată, eliberând un pufnet.

— Eşti atât de drăguţ că spui asta.

— În visele tale, mamă.

— Scârnăvie.

Amândoi râdem un pic, apoi ne potolim.

Ce avem aici se simte ca normalitatea. De parcă mi-am recăpătat viaţa. Să mă distrez, să râd şi să fiu în momentul prezent. Avem nevoie mai des de aşa ceva. Mai mult din ceea ce se întâmplă acum. Nu o să redevin omul care eram înainte, dar asta nu înseamnă că nu pot fi fericită. Băieţii ăştia doi sunt fericirea mea.

— Mamă?

Cayden intervine după o lungă tăcere.

— Da?

Îi ia cam o secundă până vorbeşte din nou.

— Pot să călăresc azi?

Mă întorc pe o parte.

— Pe calul tău?

— Da, crezi că am putea călări împreună?

E prima dată când mă întreabă dacă vreau să iau parte la o sesiune de călărie. De obicei, îi roagă pe Cooper, pe tatăl meu sau pe Wyatt. Eu m-am gândit că avea nevoie de o prezenţă masculină, ca să se simtă cu toţii călăreţi adevăraţi.

— Mi-ar plăcea mult.

— Wyatt spune că ai fost o călăreaţă tare pricepută.

— Am fost?

— Zice că acum eşti praf.

Încerc să mă abţin să-l cert acum, căci e prima oară după luni bune când Cayden vorbeşte atâta cu mine. A fost distant şi închis în el însuşi, refuzând să mă lase să mă apropii. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să se închidă din nou faţă de mine.

— Am câştigat multe concursuri de rodeo.

El rămâne cu gura căscată.

— Ai călărit tauri?

— Nu, răspund chicotind. Am participat la concursuri de călărit printre butoaie.

Petrecem următoarea jumătate de oră povestindu-i despre copilăria mea aici. Îi povestesc despre pârâu şi despre activităţile mele preferate.

Vorbim un pic despre Wyatt, Zach şi Trent. Pune multe întrebări, iar eu mă bucur să-i răspund. Deşi sunt apropiată de amândoi băieţii mei, la Cayden e mai greu de ajuns. Mă rog ca discuţia asta să ne apropie.

— Presley, o aud pe mama strigându-mă din bucătărie. Poţi să te duci în oraş şi să cumperi nişte lucruri de care am nevoie?

Deşi nu am chef, nu aş putea să o refuz.

— Desigur.

Iau lista şi cheile. Băieţii sunt cu Wyatt şi cu Cooper, repară garduri sau ceva de genul ăsta. Îmi place faptul că bărbaţii din viaţa mea îi iau pe băieţii mei sub aripile lor. Trent i-a dus la o plimbare până la secţia de poliţie, iar acum îl aud încontinuu pe Logan spunând că el o să fie şerif. Să mă ajute Dumnezeu!

La prima oprire sunt salutată entuziast de către doamna Rooney.

— Presley! spune, alergând spre mine. Mama ta mi-a zis că o să treci pe aici, şi sunt bucuroasă să te văd.

— Ne-am văzut alaltăieri.

— Da.

Buzele ei se curbează într-un zâmbet.

— Dar atâtea s-au schimbat.

Nu-mi dau seama ce anume s-a schimbat în doar

două zile, dar suntem în Bell Buckle. Am două variante, să mă dedau bârfei nebune a unui orăşel sau să cumpăr ce am nevoie şi să plec. Aleg a doua opţiune.

— Am nevoie să cumpăr făină şi ciocolată.

— Ai de gând să faci un tort?

— Cred că mama are de gând.

Privesc şi restul listei şi-mi dau seama că trebuie să cumpăr nişte lucruri stranii.

— Am auzit că Zach e un erou, spune ea din senin.

Şi începem. Bănuiam că nu avea să reziste mult, dar ultima dată când l-am văzut pe Zach a fost acum două zile şi nu am mai auzit nici un cuvânt de la el de atunci. Nu e ca şi cum nu ştiam că aşa avea să fie, dar, în acelaşi timp, speram altceva. Poate că între el şi Felicia e ceva mai mult decât se vede. Oricum, nu vreau ca restul oraşului să creadă că noi doi vom fi din nou împreună.

— L-a găsit pe Cayden, dar ştiai asta deja. Zâmbesc, în timp ce ea încuviinţează din cap. Ciocolata e în altă parte?

Privesc în jur, dar sunt atâtea produse, că nu reuşesc să găsesc nimic.

— E chiar aici, dragă.

Iese de după tejghea şi întinde mâna către sacoşa mea.

— Ai reuşit să mai vorbeşti cu el de atunci?

Dacă nu aş cunoaşte-o pe femeia asta de o viaţă, poate că i-aş zice să-şi vadă de treburile ei. Dar mama mi-ar tăbăci fundul – chit că am 35 de ani.

— Chiar trebuie să plec.

— Bineînţeles.

Îmi aruncă un zâmbet ca şi cum ar şti ceva şi scanează produsele fără grabă, vorbindu-mi despre copiii ei şi despre noile produse pe care le comercializează în magazin. Ascult şi mă rog să termin treaba înainte să apună soarele.

După câteva minute şi multe întrebări, sunt gata de plecare.

— Mulţumesc, doamnă Rooney! Ne vedem curând!

— Aşa să fie. De asemenea, să-i dai un telefon lui Zach. Am auzit că i-ar plăcea să-l revadă pe Cayden. Ai grijă cum conduci!

Oftez scurt.

— Aşa am să fac.

Poate să interpreteze cum vrea răspunsul meu.

Termin de cumpărat ce mai era pe listă de la celelalte două magazine şi mă urc în maşină, unde mă izbesc de câteva ori, intenţionat, cu capul de volan.

— Prostul de Zach, spun cu frustrare, repetând gestul.

Mă opresc doar când încep să mă simt un pic mai bine. Primesc aceleaşi întrebări de la fiecare om.

„Cum mai e Zach? Este atât de grozav să vă văd pe amândoi împreună. V-a trecut prin minte să vă împăcaţi? Voi doi mereu aţi fost destinaţi unul celuilalt.”

Mă ucid puţin câte puţin.

Bag maşina în marşarier, dar mă opresc când văd nenorocita aia de camionetă parcată pe cealaltă parte a străzii.

Ei bine, doar n-o să mă ascund. Poate să-mi vadă maşina. Dau în spate şi-l văd cum se uită la mine în oglinda retrovizoare. Inima mea se poticneşte când privesc înapoi, dar, în loc să mă las copleşită, fac cu mâna şi plec. Nu pot să înţeleg cum de a spus toate lucrurile alea şi nici măcar n-a încercat să vorbească cu mine; nu are nici un sens. Efectiv m-am aruncat pe el. Stomacul mi se strânge numai când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-a spus. În inima mea, aş vrea ca toate să devină realitate. Dar nu eu sunt cea care a făcut o grămadă de promisiuni. A sosit momentul ca Zach să decidă dacă e dispus să vină după mine.

Să muncesc la fermă nu e slujba ideală pentru mine. Mi-aş dori să-mi deschid propria cofetărie în oraş, dar nu ar trece nici măcar o zi până să fiu invadată de douăzeci de femei care ar dori să-şi vândă propriile prăjituri făcute-n casă. Dar azi o să scap de munca de birou.

— Caleaşca vă aşteaptă, doamnă Townsend.

Wyatt se apleacă teatral.

— Încă nu-mi dau seama de ce vorbesc cu tine.

— Recunoaşte, Pres! Sunt yinul yangului tău.

— Eşti rahatul de pe talpa pantofului meu.

— Sunt pâinea pentru untul tău, continuă el.

— Eşti durerea din fund.

Mă plesneşte peste fund.

— Acum sunt.

Îi dau pălăria jos şi mă urc pe cal.

— Nu te pune cu mine, Cowboy.

O emoţie îi traversează chipul, dar îşi revine rapid.

— Ştii unde îi mutăm? întreabă el, revenind la afaceri.

— Mda.

Îi mângâi ceafa lui Popas. Între mine şi calul ăsta e o conexiune puternică. Chiar cred că l-a protejat pe Cayden în seara aia. Ar fi putut cu uşurinţă să-l azvârle de pe el sau să-l ducă Dumnezeu ştie unde în adâncul pădurii. Dar l-a lăsat pe Cayden să ghideze.

— Cine mai merge cu mine?

Sunt responsabilă cu mutarea vacilor dintr-o parte în alta a fermei. Îmi plăcea să fac asta când eram copil. Ieşeam cu toţii şi le adunam, le mutam, petrecând toată ziua împreună. Cooper îi duce pe băieţii mei dintr-o parte în alta cu tractorul.

— Îl ai pe Vance, unul dintre ajutoarele de la fermă. Plus eu şi Zach.

Ochii mei se fixează în ai lui.

— Poftim?

— Ştii tu… înalt, prost, ochi albaştri, tunsură foarte nasoală.

Clatin din cap, cu gura deschisă. Dacă s-a despărţit de Felicia, aşa cum mi-a zis, aş fi auzit până acum. În mod clar, nu a intenţionat să facă ce mi-a zis că o să facă. Mă doare, pentru că speram să se ţină de cuvânt. Încă există sentimente între noi, ceea ce mă sperie. Nu vreau să-mi mai fie inima călcată în picioare, şi acum fix asta e senzaţia.

— Nu-ţi face griji, continuă, clătinând din cap. Nu călăreşte alături de tine.

Îmi vine să azvârl cu ceva în el.

— Cum spui tu. E un teren uriaş.

Nu există vreun motiv pentru care ar trebui să ne întâlnim. El poate să ghideze câteva vaci, iar eu pot să adun orice animal care hoinăreşte. Planul e făcut.

Familia mea deţine mult pământ, iar tata a crezut mereu că vacile ar trebui să aibă loc de desfăşurare cât mai mare. Înainte să existe telefoanele mobile şi tot ce avem acum… mutarea asta dura zile întregi. Era versiunea noastră de vacanţă petrecută cu familia. Dar asta nu se va întâmpla acum. *Nu* am de gând să dorm în cort cu Zach. Nu în viaţa asta.

Wyatt râde.

— Oh, Călăreaţo, într-o zi ai să te trezeşti din visul pe care îl trăieşti.

Pur şi simplu, mă holbez.

Iau calul şi-l duc în remorcă, legându-l. Vorbim despre un drum de aproape 24 de kilometri până în locul unde pasc vacile acum. Sub nici o formă caii nu sunt în stare să parcurgă distanţa asta dus-întors într-o singură zi. Şi totuşi, refuz să stau în cort cu vreunul dintre membrii clanului Hennington. O să găsesc o modalitate de a ajunge acasă.

Maşina cu două locuri, cu remorcă pentru cai, e pe jumătate plină. Am idee cine va ocupa celălalt loc şi cine va conduce.

— Bună dimineaţa, Presley.

Vocea groasă a lui Zach mă face să tresar când mi se adresează în dreptul geamului.

— Doamne!

El rânjeşte.

— Eşti pregătită să petrecem ziua împreună?

— Nu mi-am dat seama că avem să petrecem ceva împreună.

— M-am gândit că m-ai evitat destul. E plăcut să ieşi din birou.

Zach închide portiera şi se duce spre scaunul şoferului.

Asta nu va ieşi bine.

Se urcă de parcă n-ar avea nici o grijă pe lume. Aproape că-mi pierd cumpătul. Cum poate să fie atât de nepăsător? Cum de nu-şi imaginează că ar trebui să vorbim, după tot ce s-a întâmplat? Îmi încrucişez braţele şi pufnesc. Bine. Pot să intru în joc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el în timp ce iese pe şosea.

Mă uit la el de parcă nu ar fi în toate minţile.

— Pe bune?

— Nu pari fericită să mă vezi.

— Ce mai face Felicia? întreb pe un ton răutăcios.

Mi-am zis că o să fiu relaxată, dar, când mă gândesc la ea, devin furioasă. E o vrăjitoare rea, şi, chiar dacă eu şi Zach nu o să fim împreună, nu o vreau în preajma lui. Sufletul îi e la fel de întunecat ca părul.

Zach îşi potriveşte pălăria şi zâmbeşte larg.

— Dacă mi-ai fi răspuns la telefon sau m-ai fi sunat înapoi, ai şti.

— Ai sunat ieri, dar eram ocupată atunci.

Adevărul e că nu voisem să-l sun înapoi – eram supărată că nu mă sunase mai devreme.

— M-am gândit că o să suni înapoi.

— De ce nu ai trecut pe la noi? întreb. Nu e ca şi cum n-ai şti unde locuiesc.

Mă priveşte cu ochi plin de căldură. Mă topesc.

— Ştiu exact unde eşti, Presley.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Zach trage pe marginea drumului şi se întoarce către mine.

— Eu şi Felicia nu mai suntem împreună. Am petrecut ultimele zile ajutând-o să se mute şi găsindu-i un loc unde să stea. Rămâne tăcut o clipă. Vezi tu, eu am crezut în fiecare cuvânt pe care ţi l-am zis. Dar trebuia să fiu corect faţă de ea, şi nu ar fi fost corect să vin fuga la tine acasă după ce am terminat o relaţie de cinci ani. Aşa că momentan te afli pe banca de rezerve.

Se lasă pe spate şi revine cu maşina pe şosea.

Las informaţia proaspătă să se aşeze.

Zach nu mai e cu Felicia. Iar eu sunt singură.

El continuă să conducă pe măsură ce eu elimin fiecare nesiguranţă pe care mi-am cultivat-o şi încerc să mă gândesc la noi ca la un cuplu. Nu ducem lipsă de atracţie sexuală – asta nu a fost niciodată o problemă. Ştiu că suntem compatibili. Ştiu că putem să ne iubim unul pe celălalt şi-mi dau seama că l-am iubit dintotdeauna. Şi, dacă e să fiu complet sinceră, ştiu că mă iubeşte. Altfel nu ar fi părăsit-o. Nu m-ar privi în felul în care o face. Şi nu ar fi aici cu mine. Totuşi, Zach m-a rănit.

Însă amândoi suntem adulţi acum. Lucrurile s-au schimbat.

La naiba, şi eu m-am schimbat mult. E nedrept să

mă gândesc că Zach a rămas acelaşi. Sunt multe chestii pe care trebuie să le iau în consideraţie. Stomacul mi se strânge şi inima o ia la goană.

Ajunge la poartă de unde trebuie să pornim călare. În timp ce deschide uşa, îl apuc de mână.

— Cât e scorul? întreb, apelând la limbajul din sport.

Zâmbeşte, în timp ce-şi lasă capul într-o parte.

— Scumpo, spune cu un accent sudist destul de evident. Nu s-a dat nici o lovitură, abia dacă am început prima repriză.

Îmi maschez râsetul începând să tuşesc.

— Trebuie să mai lucrezi la jocul tău, Zachary Hennington. Nu sunt sigură că o să apuc să lovesc măcar o dată mingea.

Ochii lui Zach se luminează, iar zâmbetul i se lărgeşte.

— Mă descurc destul de bine să citesc jucătorul care e la bătaie, şi cred că tocmai a devenit pregătită să ridice bâta de pe umăr. Se apleacă înspre mine şi-mi şopteşte: Întrebarea este dacă o să nimerească sau o să o dea pe lângă.

Îmi ating bărbia.

— Hmm… depinde cât de bun e prinzătorul.

— E chiar pe mijloc.

— Ce se întâmplă dacă deviază?

Îmi ia mâna într-a lui, încurajându-mă.

— E aruncarea perfectă, Presley. Nici prea scurtă, nici deviată, nici prea înceată. Şi nici nu e o minge rapidă. E genul de lovitură dată când prinzătorul îşi doreşte ca aruncătorul să lovească.

Buzele lui sunt strâns lipite acum. Fiecare parte din mine se încordează la gândul că m-ar putea săruta. În schimb, gura lui se îndreaptă către obrazul meu.

— Prinzătorul practic se roagă de aruncător să încerce o lovitură. Ia-ţi bâta de pe umăr, draga mea.

Îmi dă drumul şi coboară din maşină, fluierând. Rămân acolo, complet ameţită, respirând greoi. Ce se întâmplă dacă ratez?

Capitolul 19

În timp ce pregătim caii, simt că ochii lui Zach sunt aţintiţi asupra mea. Mă străduiesc din răsputeri să nu-i întorc privirea. Trebuie să zic ceva, într-un fel sau altul, dar frica depăşeşte dorinţa. Inima mea are nevoie să fie protejată, şi trebuie să mă asigur că sunt pregătită să am o nouă relaţie.

Aş minţi dacă aş spune că nu îl doresc.

Mereu l-am dorit. Acum, suntem aici, atâţia ani mai târziu, cu o a doua şansă.

— Zach, încep să spun ceva… orice, dar, înainte să mai pot adăuga ceva, Wyatt şi ceilalţi băieţi apar.

— V-a luat cam mult să ajungeţi aici, comentează Wyatt. M-am gândit că poate v-aţi oprit pentru o partidă scurtă.

Zach se holbează la fratele lui, dar, bineînţeles, nimic nu-l tulbură pe Wyatt. Mai bine să-l ignorăm.

— Şi eu care credeam că toţi băieţii Hennington rezistă bine. Probabil tu eşti veriga cea mai slabă, spun eu ridicând din umeri şi urcând pe Popas.

Ironia e amuzantă.

— Tu ai grijă să-l călăreşti pe Popas la galop, dar vezi să nu te salte prea tare în şa.

Wyatt rânjeşte de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Porcule!

— Mi s-a spus mai rău de atât.

Îl aud pe Zach cum chicoteşte şi scot limba la Wyatt.

— Foarte matur.

Râde şi-mi plesneşte calul peste fund, făcându-l să sară înainte.

Concurenta de curse cu obstacole din mine revine la viaţă. Mă aplec în faţă, lăsând viteza calului să mă cuprindă. Pulsul inimii creşte cu fiecare pas pe care-l face Popas. Îmi ofer clipa asta. Vântul îmi loveşte şuviţele de păr şaten, zâmbetul e larg şi ochii mei se simt de parcă văd iarăşi lumea.

Ne apropiem de şirul de copaci şi-mi aduc aminte că nu am cum să mă strecor pe acolo. Îl întorc pe

Popas către Zach şi Wyatt. Simt o apăsare în piept, dar senzaţia e aşa plăcută.

E eliberator.

— Bună încercare! Zâmbesc şi mă poziţionez lângă Wyatt. Dar ai uitat că ştiu să călăresc.

— Mă gândeam că, puţin câte puţin, o recuperăm pe călăreaţa noastră.

— Mai recuperată de atât nu cred că se poate.

Îl privesc pe Zach cum stă pe calul lui, arătând incredibil. Încrederea şi relaxarea lui nu pot fi neglijate. Ochii îi sunt aţintiţi asupra mea – făcându-mă să mă simt de parcă sunt singura persoană din lume.

Măcar o dată, Wyatt e tăcut − sau poate că nu-s în stare să-l aud. Pentru că, acum, tot ce pot să văd, să aud şi să simt e Zachary Hennington. Nu ştiu cum de-i rezist, dacă vreau să fac asta, dacă ar trebui, dar să fiu aici îmi e de ajuns. Cred că ştiu ce am de făcut şi cred că şi el ştie.

— Ei bine... Wyatt plesneşte din palme. O să încep... ştiţi voi... să muncesc. Voi doi continuaţi concursul de privit şi mânaţi cireada din spate. Eu şi Vance ne ducem înainte.

Respir adânc şi încuviinţez din cap.

— Eşti pregătit? îl întreb pe Zach.

În loc să răspundă, merge înainte.

— Încearcă să loveşti, Pres. Cât de rău poate să

fie?

— Mă vei răni.

— N-am să fac asta.

— Nu cred că intenţionat, dar nu ştii ce ne rezervă viitorul.

Zach pufneşte.

— Ba ştiu. Ştiu că fiecare parte din viitorul meu te include. Când te-ai întors, m-am simţit de parcă lumea mea tocmai căpătase sens. Tu ai fost mereu menită să fii parte din viaţa mea, doar că eu nu eram pregătit pentru asta atunci.

Inima mă doare, iar speranţa înfloreşte înăuntrul meu. Oare e posibil să nu fi fost pregătiţi atunci? Se spune că totul se întâmplă cu un motiv. Poate că nu am fi reuşit să o scoatem la capăt, şi ăla a fost un semn. Dar tot nu am răspuns la întrebarea dacă sunt pregătită să mă deschid din nou. Nu ar fi corect faţă de nici unul din noi.

— Hei, spune el, smulgându-mă din amintiri. Nu e nevoie de vreun răspuns acum. Doar să ştii că am să te aştept.

Zach îmi face cu ochiul şi călăreşte spre cireadă. Privesc spre cer şi închid ochii. „De ce nu-mi poţi da un semn?” întreb pe oricine mă aude de acolo.

Strâng hăţurile şi mă îndrept spre băieţi. A venit vremea să muncim. Am la dispoziţie cel puţin nouă ore în care să mă gândesc.

Durează cam o oră să mişcăm vacile în direcţia pe care o vrem. Sunt foarte încete azi. Să strângem toată cireada e destul de dificil, dar eu şi Zach facem o echipă bună. Fiecare vacă rătăcită e îndrumată către cireadă, şi ne găsim ritmul.

Sunt recunoscătoare că există vreo cincisprezece vaci care stau între mine şi el. Asta îmi permite să mă afund în propriile gânduri. Mă întreb dacă Zach e pregătit să aibă de-a face cu doi copii a căror viaţă a fost zdravăn zdruncinată. Nu o să-i fie uşor să-i câştige de partea lui. L-au iubit enorm pe tatăl lor şi încă au probleme nerezolvate.

Wyatt rămâne în urmă şi-mi atrage atenţia:

— Am nevoie de tine la stânga.

— Poftim?

— La stânga. Zach are nevoie de un pic de ajutor.

Rânjeşte la propria glumă. Bineînţeles că are nevoie.

— Se descurcă perfect.

— Păi, eu sunt şeful aici şi-ţi spun să te dai la stânga.

— Iar eu sunt sora proprietarului.

El face ochii mari.

— Tot sunt şeful tău.

— Pe naiba eşti! De ce faci asta? întreb.

— Pentru că eşti încăpăţânată. Ai chiar în faţa ta un bărbat bun, care te iubeşte. Şi tu ai de gând să

petreci următoarele ore vorbind cu tine însăţi şi încercând să te convingi să renunţi la chestia asta, nu? Ridică din sprâncene. Exact cum spuneam, adaugă.

Oftez. Nu înţelege. Nici nu ştiu cine ar înţelege, pentru că problema noastră nu e aşa simplă.

— Deci crezi că e în regulă să-l las să pună presiune?

— Cred că amândoi sunteţi speriaţi. El ştie că ţi-ai pierdut soţul şi că-i ai pe Cayden şi pe Logan. E conştient de ce implică asta. M-am asigurat că ştie. A dat-o în bară când era copil? Nu. I s-a oferit promisiunea unui cec imens şi şansa de a da lovitura vieţii sale.

Wyatt se opreşte, lăsându-mi timp să procesez informaţia. În adâncul minţii, mereu am intuit asta. Dar femeia rănită din mine nu a vrut să accepte adevărul. Wyatt nu ştie totul.

— Dacă preferi să-i dai o şansă unui alt Hennington, să ştii că sunt aici.

— Între noi doi nu ar merge niciodată, doar ştii asta, spun cu blândeţe.

— Ştiu. Mereu o să-l iubeşti pe Zach, aşa că de ce mai stai aici? Du-te să-l iubeşti!

Aş vrea să fie atât de simplu. Fără să-mi dau seama, mă îndrept către stânga.

— Wyatt mi-a zis că ai nevoie de ajutor pe partea asta.

— Aşa a zis? Zach rânjeşte. Uneori, nu e chiar aşa rău.

— Uneori.

Amândoi ne mişcăm încet, aşteptând să vedem dacă vreo vacă părăseşte cireada. Zach face primul pas.

— Avem de vorbit despre multe. Mi-ai spus nişte chestii în seara aia când eram afară. Ţi-am lăsat timpul necesar, dar nu poţi să continui să trăieşti aşa.

Muşchii mi se încordează când intuiesc în ce direcţie o ia discuţia. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să vorbesc despre moartea lui Todd.

— Fac ceea ce trebuie să fac.

— Vreau să ştiu unde ţi-e mintea. Îi minţi pe toţi, dar eu nu sunt oricine.

De când i-am zis adevărul, m-am întrebat de ce am făcut-o. De ce i-am spus unicului om care chiar nu voiam să ştie. Dintre toţi cărora mă puteam confesa, fix pe Zach l-am ales. Nu avea nici un sens, doar dacă nu cumva, în adâncul inimii, voiam ca el să ştie. Poate că intuiam că nu avea să folosească această informaţie împotriva mea. Zach nu m-ar judeca.

— Nu, recunosc eu. Chiar nu eşti oricine.

Asta nu înseamnă că pot vorbi despre asta. Am îngropat părţi din ziua aia atât de adânc în mine, încât nici nu ştiu unde să sap. Dacă le-aş aduce la suprafaţă, dacă le-aş înfrunta, ar putea să mă distrugă încă o

dată. Coşmarurile şi amintirile cu soţul meu sunt dureroase. În momentul ăsta, sunt furioasă. M-am agăţat de sentimentul ăsta ca să-mi pot duce zilele. Mi-ar fi dificil să retrăiesc acea tristeţe.

— Tot ce te rog e să nu mă tratezi ca şi cum aş fi oricine. Dacă tu eşti îngrijorată în legătură cu ceea ce ar putea aduce − sau nu – viitorul pentru noi, să ştii că şi eu simt acelaşi lucru, Pres. Sunt pe deplin conştient că eu sunt cel care a plecat. Trăiesc cu regretul ăla în fiecare afurisită de zi. Dar şi tu m-ai distrus.

Mă uit către el, cu o mie de întrebări în minte.

— Te-am distrus?

— Da.

Priveşte către ceruri înainte să se uite din nou la mine.

— Te-am iubit. Tu ai fost motivul pentru care am acceptat oferta echipei Dodgers. Nu am făcut-o doar pentru mine!

— Ştiu că vezi lucrurile în felul ăsta. Dacă aş fi părăsit colegiul ăla pentru tine, aş fi fost o fraieră. Oamenii deja mă credeau o fraieră fiindcă am renunţat la colegiul visurilor mele ca să te urmez. Nu am vrut să-mi petrec întreaga viaţă urmându-ţi visurile. Sub nici o formă nu am fi putut să rezistăm încă doi ani şi ceva cu tine călătorind, cu fetele dându-ţi mereu târcoale şi cu mine finalizându-mi studiile.

Se freacă pe umăr în timp ce-şi oferă răgaz un

minut.

— Cred că am fi putut să rezistăm. Sau poate nu. Nu o să ştim niciodată, pentru că tu nu ne-ai dat nici o şansă. Crezi că sunt singurul de învinuit?

— O lungă perioadă am făcut asta. M-am simţit de parcă am murit în interior fără tine. Erai o parte atât de importantă din mine, încât, atunci când ai plecat, m-ai lăsat goală în interior. Todd o vizita pe Angie în weekendul ăla şi m-a ţinut în braţe în timp ce plângeam. Aşa am devenit… ceva. El a ţinut laolaltă bucăţile pe care tu le-ai fărâmiţat.

Există un adevăr în cuvintele spuse de el mai înainte. În momentul în care a plecat – eu am şi renunţat. Eram tânără şi proastă atunci, şi am sărit imediat într-o relaţie cu Todd. Dumnezeule, mi-era atât de teamă să fiu singură.

Dar viaţa mea cu Todd nu a fost rea. Am avut parte de iubire, de copii, de fericire, şi aş fi îmbătrânit alături de el.

— Le-aş fi ţinut eu laolaltă.

— Nu din California, i-am reamintit.

— Nu, cred că nu.

Am călărit în tăcere. Sunt lucruri pe care trebuie să le rezolv înainte să merg mai departe. Nu doar cu Zach, ci în viaţă. E pe bună dreptate precaut. Inima mea e încă suferindă, dar şi plină de mânie.

Avem un trecut împreună, şi cicatricile nu sunt

superficiale. Sunt înfierate în ceea ce sunt eu şi au modelat sluţenia inimii mele.

Nu pot să merg pur şi simplu mai departe.

Nu pot uita.

Apoi, rănile alea au fost redeschise de către soţul meu. Omul care ar fi trebuit să fie acolo la bine şi la rău. Jurămintele pe care ni le-am făcut şi viaţa pe care am împărtăşit-o nu mai sunt.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Zach.

— Mă gândesc la tine, la Todd, la mine şi dacă pot să merg mai departe, răspund cu sinceritate. Sunt multe lucruri care atârnă între noi. Ne leagă multe, şi nu e atât de uşor să o iei pur şi simplu de la capăt.

El încuviinţează din cap.

— Nici nu am crezut asta.

— Atunci, ce ai crezut?

Zach oftează şi se opreşte.

— Wyatt, strigă el. Eu şi Presley ajungem într-o clipă.

Privesc confuză.

— Nu putem să…

— Doar câteva minute… spune şi descalecă. Ia frâiele mele şi priveşte în sus la mine: Coboară!

Vocea lui este poruncitoare. Îmi trec un picior peste cal, dar celălalt se blochează. Aproape cad, însă braţele puternice ale lui Zach mă prind la timp. Mâinile mele se odihnesc pe pieptul larg, şi-i simt

bătăile inimii sub degete. Nu ne mişcăm. Nu facem nimic, doar ne uităm unul în ochii celuilalt. Braţul lui se încordează când mă trage mai aproape.

Vreau să-l sărut şi să-i simt buzele. În ochii lui se dă o bătălie.

— Ne-am sărutat de două ori până acum. Vocea lui e joasă şi groasă. O dată te-am atacat eu, a doua oară − tu. El ridică dintr-o sprânceană, iar eu zâmbesc. Data viitoare, nu vreau ca vreunul din noi să se abţină.

— Şi dacă te-aş săruta chiar acum? întreb cu glas gâtuit.

Fiecare celulă din corp arde de dorinţă. Să-l ating, să fiu în braţele lui… e singurul lucru pe care mi-l amintesc. Doar că acum e mai puternic, mai sexy şi stă chiar în faţa mea.

Rânjeşte şi îşi lasă capul spre mine.

— Atunci, voi considera că vrei să dai prima lovitură.

Pot să-i rezist? E Zachary. Mereu a fost parte din sufletul meu. Nu cred că pot pleca – chiar de-aş vrea. Mi-am trăit o dată viaţa fără el, aş supravieţui, dar cred că aş regreta dacă nu ne-am da o şansă.

— Zach, şoptesc eu.

O parte din mine trage de timp. Cealaltă parte vrea ca Zach să-mi spună ce să fac.

Se apleacă şi mai aproape, şi ochii mei se închid.

Dar, în loc să mă sărute pe buze, mă sărută pe frunte.

— Nu pot să-ţi spun eu când şi dacă eşti pregătită, Pres. Pot doar să-ţi spun că te-am iubit dintotdeauna. Mereu când închideam ochii, te vedeam alături. Relaţia dintre noi nu s-a terminat niciodată.

— Şi toate rahaturile care stau între noi?

— Cum ar fi?

— Faptul că am doi băieţi mici care tocmai şi-au pierdut tatăl. Că eu încă sunt bulversată din cauza asta. Că nu am nici un ban şi că a trebuit să schimb casa. Am trecut printr-o traumă atât de mare, încât nu dorm de şase luni. Totul doare. Ochii mei se umplu cu lacrimi. Am obosit de atâta durere. Şi tu mă sperii. Poţi să mă răneşti mai mult decât crezi.

Simt cum îi creşte pulsul. Ochii lui albaştri sunt blânzi.

— Nu pot să-ţi garantez că relaţia noastră o să funcţioneze. Aş minţi dacă aş ignora obstacolele. Ştiu că-i ai pe Cayden şi pe Logan. Nu aş începe niciodată ceva cu tine dacă nu aş fi sigur că îi vreau pe băieţi în viaţa mea. Mă trage, strângându-mă şi mai tare în braţe. O să fiu prietenul lor. O să-i las să mă cunoască şi să vadă că nu toţi băieţii Hennington sunt nişte idioţi.

Amândoi râdem, iar eu clatin din cap.

— Păi…, spun eu glumind.

— Ştiu că soţul tău a murit şi ştiu cum s-a

întâmplat asta. În ce priveşte faptul că eşti falită… Se opreşte o secundă. Nu-mi pasă. Nu contează dacă nu ai bani sau dacă eşti putred de bogată. Vreau să văd unde poate duce chestia asta şi, dacă merge, vreau să am grijă de tine. Trebuie să lucrăm la multe lucruri. Nu o să fie uşor, draga mea.

Nimic nu pare să mai fie uşor oricum.

— Nu vreau uşor, Zach. Nu mai vreau să simt durere.

— Nu vreau să te mai rănesc vreodată.

— Ştiu că nu-mi poţi promite asta.

— Nu, nu pot. Dar pot să-ţi promit că nu voi ceda uşor. Am să te copleşesc, Presley Mae. Am să-ţi aduc aminte că, uneori, recompensa merită riscul.

Mă sărută pe nas şi-mi dă drumul. Rămân locului, simţindu-mă goală. Lipsa braţelor lui în jurul meu mă face să tremur.

O să mă copleşească pentru simplul fapt că nu mai există nici un pic de rezistenţă în mine.

Sper că e pregătit pentru asta.

Capitolul 20

— Nu cred că mai putem să călărim astăzi, spune Wyatt în timp ce soarele apune. Mai avem de parcurs câteva zeci de kilometri, şi vacile nu cooperează.

Ultimele ore au fost istovitoare. Ritmul a fost

chinuitor de lent şi, indiferent ce făceam, tot mai fugăream câte o vacă pierdută, vreme de douăzeci de minute.

Suntem cam la jumătatea drumului, deci nici nu ne putem întoarce, nici nu putem să mergem înainte. Ştiam că nu trebuia să mă înham la asta. Cumva, zeii au o cale de a-mi da şuturi în fund. Acum, sunt nevoită să campez cu Zach, Wyatt şi Vance, mâna dreaptă a lui Wyatt. Fantastic.

— Trebuie să-i sun pe băieţi, spun în timp ce mă îndrept către copaci. Ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Wyatt râde.

— O să mă cuibăresc cu tine. Mereu e loc pentru tine în sacul meu de dormit, Călăreaţo.

Mă uit iute spre Zach, care i-a aruncat o privire sfredelitoare lui Wyatt. Wyatt priveşte înapoi sfidător şi face cu mâna, zâmbind.

— Care-i problema, Zach? Cortul tău nu funcţionează cum trebuie?

— O să-ţi dau un şut în fund atât de tare, că nu o să-ţi mai găseşti calea înapoi către Tennessee.

Vocea lui Zach e joasă şi ameninţătoare.

— Te rog, am văzut cum te baţi.

— Presley, spune Zach printre dinţii încleştaţi, de ce nu-i suni pe băieţi? O să-l ajut pe Wyatt cu corturile. Îl apucă de ceafă pe Wyatt, obligându-l să se

facă mic. O să rezolvăm totul până te întorci, nu-i aşa, Wyatt?

Wyatt încearcă să-l lovească cu cotul, dar fără succes.

— Dă-mi drumul până nu-ţi sparg nasul!

— Încetează să mai fii un bădăran!

— Măcar eu am coaie să fiu ceva, spune Wyatt, încercând să scape.

Asta e o scurtă privire în viitorul meu cu Cayden şi Logan.

Băieţi.

Clatin din cap şi mă îndepărtez. Tata răspunde la telefon din prima.

— Salut, dulceaţă.

— De unde ştiai că sunt eu?

Ştiu că ei refuză să ia un telefon care să le arate apelantul.

— Ştiu când ai nevoie de mine.

Uneori, tata are puterea de a mă face să mă simt mai bine. Nu am fost mai recunoscătoare nicicând.

— Cum a fost călătoria?

— Înceată, oftez eu. Cireadă încăpăţânată.

El râde.

— Înţeleg firile încăpăţânate.

Sunt destul de sigură că e o aluzie la mine.

— Pun pariu că da, tată.

— Presupun că o să rămâneţi să dormiţi peste

noapte. A fost o mutare pe distanţă mare.

— Speram să nu.

— Dragă, ar trebui să-ţi dai seama că băieţii ăia sunt în cârdăşie. Au ales cele mai îndepărtate locaţii de pe proprietatea noastră. Nu cred că ar fi putut găsi o cale mai lungă şi mai anevoioasă nici dacă ar fi încercat.

Bineînţeles că sunt în cârdăşie. Nemernicii!

— Ştiai asta?

El chicoteşte, şi mi-l imaginez cum clatină din cap.

— Mda.

Deci e de partea lui Zach? Nu are nici un sens. Tata l-a plăcut cât de cât, dar, când mi-a frânt inima şi m-a părăsit în Maine, Zach a pierdut tot respectul tatălui meu. E un bărbat mândru, şi, în mintea lui, fata sa cea mică a fost dusă departe de el şi abandonată.

— O să vorbim despre asta când mă întorc acasă.

— Sigur, aşa facem. Îl aud râzând înăbuşit. Ai sunat ca să vorbeşti cu băieţii?

— Da, tată.

— Sunt afară cu Cooper. I-a luat la el în seara asta. A spus că vei suna şi că să stai fără griji. Sunt bine.

Mormăi.

— Vom vedea noi… încep să spun, dar mă prind la timp. Nu a fost vina lui Cooper. Şi nu cred că i-ar mai lăsa vreodată să se plimbe singuri. Nu contează. Eşti

sigur că nu poţi veni după mine? Să mă ţii departe de băieţii Hennington?

— Am încercat asta jumătate din viaţa ta, iubito. Nu a funcţionat atunci şi nu va funcţiona nici acum. Tu lasă-l pe fratele tău să petreacă timp cu nepoţeii fără să mai intervii. Îşi drege glasul, şi aştept să văd ce mai zice. Ai grijă acolo şi ne vedem mâine.

Închide înainte să mai spun ceva.

Aşa merg lucrurile în Pădurea Townsend. Când a terminat de zis ceva, chiar că a terminat.

Verific telefonul şi văd un mesaj.

Cooper: *Să ai o seară frumoasă.*

Eu: *Tu ai făcut asta.*

Cooper: *Ai spus că vrei să mai ieşi puţin din birou.*

Eu: *Nemernicule. Nu m-am referit la o noapte în câmp cu oamenii tăi.*

Cooper: *Eşti o răsfăţată.*

Eu: *Te urăsc.*

Cooper: *Eu şi mai mult.*

Râd la mesajele copilăreşti. Mi-a fost dor de fratele meu. Mereu a fost protector, chiar dacă îl idolatriza pe Zach. Când mă vedea plângând sau supărată, se repezea la el. Zach ar fi putut să-l pună la pământ dintr-o lovitură, dar îl lăsa pe Cooper să ţipe la el sau să-l ameninţe. Faptul că nu-l umilea pe

Cooper şi-i dădea senzaţia că e puternic mă făcea să mă îndrăgostesc şi mai tare de Zach.

— Nu te poţi ascunde o veşnicie.

Vocea lui Zach mă face să tresar. Mâinile lui îmi mângâie spatele şi se opresc pe umeri.

— Nu mă ascund.

Degetele lui se afundă şi-mi masează ceafa, alungând tensiunea.

— Dacă spui tu, zice el şi continuă să-mi facă masaj.

Închid ochii şi las stresul să dispară. Atingerea lui mă lasă să mă relaxez. Mă simt în siguranţă. Chiar dacă, pentru mult timp, mi-am spus mie însemi că nu e aşa. Eram atât de tânără. Eram atât de naivi să credem că putem să le avem pe toate şi că nu o să ne coste nimic. Vieţii nu-i pasă că eşti îndrăgostit, mereu e un preţ care trebuie plătit pentru a fi fericit, iar noi, pur şi simplu, nu voiam să plătim nimic.

— Chiar crezi că avem o şansă, Zach?

El se opreşte şi îşi lipeşte pieptul de spatele meu. Mâinile lui îmi cuprind umerii în timp ce mă agăţ de el.

— Cred că toate astea s-au întâmplat cu un scop. E un motiv pentru care eşti în braţele mele acum. Un motiv pentru care nu am luat alte decizii care ar fi făcut îmbrăţişarea noastră imposibilă. Faptul că eu mi-am rănit umărul şi tu te-ai întors în oraş are o

semnificaţie. Şi dacă nu e pentru a fi împreună, atunci de ce?

Mâinile mele se încolăcesc pe braţele lui în timp ce mă gândesc la ce a zis.

— Totuşi, nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat cu Todd.

— Nici eu nu ştiu de ce s-a întâmplat aşa ceva. Eraţi fericiţi?

Vocea lui se încordează puţin.

— Credeam că suntem. Ştiu că ţi-e greu să auzi asta.

Mă întorc cu faţa la el.

Îmi cuprinde faţa în palmele lui şi mă priveşte cu atâta compasiune, încât mai că îmi e greu să o accept.

— Presley, eraţi căsătoriţi. Aveaţi doi băieţi. Eu te-am părăsit acum şaisprezece ani. Ar fi fost ridicol din partea mea să cred că nu ţi-ai văzut de viaţă sau că nu ai avut parte de iubire.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dar eu când mă gândesc la tine şi la Felicia…

Fac un pas în spate.

— Trebuie să ai încredere în mine. Singura modalitate prin care vom şti e să fim sinceri. Crezi că pe mine nu mă deranjează să ştiu că te-a atins un alt bărbat? Ba da. Zach se apropie. Vreau să mă gândesc la faptul că el a fost acolo, alături de tine, când eu am plecat? Nu. Degetele mele îi apucă încheietura. Dar,

Dumnezeule, Presley! O să ascult totul. Vreau să ştiu totul. Cu rele, cu bune, momentele fericite şi cele triste – şi tot restul.

O lacrimă cade pe măsură ce-mi las garda jos.

— Mi-e teamă că nu o să mă vindec niciodată. Nu ştiu cum să fac asta.

Furia care locuieşte înăuntrul meu mă împiedică să fac vreun progres. Todd m-a lăsat fără tot ce ştiam. Casa mea, prietenii, Angie, libertatea financiară. Am pierdut totul din cauza lui. L-am pierdut şi pe el, pe soţul meu. Doare când mă gândesc că tot ce am trăit cu el se reduce la amintiri. Nu a fost rău cu mine şi nici nu m-a înşelat. E omul care m-a ţinut de mână timp de 36 de ore cât a durat travaliul. A stat alături de mine când am luat decizia de a-mi începe propria afacere. O parte din el va deţine mereu un loc special în inima mea, oricât de supărată aş fi pe ce s-a întâmplat.

Zach nu a trebuit să mă iubească în vreme ce o parte din sufletul meu îi aparţinea altui bărbat.

— Nu mă aştept să-l uiţi. Durerea din vocea lui e ascunsă bine, dar o văd în privire. E parte din tine. Dar începi să te vindeci, trebuie să permiţi să se întâmple.

— Te-am iubit de când mă ştiu. Nu cred că am încetat vreodată şi nici n-o să încetez. Dar trebuie să fii răbdător cu mine.

Vocea îmi tremură. În mine se poartă un război. Îl vreau, nu aş vrea să-l vreau. Îl iubesc, nu ar trebui să-l iubesc. Ar putea să mă vindece sau să mă distrugă. Gândurile mele se bat cap în cap. Dar ceva iese în evidenţă: nu vreau să duc o viaţă fără el. Oricum ar fi, prieten sau ceva mai serios.

Ochii lui se închid, apoi el îşi lipeşte fruntea de-a mea.

— O să fiu răbdător.

— Adică, foarte răbdător.

Râde şi îşi înalţă capul.

— Ştiu. Dar eşti liberă să-mi sari în braţe şi să mă năuceşti cu sărutări oricând ai chef.

Chicotesc în timp ce clatin din cap.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

— Sunt OK cu asta, glumeşte el.

— Pun pariu că eşti.

— Cum spuneam, sunt pregătit şi disponibil.

Privirea mea o surprinde pe a lui.

— Mă bucur să aud asta.

Zâmbetul lui Zach se lărgeşte.

— Mi-a fost dor de tine. De asta. Mereu am fost – în largul nostru.

Mâna mea îi atinge obrazul. Barba lui de o zi îmi zgârie delicat palma. Degetele mele alunecă pe faţa lui, înainte şi înapoi, amintindu-mi cât de real e bărbatul ăsta. Zach a fost mereu un vis pentru mine. O

speranţă frumoasă aproape imposibilă. Dar ceea ce avem acum nu e un vis.

— Ştii de ce nu am putut să mă întorc aici atâţia ani? îl întreb.

— Nu.

Oftez şi îmi las mâna să cadă. Mi-e greu să recunosc. Nu e ceva de care sunt mândră. L-am iubit pe soţul meu, de asta nu m-am îndoit niciodată. Dar era o parte din mine care ştia că, dacă l-aş fi văzut pe Zach, nu aş mai fi putut să mă întorc acasă la fel.

— Din cauza ta, recunosc eu.

Mâinile lui Zach cad în gol, şi el face un pas în spate.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Îmi simt vocea tremurând. Niciodată nu am înţeles motivele, dar, de fiecare dată când mă gândeam la tine o clipă, mă durea ca naiba. Nu ştiu dacă e din cauza felului în care ne-am despărţit sau fiindcă eram îngrozită de amintirile pe care le-am îngropat şi care ar fi ieşit la iveală odată cu întoarcerea mea aici. Mă răsucesc şi privesc pădurea, în timp ce încerc să fiu onestă cu mine însămi. Ştiam că, dacă te-aş fi văzut, dacă ne-am fi apropiat, continui eu întorcându-mă cu faţa către el, ai fi fost locul unde inima mea ar fi găsit alinare din nou.

Zach îşi freacă faţa şi priveşte spre cer.

— Ştii de câte ori am vrut să vin să te găsesc?

Clatin din cap.

— Am fost la tatăl tău o dată. L-am implorat să-mi spună unde eşti, dar el mi-a zis că am avut şansa mea şi am dat-o în bară. Că erai logodită, fericită şi că trecuseşi peste.

Mărturisirea lui mă lasă cu gura căscată. Habar n-am avut. În toţi aceşti ani, tatăl meu n-a pomenit niciodată despre asta.

— Nu cred că am trecut vreodată peste tine. L-am iubit pe Todd. Viaţa noastră împreună. Cât de fericită m-a făcut. Dar tu ai găsit o cale de a deveni efectiv parte din mine. Are sens?

El se apropie.

— Şi eu am iubit pe cineva după ce te-am pierdut. Dar nu se apropia de ceea ce am simţit pentru tine.

Când doi oameni s-au iubit fără nici o rezervă, aşa cum am făcut-o noi, nu ai cum să mai fii vreodată acelaşi. Conexiunea pe care o avem nu poate fi tăiată. Am învăţat să iubesc altfel, şi, în clipa asta, sufletul meu şi-a găsit calea către el.

— Sărută-mă, îi şoptesc.

Braţul lui se strecoară pe la spatele meu şi mă trage mai aproape. Respiraţia mea devine superficială, şi-mi dau seama de ceea ce urmează. O să-l las să mă sărute. O să-l sărut pentru că doar la asta mă gândesc. Am împărtăşit două momente unice, şi acum vreau asta. Ochii lui Zach sunt două fante

indigo. Nuanţele de roz, portocaliu şi roşu se reflectă pe măsură ce soarele apune. În jurul nostru, totul e cald şi frumos.

— Eşti sigură, draga mea?

— Te iubesc de la 12 ani, Zachary Hennington. Eşti primul meu sărut, prima iubire, primul bărbat care m-a atins. Vreau să mă săruţi şi am nevoie să te sărut.

În timp ce privesc în ochii lui, îmi aduc aminte ultimele luni. Când le-a dăruit caii băieţilor, când l-a găsit pe Cayden, felul în care a avut grijă de mine la bar, felul în care mă priveşte tot timpul şi faptul că a părăsit-o pe Felicia ca să ne dea nouă o şansă. Fără nici o garanţie că ne vom găsi drumul unul către celălalt, dar se pare că am meritat riscul.

Mâna lui se strânge pe şoldul meu, în timp ce cu cealaltă îmi mângâie faţa. Mă trage înspre el încet, şi închid ochii. Imediat ce buzele noastre se ating, inima mea explodează. Totul înăuntrul meu e tensionat, şi-l apuc de ceafă. Simt atât de multe lucruri. Sunt speriată, fericită, tristă, disperată şi plină de speranţă. De parcă mi-am găsit locul din nou. Zach e acasă. Zach e locul pe care l-am ştiut de-o viaţă şi pe care l-am dorit mereu.

Ne strângem în braţe în timp ce gurile noastre se mişcă în tandem. Limba lui se contopeşte cu a mea, şi eliberez un geamăt. Mă lipeşte mai tare de corpul lui

şi mă sărută fără oprire. Îl iau pe după gât şi-l ţin exact în locul în care am nevoie de el. El conduce, apoi eu, fiecare oferind şi luând.

Nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost sărutată cu atâta înflăcărare.

Buzele lui le părăsesc pe ale mele şi coboară pe gât. Îmi trage capul pe spate, şi limba lui face cercuri pe pielea mea.

— Zachary.

Suspin când îmi cuprinde gura din nou.

Ne ţinem încătuşaţi, de parcă am fi o singură persoană. Nu sunt în stare să mai simt altceva. El e parte din mine, iar eu, din el.

Fiecare secundă în care mă aflu în strânsoarea lui e o secundă în care nu mă pot gândi la nimic altceva. Mintea mea pluteşte pe un nor în timp ce mă ţine la adăpost. Sunt în siguranţă şi nu mai există durere. Îmi alungă gândurile care m-au bântuit atâta vreme şi le înlocuieşte cu soarele. Tot ce simt e o căldură imensă. Văd doar lumină. Simt doar bucurie.

El întrerupe sărutul, şi amândoi ne recăpătăm suflul.

— Sfinte Sisoe, gâfâie el.

— Da... Încerc să-mi domolesc bătăile inimii. Dumnezeule...

— Pres, spune el cu blândeţe.

Privesc în sus, şi degetul lui îmi mângâie buza.

— Eşti… Se opreşte o clipă. A fost bine?

O altă parte din mine tocmai a devenit a lui Zach.

— Da, îi spun zâmbind. A fost în regulă.

Nu avem nici o garanţie că lucrurile vor funcţiona, dar nici nu vreau să-mi petrec restul vieţii întrebându-mă cum ar fi fost. Şi dacă putem să ne sărutăm în felul ăsta…

— Bun.

— Zach?

— Da?

— Sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim. Sunt văduvă de puţin timp. Băieţii nu sunt pregătiţi să mă vadă cu un alt bărbat, îi explic. Vreau să fiu corectă cu ei doi. Nu spun că trebuie să ne ascundem, dar, cât ne lămurim noi ce vrem să facem, nu aş vrea să ne afişăm ostentativ în faţa lor.

El încuviinţează din cap.

— Te las pe tine să conduci, dar eu o să fiu des prin preajmă. Am petrecut jumătate din viaţă fără tine şi vreau să recuperez timpul pierdut.

— Bine, consimt eu. Pot rezista să te am prin preajmă, presupun.

Privirea lui se îmblânzeşte.

— Presupui, zici?

— O să fie dureros, dar am să îndur.

Mâna lui Zach îmi sprijină ceafa, şi el îşi trece degetele prin părul meu.

— Ai să înduri?

Pulsul mi se accelerează iarăşi. Picioarele mi se înmoaie pe măsură ce mă dezmiardă, provocându-mi furnicături la nivelul scalpului.

Încet, gura lui se apropie, dar şi-o lipeşte de baza gâtului meu. Căldura respiraţiei lui amestecată cu urma rece pe care o lasă cu limba îmi face stomacul să se strângă.

— Nu cred că ştii ce înseamnă să îmi înduri prezenţa. Vocea lui joasă e seducătoare. Eram un băieţandru atunci. Pot să te asigur că am crescut mult între timp.

— Mmm...

Suspin când îmi muşcă urechea.

— Nu vei avea parte de durere, ci de multă plăcere.

Dumnezeule!

— Promisiuni, promisiuni, Zachary.

— Oh, draga mea! Îmi trage iar capul pe spate, forţându-mă să privesc în ochii lui albaştri. Îţi promit asta şi multe altele.

Să o luăm cu încetinitorul pare imposibil când îl aud vorbind astfel.

Cred că o să renunţ la ce am stabilit mult mai repede decât aş fi crezut. Dacă nu eram în stare să-i rezist farmecelor când era un băieţandru, cu atât mai puţin voi rezista acum, când am în faţa mea un bărbat

atât de încrezător, de păcătos şi de sexy.

Capitolul 21
Zachary

Cum naiba de sunt atât de norocos? Ce am făcut ca să merit o a doua şansă? Nimic. Nici un nenorocit de lucru. Nu am crezut că o s-o mai văd. Mi s-a părut că universul a decis asta cu mult timp în urmă, dar uite că o ţin în braţe.

O mai sărut pe buze încă o dată. Aştept să-şi dea seama că nu ar trebui să facă asta, aşa că profit de fiecare oportunitate pe care o am ca să o simt aproape.

— Hai să ne întoarcem, îi spun privindu-i ochii verzi şi văzând că-i e teamă. Pres?

Priveşte într-o parte şi se joacă cu brăţara.

— Nu ştiu unde şi *cum* o să dormim.

Îmi vine să râd de cât de drăguţă e. Nu are absolut nici un motiv de îngrijorare. Eu o să am o erecţie toată noaptea ştiind-o atât de aproape, dar nu am să o presez. I-am promis că o să am răbdare, în ciuda faptului că Presley a fost tot timpul pieirea mea. E singurul lucru din viaţa mea care ştiu că a fost mereu corect.

— Relaxează-te, îi spun, încercând să o calmez. Tu ai să dormi în cort, iar noi, restul, vom rămâne afară,

în jurul focului.

Habar nu am dacă ăsta e planul lui Wyatt, dar aşa vom face. Doar nu o s-o las să doarmă în cort cu Vance sau cu fratele meu, care pare că nu-şi poate ţine mâinile acasă.

Răsuflă uşurată.

— Bine. Scuze, sunt ridicolă.

— Haide!

Cu greu mă despart de ea, şi ne facem drum către locul unde i-am lăsat pe băieţi. Mă gândesc la un plan care să-i împace pe toţi.

Sunt multe lucruri care funcţionează între mine şi Pres, dar avem şi multe probleme nerezolvate. Chiar trebuie să iau decizia cea mai inteligentă. Nu vreau să o sperii, dar nici nu vreau să creadă că nu sunt interesat. Pentru că asta ar fi ridicol. Dar a trecut abia o săptămână de când Felicia s-a mutat. Aşa cum eu îmi fac griji că e posibil ca Presley să nu mai poată iubi după păţania cu soţul ei, aşa şi ea e probabil îngrijorată în privinţa mea.

— Eşti bine? mă întreabă.

Ochii ei verzi lucesc în lumina nopţii. Mă apropii de ea fiindcă simt nevoia să o sărut. Vreau să-i simt gura lipită de a mea, să conştientizez că e aici cu mine. E aici, şi nu e doar un vis stupid. Continui să mă apropii de ea până nu mai rămâne deloc spaţiu între noi. Când răsuflarea i se poticneşte, fac un pas în

spate.

— Rahat!

Închid ochii şi privesc departe.

— Hei! Mâna ei îmi atinge braţul. Ce s-a întâmplat?

Nu vreau să recunosc rahatul ăsta. Nu trebuie să ştie cât de fericit mă face faptul că e dispusă să ne mai dea o şansă. Fiindcă, dacă există în inima ei o fărâmă de speranţă că vom fi bine, o s-o găsesc şi o să mă agăţ de ea ca de viaţă. Presley e a mea. Mereu a fost. Mereu va fi. O să mă asigur de asta.

— Voiam să te sărut, recunosc eu.

E adevărul, şi sunt singurele gânduri pe care vreau să le împărtăşesc acum.

— De ce te-ai oprit?

— Vrei să te sărut?

Fata asta. Nu-mi pot da seama de ceea ce vrea, ceea ce în trecut nu se întâmpla. Obişnuiam să-i pot citi gândurile oricât de mult încerca să se ascundă.

Priveşte în altă parte.

— Nu ştiu… ce facem?

— Hai să ieşim la întâlniri!

— Întâlniri?

— Da, chestia aia în care băiatul încearcă să o convingă pe fată de cât e de perfect – ceea ce tu deja ştii, parţial. Cu alte cuvinte, ne întâlnim ştiind că suntem potriviţi unul pentru celălalt.

Ea clatină din cap şi zâmbeşte.

— Ştii că suntem oameni complet diferiţi acum, Zach.

— Da. De aia m-am oprit.

Deşi voiam să fie a mea din nou, vreau să fiu ultimul bărbat care să-i mai ia ceva.

E barbar, înţeleg asta. Dar gândul altor mâini pe corpul ei mă face să vreau să bat pe cineva foarte rău.

Presley face un pas în faţă şi îşi pune mâna pe obrazul meu. Mă blochez şi o las pe ea să dicteze ritmul. Încerc din răsputeri să nu o trag în braţele mele. Am aşteptat ani buni asta. Nu am mai fost acelaşi de când a plecat din viaţa mea − sau mai degrabă de când am părăsit-o.

— Uneori, când te privesc, mă simt de parcă aş fi din nou copil. E ca la primul nostru sărut sau ca prima dată când am aflat cum e să fiu ţinută în braţe de către tine. Eram atât de sigură că o să fim împreună pentru totdeauna. Presley închide ochii, şi eu o trag înspre mine. Capul ei se odihneşte pe pieptul meu, şi simt un junghi în inimă. Nu vreau să fie atât de bine, Zach.

— Cum adică?

Îşi înalţă capul şi mă fixează cu privirea.

— Mă sperie cât de uşor e să fiu cu tine. Cum se simte ca lumea să fie din nou în regulă. De parcă aşa a trebuit să fie, deşi nu are nici un sens. Având în

vedere cum s-au terminat lucrurile între noi, nu ar trebuie să fie atât de… uşor.

Are dreptate în legătură cu unele chestii, dar nu cred că e uşor. E al naibii de dificil. Mintea mea înţelege că nu mai suntem aceiaşi copii, dar inima, nu. Ştie doar că bate din nou.

— Asta nu e uşor, draga mea. E al naibii de greu. Şi eu sunt contrariat, dar, în clipa asta, vreau doar să te ţin în braţe. Nu încerc să grăbesc lucrurile. Încerc să trăiesc clipa.

Mă pierd în ochii ei mari şi frumoşi. Nu mi-aduc aminte ultima dată când m-am simţit atât de liniştit. Ea e aerul pe care-l respir, şi mă rog la Dumnezeu să nu mă sufoce din nou.

— Bine. Trăieşte clipa!

Chicotesc.

— Nu ştiu dacă tu ai fost vreodată capabilă să trăieşti fără să planifici totul.

Ea zâmbeşte şi încuviinţează din cap.

— Ştiu. Dar o să încerc.

Mereu a avut planurile ei. Avea scopurile trasate de când eram mici. Era al naibii de enervant, dar avea nevoie de acea stabilitate. Eu şi fraţii mei făceam tot posibilul să o ajutăm să se relaxeze. Şi când o făcea… era cel mai frumos lucru din lume. Presley fără inhibiţii era înnebunitoare.

Mâinile ei îmi cuprind capul şi-l ţin lipit de al ei.

Mă lupt cu dorinţele şi încerc să-mi aduc aminte că ea încă nu ştie ce vrea. Îmi încleştez pumnii pe la spatele ei, ca să nu preiau controlul, şi apoi îi simt respiraţia pe buzele mele.

— Trăiesc clipa, şopteşte, chiar înainte să-mi cuprindă gura.

O ţin de spate, trăgând-o înspre mine. Buzele noastre se mişcă în acelaşi ritm, şi e al naibii de ireal. E singurul lucru care mi-a scăpat printre degete, dar acum o ţin strâns. Sub nici o formă nu o să las ca relaţia noastră să se termine. O să-i dau tot ce-şi doreşte dacă asta înseamnă să mai am o şansă la răsplată.

Ani buni mi-am spus că mi-e mai bine fără. I-am minţit pe toţi, spunând că eu şi Presley am fost prea tineri şi că nu ne-am iubit suficient. O minciună. Am iubit-o prea mult. Am iubit-o cât pentru amândoi, dar nu i-am arătat asta – deşi am crezut că o fac.

Ea se întoarce.

— O să reuşim, afirm eu.

Nu mai e loc de discuţie.

— Sper să fie aşa, Cowboy.

Mă las pe spate cu un rânjet uriaş. Obişnuia să-mi spună astfel când avea chef să facem dragoste.

— Cowboy, zici?

— Păi, nu asta eşti acum?

Văd că-şi aduce aminte. Tonul jucăuş şi rânjetul ei

îmi spun tot ce trebuie să ştiu. Sunt lucruri care, oricât ne-am chinui să le uităm, încă sălăşluiesc în inimile noastre.

— Ai de gând să mă pui la încercare?

O văd cum prinde viaţă sub ochii mei. Prima dată când am văzut-o, era tristă, incapabilă de un banal zâmbet. Puţin câte puţin, redevine fata pe care o ştiam. Şi eu mă simt la fel. Mă face să simt lucruri de care nu ştiam că mi-e dor. Simplul fapt de a fi cu ea mă face să mă simt complet. E incredibil cât de mult din fata asta trăieşte înăuntrul meu.

— Cred că tot ce se întâmplă în viaţa noastră e un soi de încercare. Nu sunt sigură că vom reuşi, dar nu mă pot preface că nu am sentimente pentru tine.

— Voi doi vă daţi seama că vă auzim, da?

Wyatt râde din dreptul cortului. Suntem mai aproape decât credeam. Presley îşi ascunde faţa la pieptul meu.

— Oh, Dumnezeule!

— Poţi să pleci, răspund eu.

— Nup! strigă el înapoi.

O mângâi pe spate.

— Hai să ne întoarcem înainte să se comporte ca nişte idioţi.

— Prea târziu, răspunde ea.

— Aşa-i.

Ne îndreptăm spre ei, şi băieţii bineînţeles că

adaugă câteva tachinări, pentru că sunt incapabili să fie maturi. Wyatt e cel mai rău, dar se opreşte când vede că Presley se simte inconfortabil. Nu o să uit niciodată ziua când mi-a spus că e îndrăgostit de ea. Nu eram sigur ce naiba să fac.

El e fratele meu.

Ea e totul pentru mine.

Abia o pierdusem, şi el venise din California. Am băut câteva beri, şi el s-a confesat. Mi-a spus că nu o să facă niciodată nimic, dar că o iubea şi eu eram un nenorocit.

Avea dreptate. Eram prost, dar nu o să mai fiu şi a doua oară. Presley nu o să scape de mine atât de uşor.

Capitolul 22
Presley

— M-am simţit bine.

Mă uit la Zach, care stă pe ultima treaptă.

Mă simt ridicolă, dar nu mă pot opri din a rânji. Seara trecută a fost magică. El a fost drăguţ şi un adevărat gentleman. Nu m-am gândit la suma ridicolă pe care o am de returnat sau la faptul că am 35 de ani şi locuiesc împreună cu ai mei. Eram Presley. O femeie care a trecut prin focurile iadului, dar se pune pe picioare. Nu m-am ghemuit şi am murit alături de Todd. Asta spune ceva despre mine, şi merit să fiu

fericită din nou.

— Mă bucur că am venit.

— Şi eu.

Zâmbesc.

— Trec mâine ca să văd ce fac caii băieţilor.

— Să nu uiţi să te opreşti pe la birou.

Îmi muşc buza de sus. Sunt o şcolăriţă din nou.

Zach urcă încet scările.

— Aşa voi face. Poţi să fii sigură de asta.

Fac un pas în spate, nu pentru că nu aş vrea să fiu aproape de el, ci din cauză că-l doresc atât de mult. Băieţii ar putea fi oriunde, şi vreau să ţin asta secret. Dacă oamenii îşi dau seama că suntem împreună, o să devenim subiectul de pe buzele tuturor. Şi am avut parte de asta cât pentru o viaţă.

El continuă să vină înspre mine, şi eu mă retrag.

— Ne vedem atunci! Merg cu spatele şi continui să fac asta până mă lovesc de uşa de plasă. La revedere, Zach!

Sunetul adânc al râsului său îmi umple inima.

— La revedere, Presley!

Odată ce mă aflu de partea cealaltă a uşii, mai flutur o dată din mână, iar el îmi face cu ochiul. Închid uşa şi-mi lipesc spatele de ea. O să fie imposibil. Sentimente care erau îngropate adânc au revenit la suprafaţă. Îmi aduc aminte cât de specială mă făcea să mă simt. Când eşti privită în felul ăsta de persoana

care contează – e palpitant.

Respir adânc, încercând să-mi revin. Înainte să reuşesc, mă şi trezesc cu băieţii repezindu-se pe scări.

— Mamă!

— Salut, băieţi! spun cu voce tremurătoare.

Mă mai uit în urmă încă o dată, sperând să-l văd, dar nu mai e. Mă sperie că mi-aş fi dorit să nu fi plecat.

— Cum a fost cu cortul?

— Ai văzut vreun urs?

— Au încercat coioţii să te mănânce?

Îmi pun un val de întrebări, iar eu clatin din cap.

— Mi-a fost dor de voi, băieţi.

— Noi ne-am distrat prea tare şi n-am avut timp să ne fie dor de tine, spune Cayden cu toată sinceritatea.

Logan râde.

— Mersi mult! spun eu amuzată.

Logan ridică din umeri.

— Unchiul Cooper e distractiv, mamă.

— Obişnuia să mă tragă de păr şi să-mi ascundă păpuşile.

Cayden îşi dă ochii peste cap.

— Aşa, şi?

— Aşa că e un nemernic.

— Cum spui tu, mi-o taie Logan. Vine Zach azi să ne ajute să-i antrenăm pe Flash şi pe Superman?

Bineînţeles că întrebarea lor e previzibilă.

— Nu, Zach tocmai a plecat acasă.

— Ah, se plâng amândoi în cor.

— Puteţi să-l rugaţi pe bunicul vostru să vă ajute cu Flash şi cu Superman, continui să le sugerez.

Încă nu pot să mă obişnuiesc cu numele pe care le-au ales pentru căluţii lor. Nu ar trebui să fiu şocată, având în vedere că luna trecută Cooper şi-a găsit vechile reviste de benzi desenate şi li le-a dat să le citească. De atunci, doar despre asta vorbesc. Îmi vine să-mi smulg urechile doar când îi aud certându-se în legătură cu cine are cel mai rapid cal.

— Salut, dulceaţă, intervine mama, salvatoare.

— Salut, mamă.

— Ai călărit bine? mă întreabă şi le întinde nişte prăjituri băieţilor, dintr-o rezervă secretă, dar care nu e secretă deloc.

— Mulţumim! spun băieţii la unison.

— Acum, afară din bucătăria mea! le porunceşte, alungându-i.

— Haide, Logan! Hai să vedem dacă Superman şi-a folosit ochii ca de laser pe calul tău superîncet!

Îl tachinează, iar Logan aleargă după el.

— Calul meu are kriptonită!

Râd şi mă sprijin de bufet.

— Ei? întreabă din nou.

— Da, a fost bine.

— Tu şi Zach aţi fost împreună toată seara?

Încearcă să afle mai multe, dar în acelaşi timp se preface că nu-i pasă.

Aş putea să fiu sinceră cu ea. Chiar dacă bârfeşte destul de mult, nu m-ar trăda niciodată. Mama ştie cum e să fii bârfită şi nu vrea asta şi pentru mine. În plus, ea ştie că e cel mai rapid mod de a mă face să plec de aici.

— A stat fiecare în cortul lui. Wyatt şi Cooper ar trebui să o lase mai moale.

— Vor să fiţi fericiţi.

Iau o prăjitură, dar ea se holbează la mine. De ce băieţii pot să mănânce, iar eu, nu?

— Mi-e foame.

Ridic din umeri şi iau o gură.

— Nu pot să forţeze asta. Zach m-a rănit destul de tare, şi încă mă confrunt cu problemele mele de rahat.

Mă prind singură la timp. Mama are o lingură de lemn în mână şi o ţintă impecabilă.

— Te iubeşte. Mereu te-a iubit.

— Sunt precaută, atâta tot.

Ea încuviinţează din cap în timp ce amestecă conţinutul din oală.

— Înţeleg.

Aştept părerea ei, dar nu mai spune nimic.

— Asta-i tot? întreb, nevenindu-mi să cred. Cu ea niciodată nu e doar atât.

— Eşti o fată deşteaptă, Presley. Nu trebuie să-ţi spun lucruri pe care le ştii deja. Acum, dă-mi şi mie făcăleţul!

I-l întind, întrebându-mă în ce univers alternativ am păşit. Mama mi-a împărtăşit, tot timpul, părerile ei despre băieţii Hennington. M-a rugat să mă văd şi cu alţi băieţi, dar nici unul nu mi-a atras atenţia. Cred că există oameni de care te îndrăgosteşti atât de tare, încât nu mai există loc pentru altcineva. Zach e acel om.

— Mamă?

— Da? răspunde nonşalant.

— Ce părere ai avut când m-am măritat cu Todd?

Pune o foaie peste plăcintă, se şterge şi mă apucă de mână.

— În mod sigur, credeam că eşti distrusă.

— Distrusă?

— Da, dulceaţă. Nu ţi-ai dat nici un pic de timp. Ai sărit direct în relaţia aia. Îmi tot spuneai că te ţine laolaltă. Dar, imediat ce-l menţionai pe Zach, începeai să plângi. Cred că te-ai forţat să-l iubeşti pe Todd ca să nu mai suferi după Zach. Face o pauză, oferindu-mi timp să procesez ceea ce tocmai mi-a zis. Nu spun că nu a fost real. Dar dacă tot m-ai întrebat ce părere am…

Mama îşi întoarce capul şi se ţine ocupată.

Eu stau pe un taburet, privind-o şi gândindu-mă

la ce a zis. Fata care eram atunci era slabă. Mă bazam pe Zach pentru orice. El e motivul pentru care am ajuns în Maine şi motivul pentru care m-am simţit deconectată. Angie îmi tot spunea să trec „peste”, dar nu reuşeam. Nu ştiam cum să trec peste cineva care reprezenta jumătate din mine.

Peste toate, mai era şi Todd. El a umplut spaţiile goale după plecarea lui Zach.

— Nu, nu a fost la fel, dar l-am iubit, spun într-un final.

— Nu mă îndoiesc. Priveşte în sus. Cred că ai ajuns să-l iubeşti. De asta a şi funcţionat relaţia voastră. Nu aţi avut o relaţie perfectă care să fie prinsă într-o tornadă. Pe când tu şi Zach aţi fost luaţi prin surprindere. Dar tu şi Todd aţi avut o fundaţie puternică. Mi-aş fi dorit ca bunul Dumnezeu să nu ţi-l fi luat. Atât de tânăr. Clatină din cap. Nu prea are sens cum de se întâmplă asemenea lucruri.

Închid ochii, şi totul în mine se încordează. A mai spus de câteva ori asta şi, de fiecare dată când o face, mă simt prost. Nu e vina lui Dumnezeu. Este a lui.

— Dumnezeu nu *l-a luat*, mamă, spun fără să gândesc.

Ea înalţă capul şi mă priveşte curioasă.

— Ce vrei să spui?

Răsuflu adânc şi decid că a venit vremea să fiu sinceră cu mama mea.

— Sunt mai multe motive pentru care… suntem aici.

Cum naiba spun chestiile astea? Mă simt atât de ruşinată şi de rănită.

Mama pune castronul pe tejghea şi face un ocol către mine.

— Ce s-a întâmplat?

Degetele ei îmi ating bărbia, făcându-mă să o privesc în ochi. Ochii ei blânzi îmi aduc aminte de copilărie.

Lacrimile îmi umplu ochii până la refuz, revărsându-se în timp ce las cuvintele să iasă.

— S-a sinucis. Todd ne-a băgat în probleme financiare… şi… şi a ales să plece. Nu Dumnezeu a făcut asta. Nu Dumnezeu l-a luat. El singur şi-a pus capăt zilelor.

Inima îmi bate cu putere în piept, în timp ce ea mă cuprinde în braţe. Mama mă ţine strâns, iar eu mă agăţ de ea. Uneori, o fată are nevoie de îmbrăţişarea mamei ei. Iar asta e una dintre acele clipe. Mi-e frică de judecată, dar aceasta nu vine. În timp ce mă răcoresc, simt iubirea şi sprijinul. Îi simt pieptul cum se ridică în timp ce plânge odată cu mine.

După o vreme, mă sărută pe creştet şi mă priveşte cu ochii înroşiţi.

— Băieţii?

— Nu ştiu, spun imediat. Şi nu pot să afle. Nimeni

nu poate.

O implor din priviri. Trebuie să păstreze secretul.

— Bine, încuviinţează ea. Cine mai ştie?

— Doar Angie şi părinţii lui Todd. Fac o pauză. Şi Zach.

Durerea îi apare pe chip, dar o ascunde imediat.

— Înţeleg.

— Nu. O apuc de mână. Nu e chiar aşa, mamă. Beam, iar el era acolo. Felicia m-a încolţit, dar Zach mă calma. Ţipam la el, şi m-am confesat fără să vreau.

Îmi mângâie obrazul.

— Nu sunt supărată, fetiţa mea. Sunt doar tristă pentru tine. Mi-aş fi dorit să-mi fi spus. Eu şi tatăl tău nu am înţeles de ce aţi rămas fără bani, ştiind că Todd era om de finanţe sau ceva de genul ăsta.

— Da, financiar… m-a tras în ţeapă.

Mama se aşază pe un scaun în timp ce-i povestesc toate detaliile. Abordez fiecare detaliu urât din poveste, simţindu-mă, deopotrivă, eliberată şi epuizată. Lacrimile se adună şi curg. Deşi durerea îmi radiază din piept, totuşi simt că-mi vindec rănile din suflet. Înţelegerea ei, căldura şi atingerea îmi oferă ocazia să jelesc cum trebuie. Nu-l iert. Pentru nimic din ce a cauzat. Dar poate că o parte din mine înţelege disperarea care l-a cuprins în momentele alea.

— Cred că ar trebui să vii în vizită, încearcă Angie

să mă încurajeze.

— Aş vrea să pot. Dar am de muncă. Ştii de ce.

Mama s-a oferit să ne dea bani, dar am refuzat. Ar fi uşor, însă nevoia mea de a mă baza pe ceilalţi e cea care a contribuit la dezastrul în care mă aflu. Dacă aş fi fost mai implicată în propria viaţă, aş fi ştiut la timp. Dar am continuat crezând că totul merge bine. Oricât de mult mi-aş dori să fac lucrurile altfel, nu mai pot să dau trecutul înapoi. Şi am nevoie să am grijă de mine însămi.

— Mi-e dor de tine enorm.

— Mie şi mai mult.

— Ar trebui, glumeşte ea.

Îi ignor comentariul.

— Ai decis care e prăjitura lunii? o întreb.

Îmi e atât de dor de magazinul nostru. Ea râde.

— Am decis. Dar nu e o prăjitură.

— Hă? întreb confuză. E prăjitura lunii!

— Am ales o brioşă.

— O brioşă? Cine vrea o brioşă într-un loc cu *prăjituri?*

Fata asta şi ideile ei nebuneşti.

— Am vândut săptămâna asta mai mult ca oricând.

Ha. Păi, bine atunci. Presupun că brioşele sunt prăjituri fără glazură.

Vorbim despre cei doi tipi pe care i-a părăsit în

ultimele două săptămâni. Eu mereu am simţit nevoia să fiu cu cineva. Angie totuşi se bucură de spaţiu şi de libertate. E întruparea fetei de oraş. Nu cred că va renunţa vreodată la apartamentul din oraş pentru vreo suburbie.

— Băieţii încep şcoala curând?

— Da, în trei săptămâni.

Mormăi în sinea mea. O să le fie atât de greu. Habar nu au cât de diferită e şcoala la ţară.

— O să fie bine. Am vorbit cu Cayden săptămâna asta. Era foarte entuziasmat.

Râd.

— Este. Dar cred că e pentru că, în sfârşit, va ieşi din casă.

— De asemenea, îşi iubeşte calul, spune ea cu o urmă de dezamăgire în glas.

— Chiar aşa e.

Poate să fie supărată că i l-a dăruit Zach, nu-mi pasă.

— Apropo de asta… Urmează o clipă de tăcere. Rahat. Trebuie să plec. Vorbim curând, bine?

Mulţumesc Cerului că, deocamdată, pot să evit subiectul ăsta.

— Te iubesc!

— Eu mai mult.

Încheiem apelul, iar eu sar înapoi în pat, terminată de somn. O să ne certăm. Chestia asta o să

sape o prăpastie adâncă între noi. Nu o să accepte niciodată asta, şi trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că s-ar putea să-mi pierd şi sora.

— M-ai iubit măcar? mă întreabă Todd, şi furia emană din fiecare por al său. Am fost cel pe care l-ai dorit?

M-am săturat de aceeaşi conversaţie. Bineînţeles că l-am iubit. A fost soţul meu. Doar vreau să înceteze.

— Cum de mă întrebi asta? urlu înapoi ostilă. Tu ai făcut asta! Tu ai ales asta! Tu! Nu eu!

Vreau să înţeleagă că nu e vina mea. Dar el continuă să mă certe în fiecare seară. Face un pas înspre mine.

— Te-am iubit când el nu o făcea. Am fost acolo. Acum, te întorci la el de parcă nu te-a aruncat la gunoi?

Cum îndrăzneşte să mă întrebe asta?

— Cât tupeu ai! Crezi că o să stau pe aici să-mi plâng de milă că tu m-ai părăsit? Şi inima mea? Dar despre durerea pe care tu ai cauzat-o nu vorbim? Îţi lansezi acuzaţiile ca şi cum eu am pus asta în mişcare.

Todd mă apucă de mână, şi lacrimi curg. E prima dată când ne atingem de când el a plecat. Îmi smulg mâna.

— Presley. Vocea lui se frânge.

— Nu! suspin eu. Nu, nu poţi. Tu ai plecat. Nu eşti aici pentru mine.

Fiecare bucată din mine se rupe. E o fantomă, o iluzie, deşi pare atât de real.

— În toţi anii în care am fost împreună, eu am fost doar cu tine. Te-am iubit. Am avut copii cu tine.

El răsuflă prelung.

— Amândoi ştim că asta e o minciună.

Privirea mea se ridică pentru a întâlni tristeţea din ochii lui.

— O minciună?

— Amândoi ştim că n-ai vrut niciodată copii cu mine. Băieţii ăştia au venit pe lume după o noapte de beţie în care ai uitat să-ţi iei pastila. Hai să nu ne facem iluzii!

Mă îndrept cu pumnul încleştat şi îl lovesc în piept.

— Te urăsc!

— Şi eu mă urăsc! De ce crezi că te-am părăsit?

Încep să tremur şi cad la pământ. Nu mai pot să lupt.

— Nu o să trăiesc aşa.

— Doar spune-mi cum de ţi-a fost aşa uşor să te întorci la el.

Îngenunchează şi mă apucă de mână.

— De ce aşa repede? De ce ţi-e atât de greu să renunţi la el? Ai renunţat vreodată?

Îl privesc plângând neîncetat.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu, spune el oftând. Pentru că mereu a fost

vorba despre el.

Mă trezesc şi mă ridic, incapabilă să respir. „A fost doar un vis.” Puteam să jur că s-a întâmplat în realitate, dar ştiu că mintea mea se joacă cu mine. Inima îmi bate puternic în piept în timp ce îi aud în reluare ultimele cuvinte.

„Pentru că mereu a fost vorba despre el.”

Capitolul 23

Zach: *Hai să ne vedem la grajd!*
Eu: *Care grajd?*
Zach: *Al tău.*

Ies în căldura sufocantă. Ai putea să prăjeşti un ou pe pământ, atât de tare arde soarele. Nu mă aşteptam să văd pe cineva azi şi, fiindcă biroul are doar un singur ventilator, am decis să mă îmbrac cu o pereche de pantaloni scurţi, un tricou alb şi pălăria mea de cowboy.

— Zach? întreb privind în jur.

Mai merg puţin. Imediat ce-l văd, mă şi apucă.

— Intră aici!

Vocea lui Zach e încordată în timp ce mâinile lui mă apucă de talie.

— Tu…, spune pe un ton supărat.

— Ce? întreb confuză, neînţelegând ce anume l-a deranjat.

Privirea lui se plimbă cu încetinitorul de la gât în jos. Îi văd pieptul umflându-se, în timp ce continuă să se uite în decolteul meu. Zach mă soarbe din priviri şi ritmul respiraţiei mele creşte. Îi simt ochii scrutători, fierbinţeala corpului şi felul în care degetele lui se înfig în spatele meu. Totul în jur se estompează.

— Ştii cât de frumoasă eşti? Cât de mult te doresc acum?

Zach a fost nemaipomenit de răbdător. Ne-am mişcat foarte încet. Şi nici nu am încercat măcar să iuţim ritmul.

— Cowboy, murmur eu.

Mă fixează cu privirea, şi rânjesc. Doar atât îmi trebuie. Priveşte înapoi în timp ce mâinile lui se afundă în părul meu. Apoi, îmi cuprinde buzele. De la forţa sărutului, pălăria îmi zboară de pe cap. Picioarele mele se înfăşoară în jurul taliei lui, în timp ce mă duce departe de ochii lumii. Îl apuc de ceafă, şi părul meu ne acoperă, făcându-ne să ne simţim de parcă doar noi mai suntem pe pământ. Îl sărut cu pasiune. El mă sărută apăsat. Când ajungem în partea din spate a staulului, se foloseşte de perete ca să mă ridice în timp ce mâinile lui mi se plimbă pe tot corpul.

Nu vreau să ne oprim.

Degetele lui aspre îmi zgârie pielea, şi mă străduiesc să nu gem. Mâinile lui mi le blochează pe ale mele deasupra capului. Îmi strâng picioarele şi mai tare, dar din alt motiv. Vreau mai mult.

Zach întrerupe sărutul, şi eu gem.

— Spune-mi când să mă opresc, Presley.

Îl privesc în ochi şi clatin din cap. Chiar acum, răspunsul ar fi niciodată.

Nu ştiu dacă e căldura din aer sau cea dintre noi, dar ard. Îmi ţine mâinile deasupra capului cu o mână în timp ce limba lui îmi coboară pe gât. Mă chinuiesc să respir, în timp ce continuă coborârea. Cealaltă mână îmi cuprinde un sân, şi capul meu cade pe spate, lovindu-se de lemn.

Zach face un pas înapoi, lăsându-mă să mă ţin singură pe picioarele tremurânde. Genunchiul lui îmi alunecă între coapse, şi îl folosesc pentru a mă sprijini. Nu spune nimic, doar mă fixează cu privirea în timp ce îmi frământă sânii.

— E bine? întreabă şi-mi dă drumul la mâini.

— Da.

— Pot să te ating şi mai mult?

— Da, spun fără să aştept.

Îmi dă la o parte tricoul şi breteaua sutienului de pe umăr.

— Eşti atât de frumoasă. Mereu ai fost, dar mă simt de parcă te văd cu alţi ochi.

Dumnezeule!

Trece şi-n partea cealaltă, dar fără să mă expună complet. Mâinile lui îmi încadrează gâtul în vreme ce gura lui o atinge pe a mea. Ne sărutăm, dar în rest abia ne atingem. Aproape că-mi vine să cerşesc, dar mă mulţumesc cu gura lui.

— Pres?

Vocea lui Wyatt ne opreşte pe amândoi. Zach îmi ridică bretelele şi-mi pune un deget pe buze.

— Presley? întreabă din nou. Unde naiba a plecat?

O să fiu prinsă cum mă giugiulesc cu Zach în hambar. E un soi de déjà-vu. Zach rânjeşte, încadrându-mă din nou cu mâinile. Îmi vine să-l sărut iarăşi. Se pare că nu-l pot privi fără să îl vreau.

Aud paşii lui Wyatt cum se apropie. Închid ochii şi aştept să spună ceva. În schimb, se retrage.

Imediat ce pare că s-a eliberat calea, răsuflu uşurată.

— A fost cât pe ce.

— Sunt destul de sigur că ştie.

— Ar fi putut fi Cooper.

Zach mă sărută, reducându-mă la tăcere. Se lasă pe spate şi îşi trece degetele prin pletele mele.

— Ne vedem diseară.

— O să fiu acolo.

— Zach!

Îl plesnesc peste piept în timp ce stăm îmbrăţişaţi sub pătură. Îmi povesteşte ce ticăloşii îi fac el şi Trent noului antrenor de la ferma lor.

— Sunteţi răutăcioşi. Tu şi Trent aveţi nevoie de un alt hobby.

— Cred că am găsit unul.

Mă sărută pe obraz şi mă trage mai aproape.

— Eu sunt un hobby?

— Mai degrabă, un sport.

Mă las pe spate cu gura deschisă.

— Un sport?

— Poate, un maraton. Dar e OK, draga mea. Îmi plac antrenamentele noastre.

Chicotesc uşor şi mă las peste el.

— Poate te las pe banca de rezervă.

Buzele lui Zach îmi ating lobul urechii, şi mă înfior.

— Nu sunt foarte sigur că vrei să faci asta.

Are dreptate. Nu vreau. În fiecare zi pe care o petrecem împreună, mă lupt cu sentimentele puternice pe care le am pentru el. Când sunt în braţele lui, e imposibil să-i rezist. Mă simt de parcă ne-am întors la ceea ce aveam când eram tineri – la părţile bune. Simt dorinţa cum pulsează în mine când ne atingem, şi asta mă sperie. Ar fi atât de uşor să-mi pierd capul. Să las pasiunea să preia controlul, dar asta ar fi o greşeală. Una care m-ar face să mă simt şi

mai pierdută. Aşa că, pentru moment, luăm lucrurile încet.

— Ai grijă, îl ameninţ, şi braţele lui se încordează.

În ultimele opt seri, cam aşa ne-am întâlnit. Sub stele, la pârâul care delimitează proprietăţile noastre. Încerc să-mi aduc aminte că nu mai avem 16 ani, dar mi-e atât de uşor să uit de restul lumii când îl am pe Zach alături.

— A fost amuzant azi la grajd, îşi aduce el aminte.

Dorul pe care l-am înăbuşit s-a întors.

— Da. Eliberez un râs mic şi-l împung cu cotul. A fost distractiv. Poate mai facem asta şi altă dată.

Zach mormăie.

— Poate?

— Nu ştii niciodată.

Amândoi rămânem în tăcere. Vreau să merg mai departe cu el. În acelaşi timp, mă bucur de ritmul pe care l-am stabilit.

— Soarele răsare. Ar trebui să ne întoarcem acasă, îmi şopteşte în ureche. Nu vreau să te transformi într-un dovleac.

— Ar cam trebui să dorm, sunt epuizată.

În mare parte fiindcă nu vreau să visez pe timp de noapte şi, în plus, pentru că stau trează ca să mă întâlnesc cu Zach.

— Şi eu, recunoaşte el. Felicia m-a întrebat ieri de ce arăt ca naiba.

Simpla pronunţie a numelui ei îmi schimbă dispoziţia.

— I-ai spus că eu te ţin treaz nopţile? îl întreb, doar pe jumătate în glumă.

Zach se retrage un pic. Îmi dau seama că încearcă să găsească răspunsul potrivit. Mi-a spus azi-noapte că ea se străduieşte să-l convingă să-i mai dea o şansă. Şi, fiindcă nu are voie să spună că noi doi suntem împreună, e, practic, prins la colţ. O urăsc. Ştiu că e insistentă. Dacă-l vrea înapoi, nu va exista vreun truc la care să nu recurgă.

— Pres, începe pe un ton exasperat. Fac ceea ce vrei.

— Ştiu.

Chiar ştiu. Văd că-mi respectă fiecare dorinţă. E prea devreme. Acum, lucrurile dintre noi sunt distractive, dar ce se va întâmpla când vom reveni la normal?

La un moment dat, va trebui să rezolvăm lucrurile neclare dintre noi. Şi nu ştiu ce ne aşteaptă.

— Ai încredere în mine. Mă ia de mână. Eu aş prefera să le spun tuturor, dar tu ai fost destul de clară în legătură cu faptul că nu vrei să spunem nimănui.

Privesc într-o parte, confuză. Observ cum fiecare lucru din viaţa mea e un mare secret. E înnebunitor. Secretele mele ar trebui să rămână ascunse. Dacă ele

ar ieşi la lumină, ar umbri totul. Am nevoie de timp.

— Nu încă. Sper să înţelegi că, pentru moment, am nevoie de asta. Dacă află tot oraşul, ce se va întâmpla?

— Eşti îngrijorată în legătură cu ce vor spune oamenii?

— Nu chiar. Dar vom fi vânaţi de oameni. Acum, nu se mai ţine nimeni după fundul nostru. Imediat ce vom fi siguri…

— Eu sunt sigur în legătură cu tine, Presley. Să nu te îndoieşti de asta.

Ridic un deget ca să-l opresc.

— Ştiu că vreau să încercăm din nou. Şi sunt şi mai sigură că tot ce trăim acum e grozav. Îl iau de mână şi-i privesc reacţia. Nu spun că o să tăcem o veşnicie. Dar acum, vreau să avem timpul ăsta doar pentru *noi*. Fără vreo influenţă externă.

Îl sărut pe buze. El se apleacă, cuprinzându-mi buzele.

— Pot să te aştept. O să te aştept la nesfârşit dacă aşa trebuie.

Mă ridic pe vârfuri şi reduc distanţa dintre noi. Degetele lui îmi mângâie spatele, iar eu mă ţin de el. E un sărut dulce. Fără limbă, fără o pasiune descătuşată, dar plin de încredere că vom reuşi. Dacă ştiu un lucru, acela e că Zach mă face fericită. Doar trebuie să-l las.

— Arăţi foarte obosită, spune Wyatt în timp ce împinge uşa de la biroul meu. Cam ca frate-meu.

Ştiam că nu o să treacă mult timp până o să se ia de noi. Mai ales după micul incident din hambar. Sunt destul de sigură că a pus lucrurile cap la cap.

Mă las pe spate, aruncând stiloul pe birou.

— Am avut coşmaruri.

— Încă?

Am uitat că ştie despre asta.

— Da, sunt din ce în ce mai rele.

— Soţul tău? întreabă îngrijorat.

I-am pomenit despre ele, dar n-am intrat în detalii.

— De parcă ar fi real. Ne certăm, îmi spune multe lucruri care dor… E totul în capul meu.

— Este.

— Dar nici nu le pot opri.

Wyatt ocoleşte biroul şi se aşază în faţa mea.

— Cu ce te lupţi, Călăreaţo?

Wyatt a fost mereu cel în care pot avea încredere, dar mă simt de parcă prea mulţi oameni ştiu.

— Vina, presupun.

— Că eşti împreună cu Zach?

Conştientă de ce simte Wyatt pentru mine, mă simt stânjenită. Nu vreau să-l rănesc, mai ales că e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Şi totuşi, doar

în el am încredere.

— Luăm lucrurile cu adevărat încet.

El chicoteşte.

— Mă îndoiesc.

— Nu, spun ferm. Vorbesc serios.

— Tu şi Zach aveţi doar două viteze, Presley. Totul sau nimic. Nu sunt orb şi nici prost. Şi nici oamenii din jurul vostru nu sunt. La naiba, continuă râzând, jumătate de oraş a pus deja pariu în legătură cu voi. S-a descotorosit pe Felicia mai greu decât am preconizat.

— Asta! De asta nu vreau ca oamenii să ştie. Nu-i treaba nimănui!

Se apleacă uşor, cu un rânjet pe faţă.

— Mă bucur să văd că ai redevenit fata de la ţară.

— Poftim? întreb enervată.

— „Nu-i treaba nimănui." Cred că asta e prima dată când te enervezi aşa şi te comporţi de parcă aparţii acestui loc.

Mă uit la el cu o privire goală.

— Cu asta ai rămas din tot ce am spus?

El rânjeşte.

— Doar îţi atrag atenţia.

— Mersi, apreciez.

De fapt, deloc. De fapt, aş vrea să-i trag un pumn în faţa aia îngâmfată. De ce îmi invadează oamenii viaţa?

Wyatt mă plesneşte peste picior.

— Chiar dacă nu-mi convine asta, trebuie să o spun: tu şi Zach vă potriviţi. E înnebunitor să fii în preajma voastră, pentru că nu poţi să nu te uiţi. Orice om din lume ar trebui să spere la o dragoste ca asta pe care o împărtăşiţi voi doi. Oftează, în timp ce se ridică. Nu spun că nu o puteţi da în bară – pentru că amândoi aţi demonstrat că sunteţi în stare de asta.

— Idiotule!

— Vorbesc serios. Habar nu aveţi să vă rezolvaţi problemele. De cât timp vă furişaţi?

Oh! Nu cred că ne furişăm. Cred că pur şi simplu ţinem lucrurile discrete. Şi, oricum, mi se pare că omite cel mai important lucru.

— Şi spune-mi, prietene, ar trebui să le zic lui Cayden şi Logan?

El priveşte într-o parte, ridică din umeri şi mormăie ceva.

— Sunt băieţi buni amândoi, Presley. Dă-le o şansă de a se obişnui cu asta.

Are dreptate. Sunt băieţi buni.

— Vreau să fiu sigură că e ceva serios.

Wyatt râde atât de tare şi îşi plesneşte genunchiul.

— Oh, asta chiar a fost bună.

— Nu ştiu de ce râzi, spun eu cu nonşalanţă.

— Amândoi ştim că mai serios de atâta nu a fost

vreodată.

Tot ce ştiu e că ezit. Nu din cauza lui Todd sau a băieţilor. Din cauza lui Zach. Dacă îi ofer inima din nou, o să fie în stare să îndure şi restul călătoriei? O să poată să se descurce cu părţile din mine care sunt atât de distruse, încât nu ştiu nici măcar unde încep fisurile? Pierderile pe care le-am suferit m-au transformat, au lăsat cicatrici în inima mea şi mi-au schimbat cursul vieţii.

Apoi, mă gândesc la trecut.

Greşelile pe care le-am făcut pe drum. M-am rănit de nenumărate ori. Lucruri care credeam că îmi vor aduce fericirea, dar care s-au dovedit a fi doar regrete.

Eram tânără, naivă şi credeam că ştiu ce fac. Eram disperată să-l uit, să nu mai simt durerea. Am vrut să-i spun tot ce simţeam, dar în schimb… am fugit.

Privirea mea se fixează din nou asupra lui Wyatt.

— Sper să fie aşa. Nu ştiu dacă pot să mai am încredere în promisiunile lui.

El se apropie şi se lasă în jos.

— De ce eşti atât de sigură că o să te rănească?

— Pentru că singurii doi bărbaţi pe care i-am iubit m-au părăsit. Amândoi voit.

Ochii lui Wyatt sclipesc, iar eu aştept întrebarea următoare.

Îl implor să mă întrebe. Dacă o s-o facă, nu voi

minţi.

Închide ochii, eliberând un oftat, apoi mă priveşte din nou.

— Într-o zi, o să înţelegi cât de mult te-ai înşelat, Călăreaţo.

Wyatt nu mai spune nici un cuvânt. Îmi sărută mâna şi pleacă. Sper din tot sufletul ca acea zi să vină foarte curând, pentru că sunt teribil de obosită.

Mă întorc la muncă, crezând că discuţia s-a terminat, dar aud o altă bătaie-n uşă.

— La naiba, Wyatt!

— Păi... O voce care nu e Wyatt se aude din dreptul uşii. Nu sunt acel Hennington, dar unii spun că sunt cel mai chipeş dintre ei.

Mă las pe spate, zâmbind larg.

— Sunt de acord cu ei.

Zach face un pas înainte cu un buchet de flori.

— Astea sunt pentru tine.

Ies de după birou, zâmbind larg.

— Eşti fermecător. Fără să mă gândesc, îl sărut dulce. Mulţumesc!

El înclină din cap.

— Sunt aici să mă văd cu Cayden şi Logan.

— Mda?

Nu ştiam că se văd. De obicei, băieţii abia aşteaptă să-mi spună. Zach a venit câteva zile ca să le arate cum să-şi antreneze caii. A fost minunat cu ei, şi, în

secret, ăsta e cel mai important lucru pentru mine.

— De ce nu vii cu noi?

Privesc pe geam şi îmi muşc buza. Nu ştiu. Am fi cu toţii împreună.

— Presley, spune Zach cu afecţiune.

Pulsul mi se înteţeşte când mă gândesc să fim toţi patru împreună.

— Eu... cred... îh! spun exasperată. Bine. Cu o singură condiţie.

— Ce anume?

— Fără aluzii de vreun fel.

Zach chicoteşte.

— N-aş îndrăzni.

— Mincinosule!

— Bine, poate una sau două, dar o să mă abţin.

Mă uit la el ca şi cum aş şti că e plin de vrăjeli. Nu ştie cum să se comporte. Nimeni nu ştie.

— O să vedem.

— Primesc o recompensă dacă sunt cuminte? întreabă cu un zâmbet răutăcios pe buze.

Cum pot să mă gândesc la ce simt când el se comportă aşa? Nu zâmbesc nici pe jumătate la fel de mult când nu e prin preajmă. E ca şi cum Zach îşi asumă toate problemele lumii ca să nu trebuiască să o fac eu. Sau poate asta e fericirea. Eliberarea.

— Poate că va trebui să aştepţi până diseară, zic, apoi îi fac cu ochiul şi ies.

Îl aud mormăind ceva în spatele meu şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Mergem la ţarcul unde băieţii îşi antrenează de obicei caii. E straniu cât de repede s-au adaptat ei doi la lumea de aici. După ce s-a pierdut, Cayden a întâmpinat nişte greutăţi cu calul lui, dar Wyatt şi Cooper l-au ajutat să meargă mai departe. Sunt norocoasă cu bărbaţii din viaţa mea.

— Mamă! Logan face cu mâna în timp ce merge la trap. Ai de gând să călăreşti cu noi?

— Da!

Zâmbesc şi văd cum zâmbetul lui creşte.

— Mama ta mă bătea de-mi săreau capacele la curse, spune Zach cu braţul sprijinit pe balustradă.

Doamne cât de chipeş e în poziţia asta!

Blugii strâmţi, pălăria şi felul în care cucereşte lumea. Totul în jurul lui pare mai strălucitor. De parcă el ar fi soarele care aduce căldură şi frumuseţe lucrurilor din întuneric şi reci.

— Păi, răspund în timp ce încerc să-mi ţin hormonii sub control, mereu ai fost încet.

— Te-am lăsat să câştigi.

Pufnesc.

— Pe naiba!

— Cred că ştii că băieţii sunt mai buni, mamă, zice Logan şi râde.

Mă uit la el ridicând din sprâncene.

— Aşa e, băieţelule?

— Oh, Doamne, mormăie Cayden. Acum, chiar ai făcut-o de oaie.

— Ce înseamnă asta? întreb, ştiind clar ce vrea să spună.

Iubesc competiţia. Poate e alergătorul din mine, dar, chiar şi când băieţii erau mici, îmi plăcea să-i văd că încearcă ceva şi că îşi dau silinţa. Aveam concursuri pentru orice. De obicei, câştigam, dar, dacă Todd mă învingea, era petrecere în toată casa.

Cayden îşi aruncă mâinile în sus.

— Înseamnă că acum eşti în starea mama-e-cea-mai-bună. O să faci iar pe nebuna şi vei face dansul câştigătorului la final.

— Cred că ar trebui să o imiţi din nou.

Asta a venit de la Logan, care se străduieşte să nu râdă. Îl privesc pe Cayden încruntată.

— Nici să nu te gândeşti.

El se uită la Zach şi rânjeşte. Cayden se aruncă de pe cal, îşi flutură mâinile şi dă din fund. Eu râd, el râde, iar Zach pufneşte în timp ce se ţine cu mâinile de stomac.

— Cât de distractiv e, băieţi!

— Zach. Cayden continuă: Apoi, face asta.

Inventează mişcări pe care nu le-am văzut niciodată. Zach îl bate pe spate.

— Ar fi trebuit să o vedeţi când eram noi mici şi

câştiga vreo cursă.

Încep să mă imite cu toţii, fiecare schemă mai puţin măgulitoare decât anterioara. Stau acolo cu mâinile încrucişate, de parcă aş fi deranjată. Dar nu sunt. Sub nici o formă. Chiar acum băieţii mei îşi întăresc legătura cu Zach. Au petrecut deja mult timp împreună după ce Zach îşi termina treaba la ferma lui. Le arată cum să fie fermieri.

Dar asta e altceva. Zach le arată cum să fie prieteni. Construieşte ceva cu Cayden şi Logan şi nici măcar nu are habar. Privesc simţind atâta căldură în suflet, încât simt că plesnesc. Nu e nimic fals în scena asta. Nu o face fiindcă vrea sau trebuie să îmi recâştige inima. O face fiindcă ţine la ei.

E clar acum că, oricât de mult aş fi rezistat sentimentelor mele, nu am avut nici o şansă. Dragostea mea pentru Zach nu a murit niciodată.

Capitolul 24

— Ce zici, scumpo? Eşti pregătită să mănânci o bătăiţă? întreabă Zach, în timp ce băieţii rânjesc.

În primul rând, mi-a spus „scumpo”. În al doilea rând, a vorbit astfel în faţa copiilor mei. Dar, având în vedere că sunt băieţi şi că au auzit altele mai rele, o las baltă. Nici unul din ei nu pare să dea prea mare importanţă cuvântului de alint, şi, fiindcă trăim în

sud, fiecare e scumpul sau scumpa cuiva.

Îl măsor din priviri pe Zach, bătându-mi bărbia cu degetul.

— Păi, îi spun cu dispreţ, nu sunt sigură că eşti un oponent pe măsură.

Cayden râde.

— Cred că este, mamă.

— Aşa crezi, nu? Ştiaţi că sunt călăreţul cel mai premiat la curse din Bell Buckle?

Logan pufneşte.

— Dintre toţi cei zece oameni care locuiesc aici? Dintre care majoritatea fac parte din familia ta?

— Ai grijă ce spui, spun pe jumătate glumind. Mă bucur că se distrează, dar nici nu vreau să sară calul. Nu facem mişto de titlul meu.

— Ai fost cumva şi regina balului?

Cayden îl înghionteşte pe Logan în timp ce stau şi mă privesc amândoi. Îmi cunosc prea bine punctele slabe. Todd făcea tot timpul mişto de statutul meu social. De parcă a fi frumoasă ar fi un păcat.

Zach intervine, cuprinzându-i cu braţele pe băieţi:

— Sigur că a fost. Mă mir că nu doarme cu coroniţa.

— Vrei şi tu să joci? întreb, ridicând din umeri. Îmi aduc aminte de cineva de pe aici purtându-şi propria coroană.

— Eram un armăsar, spune Zach fără să respire.

Femeile mă iubeau. Bineînţeles că eram regele.

Îmi duc mâna la inimă.

— Oh, rege Zach, cum se pot compara supuşii tăi regali cu tine?

Logan izbucneşte în râs.

— Voi doi sunteţi nişte proşti.

— Dacă vei continua, o să fii pedepsit, spun eu cu un rânjet.

— Ai să pierzi în faţa lui Zach. Pun pariu pe cinci dolari.

Logan îi atinge umărul lui Zach.

— Da, confirmă Zach. Eu şi Logan ştim care e treaba.

— Cay? întreb în timp ce-l văd că se gândeşte. Nu puteţi să mă abandonaţi amândoi.

Nu se poate ca amândoi băieţii mei să se dea de partea răului. Unde e loialitatea? Nici nu vreau să mă mint: faptul că ei se înţeleg aşa de bine mă face fericită. Zach s-a descurcat dintotdeauna cu copiii, şi ei au devenit foarte apropiaţi mai ales după seara aceea din pădure. Totuşi, se pare că ceva îi reţine şi pe el, şi pe Logan să se conecteze la un nivel mai profund.

Cayden mormăie înainte de a ceda.

— Păi, nu-mi rămâne decât să te aleg pe tine.

Chicotesc.

— Nemernicule!

— Bine, conchide Zach şi bate din palme. Astea sunt regulile. Călărim de aici până la vechiul hambar şi înapoi. Primul care ajunge aici – câştigă. Mai ţii minte drumul, Presley Mae?

Îmi las capul într-o parte.

— La perfecţie, Zachary Wilber.

— Wilber! strigă Logan. Prenumele tău e Wilber?

Râde incontrolabil.

Zach face un pas către mine, şi îmi dau seama că am încurcat-o.

— Acum, Zach… spun făcând un pas în spate. Şi tu mi-ai folosit prenumele. Sunt doar corectă.

— Wilber e un nume de familie.

— Da, sunt de acord cu el, ridicând mâinile în semn de pace. Şi unul normal. Îi privesc pe băieţi, care chicotesc conspirativ. Unul pe care îl voi desfiinţa, spun pe măsură ce el se apropie de mine.

— Cred că meriţi o caftealǎ zdravănă.

— N-ai îndrăzni.

Se uită la băieţi şi zâmbeşte.

— Aşa e. Nu aş îndrăzni.

Rămâne locului, şi inima mea se relaxează instantaneu. Poate că nu am încurcat-o.

Înainte să mai apuc să mai zic ceva, se aruncă înspre mine, mă prinde cu garda jos, mă apucă de picioare şi mă aruncă pe umărul lui.

— Zach!

Pământul se învârte când mă răsuceşte. O să-l omor.

— Cere-ţi iertare!

— Niciodată! ţip, deşi încep să ameţesc.

— Spune-o!

— Pune-mă jos, ticălos uriaş ce eşti!

Mă plesneşte peste fund.

— Cere-ţi scuze şi spune că îţi doreşti să te fi chemat Wilber.

Râsetele băieţilor îmi umplu urechile în timp ce Zach continuă să mă învârtă.

— Bine! ţip când vederea începe să mi se înceţoşeze. Îmi pare rău că părinţii tăi te-au numit Wilber!

— Nu cred.

Râd şi mă ţin de talia lui pe măsură ce el se mişcă tot mai repede. Părul meu pluteşte odată cu mine, dar tot ce aud e glasul băieţilor care-l încurajează pe Zach. Nu-mi pasă dacă par ridicolă. Pentru prima dată după o lungă perioadă, suntem cu toţii fericiţi. Băieţii râd, sunt fericiţi şi jucăuşi şi eu simt la fel.

— Spune-o, mamă!

Îl plesnesc pe Zach peste picioare, şi el se opreşte.

— Îmi pare rău şi aş vrea să fiu cel puţin la fel de cool ca tine încât să mă cheme Wilber.

— Ce fată bună! spune Zach şi mă lasă înapoi pe pământ.

Încă mă ţine, intuind că sunt ameţită. Picioarele mi se împleticesc, dar braţele lui Zach mă cuprind într-o clipă. Mă agăţ de umerii lui laţi şi mă lupt cu dorinţa de a-l săruta.

Îmi muşc buza ca să mă opresc, dar văd cum dorinţa se adună şi în privirea lui. Atracţia dintre noi e evidentă şi de netăgăduit. De săptămâni întregi, petrecem nopţile împreună, gonind demonii.

— O să cad.

— N-am să te las.

Îi privesc ochii albaştri, căutând ceva care să-mi sugereze contrariul, dar nu găsesc nimic.

— Eu..., încep să spun, dar Zach mă salvează la timp.

— Acum, se aude vocea lui cu ecou. Eşti pregătită să-ţi arăt cine e adevăratul comandant pe aici?

Logan răcneşte.

— Echipa Zach!

— Echipa Mama! se aude şi vocea lipsită de entuziasm a lui Cayden.

— Cay! exclam, cu mâinile în şolduri.

Copilul ăsta... L-am născut, şi ar fi frumos să se prefacă măcar că e de partea mea.

El ridică din umeri.

— Îmi pare rău, mamă. Dar vreau ca Zach să te nimicească.

— Băieţi! spun şi iau căpăstrul.

Popas e pregătit alături de calul lui Zach. Fac un ocol, verific şaua şi tot restul, asigurându-mă că nimeni nu vrea să mă saboteze. Nu mă pot încrede în băieţii ăştia.

Zach îşi lipeşte în treacăt partea din faţă a corpului de spatele meu când mă aplec să verific copitele calului.

— Scuze, spune el cu un rânjet.

— Vezi-ţi de treabă, Cowboy!

O face din nou, şi timbrul gros al vocii lui vibrează prin mine.

— Ştii cât de mult îmi place când îmi spui aşa.

Fac câţiva paşi în spate şi mă uit la băieţi, care sunt angajaţi într-o discuţie în contradictoriu. Ajută şi faptul că avem un animal uriaş care îi împiedică să ne vadă. Mă apropii de Zach, îmi trec degetul peste pieptul lui şi mă bucur să-l văd cum se cutremură.

— Dar ştiu o chestie. Poate că diseară am să îţi spun tot aşa, fără să fie careva prin preajmă.

Zach îşi lasă capul pe spate şi mâinile lui le apucă pe ale mele.

— Mă înnebuneşti.

— Nu la fel de mult cum mă simt eu când te privesc.

Îmi place la nebunie momentul ăsta. Privirea lui coboară spre sânii mei. Mă încordez un pic, împingându-mi pieptul în faţă.

Maioul meu, alb şi strâmt, nu lasă prea mult loc imaginaţiei lui, şi, în plus, gura lui a fost pe sânii mei cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă. Am fost tentaţi să depăşim bariera asta toată săptămâna trecută, şi am observat că devine din ce în ce mai disperat. Dar, chiar acum, asta nu este atât de mult o chestie sexuală, cât face parte din planul meu.

— Mă omori, Pres.

Şi funcţionează.

— Uuu. Crezi că o să fie o… întrecere… *dură?*

Privirea lui se îndreaptă către ochii mei. Intuieşte ce fel de joc fac.

— Deci joci murdar.

Rânjesc.

— Joc ca să câştig.

Zach se foieşte şi mormăie pe sub barbă.

— A venit vremea cursei, băieţi!

Eu sar pe Popas, lui Zach îi pică faţa, iar buza îi tremură.

— Ai pus-o!

— Nu eşti încă pe cal, Zach. Îmi las capul pe o parte. Ce s-a întâmplat?

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, mormăie Zach în timp ce face un ocol mergând caraghios.

Mă îndrept către locul de unde porneşte cursa, în timp ce Zach se chinuieşte un pic să se urce pe cal. Ei

bine, nu văd nici un motiv pentru care nu ar trebui să dăm startul acum.

— Numără, Cayden!

— Pe locuri.

— Nu! ţipă Zach.

— Fiţi gata!

— Presley! Nu trişa! ţipă el în timp ce reuşeşte să se urce într-un final pe cal.

— Nu eu sunt cea care face numărătoarea, spun şi zâmbesc inocent.

— Start! spune Cayden, iar eu am pornit.

Un singur pas greşit, şi Zach o să mă ajungă din urmă. Călăresc înspre copaci cât de repede mă poate duce Popas. Eu, Wyatt, Cooper şi Zach obişnuiam să facem întreceri tot timpul. Wyatt ne bătea mereu. O singură dată m-am apropiat ca scor. Dar eu şi Zach eram pe acelaşi nivel. Există o modalitate de a te răsuci ca să sporeşti tracţiunea, doar că nu-mi amintesc dacă e pe stânga sau pe dreapta.

— Haide, Popas! îl încurajez.

Gonim pe cărare fără să ne gândim la altceva. Trebuie să-mi folosesc cum trebuie timpul. În plus, vreau să câştig.

Copacul apare în peisaj, şi aud vocea lui Zach în spatele meu.

— Ai grijă, scumpo! Vin.

— Rahat!

Mă aplec în faţă şi îl plesnesc pe Popas pe spate, sperând să alerge mai rapid.

Iau curba, cu Zach pe urmele mele.

— O să te prind din urmă, mă tachinează el.

Văd linia de sosire, vreau să câştig, dar ştiu că el n-o să mă lase.

Ajungem pe cărarea ce se lăţeşte unul lângă celălalt. Amândoi accelerăm, şi băieţii ovaţionează şi ţopăie.

Indiferent cine va câştiga cursa, cred că am câştigat deja mult mai mult.

Potrivit lui Logan, Zach a câştigat. Cayden, bineînţeles, nu ripostează, aşa că pierd automat. Ticăloşi mici!

Zach începe propriul dans al victoriei, şi băieţii îl acompaniază curând. Eu râd privindu-i pe toţi trei cum se comportă ca nişte pămpălăi. După ce termină cu tachinatul şi cu sărbătoritul, mergem cu toţii la o plimbare. Băieţii călăresc cu lejeritate. Se vede că Zach a făcut o treabă minunată cu ei. Stau drepţi şi menţin controlul frâielor pe toată durata plimbării.

— Vă mai întreceţi o dată? întreabă Logan în timp ce ghidează caii în grajd.

— Cred că Zach trebuie să muncească, spun eu.

— E foarte distractiv, mamă.

Zâmbesc.

— Da, este. Îl cunosc de mult timp.

El se sprijină de perete.

— Wyatt mi-a povestit. Mi-a spus că tu şi Zach aţi fost iubiţi multă vreme.

Oh, Doamne! Presupun că trebuia să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu.

— Da, admit zâmbind. Am fost împreună mult timp. Apoi, l-am întâlnit pe tatăl vostru.

Logan încuviinţează din cap de parcă ar înţelege. Stau şi aştept următoarea întrebare, pentru că văd cum i se mişcă rotiţele în cap. Mintea lui pare să analizeze tot timpul, şi niciodată nu sunt destul de pregătită pentru el. Cayden şi Zach încă sunt la ţarc, iar eu vreau să-i ofer răspunsurile pe care le caută. Logan e un copil sensibil. Îi e dor de tatăl lui, şi probabil am făcut o treabă de rahat nefiindu-i alături în asta.

— Crezi că lui tata i-ar plăcea de Zach? întreabă Logan fără să mă privească.

La naiba, nu.

— Dacă tatăl tău l-ar cunoaşte pe Zach cel de acum, cred că l-ar plăcea.

Este cât se poate de aproape de adevăr. Todd îl ura pe Zach. Dar Todd cunoştea o versiune foarte deformată. Tot ceea ce văzuse Todd fusese un bărbat care mă părăsise în cel mai josnic mod posibil. Eram distrusă, iar Todd a avut grijă de mine.

— Bine.

Logan se mulţumeşte să se gândească în tăcere.

— Dar ţie îţi place de el? îl întreb.

— Mi se pare foarte de treabă. Cred că îi place de tine, mamă.

Sunt absolut şocată de afirmaţia lui. Sunt surprinsă că deja unul din ei s-a prins cum stă treaba.

— Crezi asta?

El ridică din umeri. Nu vreau să spun asta, dar nu ştiu dacă voi mai avea a doua şansă.

— Cred că Zach vă place mult pe amândoi.

— Ţie îţi place de el? mă întreabă cu lacrimi în ochi.

— Eu mereu o să-l iubesc pe tatăl vostru. Datorită lui voi existaţi. Şi nimeni nu o să poată schimba asta, bine?

Mă doare inima când îl privesc drept în ochi. Văd durerea pe care o ascunde atât de bine. Copilaşii mei au fost teribil de afectaţi de absenţa lui Todd. Nu mai merită să sufere.

— Te iubesc, mamă!

— Eu şi mai mult, spun şi-l cuprind în braţe.

Umerii lui Logan se zguduie un pic în timp ce îşi dă capul pe spate şi mă priveşte.

— Îmi place de Zach şi, dacă şi ţie îţi place de el, e perfect.

— Eşti un copil bun, ştii asta?

Ochii fiului meu se închid în timp ce mă strânge

cu putere.

Cayden şi Zach intră în hambar, iar Logan se retrage.

— Cred că e ceva în bucătărie, spune Cayden pe un ton conspirativ.

— Ne vedem mai încolo! strigă Logan în timp ce amândoi dispar din peisaj.

Termin de curăţat grajdul. Plutesc şi mă simt absentă. Mă întreb dacă nu cumva e prea repede să mă gândesc la o relaţie cu Zach. Ce ar crede Todd? Ar înţelege? Îmi pasă de ce ar crede el? Nu ştiu. Cred că ar vrea să fiu fericită. Eu sigur mi-aş dori asta pentru el, dar îmi amintesc ce a simţit la simpla menţionare a lui Zach.

Cum ar fi făcut orice doar ca să nu-i mai audă numele. Nu cred că ar fi fericit dacă ar şti că Zach e în preajma copiilor lui.

Dar, din nou, dacă ar fi ales să nu se sinucidă, asta nici măcar n-ar fi fost o problemă.

— Hei! Mâna lui Zach se odihneşte pe umărul meu. Ce se întâmplă cu tine?

— Crezi că ne mişcăm prea repede? întreb eu deodată.

Se opreşte şi mă ia de mână.

— Ce anume te face să te gândeşti la asta?

— Logan a observat că e ceva între noi, şi mă tot gândesc dacă nu e prea devreme.

— Simţi că e prea devreme?

— Nu asta tocmai ziceam?

Degetul lui Zach îmi mângâie dosul palmei.

— Nu, ai spus că te tot gândeşti la asta. Dar tu ce *simţi?*

Stau acolo, încercând să înţeleg ce simt. Ştiu că sunt fericită, că pot să respir şi că vreau să fiu cu el în fiecare seară. Cea mai bună parte a existenţei mele actuale o reprezintă nopţile cu Zach. În clipa în care ne îndepărtăm unul de celălalt, mi se face dor. Şi, până la remarca lui Logan, nu am crezut că ne mişcăm repede.

— Confuzie, spun într-un final.

— Nu suntem un cuplu normal, Pres. Ne cunoşteam de o viaţă, şi, sincer, asta chiar merge încet. Am fost îndrăgostit de tine toată viaţa. Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi. Tu chiar nu înţelegi, iubire? Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Zach îmi dă drumul la mână şi îmi cuprinde faţa în palme. Cunosc fiecare părticică din tine, iubesc fiecare parte din tine şi, în ce mă priveşte, nu grăbesc nimic, dar chiar nu cred că ne mişcăm repede. Cred că ne regăsim drumul către locul în care am vrut dintotdeauna să fim.

Închid ochii, îmi lipesc buzele de ale lui şi-i las cuvintele să mă învăluie.

Şi eu simt la fel. Totuşi, mi-ar fi plăcut să nu fi

îndurat iadul doar ca să ne găsim locul şi mă rog ca băieţii să găsească o cale să înţeleagă asta.

Capitolul 25
Zachary

Vreau ca seara asta să fie perfectă. E nevoie ca ea să nu se mai tot gândească şi să lase lucrurile să se întâmple. Dar Presley gândeşte prea mult. Aşa a fost mereu.

— Eşti sigur de asta? întreabă Wyatt în timp ce mă ajută să umplu camioneta.

— Nu, dar am obosit să dorm buştean.

Râde.

— Mă îndoiesc că ăsta e adevăratul motiv, dar fie. O să-şi dea seama de vrăjeala ta, oricum. Mereu se prinde.

Am planificat seara asta în cele mai mici amănunte. Presley se va întâlni cu mine ca de obicei, doar că de data asta nu o să facem acelaşi lucru pe care-l facem de trei săptămâni încoace. Refuză să mă lase să o invit la o întâlnire oficială.

— Tu doar ajută-mă cu bagajele, îi readuc aminte. Nu ţi-am cerut părerea.

Wyatt a venit la ai mei ca să ia câte ceva. Cumva, chestia asta s-a încheiat cu el reproşându-mi o oră întreagă faptul că nu am grijă de fermă. Când ai mei

au avut nevoie de ajutorul lui, nici nu s-a sinchisit, dar acum are păreri de împărtăşit. Când am adus-o pe Felicia ca să mai ajute cu una-alta, şi-a dat demisia a doua zi şi a plecat la ferma familiei Townsend. În loc să se maturizeze şi să se comporte ca un adult, m-a lăsat baltă.

Tata a suferit un accident vascular şi nu a mai putut munci, aşa că eu am făcut ce am putut. Părinţii mei au muncit pe brânci pentru mine, măcar atât să fac şi eu. Mulţumită tatălui meu, am putut să particip la fiecare tabără de baseball, să călătoresc şi să iau lecţii suplimentare. Totul pentru că era visul meu.

— Uite aici nişte pături în plus, fiindcă ea e mai friguroasă.

Wyatt aruncă încă un sac în portbagaj.

— Ştiu.

— Nu ştiu ce ştii, Zach. Sper că eşti pregătit pentru orice e chestia asta pe care o faci. Poate că Presley se simte pregătită, dar tu parcă ai ochelari de cal.

Iar o luăm de la capăt.

— Nu eşti fratele ei. Eşti al meu. Ai face bine să te porţi ca atare. Îi iau pălăria şi i-o împing în piept. O iubesc. Nu aş răni-o niciodată. Şi, indiferent ce crezi, nu vorbim despre un flirt. E vorba despre mine având grijă de ea.

Poate să creadă ce vrea. Adevărul e că tot ce fac acum e pentru ea. E vorba despre ea. Nu despre mine

sau despre faptul că trebuie să mă abţin în fiecare noapte. Iar ea nu adoarme decât dacă o ţin în braţe. Sub nici o formă nu se simte confortabil în situaţia aia nenorocită, aşa că o să mă port cu ea ca şi cum ar fi o prinţesă. Şi-mi vine să-mi dau una că nu m-am gândit la asta până acum.

— Cum spui tu, Zachary. Mereu ştii ce-i mai bine pentru ea.

— Care e problema ta?

El pufneşte.

— Stau aici şi vă privesc cum vă tot furişaţi. Cum naiba eşti de acord cu chestia asta? Dacă ea nici măcar nu e pregătită să admită că e cu tine, cum poţi considera că e ceva între voi?

— Nu ne furişăm. Nu mai suntem copii. Vrea să-şi protejeze băieţii. E mult mai mult la mijloc decât ceea ce crezi că ştii.

Wyatt trebuie să-şi ţină opiniile pentru el. Nici măcar nu ştiu când a devenit expert în relaţii. Nu a avut niciodată o relaţie serioasă. Îşi încrucişează braţele.

— Pun pariu că sunt mai multe chestii pe care nu le vezi. Dar, hei, eu sunt doar un băieţaş de la ţară, nu-i aşa?

Wyatt se întoarce în casă, şi eu o las baltă. Uneori, el îi ţine partea lui Presley. Au o prietenie foarte specială, şi eu o respect. În acelaşi timp, îl urăsc. Urăsc

faptul că el o înţelege la un nivel atât de profund.

Mă urc în camionetă şi mă îndrept spre locul de întâlnire. Numai că… de data asta, noaptea noastră va fi mult mai diferită.

Eu: *Ieşi mai repede*.
Presley: *Abia i-am băgat pe băieţi la culcare*.
Eu: *Perfect.*
Presley: *N-am zis da.*
Eu: *N-ai spus nu. Am pregătit o surpriză.*

Sper ca asta să-i atragă atenţia. E o femeie sudistă încăpăţânată căreia îi place să mă ţină în suspans. Dacă nu o ţin şi eu în suspans, n-am nici o şansă să o scot la capăt.

Presley: *Oh? Ce fel de surpriză?*
Am prins-o.
Eu: *Genul de surpriză pe care trebuie să vii să o vezi. Părinţii tăi ştiu. Vino la locul nostru de întâlnire!*

Am vorbit cu mama ei în dimineaţa asta când mi-a venit ideea. Ea a zâmbit, m-a încurajat şi mi-a spus că o am din nou de partea mea. Un Townsend în minus. Cu tatăl ei totuşi, trebuie să joc altfel.

Presley: *Ce ai de gând, Zachary Hennington?*

Îmi place când îmi spune numele complet. O face doar când e supărată sau năbădăioasă.

Eu: *Scumpo, mişcă-ţi bunăciunea aia de fund la locul nostru de întâlnire. Am organizat o întâlnire fierbinte.*

Şi, sper eu, una care să pună un zâmbet larg pe chipul ei superb. O să îi arăt cât de specială este şi că a fost dintotdeauna aleasa mea.

Capitolul 26
Presley

Cobor scările după ce i-am culcat pe copii şi-l văd pe tata odihnindu-se într-un fotoliu.

— Te duci undeva, dulceaţă? întreabă fără să-şi desprindă privirea de televizor.

— Salut, tată, spun de parcă aş avea din nou 15 ani.

El râde scurt.

— Exact. Să nu crezi că nu ştiu că ieşi în fiecare seară cu băiatul ăla.

— Sunt destul de sigură că nu mai e un băiat şi cred că am trecut de vârsta la care mi se spunea când

să fiu acasă.

Îl sărut pe obraz, iar el pufneşte.

— Ne vedem dimineaţă!

Zâmbesc şi-l strâng de umăr.

— Te iubesc, tati!

El se uită la mine.

— Şi eu te iubesc, Presley!

Sunt zile în care mă blamez pentru că îmi îndepărtez familia. Astăzi, este una dintre ele. Tatăl şi mama mea au fost ancora mea în toate aceste luni. Şi nu mi-au cerut nimic, dar au dat totul.

Ies pe uşa din spate şi mă ghemuiesc în pătura pe care o păstrez pe terasă. E frig şi sunt îmbrăcată subţire. Când am primit mesajul ăsta, am simţit că trebuie să mă străduiesc mai mult. Port o rochie scurtă, albă şi o curea maro. Pe deasupra am o geacă de blugi deschisă la culoare. Mi-am ondulat părul dimineaţă, iar acum se revarsă în valuri. Am încălţat cizmele de cowboy, fiindcă nu e o idee bună să fac drumul până la pârâu, prin câmpul mocirlos, cu orice alt tip de încălţăminte.

Nu e vorba că de obicei arăt ca naiba, doar că rareori mă aranjez. Ajung la locul de întâlnire şi-l găsesc pe Zach sprijinit de camionetă.

— Salut, frumuseţe!

Mă întâmpină, îmbrăţişându-mă.

— Salut!

Zâmbesc imediat. Încerc să privesc peste umărul lui, dar el mă întoarce ca să nu văd.

— Încerci să mă omori, nu-i aşa?

— Eu? întreb confuză.

— Cu rochia asta.

Rânjesc.

— Poate că am în plan să te torturez.

— Ei bine, spune lipindu-şi buzele de ale mele, cred… Mă sărută din nou. Că faci… Şi încă o dată. O treabă excelentă.

De data asta, când buzele ni se ating, îl ţin acolo. Mâinile lui Zach îşi găsesc calea către părul meu şi-l apucă uşor. Ador felul în care mă sărută. Cu forţă şi putere, dar niciodată brutal. E un sentiment îmbătător când cineva te poate face să te simţi în siguranţă şi puternic în acelaşi timp.

Limbile noastre se încolăcesc în timp ce mă pierd în atingerile lui. Nu reuşesc să mă abţin. Când sunt în preajma lui, înnebunesc. De parcă timpul pe care-l petrecem separat amplifică necesitatea asta. Când mă atinge, trebuie să îmi folosesc toată voinţa să nu sar pe el şi să nu-i simt fiecare centimetru din corp.

Zach slăbeşte strânsoarea şi mă mângâie pe obraz.

— Am un plan.

— Îmi aduc aminte.

Zâmbesc din nou larg. Mă ia de mână şi mă trage

în camionetă. Nu e cea veche, ci una nouă.

— E a ta?

— Am două. Camioneta noastră şi pe asta.

Îmi dau seama de faptul că a zis „noastră”.

— Pe cealaltă o consideri a noastră?

Zach porneşte motorul şi se întoarce spre mine cu un rânjet şiret.

— Bineînţeles. Acolo am construit multe amintiri. Când privesc scaunul pasagerului, încă te pot vedea cum ai făcut striptease în vara aia când am câştigat decisiv.

Sunt câteva amintiri pe care nu o să le uităm niciodată.

— Eram tânără.

— Erai goală.

— Încă aveam sutienul şi chiloţii pe mine!

Zach conduce cu un zâmbet larg pe faţă.

— Pres, aveai nişte chiloţei albi care puteau la fel de bine să nu fie. Şi, dacă-mi amintesc bine, ţi-ai dat jos sutienul.

Mă fâţâi în scaun în timp ce el bate ritmic în volan.

— Nu greşeşti, iubire. Tu mi-ai dat jos sutienul.

Adu-ţi aminte asta, amice!

Întotdeauna a existat o tensiune sexuală puternică între noi, chiar şi când eram mici. Nu am vrut să aştept prea mult, dar eram îngrozită că, odată

ce aveam să facem sex, el urma să mă părăsească. Zach era mai mereu plecat, şi poate că am ştiut că nu aveam să rezistăm.

— Îmi aduc aminte, cum să nu?! Te răsuceai în scaunul acela continuu. Îţi ridicai părul, lăsând vântul să-l sufle în toate direcţiile. Atunci, am înţeles de ce e periculos sexul oral când eşti la volan.

— Zach! Obrajii îmi sunt cuprinşi de fierbinţeală. Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

El ridică din umeri, fără să se scuze.

— A fost o zi bună.

— Unde mergem?

Degetele lui se întrepătrund cu ale mele.

— Mergem la o întâlnire oficială.

— Dar totul e închis acum, e deja zece. Mă uit la ceas. Şi nu sunt pregătită.

Mă urăsc pentru că am adăugat ultima parte. Mi-aş dori să trec peste problemele mele. Zach a fost aproape perfect. Ziua de azi mi-a amintit acest lucru. Felul în care se comportă cu băieţii, cursa şi modul în care amândoi îi ţineau isonul.

— Ştiu, iubire. Asta e o întâlnire special concepută pentru noi. Ai încredere în mine.

Îl strâng de mână.

— Am. Îmi pare rău! Nu voiam să spun că nu sunt pregătită. Cred că mai degrabă voiam să spun că sunt foarte speriată.

— Relaxează-te!

Întoarce maşina către un teren deţinut de familia lui. Există un iaz unde obişnuiam să înotăm când eram copii. Trent mă speria cu poveştile lui despre lipitori. Vreun an doar i-am urmărit pe Wyatt şi pe Zach şi am văzut că nu mor şi abia apoi m-am băgat şi eu în apă. Misiunea lui Trent era să mă chinuiască – se pricepea al naibii de bine la asta.

— Iazul? întreb.

Zach nu răspunde, fiind concentrat la drum. Luna e luminoasă astă-seară şi, când ajungem în dreptul apei, reflexia e uluitoare.

— Zach, şoptesc eu.

De jur împrejurul lacului sunt felinare cu lumânări care aruncă cea mai frumoasă strălucire. Există un cort ca un foişor, cu scaune şi cu un paravan care oferă intimitate. Continui să privesc scena în timp ce inima mi se topeşte.

— E perfect.

Zach mă ia de mână cu blândeţe.

— Haide!

În vocea lui se simte mândrie. Mă conduce în faţa camionetei unde luminile ne învăluie.

— Dansează cu mine!

Nu mai spun nimic. În schimb, îmi înfăşor braţele în jurul lui şi las toată frica să se disipeze. Muzica din maşină se aude peste tot în jurul nostru, dar n-aş

putea să numesc melodia. Simt muzica. Simt pulsul lui sub mâinile mele, dar, mai presus decât orice, ne simt pe noi. Noi suntem muzica în acest moment. El este ritmul pe care dansez. Şi muzica noastră este o simfonie frumoasă.

— Eşti ca un vis din care tot aştept să mă trezesc, îmi şopteşte la ureche.

Îi întâlnesc privirea.

— Ştiu ce zici.

— Credeam că ai plecat pentru totdeauna. Degetul lui îmi mângâie faţa. Nu am crezut că o să te mai ating vreodată.

Zâmbesc cu blândeţe, lăsându-mi capul în palma lui.

— Şi eu am crezut la fel.

Nu trebuia să mai fie aşa. Am învăţat să iubesc cu o parte din mine lipsă. Nu mi-a fost uşor, dar m-am descurcat. Nu m-am aşteptat niciodată ca asta să se întâmple.

Mă ridică uşor pentru a-i întâlni privirea.

— Nu sunt încântat de cum s-a întâmplat asta, ci sunt fericit că e aşa. Mi-a fost dor de tine, Pres! Eşti inima mea.

Şi mă topesc.

— E greu să-ţi rezist, Zachary.

Zach se apleacă şi mă sărută. Degetele mele se afundă în părul lui, ţinându-l lipit de mine. Buzele

noastre se mişcă acum cu pasiune şi fervoare. Vreau ca el să simtă cât de mult înseamnă pentru mine. Cât de mult înseamnă *asta* pentru mine. Dansând sub stele cu nimic altceva decât cu luminiţele şi felinarele care ne luminează. Urăsc faptul că mă cunoaşte atât de bine. A plănuit cea mai bine pusă la punct întâlnire fără să se simtă ca şi cum am fi la o întâlnire.

Mâinile lui îmi cuprind faţa în timp ce îşi retrage gura.

— Ar trebui să ne oprim.

Aş vrea să-l îndemn să continue. Fiecare celulă din corpul meu îmi spune că asta ar putea fi noaptea cea mare. Am tot evitat asta, iar el mi-a cerut să simt. Vreau să-l simt. Pe el cu totul.

Dar nu fac asta. În schimb, fac un pas în spate.

— Scuze! El se apropie. Uneori trebuie să-mi reamintesc că nu am ajuns încă acolo.

— Te vreau, Zach!

Cuvintele ies înainte de a avea şansa să le opresc. Ochii lui se măresc.

— Nu încerc să pun presiune pe tine.

Nici nu m-am gândit la asta. Exista o speranţă că în seara asta avea să fie aşa, dar sunt şocată că am reuşit să mă abţin să nu sar pe el. Ştiu ce simt. Vreau să fiu cu el.

Am nevoie să fiu cu el.

Dacă n-aş fi ştiut niciodată cât de incredibil e,

poate m-aş abţine. Dar a trecut mult timp pentru mine. Există o parte foarte reală din mine de care trebuie să am grijă. Nu mă îndoiesc că el nu va face asta. Am încredere în el.

— Ce e în cort? întreb cu glas gâtuit.

Prima dată când eu şi Zach am făcut dragoste a fost într-un cort. Cred că am o bănuială în legătură cu ce anume se află înăuntru.

Dau să mă întorc, dar el mă prinde de încheietură.

— Te asigur că nu e destinat pentru ceea ce crezi.

Îi arunc un zâmbet slab.

— Ştiu, Cowboy.

Chiar şi dacă mi-ar spune că asta e intenţia, tot nu mi-ar păsa. Sau poate că da. Dar tot ce văd acum e că s-a străduit. A făcut tot posibilul ca prima noastră „întâlnire” să fie specială. Exact ca el.

— Nu trebuie să facem nimic. Vreau să dormim sub stele. Vreau să te ţin în braţe toată noaptea. Doar atât, Pres.

Îl iau de mâini, conducându-l către cort.

— Şi eu vreau asta, Zach.

Răsuflă adânc. Şi eu vreau asta, dar după.

Odată ce intrăm în cort, îl închid ca să fiu sigură că nu intră insecte şi musafiri nepoftiţi. Zach se întoarce cu faţa la mine, în timp ce eu mă întorc spre el. Îmi dau jos geaca, lăsând la iveală rochia fără

bretele, mă întorc cu faţa la el şi admir interiorul cortului. Încă o dată, a întrecut orice aşteptare.

Locul e plin de şi mai multe lumânări şi felinare. Dar în mijloc este un pat cu pături şi perne. Nu o saltea gonflabilă, ci un pat adevărat. Probabil a lucrat la asta imediat ce a plecat de la noi.

— Spune-mi că nu e un vis, murmură el.

Îmi duc mâinile la spate şi dau să deschid fermoarul rochiei.

— E real.

Vine către mine şi mă apucă de mâini, împiedicându-mă să îmi scot rochia. Zach îmi eliberează mâinile şi mă strânge la piept.

— Nu trebuie să facem nimic, Pres.

Degetele mele îi mângâie obrazul, şi mă las gâdilată de barba lui un pic crescută.

— Niciodată nu am fost mai sigură de ceva. Vreau să fac dragoste cu tine, Zachary. Vreau să îmi oferi noaptea asta.

Îşi lipeşte capul de al meu.

— O să îţi ofer fiecare noapte.

Gura lui Zach se lipeşte de a mea în timp ce el mă ridică în braţe. Mă ţin de ceafa lui pe măsură ce ne îndreptăm către pat. Mă întinde cu grijă, aşezându-se deasupra. Continuă să mă sărute fără grabă. Nu ne grăbim, pentru că avem toată noaptea la dispoziţie.

Buzele lui se mişcă spre gâtul meu, sărutându-mi

fiecare centimetru de piele până la umăr.

— Eşti perfectă, şopteşte el.

Mă ridic în coate în timp ce degetele lui îmi cutreieră corpul. Tremur sub atingerea lui, dar nu de frig. Aerul cald de vară îmi lasă o peliculă uşoară de transpiraţie pe piele. Închid ochii şi mă bucur de acest moment. Moscul, iarba şi aerul de ţară mă inundă. Tot ce reprezintă Zach.

Îmi trec mâinile prin şuviţele lui, în timp ce foloseşte poziţia asta pentru a-mi desface fermoarul până la capăt. Îl lasă aşa şi mă lasă să preiau controlul.

— Te vreau, îl asigur eu. Ne vreau pe noi.

— Mereu te-am dorit.

Mă ridic în genunchi, lăsându-mi rochia să cadă. Nu aş putea să port sutien cu rochia asta, şi se pare că acest lucru a fost în avantajul meu. Ochii lui mă absorb. Zach scoate un geamăt adânc, iar eu mă apropii.

— Atinge-mă, îl implor. Te rog…

Nu mă lasă să aştept. Mâinile lui sunt pe mine într-o clipită. Nu e ca şi cum nu am mers atât de departe în ultimele săptămâni, dar ce facem acum chiar se simte diferit. O simt şi eu. E o barieră în minus între noi. Amândoi ştim încotro ne îndreptăm.

Buzele noastre se întâlnesc în timp ce mâinile lui mă strâng şi-mi ciupesc sânii. Îmi învârte sfârcurile

între degetul mare şi arătător, aproape făcându-mă să sar din pat.

Vreau să-i simt pielea. Mâna mea se lipeşte de pieptul lui. El se dă înapoi şi se uită la mine, întrebător, iar eu îi trag cămaşa peste cap. Nimic nu-mi place mai mult decât să-l privesc. Noi poate că avem peste 30 de ani, dar Zach are corpul unui tânăr de 20 de ani. Pieptul e lat, iar abdomenul este exact aşa cum mi-l amintesc. Fiecare părticică este fermă şi a mea de atins. Îmi las degetele să se bucure de muşchii trupului său în timp ce continui să-l explorez.

— Ai rămas cel mai sexy bărbat pe care-l cunosc.

— Spui asta fiindcă facem o pereche perfectă.

Mă sărută pe gât.

— Eşti cel mai frumos lucru din lume. Pentru că eşti făcută pentru mine. Zach se ridică un pic pe pernă şi mă sărută sub ureche. Aşa cum şi eu sunt făcut pentru tine.

Mă las pe spate şi-i cuprind faţa.

— Simt atât de multe senzaţii acum. Nu pot să-ţi explic.

Aş vrea să ştie, dar nu cred că sunt în stare să le exprim în cuvinte. Poate că nici eu nu sunt pregătită să fac asta. E copleşitor, ştiind în inima mea că asta e ceea ce trebuie să se întâmple.

— Concentrează-te asupra noastră, îmi cere Zach înainte să mă sărute.

Degetele lui coboară de-a lungul spatelui meu, iar eu mă agăţ de umerii lui. Mă apasă în pernă, ochii îmi sunt închişi şi fac exact ce mi-a spus – mă concentrez asupra noastră.

Buzele lui călătoresc pe trupul meu, dezmierdându-mi sânii şi sugându-mi sfârcurile. Focul îmi arde prin sânge. Nu am nici un gând care să nu fie despre el şi despre mine acum. Nu pot să-mi aduc aminte ultima dată când m-am simţit atât de răsfăţată. Fiecare atingere a lui este intenţionată, impregnându-mă în carnea lui.

— Dacă vrei să mă opresc… începe el.

— Nu te opri!

Zach îşi agaţă degetele de chiloţii mei şi îi trage în jos. Mă ridic puţin ca să-i fie mai uşor. Acum, sunt complet goală în faţa lui, din toate punctele de vedere. Îl las să-mi vadă inima şi trupul. Ultima dată când Zach m-a văzut aşa, aveam 18 ani. Nu aveam vergeturi, celulită, cicatrici sau kilograme nedorite. Sânii mei erau vioi şi nu arătau efectele secundare ale alăptatului. Frica pune stăpânire pe mine. Dacă nu mă place? Închid ochii şi-mi întorc capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spun repede.

Deodată, îi simt greutatea din nou peste mine.

— Presley. Îmi mângâie părul. Uită-te la mine, iubire!

Ochii mei se deschid brusc.

— Timpul te-a făcut mai frumoasă decât îmi aminteam. Oricare ar fi imperfecţiunile pe care le vezi, eu văd doar frumuseţe.

O lacrimă îmi curge.

— De ce spui întotdeauna lucrul potrivit?

Ridică din umeri, zâmbind larg.

— Crede-mă, nu o fac. Îţi spun ce simt. Îţi arăt ce văd. Dacă ăsta e lucrul potrivit, atunci confirmă ceea ce ştiam deja.

Inima îmi bate în piept, şi mă rog ca el să nu spună asta. Ştiu că mă iubeşte. Văd asta când se uită la mine, şi, dacă se uită cu atenţie, o vede şi el. Dar nu pot să i-o spun acum. Poate că am stabilit că nu există un moment potrivit pentru noi, şi e o prostie să credem că nu ne-am îndrăgostit din nou, având în vedere că nu cred că m-am oprit vreodată din a-l iubi, dar sigur nu am de gând să o spun în seara asta.

În schimb, o să-i arăt.

Ca să mă asigur că nu rosteşte cuvintele, mă aplec şi îmi apăs buzele de ale lui. Limba lui se mişcă împreună cu a mea în timp ce ne contopim. Îi desfac cureaua şi-i dau jos pantalonii. Zach îi aruncă deoparte şi mă răsuceşte ca să stau deasupra.

Penisul lui apasă în vintrea mea, şi gem.

— Am nevoie de tine.

Mă împinge un pic cât să mă pot uita la el. Mă

mişc, oferindu-mi frecarea după care tânjesc cu disperare. Părul îmi cade pe umeri, şi el se apleacă în sus, preluând controlul. Mă sărută şi îşi mişcă degetele pe spatele meu. Mă agăţ de el, trăind fiecare secundă în îmbrăţişarea lui.

Zach mă întoarce astfel încât să fiu din nou pe spate. Şerpuieşte pe toată lungimea corpului, acoperindu-mă cu sărutări. La asta s-a priceput de minune chiar şi atunci când eram adolescenţi. Limba şi gura lui aveau un mod de a lucra în armonie perfectă, asigurându-se că o s-o iau razna.

— Zach, şoptesc în noapte.

— Am nevoie să te gust, Presley.

— S-ar putea să fac implozie.

Chicotul lui vibrează pe pielea mea, dar nu spune nici un cuvânt. În schimb, limba lui apasă pe clitorisul meu.

Când o face din nou, degetele mele îl prind de păr. Dau să-mi mişc şoldurile, dar el mă ţine nemişcată, continuând să lingă şi să sugă. Fiecare atingere îmi face capul varză. Mormăi incoerentă în timp ce mă duce pe culmi noi. Sunt pierdută, plutesc, lipsită de greutate şi nu-mi pasă dacă voi ajunge, vreodată, înapoi pe pământ.

— Zach! ţip pe măsură ce cad pe pământ. El continuă până ce mă lasă complet nemişcată.

Se târăşte înapoi în sus.

— M-aş putea îneca în tine.

Ochii mei se deschid, şi zâmbesc larg.

— Aş putea să te las.

Zach îşi dă jos boxerii, şi-l văd complet dezbrăcat. Fiecare parte din el e a mea din nou. A fost primul bărbat pe care l-am lăsat să intre în mine şi cine ştie dacă nu va fi şi ultimul.

— Dacă vrei să ne oprim…

Îmi oferă din nou calea de scăpare.

Îi ating chipul.

— Vreau să facem dragoste.

— Sunt al naibii de fericit că spui asta.

Zâmbetul lui e cald şi liniştitor.

Se întinde către prezervativ. În timp ce şi-l pune, stomacul meu se strânge din o mie de motive. Dacă nu o să fie la fel de bine precum îmi amintesc? Dacă nu o să-i placă de mine?

— Zach.

Frica mi se prelinge în voce.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui sunt larg deschişi, fiindcă probabil îmi simte îngrijorarea din glas. Acum, mă simt prost.

— Nimic. Sunt doar o fată prostuţă.

— Presley. Îşi ajustează puţin poziţia. Pot să aştept.

Îmi vine să râd. În nici un caz nu vom mai aştepta alt moment. Nici eu nu vreau să mai aştept. Doar că

nu vreau să fie o partidă nasoală pentru el.

— Nu pot să mai aştept. Sunt pregătită.

Vine înspre mine, şi îl simt la intrarea mea.

— Uită-te la mine! îmi cere el.

Mă pierd în ochii lui albaştri şi văd atâta iubire, încât simt o durere în piept. Tot ce am pierdut în ultimele opt luni m-a adus aici. La un bărbat care mă iubeşte. Care e interesat de copiii mei. Care se întâlneşte cu mine în fiecare seară doar ca să mă poată ţine în braţe când nu pot dormi. El este băiatul care m-a ţinut de mână atunci când Nana a murit şi eram prea speriată să intru în casă. Adolescentul care l-a pocnit pe Armando Delgado în nas când a încercat să mă sărute, dar apoi tot el i-a adus nişte gheaţă. El e bărbatul pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar care a trăit în inima mea toată viaţa.

Când mă pătrunde, timpul se opreşte în loc. Greierii nu se mai aud, licuricii nu mai lucesc, nu mai există nimic în lume în afară de noi. Ne uităm unul la celălalt, în timp ce el împinge mai adânc. Se formează lacrimi, şi una se revarsă. E prea mult. Prea multe emoţii, gânduri, sentimente pe care nu le pot stăpâni.

Zach se apleacă şi îmi soarbe lacrimile.

— Dumnezeule, Pres!

— Te simt atât de bine, reuşesc eu să îngaim.

— Nu plânge, iubire!

Trebuie să-i explic, dar nu am cum să-l liniştesc.

— Sunt lacrimi de fericire. Sunt atât de fericită acum.

Continuă să-mi curgă pe faţă în timp ce facem dragoste. Zach le şterge şi îmi şopteşte cât de perfectă sunt. Îl întorc pe spate şi îl călăresc, simţind nevoia să simt puterea de a deţine controlul, şi ştiu cât de mult îi place asta.

— Încă puţin, spune el în timp ce eu mă mişc în faţă şi-n spate.

Îl călăresc mai tare, încântată să îi văd expresia încordată şi că strânsoarea lui devine mai puternică. Îmi trec unghiile peste pieptul lui, iar el se agaţă de încheieturile mele.

— Dă-ţi drumul, Zach, spun eu în timp ce mă mişc tot mai repede.

Nu mai poate rezista şi îmi strigă numele la nesfârşit în timp ce termină. După ce respiraţia noastră revine la normal, mă ia în braţe. Stau întinsă acolo cu mâna în dreptul inimii lui. Sunt multe de spus, dar tot ce-mi doresc e *să fiu* aici. Cu picioarele îmbârligate, perfect satisfăcuţi şi pierduţi unul în celălalt.

— Pres? întreabă în timp ce-şi trece un deget peste spatele meu.

— Da?

— Vrei să dormim aici în seara asta?

Îmi înalţ capul şi zâmbesc.

— Da, cred că se poate.

Mă trage mai aproape, şi închid ochii. O să stau aici cât de mult pot, pentru că, în acest moment, totul mi se pare în regulă.

Capitolul 27

— Ar trebui să-ţi ondulezi părul şi să-l prinzi într-un coc, spune Grace în timp ce stau în faţa oglinzii.

— Sunt atât de obosită, încât e o minune că pot să-mi ţin ochii deschişi.

Mă duc înapoi ca să mă pregătesc. Emily e în drum spre noi şi abia aşteaptă să ieşim în seara asta. O să cânte în localul Lucky din orăşelul nostru şi toată lumea cunoscută o să fie acolo, fiindcă nimeni nu conduce până-n Nashville.

Mă văd cu Zach de trei săptămâni încoace, din seara în care am făcut dragoste.

Mă furişez în timpul nopţii şi mă târăsc înapoi în patul meu înspre dimineaţa. Mulţumesc lui Dumnezeu, încă îmi amintesc scările care scârţâie. Deşi cred că mama bănuieşte de mult timp. A făcut destule referiri la cearcănele mele şi la iarba de pe hainele mele.

— Emily a spus că e musai să fii acolo. Se strecoară prin spatele meu şi-mi aranjează părul. Lasă-mă să ţi-l prind!

După ce ne hotărâm ce anume să purtăm, coborâm scările. Cooper ridică privirea, fixând-o pe Grace, şi mă întreb dacă…

O priveşte un pic cam lung, mormăie şi se întoarce la ce anume citea. Interesant.

— Salut, Coop!

Ea îl plesneşte peste ceafă, şi eu îmi reţin un râset. Se pare că sentimentele nu sunt reciproce.

— Grace. Îşi freacă scalpul. Vă duceţi să o vedeţi pe Emily? mă întreabă el, încercând să nu se uite la ea.

Îi zâmbesc insinuant şi-i răspund:

— Cred că ar trebui să vii cu noi.

Îi pică faţa în timp ce practic îmi confirmă ceea ce bănuiam.

— Mda.

Grace intervine:

— Probabil ar fi bine să avem un însoţitor.

Cooper inventează o scuză prostească, dar mă fac că nu-mi dau seama. Grace a fost prietena lui Trent o vreme. Şi, când un Hennington revendică o femeie, toată lumea se retrage din cursă. Cu excepţia cazului în care, desigur, eşti un Townsend. Îmi pot imagina cum va decurge asta.

— Distracţie plăcută, mamă! spune Logan în timp ce schimbă canalele alături de tatăl meu.

— Să fiţi cuminţi!

— Nu o să plecăm din casă, mamă, încearcă Cayden să facă o glumă.

— Bun.

Îi ciufulesc părul.

Eu şi Grace ieşim către locul unde ştim că ne aşteaptă Zach, şi-mi reamintesc să mă port ca şi cum nu ar fi nimic între mine şi el.

Încă ţinem lucrurile discrete, dar nu ştiu cum voi reuşi să stau departe de el. De fapt, ştiu că nu voi reuşi. Când e prin preajmă, nu pot rezista să mă ţin la distanţă. El îmi umple golul şi face totul mai luminos. Întunericul nu mai e un hău atunci când el este aproape. Şi, în plus, de când am început să facem sex, nu-l văd decât gol atunci când îl privesc.

— Grace, îi atrag atenţia.

— De ce mă îngrijorează tonul tău?

Clatin din cap.

— Nu e de rău.

— O să recunoşti într-un final că tu şi Zach sunteţi împreună? întreabă, afişând un rânjet viclean.

— Ştii deja?! întreb, uşor uimită.

— Bineînţeles că ştiu. Toată lumea ştie, Presley. Zach se plimbă prin oraş de parcă tocmai a câştigat campionatul naţional. Iar tu zâmbeşti mai tot timpul. Amândoi arătaţi de parcă pierdeţi nopţile… Mă înghionteşte cu cotul şi râde. Nu suntem idioţi, dar v-am lăsat să vă păstraţi secretul.

Rămân cu gura căscată. Chiar am crezut că nu ştie nimeni.

— Nu-mi vine să cred… mormăi ca pentru mine. Am crezut…

— Ai crezut că nimeni nu ştie?

— Da!

— Să nu te faci actriţă niciodată! Grace parchează şi se întoarce spre mine, apucându-mă de braţ. Sunt fericită pentru tine, Pres. De când te-ai întors, ai fost tristă. Ştiam că nu ţi-a fost uşor să vii înapoi aici, dar noi toţi te iubim. Eu nu am fost măritată niciodată şi nici nu am copii, aşa că nici măcar nu am să pretind că ştiu ce înseamnă să pierzi un soţ. Doar să ştii că pot să te ascult. Şi nu te voi minţi… mă bucur enorm că tu şi Zach v-aţi mai acordat o şansă.

Zâmbesc şi încuviinţez din cap.

— Mi-e teamă că sunt prea fericită.

— De ce?

— E prea devreme.

Ea scutură din cap.

— Cred că a durat prea mult. Tu nu-ţi aduci aminte de Zach şi de Presley aşa cum o fac eu. Vă iubeaţi atât de mult, încât toată lumea era geloasă pe legătura voastră. Râde în timp ce pare că-şi aduce aminte de ceva. Adică… eu m-am despărţit de şase tipi pentru că nu mă priveau aşa cum erai tu privită de el.

— Ce nebunie, conchid. Sper că-ţi dai seama că ce

am avut eu cu el nu era normal.

— Exact, Presley. Nu era. Era special. Cu toţii am vărsat o lacrimă când am auzit că v-aţi despărţit. Nu mă-nţelege greşit, adaugă ea repede. Cred că ai dreptate. Ţi-ai petrecut întregii ani de liceu aşteptându-l. Apoi a acceptat contractul ăla ca şi cum tu nu contai.

— Mersi, oftez eu.

— Totuşi, eraţi atât de tineri! El era un băiat imatur cu gândul la bani.

Înţeleg ce vrea să spună. În ultimele luni, am ajuns să văd că am fost prea naivă ca să înţeleg complet situaţia. Îmi doresc ca lucrurile să se fi întâmplat diferit? Da. Poate. Nu ştiu. Dacă nu ar fi acceptat acel contract, nu i-aş fi născut pe băieţi, şi ei înseamnă totul pentru mine.

— Cred că lucrurile s-au aranjat aşa cum trebuie, recunosc eu. Am fost furioasă pe el atâta vreme. Nu vreau să se mai amestece în treaba noastră şi restul oraşului.

Ea râde.

— Înţeleg cum e să fii furioasă. Bărbaţii ăştia au un mod de a-ţi intra pe sub piele şi de a rămâne acolo.

Ah, ea şi Trent. Mă întreb ce naiba se petrece în oraşul ăsta. Grace şi Cooper îşi aruncau, negreşit, priviri pe furiş.

— Hai să intrăm!

Zâmbetul lui Grace se luminează.

Ne îndreptăm spre bar, iar ochii mei încep imediat să-l caute pe Zach. Ceea ce văd mă şochează. Felicia e agăţată de braţul lui Zach în timp ce vorbeşte cu Trent. Mâinile ei se ţin de el în timp ce ea îşi sprijină capul pe umărul lui. El nu-i acordă deloc atenţie, dar mie puţin îmi pasă. O privesc cum se holbează la el, agăţându-se de fiecare cuvânt pe care Zach îl pronunţă, în timp ce furia mea începe să crească.

Oare femeia asta a înnebunit? El e al meu. Am fost la el acasă noaptea trecută şi am stat până dimineaţă. Trebuie să-şi ia labele de pe bărbatul meu.

— Ei bine, mormăi eu.

Privirea lui Grace se îndreaptă către ei, şi o aud cum scoate un mârâit.

— Pres. Încearcă să-mi distragă atenţia. Ascultă, singura modalitate prin care poţi să rezolvi asta e să te duci la ei şi să…

Nu o las să termine. Ştiu exact ce am de făcut.

Picioarele mele se mişcă rapid în timp ce mă îndrept ţintă către ei. Furia îmi fierbe în sânge când mă gândesc la ultimele săptămâni, la cum mă sărută Zach, la cum a făcut dragoste cu mine ca şi cum aş fi fost singura femeie în viaţă. Şi acum, târfa asta îl atinge? Nu doar „nu” − „la dracu’, nu”. O să înveţe foarte bine unde are voie să-şi pună mâinile de acum

înainte. În ce-l priveşte pe Zach, ei bine, şi el o să înveţe câteva lucruri.

Ochii lui Zach mă urmăresc în timp ce mă apropii. Se uită la Felicia şi apoi la mine. „Da, ai probleme.”

Nu încetinesc şi nici nu mă opresc. Mă aşez chiar în faţa lui Zach, îl apuc de gât şi-l trag într-o sărutare. Îl sărut chiar aici, în văzul tuturor. Îi las pe toţi să vadă că suntem un cuplu. Zach nu se retrage, mâinile lui mă apucă de spate şi mă ţin strâns. Buzele lui se mişcă în tandem cu ale mele, pe măsură ce auzim aclamaţiile şi fluierăturile care răsună în jurul nostru. Nu ştiu cât timp stăm aşa, dar mi se pare o eternitate.

Îmi revendic băiatul care a fost întotdeauna al meu. Se topeşte şi îngrijorarea în legătură cu ce crede lumea despre noi. Grace are dreptate… întotdeauna am fost speciali.

Odată ce simt că mi-am atins obiectivul, mă las pe spate. Buzele lui Zach formează un rânjet încrezut.

— Salut, iubire.

— Ai dat de belea.

— Dacă asta e ideea ta de pedeapsă, cred că o s-o accept cu plăcere.

Îmi las capul în faţă în timp ce-i arunc o privire fără menajamente.

— Mare belea!

— Felicia, spune el în timp ce mă trage înspre el. Am decis că o să vin la gala de licitaţie de săptămâna

viitoare.

Îl privesc confuză.

— Fă-mi rost de două bilete! Presley o să vină ca parteneră a mea.

— Asigură-te că ne rezervi şi o cameră de hotel, o tachinez eu. Probabil o să avem nevoie de puţină intimitate după eveniment.

Ea pufneşte şi se îndepărtează.

— Deci mergem la gală?

— Mi-a demonstrat punctul de vedere.

Îl privesc lung, încercând să-mi dau seama despre ce punct de vedere vorbeşte.

— De ce se sprijinea de tine?

Mă trage lângă el. Nasul lui Zach se joacă cu urechea mea, şi el îmi şopteşte:

— E beată, şi eram amabil. Atâta tot. Dar tu ne-ai dat pe spate cu ieşirea ta.

Îmi las capul pe spate şi-l privesc drept în ochi.

— Cred că a venit vremea ca toate femeile din oraşul ăsta să afle că nu eşti disponibil.

— Presley. Mormăie pe o voce groasă în timp ce satisfacţia îi luminează ochii. Nu sunt disponibil de când aveam 15 ani.

Mă sărută pe frunte, mă trage mai aproape şi se întoarce să vorbească cu Trent de parcă nu s-a întâmplat nimic.

Mă uit la Grace, care stă cu braţele încrucişate şi

rânjeşte la mine.

Deci se pare că am terminat-o cu ascunzişurile.

Wyatt apare însoţit de o tipă pe care nu am mai văzut-o niciodată.

— Iată-i pe domnul şi pe doamna suntem-atât-de-proşti-încât-credem-că-am-păcălit-un-oraş-întreg.

— Taci, idiotule!

Zach îşi loveşte în glumă fratele. Wyatt îşi freacă umărul.

— Sunt rănit. Am trecut prin toate problemele ca să vă fac pe amândoi să conştientizaţi cât de proşti sunteţi, să vă aduc laolaltă, iar tu mă loveşti? Porcule!

— Tu ai făcut asta? întreb rânjind.

— Păi, da, Călăreaţo. Cum altfel te-ai fi trezit?

Iubesc faptul că, chiar şi cu tot rahatul dintre noi, Wyatt nu m-ar face niciodată să mă simt inconfortabil.

Mă aplec şi-l sărut pe obraz. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le spun, dar nu aici. Wyatt e motivul pentru care am reuşit să văd dincolo de propria durere.

— Eşti un prieten bun. O să faci o femeie foarte fericită într-o zi.

Privesc către fata pe care a adus-o. Poartă doar un maiouaş şi nişte pantaloni scurţi care dezvăluie mai mult decât o face lenjeria mea intimă.

— Sper că pe altcineva, completez pe neaşteptate.

El râde.

— Cred că ai băut deja.

— Nici un strop.

— Păi, atunci, poate ar fi cazul, pentru că nimeni nu poate îmblânzi bestia sălbatică din mine.

Umorul lui este apărarea sa. Deşi văd dincolo de glumele lui, cu toţii avem nevoie de armura noastră. M-am ascuns în spatele zidurilor pentru mult timp şi, sincer, dacă nu ar fi fost el, încă aş fi făcut-o. Siguranţa este un lux care nu ar trebui să fie niciodată luat ca atare. Când am fost la pământ, vulnerabilitatea pe care am simţit-o era neliniştitoare. M-a zguduit până în străfunduri. Deşi Wyatt nu a trecut printr-o experienţă asemănătoare cu a mea, îl văd că suferă uneori.

— Singurul lucru sălbatic la tine e părul tău.

Zach îl împunge cu cotul.

Wyatt îl dă la o parte, îşi ia băutura şi îşi trece braţul în jurul fătucii care îl însoţeşte.

— Pace, fraierilor.

Eu şi Zach ne luăm câte o băutură. El îşi bea berea, în timp ce eu sorb din Jamesonul meu până când Grace mă trage deoparte şi mă duce pe ringul de dans. Chicotim şi dansăm, ca pe vremuri. Cântecele continuă să se schimbe, dar noi rămânem pe loc. Îmi place să dansez. Îmi place să ştiu că nu arăt ca un peşte scos din apă când dansez în linie. Pot să mă

descurc şi cu paşii număraţi.

— Drace, râde Grace. Zach o să-i dea una tipului ăluia care se holbează la tine.

Ea mă învârte, şi-l văd pe Zach că priveşte insistent pe cineva. Mă uit în aceeaşi direcţie şi chicotesc. Este tipul cu care am dansat data trecută.

— Se pare că nu a observat că m-am sărutat cu Zach adineauri, nu-i aşa?

Continuăm să ne prefacem că nu-mi pasă până ce-l văd pe Zach că trânteşte sticla pe bar şi se îndreaptă către tipul acela.

— Rahat.

Mă grăbesc către el, cu Grace pe urmele mele. Ajung la Zach înainte să ajungă la tipul ăla.

— Unde te duci, Cowboy? întreb eu.

Zach se dezgheaţă imediat.

— Voiam să pun lucrurile la punct cu cineva.

— Nu merită.

— Meriţi totul.

— Oo!… Îl sărut pe buze. Eşti aşa drăguţ!

— Îmi place când eşti aşa, spune Zach şi continuă să meargă.

— Aşa cum?

Zach se apleacă, şi căldura respiraţiei lui îmi gâdilă pielea.

— Fericită.

Şi mie îmi place, dar, Doamne, cât de frică îmi e

ca asta să nu se termine subit. Nu mai există Presley şi Zach în secret. Nici o şansă s-o luăm încetişor, pentru că toată lumea ştie. Oraşul ăsta probabil o să organizeze o nenorocită de paradă mâine. Copiii mei vor trebui anunţaţi cât mai repede, altfel cine naiba ştie cum va decurge asta.

Începe unul dintre cântecele mele preferate în doi paşi.

— Dansează cu mine, îi cer.

Braţul lui alunecă pe spatele meu şi mă ridică, purtându-mă în braţe spre ringul de dans. Mă lasă jos şi mă ia de mână. Îmi place la nebunie asta. Chiar aici. Felul în care mă ţine în braţe când dansăm. Cu o mână mă apucă de ceafă ca să mă poată conduce mai bine, în timp ce cu cealaltă îmi apucă mâna şi o duce la pieptul lui.

Fără nici un cuvânt, ne mişcăm în armonie. Cântecul este despre cădere şi despre cum el o va prinde pe ea. Nu mă pot abţine să nu-mi imaginez chiar vocea lui în timp ce versurile mi se duc drept la inimă. E ceva ce Zach ar face. El ar fi acolo dacă aş cădea.

Zach mă învârte pe ringul de dans, în timp ce nu-şi mută privirea de la mine. Mă conduce fără efort, iar eu sunt complet hipnotizată. El rosteşte versurile, iar mie îmi dau lacrimile. Barul se estompează în timp ce el îmi cântă o serenadă în cuvinte care înseamnă ceva

pentru amândoi. Muzica se opreşte, dar noi stăm aici, unul în braţele celuilalt.

— Te iubesc, Presley!

Inima mi se opreşte când mă uit la el şi ştiu. Sunt complet îndrăgostită de Zachary Hennington, din nou. Băiatul care mi-a furat inima pe când eram copil a făcut-o din nou. Doar că de data asta e şi mai puternic. Am ştiut-o din noaptea în care am făcut dragoste. La naiba, probabil din clipa în care l-am văzut din nou, am ştiut că nu voi avea nici o şansă să-i rezist. Am fost întotdeauna Presley şi Zach şi aşa vom fi mereu.

Ochii mi se umezesc.

— Şi eu te iubesc!

Mă trage lângă el şi mă sărută.

Aplauzele izbucnesc, iar eu mă retrag, râzând.

Mă uit în jur în timp ce o persoană continuă să aplaude. Mă uit în depărtare, aşteptându-mă să-l văd pe Wyatt comportându-se în felul lui specific.

În schimb, ochii mei întâlnesc o pereche de ochi verzi pe care nu i-am mai văzut de luni bune.

Angie se opreşte, îşi şterge faţa şi iese.

Capitolul 28

— Revin, îi spun lui Zach în timp ce mă grăbesc pe urmele ei.

La naiba! Ştiam că nu o să meargă bine, dar nu m-

am gândit că va fi atât de rău. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că aşa ar fi putut să afle despre noi.

Împing uşa şi privesc în jur. Se îndepărtează repede de bar, clătinând din cap. O cunosc de jumătate de viaţă, şi, de obicei, nu evită o ceartă. Este fata care stă fermă pe poziţii până când simte că e ascultată. Angie fuge doar atunci când se simte rănită.

— Angie! strig.

Se opreşte şi se întoarce, aruncându-mi o privire plină de tristeţe şi de furie. În loc să aştepte, o ia din loc, grăbind pasul.

— Angie! Opreşte-te! Alerg către ea, dar asta nu schimbă nimic. La naiba! Nu mai fugi de mine!

Angie se întoarce şi se holbează la mine.

— Cred că glumeşti. Tu îmi spui mie să mă opresc? Ce ar fi ca tu să te opreşti?

Iat-o pe fata pe care o ştiu!

— Să nu îndrăzneşti! Sunt pregătită să mă apăr. Nu ştii prin ce am trecut şi nu vreau să mă judeci.

— Zach? Cu Zach te vezi? Deşi e supărată, detectez în tonul ei şi durere. A văzut totul. Fiecare lucru oribil pe care l-am îndurat, toate nopţile pe care le-am petrecut plângând în braţele ei. Pe bune, Pres? După tot ce s-a întâmplat? Nenorocitul de Zachary Hennington? Adică, de ce nu călătoreşti înapoi în timp, pe când erai o puştoaică? Oh, stai, deja o faci. Aşa că, pe bune?

Nu ştiu ce să zic. Scenariul ăsta e atât de întortocheat, încât nu ştiu de care detaliu să mă feresc. Dar nu simt că fac ceva greşit. Nu mă simt de parcă ne-am întors cu şaptesprezece ani în urmă şi nici că suntem copii. Suntem adulţi, ne-am dat timp, am vorbit, am trecut peste anumite probleme. Nu e un flirt. Îl iubesc.

— Da, pe bune, spun cu grijă în voce. Nu mai suntem aceiaşi oameni, Angie.

— Nu? Ea râde. Nu e acelaşi tip care te-a părăsit când aveai cea mai mare nevoie de el? Şi nici tu nu eşti aceeaşi tipă care s-a măritat cu fratele meu? Pentru că acea fată nu s-ar mai întoarce niciodată acolo.

Am încercat să fiu precaută, dar văd că vrea să-l aducă pe Todd în discuţie. Refuz să o las să-l folosească drept armă. Am impresia că mintea ei nu procesează cine anume m-a rănit mai mult dintre cei doi.

— Fratele tău? Te referi la omul care m-a înhămat la o datorie de 200 000 de dolari şi apoi s-a sinucis? Cel care e responsabil pentru faptul că m-am întors în Bell Buckle? Acel tip? o întreb cu ură. Cel care şi-a lăsat fiii fără tată? Soţia fără partener? Hai să nu ne învârtim în cerc!

Pufneşte şi îşi şterge o lacrimă.

— Nu pot să cred. Credeam că eşti nefericită aici,

spune Angie şi începe să meargă. Am crezut că săraca mea soră şi nepoţeii sunt blocaţi în Tennessee, urând viaţa. Vin şi te găsesc aici sărutându-te cu fostul iubit. Tipul care, conform spuselor tale, ţi-a distrus viaţa.

— Opreşte-te!

Tot corpul ei e încordat. Văd conflictul din interiorul ei.

— Sunt atât de supărată, dar mai mult fiindcă m-ai minţit, Presley. Pe mine! Cea mai bună prietenă a ta. Cea care a fost acolo în fiecare etapă a vieţii tale. Cum ai putut?

Şi aici rezidă propria mea nelinişte. Urăsc faptul că nu i-am spus eu însămi despre asta. Mi-era teamă de ce o să creadă. Inima mea nu ar fi făcut faţă dezaprobării ei.

— Am vrut să-ţi spun, dar am ştiut că vei reacţiona aşa. Mă apropii de ea. Ai fost familia mea atâta vreme, şi nu am vrut să-ţi aflu părerea în legătură cu asta.

— Aşa că ai ales să minţi?

— Nu am minţit, mă apăr eu. Nu ţi-am povestit pentru că abia am ajuns în punctul ăsta, la mult timp după ce noi două am vorbit la telefon. După ce spun asta, simt aproape imediat ură faţă de mine. Nu, pufnesc. Ştii ce? Nu.

— Nu?

Îmi aruncă o privire confuză.

— Nu! spun eu, înfuriindu-mă. Nu vreau să fac asta să pară ceva ce nu este. Îl iubesc. Îl iubesc, Angie. Iar dacă tu mă iubeşti, atunci vei accepta asta. Pentru că merit să fiu iubită din nou. Nu ar trebui să-mi trăiesc restul vieţii dorindu-mi ceva ce Todd mi-a răpit. Încep să mă plimb dintr-o parte în alta pe măsură ce lacrimile îmi curg pe obraz. Merit să fiu iubită. Şi sunt a naibii de sigură că nu mă voi simţi vinovată că eu şi Zach ne-am regăsit.

Ea pufneşte.

— L-ai iubit măcar?

Ştiu la cine se referă. Mă împotrivesc dorinţei de a o pălmui.

— Să nu te îndoieşti niciodată de iubirea pe care i-am purtat-o lui Todd.

Înţeleg că suferă şi că e supărată, dar ştiu că nu am de ce să mă simt ca şi cum aş greşi cu ceva. A fost nevoie de toate astea pentru a vedea asta. Nu-l înşel şi nu-i dezonorez memoria. El a ales moartea, iar eu am ales viaţa.

Se apucă de cele două cozi ale ei şi ţipă:

— La naiba, Pres! Mi-am dorit atât de mult să te văd. Voiam să te îmbrăţişez şi să mă asigur că eşti bine. Nu m-am aşteptat la asta! Dacă aş fi ştiut…

— Ce? o provoc. Dacă ai fi ştiut, ce, Angie?

— Aş fi putut să fiu pregătită.

— Vrei să fiu nefericită? o întreb pe un ton

precaut.

— Da, vreau să plângi în fiecare nenorocită de zi. Angie îşi dă ochii peste cap. Bineînţeles că nu vreau asta. Voiam doar să ai încredere în mine.

Aş vrea să ştie cât de mult mi-am dorit să-i fi spus.

— Dacă aş fi ştiut că te-ai fi bucurat cât de cât pentru mine, ţi-aş fi povestit. Nu înţelegi? Părerea ta contează, şi ştiam că asta nu va merge bine.

Îşi ridică faţa la cer, inspiră adânc şi mă priveşte din nou.

— Urăsc faptul că am reacţionat în felul ăsta. Voiam să te fac să zâmbeşti. Şi nu voiam să fie Zach acela care te face să zâmbeşti.

Dar Zach e cel care m-a ajutat. Eram în agonie până când el mi-a arătat calea. Dacă aş fi rămas în Pennsylvania, Angie ar fi fost piatra de temelie. Dar calea mea nu a fost aia – m-am întors acasă.

— Nu e alegerea ta.

Furia ei revine.

— Cum poţi să-l ierţi că te-a părăsit exact când erai însărcinată? ţipă ea.

— La naiba, Angie!

Privesc în jur ca să mă asigur că nu e nimeni altcineva.

— Nu i-am spus niciodată despre bebeluş.

— Deci nu ştie?

Acuzarea din tonul ei mă face să mă înfior.

— Nu, şoptesc eu. Sunt… am intenţia să-i spun, dar nu am găsit, încă, momentul potrivit.

Ea clatină din cap.

— Tu chiar ai o problemă cu minciunile, Presley. O să se întoarcă împotriva ta când nici nu te aştepţi.

Asta nu e o conversaţie pe care ar trebui să o purtăm în afara barului.

— Opreşte-te odată!

Angie se întoarce, şi pot să-i simt dezamăgirea. Plănuiesc să-i spun lui Zach. Am repetat cuvintele alea de mii de ori în capul meu, dar nu le pot exprima.

— Caut să-mi rezolv problemele. Puţin câte puţin.

Mă simt de parcă am avut de rezolvat un munte de probleme de rahat. Sunt pe deplin conştientă că nu fac faţă lucrurilor aşa cum ar trebui. Nu ne-am mai văzut de mult timp. Mi-a fost dor de ea.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Te rog!

— Nici eu. Respiraţia ei grea se eliberează. Ar fi trebuit să-mi dau seama totuşi. Mereu mi-am spus că o să se întâmple asta. Ar fi trebuit să intuiesc faptul că o să-ţi găseşti drumul înapoi la el.

O înghiontesc în braţ.

— Voiai să fii salvatorul meu?

— Sunt salvatorul tău. Sunt cea mai bună afurisită de femeie din lume. Zâmbetul i se frânge. Te urăsc! Chiar şi atunci când îmi vine să te strâng de gât, tot te iubesc.

— Şi eu te urăsc. O apuc de mână şi o trag într-o îmbrăţişare. Mi-a fost dor de tine!

— Aşa pare.

O plesnesc peste umăr.

— Chiar trebuie să te dai tot timpul deşteaptă?!

Angie se apleacă, oftând.

— Băieţii ştiu despre voi?

— Nu încă, recunosc. Legătura a devenit mai serioasă în ultimele săptămâni. Ne mişcăm foarte încet. Cred că Logan are o bănuială totuşi.

Ne îndreptăm amândouă către banca de lângă perete. Văd că mintea ei se luptă cu tot ce am discutat şi, ca să fiu sinceră, şi a mea. În doar câteva ore, totul a devenit foarte real. Eu şi Zach am încercat să menţinem un ritm lent, dar totul a luat-o razna. Grace îmi cuprinde mâna în palmele ei, şi îmi readuc aminte ultima dată când noi două ne-am văzut.

— Părul tău încă arată nasol, spun cu nonşalanţă.

— Iar tu eşti prea slabă.

— Tu chiar ar trebui să încetezi să fii aşa frumoasă.

Angie zâmbeşte larg.

— Îi semăn surorii mele.

Îmi odihnesc capul pe umărul ei şi mă lupt cu lacrimile care stau să curgă.

— Îmi pare atât de rău.

— Şi mie.

— Ar trebui să ne întoarcem înainte ca Zach şi Grace să trimită echipe de căutare. Doar ştii ce simt cei din sud faţă de voi, yankeii.

Se uită urât la mine.

— Jur! E ca un univers paralel aici. Ştii că nu există nici un Starbucks prin împrejurimile astea?

— Da, sunt conştientă.

Ea ar muri aici. Tot ce ştie şi iubeşte e viaţa de oraş. Angie aproape că s-a pierdut pe sine însăşi când a locuit patru ani în Maine. Dar măcar aveam multe baruri. A găsit o modalitate de a înlocui cafeaua cu berea.

— Cred că ar trebui să-l salut, a spus ea cu capul odihnindu-se pe al meu.

— Ar însemna mult pentru mine dacă voi doi aţi fi civilizaţi. Şi pentru băieţi. Îl plac mult.

— Le-a luat nişte nenorociţi de cai! exclamă ea. Şi mie mi-ar plăcea de el dacă mi-ar cumpăra un afurisit de cal.

Clatin din cap.

— Hai să mergem!

Ne ridicăm, dar când dăm să ne întoarcem, îl vedem pe Zach venind înspre noi. Stomacul mi se strânge, şi mă rog să nu se întâmple nimic. O aud pe Angie pufnind din spatele meu. Am început cu stângul.

— Salut, Zachary, aproape croncăne Angie.

— Angelina, i se adresează el pe numele complet, zâmbind. A trecut ceva vreme.

— Da? Sarcasmul ei e subtil. Cred că ai dreptate. Sunt sigură că ţi-a fost dor de mine.

— Bine, spun eu, încercând să dezamorsez situaţia.

O cunosc pe Angie, şi mi-e clar că Zach va răspunde provocărilor ei.

— Eşti bine? întreabă el în timp ce mă mângâie pe braţ.

Îl apuc de mână şi mă apropii de el.

— Sunt bine. Angie nu ştia că...

Nu am spus nimănui până acum, dar văd sclipirea de dezamăgire din ochii lui. Ştie că Angie mi-e ca o adevărată soră. S-au înţeles foarte bine − până când el m-a părăsit. Apoi, ea a început să-l urască.

— Îmi pare rău pentru fratele tău. Zach face un pas înainte, şi capul ei cade. Îmi aduc aminte că eraţi apropiaţi când eram mai tineri.

— Mulţumesc, răspunde ea cu sinceritate.

Angie poate să fie în multe feluri, dar sigur nu poate fi rea. Şi ea a trecut prin iad. Nu e o persoană nepoliticoasă, doar un pic... impulsivă. Un lucru pe care mă puteam baza întotdeauna era să îmi fie alături. Loialitatea şi prietenia ei sunt de nezdruncinat.

— Hai să bem ceva, sugerez eu.

Intrăm înapoi şi îi fac cunoştinţă lui Angie cu toată lumea.

Ea şi Grace au în comun dragostea pentru pictură. Angie îi spune totul despre muzeele şi galeriile din Philadelphia şi New York. De asemenea, Trent şi Angie par să se înţeleagă imediat. El îi arată insigna, iar ea îi spune cât de neimpresionată e. Scena e chiar amuzantă, iar Grace adoră faptul că o femeie l-a pus la punct. Mi-aş fi dorit ca ea să încerce să discute cu Zach, dar ştiu că e încăpăţânată.

Pe măsură ce noaptea se scurge, bem cu toţii câteva pahare şi ne bucurăm unul de compania celuilalt. Zach stă lângă mine, mişcându-şi absent degetele în sus şi în jos pe ceafa mea. Mâinile mele se odihnesc pe coapsa lui, şi din când în când ne sărutăm.

— Deci, Angie, spune Zach, atrăgându-i atenţia. Cât timp rămâi în oraş?

Ea se lasă pe spătar şi îşi încrucişează braţele.

— Încerci deja să scapi de mine, Hennington?

— Ang, o avertizez eu. Nu cred că…

— O să rămân aici până la aniversarea băieţilor.

Îi aruncă o privire de-mi vine să o plesnesc. Ca şi cum l-ar provoca la ceartă.

— De ziua lor, fratele meu i-a dus în fiecare an la un meci de hochei. Mă gândeam să mergem în Nashville şi să-i vedem pe cei de la Predator.

Todd a făcut din aniversarea lor un eveniment uriaş pentru ei. Cu cât treceau anii, cu atât mai elaborată devenea ziua. Devenise ceva special pentru toţi trei. Pe atunci, eu şi Angie mergeam la spa, aşa că mie îmi convenea de minune.

— Sunt sigură că o să adore ideea ta, aprob cu un zâmbet. Nu au fost impresionaţi când le-am propus altceva.

— Asta fiindcă eu sunt mătuşa de gaşcă.

— Da, admit eu amuzată. Ştiu.

— Oricum, acum, că sunt aici, să nu fii trist că lecţiile de echitaţie vor trece în plan secundar.

Ea rânjeşte. Zach nici nu clipeşte.

— Mai vedem!

Angie nu are idee cât de obsedaţi sunt băieţii de caii lor. Sau de Zach. În fiecare zi, Logan se apropie tot mai mult de el. Cayden deja crede că Zach e cel mai „tare” dintre toţi bărbaţii Hennington. Logan crede că Trent este cel mai bun. Habar n-am ce vede la el. Poate e din cauza insignei. Wyatt a devenit ca un frate pentru ei, iar ei îl văd ca pe un egal, probabil pentru că se comportă ca atare.

Angie se întoarce spre Grace în timp ce aceasta îşi dă ochii peste cap. Urmează să purtăm o discuţie lungă.

— Călăreaţo, spune Wyatt, întorcându-se de pe unde o fi fost plecat cu tipa lui. Pe cine avem aici?

— Ea e sora mea, Angelina.

Angie se uită urât la mine fiindcă i-am folosit numele întreg, apoi priveşte la Wyatt. Întregul ei corp îngheaţă când îl vede pentru prima dată. Hopa! Cred că sora mea se bucură de priveliştea oferită de un alt Hennington. Băieţii ăştia sunt ca mierea pentru muşte.

— Salut, Angel.

Şarmul lui Wyatt e evident, şi ea e dată pe spate. Cunosc privirea aia a lui. A decis să o facă pe ea următoarea ţintă.

— Angie, îl corectează ea.

— Ai fi putut să mă păcăleşti uşor.

Trent se îneacă cu berea, iar Zach izbucneşte în râs.

— Subtil, frăţioare, spune Zach. Foarte fin.

— Ca fundul unui bebeluş.

Trent i se alătură lui Wyatt. Zach îl înghionteşte pe Trent.

— Chiar că e un cur.

— Încetaţi voi doi, îi cert pe amândoi. Angie, el e Wyatt.

— Oh, Dumnezeule! Se ridică şi-l trage mai aproape. Îţi mulţumesc! Am auzit atâtea despre tine, şi Presley spune că eşti ca mine – doar că ai penis.

Pe bune?!

— Angie!

— Ce? Se uită la mine şi clatină din cap. Nu avem voie să spunem prostii aici? Sincer, nu ştiu ce e acceptabil aici.

— Angel, i se adresează Wyatt cu noua poreclă. Poţi să spui ce vrei pe aici. Cu cât e mai obraznic, cu atât mai bine.

— Îmi place de el.

Buzele i se curbează într-un zâmbet în timp ce îşi mută privirea de la mine la Wyatt şi înapoi.

— Pun pariu că-ţi place.

Am dat de belea.

— Doi din trei nu sunt răi, conchide ea, ţintuindu-l pe Zach cu privirea.

El râde. Eu, nu. În schimb, mă pregătesc să-i târăsc fundul la baie şi să opresc rahatul ăsta. Furia ei este complet nejustificată. Dacă vrea să fie supărată pe cineva, ar trebui să fie pe mine. Wyatt intervine repede:

— Ce zici de un dans? o întreabă pe Angie, cu mâna întinsă.

Jur că era cu o tipă când a venit. Nu m-ar surprinde dacă a abandonat-o pe undeva pe aici. Omul ăsta… nu are nici o şansă cu Angie. Îl va mânca la micul dejun. Cu toate că… ar putea fi amuzant de privit.

— Sună grozav, zice ea şi ridică din umeri.

Poate că o să-i priască dansul. Poate că Wyatt va

reuşi să mai alunge din tensiune. Pleacă însoţiţi de un Trent şi o Grace cam reticenţi. Mă întorc către Zach.

— Scuze pentru discuţia de dinainte!

— Nu-ţi face griji! Angie te iubeşte şi are grijă de tine şi de băieţi.

— Aşa este. Iar eu am fost măritată cu Todd mult timp. Nu cred că şi-a imaginat vreodată că aş putea fi cu altcineva, cu atât mai puţin cu tine – fără supărare.

Chicoteşte.

— Nu-i bai.

— Mă simt mai bine totuşi.

— Adică?

— Că nu mai trebuie să ne ascundem. Putem fi Zach şi Presley. Odată ce vorbim şi cu băieţii, nu o să trebuiască să ne mai prefacem.

Ceea ce o să se întâmple la un moment dat. Mai ales că mătuşa lor cu gură mare s-a întors. Nu va putea să ţină secretul. Şi acum, că eu şi Zach am făcut următorii paşi, recunoscând că ne iubim, simt că e momentul potrivit.

— Presley, spune el pe un ton plin de afecţiune.

— Da?

— Te iubesc! Vorbesc serios. Indiferent de ce anume o să se întâmple când vorbim cu Cayden şi cu Logan. Chiar dacă Angie şi restul lumii nu vor ca noi să fim împreună, eu nu dau înapoi. Sunt hotărât să fac chestia asta să meargă.

Cred că nu-şi dă seama de efectul pe care îl au cuvintele lui asupra sufletului meu. De fiecare dată când vorbeşte, mă îndrăgostesc şi mai mult de el. Mă aplec în faţă şi-mi duc mâna în dreptul inimii lui.

— Te iubesc, Zachary Hennington! De când ne-am sărutat prima dată, sunt îndrăgostită lulea de tine.

Buzele noastre se ating, şi aud câţiva idioţi cum strigă:

— Sărut-o pe bune, Zach!

Dau să mă întorc, dar el îmi cuprinde chipul în palme. Buzele lui se ating de ale mele. Îi simt limba alunecându-mi pe buze, şi eliberez un geamăt. Mă ţine în braţe şi conduce fiecare mişcare. Sunt prinsă ca într-o capcană, pierdută, complet captivă în el. Inima îmi bate cu putere în timp ce el continuă să mă sărute cu atâta pasiune, încât îmi taie respiraţia. Nici o femeie nu ar trebui să treacă prin viaţă fără să simtă asta.

— Aţi terminat? întreabă Wyatt şi ne desparte.

Buzele mele ard, şi-mi acopăr gura.

— Scuze, spun, în timp ce-mi acopăr faţa ruşinată şi îl plesnesc uşor peste piept.

Zach mormăie şi îşi aranjează ţinuta.

— E vina ta.

— Nu da vina pe mine, Zachary, glumesc eu.

— Deci, Zach, spune Angie din spatele nostru. Am impresia că trebuie să vorbim.

— Ang, o avertizez eu.

— Ştii tu, să îngropăm securea războiului, de vreme ce ţi-o tragi din nou cu sora mea.

— Oh, Dumnezeule! Te rog, opreşte-te!

Angie continuă să mă ignore.

— A fost mult timp acolo, între noi doi.

Mă întorc şi o privesc.

— Între tine şi el?

Ea ridică din umeri.

— Adică, am fost acolo pentru ea cât timp tu căutai să fii marele geniu al baseballului, asigurându-mă că nu ajunge la balamuc, de vreme ce ai părăsit-o pentru cariera ta strălucitoare.

Simt că-mi fuge podeaua de sub picioare. Mă uit la ea, implorând-o din priviri să nu mai zică nimic.

— Deci, în sfârşit, ai înţeles ce greşeală ai făcut când ai părăsit-o pe fata noastră?

— Ne-am rezolvat problemele, spune el, ţinându-mă aproape.

— Da, Angie. Am trecut peste. Înţelegi, zic eu. Decid să opresc discuţiile acum. E târziu. Nu ne-am mai văzut de mult. Hai să mergem acasă şi să vorbim ca între fete!

— Pot să o conduc eu până la tine, se oferă Wyatt.

— Tu parcă erai cu cineva, nu? întreb eu.

Wyatt ridică din umeri.

— Îmi place mai mult de astălaltă.

Angie îl priveşte râzând.

— Tu chiar eşti ca mine. Dar sunt destul de sigură că penisul tău e mai mare.

— Vrei să facem comparaţii, Angel?

— Angie.

Wyatt ridică din umeri.

— Semantică.

— Bine, voi doi. Mama din mine iese la suprafaţă. O să conduc eu, de vreme ce Angie a condus până aici şi e obosită.

Zach mă trage la pieptul lui.

— Ne vedem la noapte? îmi şopteşte la ureche. Nu pot să dorm fără tine.

Mă uit în ochii albaştri pe care îi iubesc atât de mult.

— Absolut.

A doua şansă nu vine întotdeauna, dar cred că eu şi Zach am fost destinaţi să ne găsim drumul înapoi. Dacă el ar fi rămas, nu am fi ştiut niciodată ce înseamnă viaţa fără celălalt. Sunt recunoscătoare că, deşi am simţit atâta durere, am reuşit să-mi găsesc salvarea.

Capitolul 29

— Deci, te strecori în fiecare seară? mă întreabă Angie, ghemuită în patul meu.

A decis subit că avem nevoie de o noapte petrecută împreună, cum făceam pe vremuri.

— Nu prea se poate spune că mă strecor.

— Ieşi pe uşa din faţă?

Pufnesc.

— Nu.

— Ştie cineva?

— Păi, ştiu, dar nu toţi.

— Ieşi pe fereastră? întreabă ea.

— Nu, răspund râzând. Ies după ce băieţii adorm şi mă întorc înainte ca ei să se trezească. Ne întâlnim doar noaptea.

Ea se lasă pe spate, cu mâinile încrucişate.

— Ieşi şi în seara asta?

Nu vreau să mai mint.

— Da. Nu ştiu dacă el o să fie acolo, dar mă duc la pârâul nostru.

Angie rânjeşte.

— Apreciez sinceritatea.

Ne petrecem următoarea oră vorbind despre toate. A râs când i-am povestit despre cursă şi a început să zâmbească atunci când apare în discuţie Zach. Sper că îşi va da seama cât de fericită mă face. Cât de mult s-au schimbat lucrurile de când el e aici.

— Nu-mi place, conchide ea. Dar sunt fericită pentru tine.

Stau în pat, lângă ea, şi o iau de mână.

— Înţeleg că e greu pentru tine. E foarte dificil şi pentru mine. Nu am sărit în chestia asta deodată. El m-a ajutat să accept ultima decizie a lui Todd. Nu cred că înţeleg sau că o voi face vreodată, dar măcar nu mai sunt atât de furioasă.

Ea încuviinţează din cap.

— Mi-aş dori să nu mai fiu nici eu.

— Ce vrei să spui?

— Avea mai multe opţiuni. Mă străduiesc din răsputeri să accept asta. Nu trebuia să se termine aşa niciodată.

Închid ochii şi mă concentrez la ceea ce urmează să spun.

— Nu, nu trebuia. Am fi putut să rezolvăm asta, dar cred că a fost prea greu pentru el. Înţeleg mândria. Chiar înţeleg.

Este ceea ce m-a ţinut atât de izolată când m-am întors aici. Nu am vrut ca nimeni să ştie. Am urât faptul că am fost nevoită să mă întorc aici şi să locuiesc cu părinţii mei. Încă mă lupt cu asta.

— Dar eram soţia lui. Se presupunea că sunt partenera lui… iar el a decis de unul singur că nu poate face faţă.

— Da, recunoaşte ea. Şi ne-a distrus tuturor viaţa.

— Poate, spun cu precauţie, poate a crezut că asta e soluţia salvatoare.

Ochii lui Angie se umplu de lacrimi.

— Şi eu am fost singură, Pres.

— Ştiu.

— Nu. Ea clatină din cap şi se ridică. Nu cred că ştii. Am vorbit cu el aproape în fiecare zi. Cu tine şi cu băieţii. Voi eraţi familia mea. Iar el mi-a luat asta. Dar, cel mai rău, m-a lăsat cu o mie de întrebări. Şi apoi nici tu n-ai mai vrut să vorbeşti cu mine. Buza îi tremură. Înţeleg acum de ce, dar m-a durut.

— Îmi pare atât de rău!

— Să nu-ţi pară. Asta-i chestia. Angie îşi trece mâna peste faţă, ştergându-şi lacrimile care curg.

— Nu sunt nervoasă sau supărată pe tine. Vreau doar să vii înapoi acasă.

Nu ştiu dacă mă voi mai întoarce vreodată în Pennsylvania. Dacă lucrurile cu Zach continuă pe această cale, cine ştie unde vom ajunge? Iar când închid ochii noaptea, nu mai văd luminile marelui oraş. Văd stele. Văd ochi albaştri, licurici şi dealurile. Inima mea e aici. Inima mea este cu acel om care probabil mă aşteaptă la pârâu.

Acum, ea suferă, şi nu vreau să o rănesc şi mai mult.

Dar să mă întorc acolo nu este ceea ce vreau acum.

După ce mai vorbim un pic, Angie adoarme. Eu am întârziat, aşa că-i trimit un mesaj lui Zach, ca să-l

anunţ. Fiindcă nu am primit nici un răspuns, o să presupun că a adormit în camionetă. În ultimele două nopţi în care ne-am văzut nu prea am dormit.

De data aceasta însă, nu vom merge la iaz. Vreau să mă asigur că ajung acasă devreme. În plus, sper să găsim o cale de a le spune băieţilor despre noi. Cayden ar putea să reacţioneze bine, dar cu Logan este o loterie.

Ajung la pârâu, dar nu-l văd nicăieri.

Îi trimit un alt mesaj.

Eu: *Hei, Cowboy... am ajuns.*

Mă aşez pe o piatră şi mă gândesc la seara trecută.

— Cred că, dacă ne merge bine, putem să construim o casă aici, spun, în timp ce stau ghemuită în braţele lui.

Am făcut dragoste, şi, oricât de magnific a fost, asta e mai bine. Zach stă întins pe spate în timp ce eu mă odihnesc pe pieptul lui. Bătăile inimii lui îmi bubuie în ureche, în timp ce el mă mângâie pe spate.

— Da? întreabă, încercând să-şi ascundă entuziasmul.

— Asta dacă reuşesc să te ţin aproape.

El chicoteşte.

— Poate că o să scap de tine.

— Ha! îi spun drept în faţă în timp ce mă ridic uşor. N-ai îndrăzni să faci asta!

Zach se înclină într-o parte, îmi dă părul pe spate şi zâmbeşte larg.

— Nu ştiu ce să zic. Degetele lui ridică pătura. Eşti cam fierbinte. Întinde mâna spre coapsa mea, făcându-şi încet drum spre zona din faţă. Ce spun?! Mereu ai fost fierbinte.

— Aşa e? întreb în timp ce-mi desfac picioarele pentru el. Nici tu nu eşti mai prejos.

Buzele lui îmi ating umărul, şi tremur.

— Toţi băieţii vorbeau despre cum s-ar alinia la uşa ta dacă te-aş pierde vreodată.

Clatin din cap.

— De aia ai refuzat să te desparţi de mine?

Degetul lui îmi atinge clitorisul, şi eu gem. El continuă să facă cercuri cu atingeri delicate.

— Aş fi omorât pe oricine te-ar fi atins. Tu, Presley Mae, eşti totul pentru mine.

Vreau să adaug ceva, dar, imediat ce rosteşte ultimul cuvânt, degetul lui mare apasă în jos şi mă pătrunde. Capul meu se sprijină de pernă în timp ce mă arcuiesc sub atingerea lui.

— Corpul tău îmi aparţine, murmură el înainte să-mi muşte lobul urechii. E al meu.

El îmi atinge zonele sensibile, şi aproape cad din

pat. Picioarele mele se deschid mai larg în timp ce eu sper să continue. Degetele lui alunecă încet, înăuntru şi în afară, ţinându-mă la limită.

— Vreau mai mult.

Mă las pradă atingerilor lui, dar el se retrage.

— Am nevoie să o aud, Presley.

Nu ştiu exact ce anume, dar eu chiar vreau să ajung la orgasm.

— Zach, protestez.

— Spune cuvintele, şi o să te duc pe culmile plăcerii, promite el.

Ochii mei sunt aţintiţi în ai lui.

— Ce cuvinte? întreb, în timp ce fiecare parte din corp e încordată. O să spun orice vrei să auzi.

Acum, aş putea să ţip de dorinţă.

— Că eşti a mea acum.

Cuvântul „acum" iese în evidenţă. Ador faptul că el simte că am fost mereu a lui fără să respingă viaţa mea cu Todd. Degetele mele se prind de ceafa lui.

— Sunt a ta acum şi pentru totdeauna, Cowboy.

O secundă mai târziu, mă prinde de pat. Îşi potriveşte penisul şi se împinge în mine. Îmi las capul pe spate, simţind cum mă umple până la refuz. Fiecare împingere mă aduce mai aproape. Fiecare sunet al pielii lui care se loveşte de a mea ne leagă mai mult. Îl inspir, memorându-l.

El e soarele, aerul, frumoasele dâre de lumină care

ne înconjoară. Vreau să trăiesc aici cu el pentru totdeauna. Braţele lui mă învăluie, dragostea lui mi-e de ajuns şi vocea lui mă linişteşte. Ştiu cine sunt atunci când sunt cu el.

Îl împing pe spate, simţind nevoia să-l fac să simtă cât îl iubesc. Vreau să îi arăt tot ce am în inimă.

— Priveşte-mă! spun.

Îi ţin penisul în mână, ghidându-l înăuntrul meu.

— N-ai idee… spune el, privind cum se afundă în mine. Eşti o parte din mine.

— Şi tu eşti o parte din mine.

Capul lui Zach cade pe pernă odată ce-mi ajustez poziţia. Aştept. Vreau să-i văd privirea aţintită asupra mea. Să-l văd cum o ia razna în timp ce mă dăruiesc lui este cel mai sexy lucru din lume. Lumânările aruncă o strălucire minunată asupra lui. Pielea lui bronzată pare mai închisă la culoare, iar ochii albaştri sunt mai calzi, în timp ce fiecare centimetru din el îmi aparţine.

Când privirea lui o întâlneşte pe a mea, încep să mă mişc.

— Futu-i! mormăie el.

— Păi, cam asta facem.

— Nu, scumpo, mă corectează el. Nu se cheamă că asta facem. Nici măcar când suntem grăbiţi. Degetele lui Zach îmi prind şoldurile, apăsând în carne. Nici măcar când o facem repede, în forţă şi lipsiţi de control. Se apleacă în faţă, aşa că stăm piept la piept. Mă apucă

de păr şi trage. Eu mereu fac dragoste cu tine.

Îl sărut apăsat. Amândoi ne prăbuşim, şi eu îl călăresc. Frecarea îmi produce un orgasm rapid şi intens. Îi strig numele în timp ce zvâcnesc în jurul lui.

Zach mă întoarce pe spate şi se înfige în mine. Nu vorbim, dar în mişcările lui simt totul. Mă iubeşte. Şi eu îl iubesc. Termină şi mă trage înapoi în braţele lui.

— Cred că ar trebui să construim casa aia. Aş putea să fac asta cu tine mult timp de acum încolo.

Buzele mele desenează un zâmbet larg. Îl sărut pe piept şi mă cuibăresc.

— Şi eu cred la fel.

Şi chiar aş putea să fac asta. Acum, e ca şi cum coşmarurile pe care le-am avut cu Todd s-au transformat în vise în care el ne veghează de sus. Poate de aceea visele erau atât de dureroase înainte. Eram atât de supărată pe el, încât mintea mea nu-mi oferea şansa de a fi fericită. Dar, odată ce am renunţat la asta, totul s-a aşezat la locul său.

Mă uit la telefon − nici un mesaj. Sun, dar intră mesageria vocală.

— Salut, iubire. Nu ştiu pe unde eşti. Sunt îngrijorată. Te rog, sună-mă înapoi!

Mi se formează un nod în stomac în timp ce trec în revistă ce s-ar fi putut întâmpla. Bineînţeles că imaginaţia mea se dezlănţuie: de la un accident de

maşină la el, pur şi simplu, mort de oboseală. Mă hotărăsc să merg pe jos spre casa lui. Acum, oricum nu mai pot dormi.

Mă gândesc la ultima dată când nu am reuşit să vorbesc cu cineva drag la telefon.

Încep să merg către casa lui, dar, în acelaşi timp, mă forţez să nu aduc întâmplări din trecut în prezent. El nu e Todd, şi nu e corect nici măcar să mă duc cu gândul într-acolo. Sigur nu a venit din cauza unui motiv întemeiat – cum ar fi că doarme. Mă întorc la pârâu şi decid să mai aştept o oră. E aproape patru dimineaţa, şi sunt epuizată.

E clar că nu vine, aşa că mă întorc acasă.

În loc să trezesc pe cineva, mă ghemuiesc în leagănul de pe verandă şi închid ochii.

— Presley! aud pe cineva că mă strigă.

— Ştiu că eşti aici. Vino jos să vorbim!

Deschid ochii, în timp ce soarele mă orbeşte. Am înţepenit, fiindcă am adormit într-un leagăn de lemn, şi habar n-am cât e ceasul.

— Zach?

Mă uit dincolo de verandă şi-l văd cum iese din grajd.

— Ce faci?

Mă uit în jos, la telefon, şi văd că e şase jumătate dimineaţa.

Minunat. Am dormit aproape o oră. O să fiu o

scumpă azi.

— Ce fac? întreabă el, împiedicându-se şi poticnindu-se.

— Eşti beat? întreb.

Se dă într-o parte şi îşi pierde echilibrul puţin. Îl privesc şi observ că e în aceleaşi haine ca seara trecută la bar, doar că e murdar şi are ceva în mână.

— Chiar ai venit la mine acasă beat în halul ăsta?

— Nu ar trebui să fiu aici, scumpo? mă provoacă Zach.

Sunt foarte confuză. Trebuia să ne întâlnim azi-noapte şi mi-a tras clapa. Eu ar fi trebuit să fiu supărată, nu invers.

— Nu, răsuflu adânc şi cobor de pe verandă. Unde ai fost? Te-am aşteptat la pârâu, eram îngrijorată.

Vine către mine şi eliberează un oftat prelung.

— Ar trebui să fii.

— Poftim?

— Ar trebui să fii îngrijorată, Presley. Se sprijină pe uşile de lemn ale grajdului. Sau poţi să bei până nu mai doare. Când bei, nu-ţi mai pasă de nimic.

Nu prea are sens ce spune.

— De ce anume ar trebui să nu-mi pese? Unde naiba ai fost seara trecută?

— Am învăţat.

Oh, Doamne! Conversaţia asta mă epuizează.

— Hai să te ducem în pat! Ai nevoie să dormi.

Fac un pas către el, dar se dă repede la o parte.

— Am învăţat despre lucruri pe care nu mi le-ai spus niciodată.

Ia o gură mare de burbon în timp ce-şi ţine privirea aţintită asupra mea.

— Oh, da? Cum ar fi?

Acum, sunt furioasă. Nu a venit aseară, m-a lăsat să mă îngrijorez şi acum e beat.

El râde.

— Cum ar fi faptul că ai multe secrete. Dar le descopăr eu.

Inima mi se opreşte.

— Ce ai spus?

Nu avea ce să mai afle. I-am povestit despre Todd şi despre bani. I-am spus totul, mai puţin…

— Mda, zice el, făcând un pas în faţă. Imaginează-ţi surpriza mea. Dar ce altceva mai ţii secret faţă de mine?

— Trebuie să-ţi revii.

— Încetează să mă mai minţi! strigă Zach.

Îl trag înapoi în grajd, ca să nu trezească pe toată lumea.

— Nu vorbesc cu tine despre nimic atunci când eşti arţăgos. Vrei să purtăm această conversaţie?

El se uită în altă parte.

— Atunci, revino-ţi din beţie!

Zach îşi trece degetele prin păr, şi văd tristeţea

din ochii lui.

— Te-am iubit. Te-am iubit atât de mult. Dar tu... tu nici măcar nu-mi spui adevărul!

Îmi vine să plâng. Cum naiba a aflat? Nu are nici un sens. Nu poate fi vorba despre copil. Oricum aveam de gând să-i spun totul. În plus, eram bine acum câteva ore.

— Dormi, te rog! O să vorbesc cu tine peste câteva ore. Doar dormi puţin.

În singura boxă în care ţinem doar pături, improvizez un culcuş pentru el. El aruncă sticla şi se îndreaptă spre mine. Mâna lui Zach mă apucă de ceafă înainte ca buzele lui să se lipească de ale mele, ţinându-mă nemişcată. În clipa în care buzele noastre se ating, pot simţi. Ceva nu e în regulă. Este furios, rănit, şi ceva s-a schimbat. E un sărut complet diferit de oricare altul pe care l-am împărtăşit până acum.

Zach se retrage şi mă priveşte fix în ochi.

— M-ai distrus, Călăreaţo.

Mă lasă fără cuvinte şi cu inima frântă. Stau în picioare, iar frica mă îngheaţă. Până să mă dezmeticesc, nu mai spune nici un cuvânt, ci se întinde pe jos şi adoarme.

Ştie ceva, iar ceea ce urmează nu are cum să fie de bine.

Capitolul 30

În timp ce Zach doarme în grajd, eu mă duc în casă, să mă pregătesc pentru ziua ce urmează. Simt cum se adânceşte golul din stomac, cum mă macină şi mă mănâncă de vie. Am greşit că nu i-am povestit despre copil, dar aveam 18 ani. Am vrut să-i spun. De multe ori, dar părea irelevant. Nu ştiam dacă am rezista, şi era ceva atât de dureros să-mi amintesc, încât nu puteam să mărturisesc. De fiecare dată când îmi aminteam cum fusese când el plecase, mă concentram la durerea pe care o simţisem. Nu la copil.

Mă îndrept spre grajd, dar nu e aici. Cum a putut să plece aşa? Trebuie să vorbim.

Mă uit în jur, dar e clar că a plecat.

Nu, n-o să-mi facă asta încă o dată.

— Mă cauţi? se aude vocea lui adâncă din spatele meu.

— Zach.

Mă întorc cu faţa la el. Vine către mine.

— M-ai minţit.

Ştie.

Zach mă provoacă din priviri să neg ceea ce a aflat.

— Nu am vrut să afli astfel. Aveam de gând să-ţi spun.

— Când? întreabă urlând. Când aveai de gând să-mi spui că am avut un copil împreună?

Nici unul din noi nu se mişcă. Vreau să-i spun totul, dar cum să explic ce s-a întâmplat? Eram tânără, proastă şi distrusă şi apoi am fost complet zdrobită.

— S-a întâmplat acum mult timp.

Face un pas în spate. Nu se uită la mine. Ochii lui se plimbă prin jur.

— Nu pot.

Zach se întoarce şi trece pe lângă mine. Îl apuc de mână.

— Te rog! Am vrut să-ţi spun de atâtea ori. Apoi… nu am mai vrut. Ştiu că par o persoană rea, dar trebuie să înţelegi că simplul fapt că mă gândeam la asta mă făcea să mă simt în ultimul hal. Sufeream deja prea mult.

Îi spun toate astea în zadar. Am greşit că l-am minţit, dar am avut motivele mele. În ultimul an, am simţit că sunt înconjurată doar de pierdere. Doar pierd oameni, lucruri, locuri de muncă, copii, viaţa. Vreau să câştig măcar o dată. Să vorbim despre acel copil nu face decât să îmi aducă aminte de încă ceva ce mi-a adus durere.

Zach mă priveşte.

— Ai avut un copil. *Noi* am avut un copil.

— Nu. Privesc în jos, şi de data asta mă năpădesc lacrimile. L-am pierdut.

— Era un el? întreabă, înecându-se.

— Am aflat că sunt însărcinată la două săptămâni

după ce ai plecat. L-am purtat în pântece şaptesprezece săptămâni, apoi am pierdut sarcina.

Ochii lui se pironesc în ai mei, şi el pare să cedeze.

— Şi n-ai putut să-mi spui? Nu ai considerat că merit să ştiu?

I-am frânt inima.

— La naiba, Presley! Cum ai putut să ţii secretul ăsta faţă de mine? Cum ai putut să te uiţi în ochii mei după toţi anii ăştia şi să nu-mi spui?

Când s-a întâmplat asta, m-am pierdut pe mine însămi. Furia, tristeţea, sentimentul de eşec, toate au planat asupra mea luni în şir. În fiecare noapte, mă trezeam plângând, strângându-mă de burtă şi rugându-mă ca Zach să se întoarcă. Viaţa mea era atât de întunecată şi de urâtă în acea perioadă.

— Nu am putut să-ţi spun. Când ai plecat, o parte din mine a murit. O gaură imensă şi dureroasă s-a căscat în mine. Apoi am aflat că eram însărcinată. Am fost atât de supărată! Te-am urât pentru că ai plecat, îi explic eu.

— Trebuia să-mi spui! M-aş fi întors!

Exact de aia nu voisem să-i spun.

— Nu pentru mine!

Lacrimile îmi cad în timp ce simt cum durerea pe care am simţit-o acum şaptesprezece ani iese la suprafaţă. Deşi am îngropat-o, acum se întoarce ca o răzbunare.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că nu am fost de ajuns pentru tine! Aveam nevoie de tine. Şi tu ai plecat. Aşa că ce? Faptul că am avut în pântece un copil ar fi trebuit să schimbe situaţia noastră de atunci? Am pierdut acel copil − şi pe tine. Cum crezi că mă simţeam?

— Nu ştiu! Nu mi-ai oferit şansa de a afla! Mormăie şi loveşte cu palma în uşa grajdului.

— Nu-mi vine să cred, Presley.

— Nu eram perfectă. Aveam 18 ani! 18, Zach. Eram singură într-un loc străin, însărcinată, fără familie şi cu un băiat care îmi zguduise lumea. Am greşit? Da. Dar, la naiba, mi-a fost atât de frică!

A fost o situaţie greu de gestionat, şi, sincer, eram atât de supărată, încât nu mi-a păsat de el. M-am simţit complet singură. Nu puteam gândi ca lumea, şi, când s-a urcat în autobuz, pur şi simplu, m-a distrus. Tot ce credeam că avea sens nu mai era aşa cum sperasem. A fost ca şi cum universul meu s-a schimbat ireversibil şi s-a întors cu susul în jos.

— Dar n-ai avut nici o problemă să mă învinuieşti că am plecat. Face un pas în faţă. Cât de uşor ţi-a fost să spui că fusese vina mea! Dacă aş fi ştiut că eşti însărcinată, m-aş fi întors. Ţi-aş fi fost alături, am fi terminat colegiile, ne-am fi căsătorit şi am fi văzut unde ne duce viaţa.

O parte din mine vrea să râdă.

— Deci un bebeluş ar fi schimbat faptul că aveai alte visuri?

— Nu. Se retrage. Tot aş fi...

— Tot ai fi ce? întreb, agitată. Ce? Când ai plecat, ţi-am zis că vreau o familie, iar tu ai spus că nici nu vrei să te gândeşti la asta. Ai fi renunţat la visul tău?

Pe cât de mult mă cunoaşte Zachary, pe atât de bine îl cunosc şi eu. El avea două pasiuni: baseballul şi eu. Am văzut ce s-a întâmplat când a avut de ales şi nu cred că existenţa bebeluşului ar fi făcut vreo diferenţă.

Furia mea se oglindeşte în ochii lui.

— Nu avem de unde să ştim, pentru că tu ai ţinut asta secret!

— Hai să-ţi spun ce s-ar fi întâmplat, zic, apropiindu-mă de el. Ai fi continuat să joci baseball. Nimic nu s-ar fi schimbat. Ai fi acceptat oferta aia, iar eu aş fi rămas la şcoală. Am greşit? întreb, făcând o pauză. Poate. Dar a fost alegerea pe care am făcut-o împreună. Am aflat de bebeluş abia după ce ai plecat. Poate că am fi ales altceva, dar voiam să se întâmple asta fiindcă mă iubeai, nu fiindcă mă lăsaseşi însărcinată.

— Deci, cât timp ai ştiut că eşti însărcinată?

— Am ştiut de sarcină vreo patru săptămâni.

— Patru săptămâni! strigă el. Mai ţii minte de câte ori te-am sunat în acele patru săptămâni? Zach se

apropie. Mai ştii?

Mă urăsc. Totul în mine se frânge exact ca atunci.

— Am greşit, dar, până să fiu gata să-ţi spun, am început să sângerez. Lacrimile curg pe măsură ce-mi amintesc ziua aia. Am pierdut bebeluşul. L-am pierdut! Am sunat-o pe Angie, dar ea nu a răspuns. Aşa că Todd m-a dus la spital. Am plâns ore întregi în vreme ce doctorii îmi spuneau ce se întâmplă. Te-am sunat în ziua aia, Zach.

Ochii lui se ţintuiesc în ai mei.

— Când?

— O fată a răspuns la telefon. Am sunat când eram pe patul de spital pregătindu-mă ca medicii să scoată totul din mine.

Sentimentul de trădare pe care l-am simţit atunci a fost atât de puternic, încât mi-am jurat să nu mai vorbesc cu el. Nu a fost ceva raţional. Multe dintre alegerile noastre de la 18 ani nu au fost, dar să îl ştiu cu o altă persoană a adus sfârşitul pentru mine. Hormonii şi emoţiile mă copleşeau.

— Nu eram cu cineva, zice, apropiindu-se de mine. A durat ani până am putut să mă mai uit la o altă fată!

— Nu ea a fost problema, ci faptul că aveam nevoie de tine. Nu pare că înţelege. Te-am sunat şi mi-a răspuns o altă tipă, la nici o lună distanţă?

— La naiba, Presley! Asta s-a întâmplat acum

şaptesprezece ani, iar eu nu am fost cu nimeni.

— Doamne! Îmi arunc mâinile în sus. Deci cei şaptesprezece ani care au trecut ar trebui să fie ignoraţi în cazul tău, dar nu şi-n al meu? urlu eu. Ştii ce? Nu-mi pasă! Eu doar îţi explic de ce nu am mai sunat după aceea.

El priveşte într-o parte şi apoi la mine.

— E un rahat! Şi nu doar atât, dar ce contează? Tu ai pus capăt relaţiei cu mine! Tu ai ales să pleci şi să o termini, pentru că nu voiai să aştepţi trei ani.

— Nu am crezut că o să fii atât de repede cu altcineva.

— Nici nu am fost! Poate era agenta mea cea care a răspuns la telefon, te-ai gândit la asta vreodată?

Cu siguranţă nu m-am gândit la asta la momentul respectiv. Şi nu-mi pasă acum, fiindcă nu despre asta discutam. Am fi putut avea discuţia asta atunci.

— Nu, dar cearta noastră nu e despre asta. Nu m-am gândit la scenariul ăsta fiindcă tocmai pierdeam sarcina.

— Cum e posibil ca doi oameni să-şi amintească acelaşi lucru atât de diferit?

— Nu ştiu.

— Sunt atât de furios, recunoaşte el.

Înţeleg ce simte, dar nici unul din noi nu era perfect. Ce s-ar fi schimbat dacă i-aş fi zis despre acel bebeluş cu luni în urmă? S-a întâmplat acum o mie de

ani, şi pierderea acelui copil a fost unul dintre cele mai traumatizante evenimente din viaţa mea, până la moartea lui Todd.

— Aşa că ai decis să te îmbeţi şi să vii la mine acasă? Ai decis că vrei să ţipi la mine? Să-mi spui cât de mult am greşit? Crezi că tu n-ai nici o parte de vină în toată povestea asta?

— Vină în povestea asta? El râde înfundat. Sper că glumeşti!

— Amândoi am avut o parte de vină! ţip înapoi. Nu spun că eu am avut dreptate, dar cum ne ajută chestia asta acum?

Aceştia sunt Presley şi Zachary de altădată. Doi oameni nechibzuiţi şi copleşiţi de emoţii. Da, el poate fi dulce şi iubitor, dar are şi o parte furioasă. Când aţâţi ursul, el răcneşte tare. Amuzant lucru că şi eu sunt la fel. M-a enervat să îl văd venind aici şi începând să ţipe la mine.

— Nu. Ştii care e problema, Presley? Furia lui se rostogoleşte în valuri. Că m-am întors la mine acasă, pregătit să mă întâlnesc cu tine, şi am aflat că noi doi am avut un copil şi că tu m-ai minţit în ultimii şaptesprezece ani.

— Cum ai aflat despre asta, Zachary?

Acum, sunt mânioasă. Vrea să fie un nemernic condescendent? Ei bine, o să-i răspund la fel. Singura persoană care ştia e Angie, iar ea sigur nu i-a spus.

— Cine ţi-a deschis ochii în legătură cu faptul că eu sunt o târfă mincinoasă?

El tresare uşor.

— Nu te-am numit niciodată aşa.

— Cine ţi-a spus?

Vocea mea este straniu de calmă. Aproape dulce, dar nu găsesc nimic dulce în situaţia noastră.

— E irelevant.

— Pe naiba! ţip, îndreptându-mă spre el.

Îşi afundă degetele în păr şi se dă la o parte din calea mea.

— Trebuie să ştiu de ce nu mi-ai zis. Furia lui se disipează. Ostilitatea i se transformă în dezamăgire. După toate câte am vorbit, cum naiba ai putut să ţii secret o asemenea chestie?

Există o mulţime de răspunsuri pe care aş putea să i le dau. Viaţa mea a fost un drum pavat cu ţepi şi cuie. Am astupat, am peticit şi am înlocuit anvelopele, dar maşina nu a mai mers niciodată la fel. Pierderea unui copil nu se poate repara.

Zach stă cu spatele la perete, aşa că mă îndrept spre el până când ne atingem.

— Nu vorbesc despre asta niciodată. Undeva în adâncul sufletului, el trăieşte, dar, în cea mai mare parte a timpului, nu mă gândesc niciodată la asta. Tu ai fost singurul bărbat cu care am visat toată viaţa să am un copil. Când acest vis a devenit cel mai mare

coşmar al meu, în mine s-a căscat un vid.

Mă fixează cu privirea.

— Când m-am întors aici, aveam de înfruntat sinuciderea lui Todd, datoriile, copiii, şi ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să retrăiesc durerea aia. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, dar, sincer, nu am vrut să mai trăiesc în trecut odată ce am hotărât să o luam de la capăt.

— Totuşi, nu ai avut nici o problemă să mă învinuieşti pentru trecut, spune el pe un ton frustrat.

Are dreptate. Nu am avut.

— Am greşit.

— Am trăit cu vinovăţie în toţi aceşti ani, de când am părăsit-o pe cea pe care am iubit-o mai mult decât orice. M-am chinuit mult să mă iert. M-am străduit în fiecare zi ca să demonstrez că sunt mai bun pentru tine! Vine înspre mine, forţându-mă să mă retrag. Ţi-am dat fiecare parte din mine, Presley! Pieptul îi tresaltă, în timp ce lacrimile se formează în ochii lui.

— Eu! Doar eu! Ţi-am păstrat toate secretele! Am fost de partea ta. Te-am ţinut în braţe când plângeai din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Todd.

— Nu ţi-am cerut să-mi păstrezi secretele, ţip eu. Şi acum, ai de gând să foloseşti sinuciderea lui Todd împotriva mea? Îl împung în spate. M-am bazat pe tine. Crezi că mi-a fost uşor să-ţi spun că s-a sinucis?

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre tatăl meu!

strigă Logan şi se aruncă spre Zach, împingându-l.

Simt un gol în stomac. Nu ştiu de cât timp e aici, dar nu aşa trebuia să afle fiul meu adevărul.

E numai vina mea. Secretele ies la iveală, oricât de mult încercăm să le îngropăm.

Capitolul 31

— Logan!

Alerg către el.

— Asta nu s-a întâmplat! Tatăl meu nu ar face niciodată asta! M-a iubit!

Loveşte cu palmele în picioarele lui Zach.

Zach se ghemuieşte şi îl ţine pe Logan.

— Bineînţeles că te-a iubit, spune Zach, uitându-se la mine cu regret.

— Şi nu ai voie să ţipi la mama mea! continuă el mişcând mâinile în toate direcţiile. Tu nu eşti tatăl meu!

— Ştiu, amice. Ştiu că nu sunt. Dar ţin la tine.

— Nu, nu ţii! Tu n-ai să fii niciodată tatăl meu! Te urăsc!

Cusăturile care îmi ţineau laolaltă frânturile de inimă se desfac. Din nou, fiul meu suferă. Sunt o incapabilă. Nu ştiu cum să repar asta. Cum de reuşesc să o dau mereu în bară? Îl apuc pe Logan şi îl trag în braţele mele.

— Gata! Logan, opreşte-te!

Se luptă cu mine, încercând să ajungă la Zach.

— Logan. Vocea lui Zach îi trădează deznădejdea. Logan, eu nu... eu... eu nu aş încerca niciodată să iau locul tatălui tău.

Ochii lui sunt plini de frică. Nu ştiu ce să fac. Nu-mi vine să cred că Logan a auzit ce vorbeam.

— Nu aş răni-o niciodată pe mama ta.

Îl legăn în braţe.

— Eu şi Zach..., încep, dar ce naiba să-i spun? Că ne certam? Şi ce? Nu ar fi trebuit niciodată să audă asta. Îmi pare rău, Lo!

— De ce ai minţit în legătură cu tati? De ce ai spus că s-a sinucis? Nu a făcut-o, spune Logan şi începe să plângă. Inima lui s-a oprit!

— Inima lui chiar s-a oprit, admit eu.

Mă priveşte cu durere în ochi.

— Mi-ai spus că e în rai. Nu mi-ai zis că s-a sinucis! Nu mi-ai spus că nu voia să mai fie cu noi.

Îi cuprind faţa în mâini.

— Nu, v-a iubit şi a vrut să fie cu voi!

— Minţi, strigă el. Tu ne-ai făcut să ne mutăm aici. Noi n-am vrut să facem asta. Noi am vrut să stăm la noi acasă. Lacrimile lui curg şuvoi în timp ce inima mea se frânge. Îl vreau pe tati înapoi!

— Ştiu că asta îţi doreşti. Şi eu îmi doresc să nu fi plecat niciodată.

— Nu ai voie să spui asta! ţipă el. Tu-l iubeşti pe Zach!

— Logan, zice Zach şi-l atinge pe braţ. Mama ta l-a iubit pe tatăl vostru foarte mult. Mi-a spus cât de dor îi este de el. Şi ce om extraordinar a fost. Cum a avut grijă de voi şi v-a dus la meciuri de hochei.

— Tati a fost cel mai bun! spune cu sfidare.

— Trebuia să fie, dacă v-a avut pe tine şi pe Cayden.

Logan se uită în altă parte, cu lacrimile curgând.

— Logan, spun pe un ton blând.

— Ţipa la tine! Tati n-ar fi ţipat niciodată la tine!

— Ce s-a întâmplat? întreabă Angie cu glas gâtuit, ţinându-l pe Cayden de mână. Ne vede pe toţi înlăcrimaţi. Logan?

— Spune-i, mătuşă Angie! imploră el. Spune-i mamei că tati nu s-a sinucis!

Corpul lui Cayden devine rigid, iar Angie îl ţine aproape. Ochii lui se îndreaptă spre mine şi spre Angie.

— Lo, zice ea şi înghite în sec. E mult mai complicat de atât.

Wyatt, Cooper, mama şi tatăl meu apar în spatele ei.

— Mamă? întreabă Cayden.

— Greşiţi cu toţii! urlă Logan. El… el… el… Logan îşi întoarce faţa la pieptul meu. Nu s-ar fi sinucis!

— Cayden, spun încet şi-mi întind un braţ în lateral.

El se repede şi mă cuprinde în braţe.

— De ce? întreabă el. E adevărat?

Angie mă priveşte, şi buzele îi tremură. O rog din priviri să spună ceva. Nu pot să respir. Mă simt de parcă viaţa îmi alunecă iarăşi printre degete.

— Ştii că tăticul vostru a fost fratele meu, spune ea în timp ce păşeşte încet către noi. Şi că mi-e dor de el în fiecare zi, dar uneori se întâmplă lucruri pe care nu ni le putem explica. E dificil şi dureros, dar să ştiţi că v-a iubit nespus.

— Şi pe mama! adaugă Logan ţipând.

Nu-i stă în fire lui Logan să se comporte aşa. Întotdeauna a fost cel mai docil. Raţional şi intuitiv.

Mă agăţ de băieţi în timp ce mă lupt cu rănile pe care eu însămi le-am provocat. Am crezut că îi protejez. Ar fi fost greu şi dureros dacă le-aş fi spus adevărul încă de la început, dar poate s-ar fi obişnuit cu gândul până acum. Am murit pe dinăuntru cărând secretul ăsta de una singură.

Angie mă priveşte, şi văd cum îşi reglează respiraţia în timp ce lacrimile îi curg pe faţă.

— A iubit-o. Vocea ei e joasă şi distrusă. Ne-a iubit pe toţi enorm. Dar el era foarte trist, iubitule.

Un icnet se desprinde din pieptul meu.

— V-a iubit pe tine şi pe Cayden foarte mult! Îi

trag şi mai aproape. Niciodată să nu vă îndoiţi de asta.

Indiferent de alegerea lui Todd, eu nu-i voi lăsa niciodată pe băieţi să se simtă neiubiţi. Mă întreb dacă ne-a iubit atât de mult încât nu a suportat gândul de a ne vedea suferind. Mă gândesc la omul care a fost şi la cât de mult am fost noi în centrul lumii sale. Cineva care iubeşte atât de mult nu alege să plece atât de uşor. Oricât de rea a fost alegerea lui, totuşi ea m-a adus aici. Mi-a adus înapoi familia şi prietenii − şi pe Zach. Poate că Todd a distrus o parte din mine, dar a vindecat şi o parte din mine care era deja deteriorată. Îmi doresc să nu fi ajuns niciodată în situaţia asta.

Cayden începe să plângă mai tare.

— Nu înţeleg. Dacă ne-a iubit, de ce a plecat?

Vocea lui tremură.

Cred că ştia că, odată ce toate minciunile lui aveau să fie expuse, avea să mă piardă cumva, aşa că m-a părăsit în singurul mod în care a putut. În condiţiile lui.

— Uneori, nu există răspunsuri. Uneori, trebuie să continuăm s-o iubim pe acea persoană şi să ne mulţumim cu gândul că nu mai suferă. Îmi şterg lacrimile care cad. Mereu o să fie în inima şi în amintirile noastre. Asta nu o să pierdem niciodată.

Tatăl meu intră încet în hambar şi se aşază lângă mine.

— Mai ţineţi minte ce v-am povestit în legătură cu

iubirea unui tată, băieţi?

Amândoi se uită la bunicul lor şi încuviinţează din cap.

— Că, indiferent ce se va întâmpla, ea va fi veşnică? El întinde mâna şi îmi atinge faţa, apoi se uită înapoi la ei. Oricare au fost motivele tatălui vostru, ele nu contează. Ce trebuie să vă amintiţi e că el vă iubeşte pentru totdeauna. Şi că trăieşte prin voi. Că vă veghează, oferindu-vă multă iubire atunci când aveţi nevoie de ea. Cum ar fi acum.

Restul familiei se adună în jurul nostru.

— Vă iubim foarte mult, spune mama mea. Mai mult decât propria viaţă.

— Dar… începe Logan.

— Nu, fiule. Tatăl meu îl întrerupe. Nu există „dar” în chestiunea asta. Tatăl vostru ştia că voi aveţi nevoie de dragostea unei familii. S-a asigurat că mama voastră va fi bine. Poate că nu înţelegeţi, dar chiar şi din rai tatăl vostru are grijă de voi. Sunteţi răniţi acum, dar priviţi în jur. Toţi oamenii ăştia vă iubesc ca pe ochii din cap.

Cooper face un pas în faţă şi cade în genunchi.

— Chiar dacă s-a întâmplat asta, nu sunteţi singuri, spune el şi ne priveşte. Nu trebuie să ţineţi în voi ceea ce simţiţi. Suntem alături de voi şi de mama voastră.

Un plânset zdruncinat îmi părăseşte buzele, în

timp ce simt că mă rup în bucăţi. Am ţinut în mine prea mult, lăsând să mă roadă şi să-mi sfâşie măruntaiele. Am lăsat propriile temeri să-mi facă rău mai mult decât trebuia. Nu există nici urmă de judecată în ochii lor. Doar iubire necondiţionată.

Mă uit la Zach. Bărbatul care a fost totul pentru mine în ultimele şase luni. Cel care mi-a oferit mai multă dragoste şi compasiune decât oricine altcineva, şi căruia totuşi i-am ascuns anumite lucruri. E posibil să fi terminat relaţia noastră pentru un secret vechi de şaptesprezece ani.

— Vă iubesc. Vă iubesc atât de mult, le spun lui Logan şi Cayden, uitându-mă în ochii lui Zach.

El clatină din cap şi îşi mută privirea. Wyatt îi dă un ghiont şi-i face un semn cu capul.

Amândoi se ridică şi se îndreaptă spre uşă, unde nu-i mai putem auzi. Mâna lui Wyatt se odihneşte pe umărul lui Zach, în timp ce corpul lui Zach se lasă moale. Vreau să-l strig, să-l consolez, dar nici măcar nu ştiu cum stau lucrurile între noi acum.

S-au spus atât de multe.

Atât de multe inimi care au nevoie de vindecare.

Se uită la mine, înclină din cap şi iese din raza mea vizuală.

— Poftim, spune Angie şi îmi întinde o ceaşcă de cafea.

— Mersi! Mă dau mai într-o parte pe balansoar şi ea se aşază. Chiar am dat-o-n bară.

— Mda, oftează ea. Sau poate nu.

Mă uit la ea, aşteptând să-mi explice, pentru că nu văd cum ar putea fi bine în vreun fel. Angie soarbe din băutură, fără să ţină cont de aşteptarea mea.

— În ce sens? o întreb într-un final.

— Înveţi să ceri ceea ce ai nevoie. Nu mai fugi. Te lupţi pentru viaţa ta, Pres. Nu mai ai secrete acum. În sfârşit, eşti liberă.

Îşi trece un braţ peste umerii mei, trăgându-mă mai aproape.

— Ştiu că e înspăimântător, dar Zach trebuia să ştie. Şi băieţii la fel. Şi, dacă el nu trece peste, tot e bine. Nu mai trăieşti în umbră.

Oricât de întunecată a fost ziua asta, am avut parte şi de multă vindecare şi iubire. Băieţii suferă, dar înţeleg mai multe acum. Părinţii şi fratele meu au fost cruciali în situaţia asta. Am stat cu toţii şi am vorbit, le-am oferit puterea de care aveau nevoie şi, la sfârşit, amândoi păreau că s-au calmat.

Sub nici o formă nu suntem bine cu toţii, dar măcar avem parte de suport ca să mergem mai departe.

— Şi dacă nu se mai întoarce?

— Atunci, nu te merită.

— Am greşit, recunosc eu.

Angie va fi mereu de partea mea, dar sunt conştientă de ceea ce simte faţă de situaţia asta.

— Cred că erai foarte tânără şi foarte rănită. Te cunosc foarte bine, de o mie de ani. Eşti o persoană onorabilă, Pres. Dar şi una care a fugit mult. Niciodată nu ai rămas să te confrunţi cu situaţiile de rahat.

Dumnezeule, oare aşa mă văd cu toţii? Ca pe o femeie laşă?

— Stai! Se ridică şi mă priveşte. Înainte să-ţi imaginezi alte scenarii... Ce voiam să spun e că ai fost cu Zach pe când erai o copilă. Apoi, am fost eu şi Todd. Mereu a fost cineva cu tine. Apoi, Todd ţi-a tras covorul de sub picioare. Şi te-ai ales cu câteva vânătăi şi zgârieturi.

— Mă simt ca o proastă.

Ea îşi odihneşte capul pe piciorul meu.

— Nu eşti. Eşti mult mai puternică decât tipa pe care am văzut-o ultima dată. Ţi-ai păstrat poziţia, ţi-ai cerut iertare şi ai încercat să te revanşezi. Cred că ai străbătut un drum lung, draga mea.

— N-am avut altă opţiune.

Răsuflu adânc.

— Nu, mă opreşte ea. Ai avut. Cred că şi Zach e schimbat. Amândoi sunteţi alţi oameni. A fost nedrept din partea mea să cred altceva.

Logan deschide uşa, şi amândouă privim către el.

— Mamă.

— Eşti bine, puiule? întreb în timp ce mă îndrept spre el.

— Îmi place de Zach.

Buzele mele se strâng într-un mic zâmbet trist.

— Şi mie.

— Vreau să-mi cer scuze faţă de el.

Să-l aud pe Logan spunând că vrea să-i ceară scuze lui Zach mă face să mă simt ca şi cum nu l-am dat complet peste cap.

— Sunt sigură că o să mai treacă pe aici.

Priveşte către ţarc.

— Ne face să râdem. E foarte drăguţ cu noi şi te face să zâmbeşti.

Nu mai vreau să ascund realitatea faţă de el.

— Eu şi Zach avem probleme de oameni mari. Nu contează dacă reuşim sau nu să ne rezolvăm problemele. Îl cunosc. Şi ştiu că vă iubeşte enorm pe tine şi pe Cayden şi nu cred că o să scăpaţi de el aşa uşor. Nu contează ce se întâmplă. Mă las pe vine ca să îl pot privi drept în ochi. Unchiul Cooper, mătuşa Angie, Wyatt, Trent şi toţi oamenii din oraşul nostru vor fi alături de voi. Bine?

— Crezi că e supărat pe mine?

Văd cum i se umezesc ochişorii verzi.

— Nu, puiule. Nu cred că e supărat pe tine. Nici măcar puţin.

El încuviinţează din cap.

— L-am lovit destul de tare.

Angie chicoteşte.

— Cred că noi doi trebuie să mai lucrăm la tehnicile tale de luptă. Data viitoare, trebuie să-l loveşti sub centură.

— Angie, o cert eu.

— Să-i învăţăm pe băieţi elementele de bază, scumpo.

Îi face cu ochiul, şi Logan râde.

— Mi-a fost dor de tine, mătuşico.

— Oh, puiule! Ni se alătură şi-i ciufuleşte părul. Mie mi-a fost dor şi mai mult.

— Te rog să nu asculţi nimic din ce-ţi spune! Nu vrei să loveşti pe nimeni sub centură.

— Se spune „testicule”, mamă, mă corectează el.

— Nu am de gând să ducem discuţia în direcţia aia, spun eu râzând.

Băieţii…

Privirea lui se îndreaptă, din nou, către ţarc.

— Sper că vine mâine.

Aş vrea să spun că şi eu sper la fel, dar ştiu că are multe pe cap. Zach a jucat un rol în viaţa lui Logan fără ca nimeni să-i ceară asta. A devenit prietenul lui şi cineva pe care se poate baza. Wyatt şi Cooper sunt la fel de grozavi, dar Zach e nemaipomenit. Cred că şi Cayden îl vede tot ca pe un erou. Îşi aduce aminte cum s-a simţit când Zach l-a găsit, dar legătura dintre el şi

Logan s-a format mai greu.

Angie îl ia pe Logan de mână.

— Ce zici dacă mergem cu toţii să ne uităm la un film? Din cauza *cuiva* special mai rămân în oraş o săptămână. Îl priveşte, bătându-se cu un deget în bărbie. Acest *cineva* împlineşte 11 ani curând. Mă întreb despre cine e vorba.

Logan îşi dă ochii peste cap.

— Trebuie să lucrezi la abilităţile tale actoriceşti, mătuşico.

— Îţi dau eu ţie abilităţi actoriceşti.

— Să nu mi le dai mie, spune el oftând. Păstrează-le, fiindcă ai nevoie de ele!

Izbucnim cu toţii în râs, în timp ce Angie începe să-l alerge.

— Vino aici, monstru mic ce eşti!

Amândoi intră în casă, iar eu rămân pe loc, întrebându-mă ce urmează. Mă simt atât de pierdută. Băieţii încep să se obişnuiască treptat cu noua realitate, dar e clar că eu şi Zach nu suntem nici pe departe acolo. Nu contează ce se va întâmpla, trebuie să vorbim din nou.

Îmi scot telefonul şi îi trimit un mesaj.

Eu: *Trebuie să vorbim.*

Mă holbez la telefon, aşteptând să primesc un

răspuns. Nu mai ştiu nimic despre Zach de când a plecat cu Wyatt.

Zach: *Ştiu.*

Asta e tot? Încerc să-mi păstrez cumpătul. Nu mai am energie şi pentru asta.

Eu: *Mâine?*
Zach: *Da, mâine. Cum se simt băieţii?*

Privesc cerul şi mă rog: „Te rog, nu mă lăsa să-l pierd pe bărbatul ăsta din nou! Te rog, ajută-ne să găsim o soluţie!”

Eu: *Băieţii par în regulă. Logan e îngrijorat că eşti supărat pe el.*

Răspunsul lui vine imediat.

Zach: *Niciodată. Sunt supărat pe mine însumi. Pe noi. Vorbim mâine.*

Încep să scriu o replică. Rămâne pe ecranul telefonului în timp ce dezbat dacă să o trimit sau nu. Asta nu e ceva despre care ar trebui să vorbim prin mesaje, dar trebuie să-i spun că-l iubesc. Trebuie să

ştie că, deşi amândoi trecem prin multe, asta nu s-a schimbat.

Eu: *O să-ţi simt lipsa diseară. Te rog să ştii că, orice ar fi, te iubesc.*

Apăs „trimite” şi închid ochii.

Mă aşez, ţinându-mi telefonul în mână şi aşteptând să aud sunetul specific.

Dar asta nu se întâmplă.

Cred că, din nou, am pierdut dragostea vieţii mele.

Capitolul 32

— Taman când am crezut că totul s-a rezolvat între ei. Nici nu am apucat să le facem un tort de împăcare, se aude vocea doamnei Rooney pe hol. Binecuvântată fie-i inima! Cred că e la pământ.

— Nici măcar nu s-a dat jos din pat încă.

Oh, Doamne! Mai bine opresc acest tren înainte să deraieze de pe şine. Intru în bucătărie, care e plină de mâncare. E atât de plină, încât ai zice că am păşit în laboratorul unei cofetării. Angie stă la masă, savurând ceva şi notând în agendă.

— Ce se întâmplă aici? mormăi eu.

— Bună dimineaţa, soare!

Angie încearcă să pară veselă, dar e clar că se preface. Ştie că sunt departe de a mă simţi ca o rază de soare. Mă uit la celelalte patru femei din bucătăria mea. Doamna Rooney, mama, doamna Hennington şi profesoara mea din clasa a treia, doamna Kannan. Asta nu poate fi de bine.

— Oh, dulceaţă, spune doamna Rooney, cu buzele ţuguiate. Îmi pare atât de rău pentru tine şi Zach!

O privesc cu ochii mari.

— Poftim? De unde naiba ştiţi?

— Am auzit totul despre cearta voastră. Mâna ei se odihneşte pe braţul meu. Cred că eşti devastată.

— Absolut devastată. Adică, uită-te la ea, comentează doamna Kannan.

M-am trezit acum zece minute. La ce naiba se aşteaptă?

Şi, în plus, nu mă aşteptam la o paradă a dulciurilor în casa mea. Mă frec la ochi, sperând să nu se vadă că îmi dau ochii peste cap. Am nevoie de cafea ca să pot face faţă. Doamna Hennington face un pas în faţă.

— Mereu o să fii ca o fiică pentru mine.

— Mulţumesc! Cred, spun şi clatin din cap. Suntem bine, totuşi. Adică, *vom fi* în regulă, doar trebuie să purtăm o discuţie.

Ele vorbesc de parcă eu nici nu aş fi acolo.

— Crezi că va mai găsi un alt bărbat la vârsta ei?

întreabă doamna Kannan. E încă drăguţă şi nu a luat în greutate prea mult, dar nu-i nici un pui de găină totuşi.

— Sunt chiar aici, le reamintesc.

— Zach arăta oribil seara trecută, oftează doamna Hennington întorcându-se către prietenele ei. Eram aşa bucuroasă că în sfârşit s-au regăsit.

Stau acolo ca un spectator al propriei vieţi.

— Nici măcar nu am apucat să ne bucurăm de reuniunea lor, că au şi stricat-o, spune mama. Jur că fata asta a fost mereu prea deşteaptă pentru binele ei.

— Am auzit că a ţinut un mare secret faţă de el.

— Hei! ţip eu. Vă pot auzi!

Doamna Rooney se uită la mine şi îşi întoarce privirea înapoi la mica lor reuniune.

— Nici el nu a fost Domnul Perfect, Macie. Ce vreau să spun e că şi băiatul tău are nevoie de o bătaie bună din când în când.

Nu pot să mai stau să le ascult şi să încerc să le opresc pare zadarnic. O să discutăm azi, şi apoi toată şarada asta o să înceteze. O privesc pe Angie care se îndoapă. Ridică din umeri nepăsătoare.

— Vreau să le angajez pe toate zeiţele astea în ale bucătăriei.

Bucăţi de prăjitură îi cad din gură.

— Ai nevoie de o troacă.

Mă trântesc pe scaunul de lângă ea.

— Ai încercat asta? Îmi împinge o furculiţă. Mănâncă! E orgasmic.

Gust o bucăţică din prăjitura cu brânză a doamnei Hennington. Aş recunoaşte-o oriunde. Are un gust divin.

— Ăsta-i motivul pentru care m-am apucat de făcut prăjituri.

— Acesta ar fi motivul pentru care eu aş lua o tonă în greutate, recunoaşte Angie în timp ce-şi înfige furculiţa în prăjitură. Dumnezeule! geme ea. Aş putea să mor în raiul ăsta zaharos.

Mă las pe spate şi încerc din răsputeri să nu ascult discuţia din jur. Potrivit spuselor, Zach nu s-a întors acasă cu o seară în urmă. Bineînţeles că eu am adormit cu telefonul în mână, rugându-mă să sune. Am mers la pârâu, dar nu era acolo. Mă simt dezechilibrată.

Eu: *Te rog spune-mi că eşti bine. Vreau să vorbim mai devreme, nu mai târziu.*

— O să faci diabet dacă rămâi aici, zic eu amuzată.

Angie mănâncă în timp ce eu aştept un semn.

— Presley, îmi atrage mama atenţia de la telefon. Oraşul vrea să-ţi pregătească ceva frumos.

Zâmbeşte la prietenele ei.

— Pentru? întreb confuză.

— Păi, spune doamna Rooney şi se apropie de mine, pentru despărţirea ta. Nici o femeie nu ar trebui să treacă prin asta la vârsta ta.

Faptul că reuşesc cumva să nu gem zgomotos ar trebui să-mi aducă o medalie.

— Nu ne-am despărţit. Am stabilit să vorbim.

— Serios? întreabă mama. Atunci, de ce s-a grăbit Macie să vină aici ca să-mi spună că a văzut-o pe Felicia mutând cutii la el acasă?

Simt că inima îmi sare din piept. Nu se poate să o primească înapoi. Ar fi imposibil. E nebunesc şi greşit.

— Doamnă Hennington, spun cu voce sugrumată. Sunteţi sigură?

— Îmi pare rău, dragă. Privirea îi cade în podea. Am întrebat-o ce naiba crede că face, dar a spus că Zach o să-mi zică în curând. Pe el nu l-am văzut totuşi, dar era clar că ea îşi aducea lucrurile înapoi.

Ea oftează înăbuşit.

— Mai că îmi vine să-l alung de pe proprietatea mea.

— Cum? reuşesc eu să mormăi. Adică, sigur e o greşeală la mijloc.

Ea mă mângâie pe spate.

— Aş vrea să fie.

Păi, atunci, la naiba cu asta! Nu o să stau cu mâinile în sân de data asta. Nu poate să-mi spună că e

aici pentru mine, că mă iubeşte şi că vrea să construiască o casă cu mine, apoi să se ducă la Felicia după prima noastră ceartă. Sub nici o formă nu accept aşa ceva. Trebuie să fi înţeles ea greşit. El a vrut o zi − ei bine, eu am vrut o viaţă.

Capitolul 33
Zachary

Mă holbez la mesajul de aseară şi mă urăsc pentru că nu am răspuns. După ce am trimis ultimul mesaj, am azvârlit telefonul în partea opusă a camerei. Nu voiam să mai văd ce-mi scrie. Între durerea de cap din cauza băuturii şi durerea din piept, îmi era imposibil.

Presley habar n-are cât de distrus sunt. Un copil. Copilul nostru. Singurul lucru pe care nu l-am dat nimănui altcuiva pentru că nu-mi puteam imagina să am un copil cu altcineva în afară de ea. Nu a spus niciodată un cuvânt, şi, din cauza asta, nu pot vorbi cu ea acum.

— Ar trebui să o suni, mă zoreşte Trent. Amândoi fraţii mei au stat cu mine aseară. Eram atât de distrus, aruncând cu lucruri prin casă, încât nu au fost convinşi că nu o să mă lupt şi cu restul mobilei. Aşa că m-au dus la cabana lui Wyatt, unde nu se găseşte aproape nimic, darămite ceva care poate fi spart.

— Şi ce să-i spun?

— Că îţi pare rău şi că o iubeşti. Nu ştiu! Ai plâns toată noaptea spunând cât de mult înseamnă pentru tine. Ştii că n-o să încetezi să o iubeşti vreodată, nu?

Încuviinţez din cap.

— Atunci, nu fi idiot!

— A minţit!

— Şi ce? intervine Wyatt. Şi care-i problema, la naiba? E Presley Townsend. Fata pentru care jumătate dintre bărbaţii din acest oraş şi-ar da coiul stâng. Nici măcar nu mai aduc în discuţie ce înseamnă asta pentru tine.

Trent aprobă spusele lui Wyatt cu un mormăit. Fratele meu mai mic începe să vorbească din nou.

— Nu-i găsesc scuze, spun doar că tu o cunoşti cel mai bine şi ştii prin câte a trecut.

— Crezi că e în regulă că a ţinut secretul ăsta faţă de mine? ripostez. Eşti de acord cu faptul că am petrecut atâta amar de timp… Dumnezeule! Nici măcar nu ştiu de ce naiba sunt supărat acum! Ştiu doar că mi-am petrecut toată nenorocita de viaţă încercând s-o uit.

— Şi ai uitat-o? Nu o mai vrei? Eşti dispus să renunţi la ea? Wyatt zâmbeşte, în aşteptarea răspunsului meu. O să fii în stare să vezi cum alt bărbat îşi trece mâinile peste trupul ei în timp ce dansează la bar?

Văd roşu în faţa ochilor.

— Du-te dracului!

— Nu cred. Dacă o iubeşti, încetează să mai fii un nemernic în legătură cu situaţia asta. Te-a minţit, înţeleg. A fost într-un loc întunecat. Continuă pe un ton mai neutru: Eu nu ştiam că soţul ei s-a sinucis. Cred că a trecut prin iad. E de înţeles de ce i-a fost frică să-ţi spună asta, omule.

Raţional, înţeleg toate astea şi faptul că ea a fost supărată pe mine mult timp. Eu nu m-am îndoit niciodată că ne vom rezolva problemele, dar ea, da. Nu era convinsă că o să găsim dragostea pe care ne-am purtat-o cândva. Sau dacă era totul doar în capul nostru. Dar eu am ştiut.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Să-i fie frică de mine?

— Ai părăsit-o. Todd a părăsit-o. A pierdut totul. A reuşit să te aibă din nou. Care crezi că era următorul scenariu plauzibil în mintea ei? Îşi trosneşte gâtul. Te rog, fă alegerea greşită. Las-o să plece! Să vedem ce o să se întâmple.

Trent se ridică, face câţiva paşi şi mă plesneşte peste ceafă.

— Eşti un idiot.

— Voi amândoi sunteţi.

— Aşa e, chicoteşte el. Dar cel puţin eu mi-am dat seama că aş face tot posibilul să o cuceresc pe Grace

dacă aş şti că vrea să plece definitiv.

E plin de rahat. Grace a ieşit din viaţa lui de luni bune, doar că el nu vede asta. El e ultima persoană de la care accept sfaturi când vine vorba despre dragoste. Wyatt îmi aruncă o privire care îmi dă de înţeles că suntem de aceeaşi părere în legătură cu Trent.

— Cum ai aflat despre bebeluş? întreabă Trent.

— Nu contează.

Ce contează acum e că ea mi-a ascuns asta. Eu am aflat, şi asta e problema actuală. Wyatt mă fixează cu privirea.

— Ba contează.

— S-o crezi tu, spun eu şi-mi ridic bărbia. Imaginează-ţi că o cunoşti pe fata visurilor tale, vrei să te căsătoreşti cu ea, ai muri pentru ea şi afli că ea a păstrat un asemenea secret, atâta vreme. Meritam să ştiu despre bebeluş.

Wyatt sare în picioare şi se îndreaptă către mine.

— Dintre noi trei, tu ai fost mereu cel mai încet. Şi totuşi, ai reuşit să o cucereşti, spune şi pufneşte frustrat. Ştiu cum e să vezi persoana iubită cum se uită la altcineva. Am trăit asta. Ştiu cum e să nu reuşeşti să spui ceea ce gândeşti pentru că ştii că, dacă o faci, viaţa se va schimba. Pocneşte din degete. Uite aşa! Vrei să te joci cu ea? O să găsească alt jucător. Coada e lungă la uşa ei.

Iese pe uşă, şi Trent clatină din cap.

— E îndrăgostit de Presley din prima clipă când a zărit-o, dar ea a pus ochii pe tine. Nu ştiu ce aşteptări ai de la el. A stat pe tuşă ca să nu se bage între voi, dar nu sunt sigur că o să mai stea departe dacă tu te dai bătut.

— Ar fi mort pentru mine.

— De ce?

— Pentru că ea e a mea.

— Acum, e. Trent îşi pune mâna pe umărul meu. Dar nu şi dacă o laşi să plece.

Mă las pe spate în scaun în timp ce Trent iese şi el. Nu mai ştiu ce să fac. Au trecut aproape 24 de ore de când am văzut-o. De atunci, m-am gândit în fiecare clipă la ea. Apoi, la Logan şi la Cayden. Cât de distruşi erau băieţii ăia din cauza adevărului! Cât de distrus sunt eu din cauza adevărului!

A făcut-o pentru că a vrut să rănească pe cineva? Nu. Sunt pe deplin conştient de ce mi-a ascuns asta. Dar nu doare mai puţin.

Stau acolo, gândindu-mă la cum visam să avem un copil. Atâtea nopţi pe care le-am petrecut vorbind despre viaţa noastră şi despre cum avea să fie.

— Doi băieţi şi o fată.

Presley se uită într-o parte, cu ochii înstelaţi.

— Eu vreau doar fete, îi spun, iar ea se rostogoleşte

înapoi zâmbind.

— Sigur că vrei, Zachary Hennington. Sigur că vrei.

I-aş da tot ce-şi doreşte, doar să zâmbească aşa pentru totdeauna. Sunt un idiot norocos.

— Ce zici dacă facem un compromis? o întreb.

Se uită la mine şi o văd cum contemplă ideea.

— Ce fel de compromis?

Treaba e că mă cunoaşte destul de bine încât să ştie că aş ceda în faţa ei. Dar mă lasă să visez pentru o vreme. Nu e ca şi cum putem să controlăm ce iese.

— Doi băieţi şi două fete.

— Patru copii?

— De ce nu? Eu am doi fraţi şi tu, unul. E mai bine să avem un număr par.

Ceea ce e adevărat. Eu şi Trent mereu ne aliem împotriva lui Wyatt. Seara trecută, aproape că am fost bătuţi fiindcă l-am atârnat de stâlpul cu steag. „Ţinutul libertăţii”, asta i-am zis tatălui nostru când ne-a întrebat de ce am făcut asta. El a râs, dar mama striga ceva despre băieţi şi părul ei.

Presley îşi întoarce capul şi priveşte către cer.

— Nu ştiu. Adică, ar fi multe nume de ales. Şi momentan ne-am hotărât la două.

E nebună, dar o iubesc.

— Ştim că prima fetiţă o să se numească Sadie şi primul băiat: Colton.

— Da, dar am stabilit asta după ce ne-am certat o

lună...

— Ne-am şi împăcat, îi reamintesc.

— A fost distractiv, admite ea. Dar încă două nume implică o ceartă şi mai mare.

Îmi place când accentul ei devine mai pronunţat. Presley e o sirenă. Îi pot auzi chemarea indiferent unde mă aflu. Pe teren mă simt de parcă aş intra într-un tunel. Mă concentrez doar la minge, la jucători şi la ce am de făcut. Mă detaşez şi trăiesc în acel moment. Doar dacă nu o aud pe ea vorbind. Nu ştiu de ce, dar ea mă scoate din transă cu un singur cuvânt. Şi, dacă e supărată, accentul ei devine mai pronunţat, şi e tot ce aud.

— Implică şi mai multă împăcare.

— Dacă te iert, zice şi îşi înalţă capul.

— Mereu o faci, îi aduc eu aminte.

Presley geme.

— Încetează să fii aşa al naibii de drăguţ!

— Ce zici de... Noah şi Holly?

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Astea sunt numele pe care le spui mereu!

— Care sunt ale tale?

Deja ştiu ce o să aleagă.

— Sydney şi Dawson.

— Ca în serialul ăla pe care-l urmăreşti? La naiba, nu! Nu-mi botez copilul după un tip care trăieşte lângă un pârâu.

— Tu trăieşti lângă un pârâu! pufneşte ea şi îşi încrucişează braţele. Şi-mi place numele lui. Pacey e numele care mă înnebuneşte.

Jur că ştie ce să spună ca să mă facă gelos. Bineînţeles că ei îi place de o afurisită de vedetă TV. Mă forţează să rezist o oră urmărind emisiunea aia de rahat, în fiecare săptămână. Apoi, trecem la altă emisiune, imediat după aceea. Ea, Grace şi Emily au o întâlnire săptămânală, dar cumva am ajuns şi eu să fiu tras în asta.

— Nu-l numim pe băiatul nostru după nici unul dintre personajele alea, spun ferm.

— Bine.

— Ce zici de Babe dacă e băiat şi Penelope dacă e fată?

Presley se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile.

— O să mă prefac că ai glumit cu Babe. Simplul fapt că-i dai numele unui jucător faimos de fotbal nu înseamnă că o să-l faci să fie unul. Şi Babe i-am spus porcuşorului pe care tocmai l-am cumpărat. Deci, nu.

— Bine, tu alegi numele de fată şi eu pe cel de băiat. Indiferent de ce alegem, astea rămân.

— Bine, aleg Violet pentru fată.

Sună bine.

— Pentru băiat, Logan.

Ea zâmbeşte.

— Îmi place. Colton, Sadie, Logan şi Violet Townsend-Hennington.

— Poftim? Aproape că-mi pierd minţile. Ce naiba te face să crezi că nu o să renunţi la numele de domnişoară? Care e faza cu numele alea două la final?

Presley îşi dă iarăşi ochii peste cap, privindu-mă cu un rânjet.

— O femeie are tot dreptul să combine cele două nume.

— Îţi arăt eu combinare.

Mă las în jos şi o sărut pasional. Se răsuceşte sub mine, şi eu mă străduiesc să nu-i smulg hainele chiar aici, în afara terenului. Fata asta habar n-are ce-mi face.

Îmi strâng telefonul în mână până ce degetele mi se albesc. Trebuie să fac o alegere. Merită să trăiesc fără ea pentru tot restul vieţii din cauza acestei greşeli?

— Du-te acasă şi fă un duş, spune Wyatt, venind înapoi după ce s-a calmat. Apoi, fă-ţi curaj şi scoate-ţi capul din cur, preferabil în ordinea asta. Pentru că-ţi promit ceva. Face un pas în faţă. Dacă nu te duci după ea, o să mă duc eu, şi de data asta nu o să mai joc cinstit. O să-i arăt de ce sunt fratele mai bun şi de ce ar fi trebuit să fie cu mine în tot timpul ăsta.

Furia mea sporeşte, şi mă postez în faţa lui.

— Ascultă-mă, îi spun direct. Nu am renunţat la ea, aşa că nu mă face să te-ntind pe aici. Să-ţi ţii mâinile acasă!

— Atunci, du-te şi ţine-te de ea!

Trec de el, lovindu-l cu umărul.

— Găgăuţă.

El râde în timp ce uşa se închide cu un bufnet în urma mea.

Mă îndrept spre casă în timp ce mintea mea întoarce pe toate părţile ce e corect şi ce nu. Una e să înţelegi de ce a făcut ceea ce a făcut, alta e să accepţi. Apoi, mai sunt şi copiii şi prin ce trec ei.

Poate că acum nu e momentul potrivit pentru *noi*.

Poate că nu va fi niciodată momentul potrivit.

Aş fi putut să fiu alături de ea în tot acel timp. Partea care mă enervează cel mai mult este timpul pe care l-am pierdut. Mi-am petrecut toată viaţa gândindu-mă la ea, chiar şi atunci când încercam să o uit. Am sabotat fiecare relaţie pentru că nimeni nu se putea ridica la nivelul ei. Iar ea nu ar fi trebuit să iubească pe altcineva. Nu ar fi trebuit să existe un alt bărbat care să o consoleze. Eu aş fi fost acolo.

În schimb, a ţinut un secret şi l-a folosit pe post de scuză. Ce altceva îmi ascunde?

Ajung acasă şi suspin. Nu am răbdare pentru ceea ce văd. Felicia stă sprijinită de uşa de la intrare. Când mă uitam la ea, vedem doar frumuseţe, dar acum văd

cât de orb am fost. E la polul opus faţă de Presley, din toate punctele de vedere. Când ieşeam în oraş, Felicia petrecea ore întregi ca să se aranjeze. Cu Presley nu durează nici cinci minute. Felicia nu e iubită de oamenii din acest orăşel, dar mă păcăleam spunându-mi că ei nu o cunosc aşa cum o cunosc eu. Cred că eu eram cel care nu o cunoştea. M-a păcălit, dar acum văd lucruri pe care nu le-am observat în trecut.

— Salut, zice ea zâmbitoare. Am vrut să vin să văd cum eşti. M-am îngrijorat când am auzit că ai stat la bar până au închis şi că Brett a fost nevoit să te aducă acasă.

— Sunt bine. Nu sunt nici pe jumătate la fel de drăguţ ca de obicei. Se pare că îi ia cam mult timp să priceapă ce rol mai are în viaţa mea. Ar trebui să pleci. Apreciez că ai venit să vezi ce fac, dar prefer să fiu singur.

— Zach, oftează ea. Te rog, ai nevoie de un prieten.

Mă uit la ea şi mă întreb dacă am fi reuşit să rezistăm împreună dacă Presley nu s-ar fi întors. Aveam de gând să mă căsătoresc cu ea pentru că sosise timpul. Era lucrul corect de făcut. Trent m-a întrebat dacă am iubit-o vreodată pe Felicia. Am iubit-o, dar niciodată atât de mult cât o iubesc pe Presley.

— Am nevoie să mă gândesc, Felicia. Singur.

Îşi pune mâna pe braţul meu.

— Ştiu cât te doare asta. Mă bucur că în sfârşit vezi ce fel de persoană e Presley. E o mincinoasă, Zach. Mereu a fost. Cum a putut să ţină în secret faptul că a rămas însărcinată cu tine?

— Opreşte-te! îi poruncesc. Opreşte-te, pentru că înţeleg ce încerci să faci.

— Eu nu fac nimic.

— Nu? Încep să râd. Spune-mi că asta nu e parte din planul tău.

Felicia face un pas înapoi.

— Plan să ce?

Nu zic nimic, doar mă uit la ea.

— Am putea să trecem peste asta, Zach, spune şi zâmbeşte ca o prostănacă.

Ce spuneam.

— Nu. Nu putem.

— Zach, zice ea pe un ton implorator. Te rog, sunt îndrăgostită de tine. Eu te pot face fericit.

Chiar în momentul ăsta, ştiu unde vreau să fiu.

— O iubesc pe Presley.

Amândoi ne-am petrecut întreaga viaţă fugind. Fie unul spre celălalt, fie îndepărtându-ne. A venit momentul să ne rezolvăm toate rahaturile, ca să putem merge mai departe. Să o iubesc nu e o alegere – e ceea ce sunt.

— Nu, ascultă la mine, meriţi mai mult. Felicia face un pas înspre mine şi-mi pune mâna pe ceafă. Eu

mă retrag, dar ea strânge mai tare. Mereu am ştiut că te vei întoarce la mine.

— Ei bine, se aude vocea lui Presley din spatele meu, cred că acum ştiu de ce nu mi-ai trimis mesaj înapoi.

O împing pe Felicia la o parte şi mă întorc către Presley, care are lacrimi în ochi.

— Jur pe Dumnezeu, Presley! Mă depărtez de Felicia şi merg către fata pe care o iubesc. Am venit acasă, şi ea era aici.

Ea clatină din cap.

— Mama ta a spus că a văzut-o pe Felicia că-şi mută lucrurile înapoi.

Îşi încrucişează mâinile la piept.

— Nu se mută aici, îi explic.

Presley se retrage.

— Am venit aici pentru că nu mai pot să stau deoparte de tine nici o secundă. Mi-e atât de dor de tine, că mă doare inima, Zach.

O apuc de mâini, dar se retrage.

— Am crezut că este o greşeală, continuă ea. Am crezut că s-a înşelat ea.

Nu ştiu ce a văzut mama mea, dar sigur nu asta. O privesc pe Felicia, întrebându-mă ce fel de joc joacă.

— I-ai spus mamei mele că noi doi ne-am împăcat?

Felicia face un pas înapoi, frământându-şi

mâinile.

— I-am spus că mut nişte cutii.

Mă întorc către Presley.

— Nu pe ea o vreau, clarific eu. Am venit acasă pentru a face un duş şi apoi voiam să trec pe la tine.

Presley nu pare să creadă ce aude.

— Ca să ce?

Bate din picior.

— Asta.

Nu mai pot aştepta nici o secundă. O apuc de umeri şi-mi lipesc gura de a ei. Îi inhalez parfumul şi-mi confirm ceea ce ştiam deja. Pe ea o iubesc. Aici e locul meu. O să lupt până la moarte pentru ea. O să ne certăm, pentru că suntem amândoi colerici. O să mai greşim din când în când, şi avem multe lucruri de lămurit, dar Presley e viaţa mea.

A venit până aici, şi pentru prima dată nu simt că îmi scapă ceva. Simpla ei apropiere face ca o parte din mine să prindă viaţă. Ar fi un adevărat chin să o las iar să scape.

O eliberez din strânsoare, iar ea face un pas înapoi. Grozav! O să mă plesnească iarăşi.

În schimb, zâmbeşte.

— Asta ar fi mers!

Ea priveşte în spatele meu.

— Nimic nu s-a întâmplat. Nici nu se va întâmpla, zic eu.

— Bine, spune ea.

— Bine? ţipă Felicia din spatele meu. Bine? Pur şi simplu? Minte despre un copil, ţine un secret ani în şir, te face să pari un fraier, şi tu o săruţi? Eu îţi spun adevărul. Îţi spun ce s-a întâmplat, şi pentru tine asta nu înseamnă *nimic?*

O trag pe Presley lângă mine.

— Asta nu-i treaba ta.

Presley se îndreaptă către ea.

— Deci tu i-ai spus. M-am gândit eu că ai stat ascunsă pe undeva, ai auzit ce nu trebuia şi ai aşteptat marea ocazie.

Are dreptate. Felicia a aşteptat până când Presley a plecat şi mi-a spus totul.

— Ai uitat un mic detaliu, comentează Presley.

— Ce anume?

— El nu te iubeşte.

Presley se întoarce şi vine către mine. Încă avem de vorbit, dar nu pot s-o las să plece. Viaţa mea nu ar mai continua fără ea.

— Du-te naibii, Presley! urlă Felicia.

Presley se întoarce, îşi ridică mâna şi flutură din degete înspre ea.

— La revedere, Felicia!

Am încurcat-o cu tipa asta.

Capitolul 34

— Ar trebui să vorbim, îmi spune Zach în timp ce maşina Feliciei se îndepărtează.

Ştiu că nu suntem bine. Indiferent de ce a zis de faţă cu ea sau de felul în care m-a sărutat. Sunt o mulţime de lucruri care trebuie aduse la suprafaţă.

— Sunt de acord.

Intru în casa lui şi dau peste o lampă care e aruncată pe jos şi peste câteva ziare împrăştiate.

— Ce naiba?

— Eram supărat.

— Văd asta.

Închide uşa şi începe să adune lucrurile.

— Încă sunt nervos.

Mi-am imaginat că o să fie.

— Mă laşi măcar să îţi explic? îl întreb.

El se aşază şi eliberează un loc şi pentru mine.

— Spune!

Mi se strânge stomacul în timp ce încerc să formulez un răspuns.

— Când aveam 16 ani, voiam să mă mărit cu tine. Îmi aduc aminte că-i spuneam mamei mele că eu voi fi doamna Zachary Hennington. Zâmbesc şi continui: Eram atât de îndrăgostită de tine, încât nici nu-mi păsa ce implica asta. Ştiam doar că erai cu câţiva ani mai mare decât mine, ceea ce însemna că aveai să

termini liceul mai repede, dar încrederea în noi era de neclintit. Eram atât de tânără. Credeam că cel mai important lucru era să ne iubim, restul avea să se rezolve de la sine.

— Ai habar cum a fost pentru mine să te las în urmă, Presley? întreabă Zach, aplecându-se în faţă. Aveam 18 ani şi plecam la facultate, unde coechipierii mei se culcau cu femei care vânează sportivi, în timp ce eu număram zilele până când te puteam revedea.

Îmi aşez mâna pe a lui.

— Ştiu asta. Sau cel puţin am crezut că ştiam. Când erai plecat şi eu rămâneam aici, eram tare tristă. Grace venea pe la mine şi mă scotea din casă cu forţa. Am ratat balul de absolvire fiindcă tu aveai meci în săptămâna aia. Eu nu aveam nimic, Zach. Eram un nimeni. Mă ridic şi încep să mă plimb prin cameră. Deşi au trecut o mie de ani, se simte ca ieri. Când, în sfârşit, m-am mutat în Maine, mă gândeam doar la faptul că vom avea din nou doi ani împreună. Că eram aproape de jumătatea mea. M-ai cerut în căsătorie în ziua de absolvire, şi atunci am crezut că asta e tot. Ştiam că visul tău era să joci. Cred că în sinea mea îmi tot spuneam că urma să se întâmple asta, dar după ce aveam să terminăm amândoi şcoala. Că nu voi trece prin asta singură. Apoi, ai acceptat oferta aia fără nici o ezitare. Nici măcar nu ai vorbit cu mine mai întâi.

— Dacă crezi că mi-a fost uşor să te părăsesc, spune el făcând un pas înspre mine, te înşeli.

— Nu cred asta.

El îşi trece mâna peste faţa mea.

— Ştii de câte ori am retrăit momentul ăla? Am ezitat, Pres. Voiam să vorbesc cu tine, dar managerul mi-a spus că, dacă plec, n-o să mai am niciodată o astfel de oportunitate. Nu ştiam ce să fac.

— Înţeleg asta acum. Mi-a luat mult timp, dar chiar înţeleg. Vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat cu bebeluşul nostru.

Respir adânc şi răsuflu.

El închide ochii şi se aşază pe canapea. Mă proptesc bine şi mă las să simt totul, aşa cum s-a întâmplat cu şaptesprezece ani în urmă.

— Tu plecaseşi, iar eu eram peste măsură de deprimată. Credeam că o să stai. Chiar am crezut că o să te dai jos din autobuzul ăla, că o să mă iei în braţe şi că o să fim împreună. Am fost nebună, dar te-am iubit atât de mult. În ochii mei, am redevenit copii. Pot vedea filmul cum mi se derulează în minte. Am început să mă simt foarte rău, dar am pus-o pe seama faptului că ai plecat. Abia puteam să mănânc şi eram un dezastru ambulant. Pufnesc şi-mi dau ochii peste cap. Eram proastă. Adică, pe bune, foarte proastă. Angie m-a forţat să mă duc la doctor, şi am aflat că sunt însărcinată în douăsprezece săptămâni. Sarcina

era deja destul de avansată. Iar eu nu mă hrănisem ca lumea, nu luasem vitamine, nimic. Cred că atunci am plâns mai rău decât în ziua în care ai plecat.

— De ce nu m-ai sunat? întreabă el.

Întrebarea de un milion de dolari.

— Aş vrea să-ţi dau un răspuns mai bun de atât, recunosc eu. Cred că asta regret cel mai mult. Nu voiam să ştii. Nu voiam să mai faci parte din viaţa mea. În mintea mea, tu aleseseşi să pleci, aşa că nu voiam să-ţi dau şansa să te întorci.

— Uau!

Se lasă pe spate.

— Ştiu, spun repede şi mă trag mai aproape. Ştiu cât de nasol sună asta, dar nu vreau să te mai mint. Ştiu cât de mult am greşit. A fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Totuşi, după două săptămâni m-am schimbat.

El priveşte în sus.

— Nu înţeleg.

Aveam deja paisprezece săptămâni de sarcină, şi-mi aduc aminte că am simţit o senzaţie neobişnuită în burtică. Todd era în vizită, iar eu am început să ţip. Noi doi ne petrecuserăm ziua uitându-ne la televizor şi îmbuibându-ne cu de toate. Todd era lângă mine când am simţit prima fâlfâire, dar mi-am dorit să fiu cu Zach. Îmi amintesc că mă uitam la el cu lacrimi în ochi, pentru că nu erau ochii albaştri pe care voiam să

îi văd că mă privesc înapoi.

— Ştiam că trebuie să-ţi spun. Încercam să-mi adun curajul ca să te sun. Todd a insistat să-ţi spun. Lucrurile între mine şi el erau platonice, dar vedeam că avea sentimente pentru mine. Mi-a spus categoric că tu ar trebui să ştii.

Oricât de mult a greşit Todd şi oricâtă durere ne-a pricinuit mie şi băieţilor, el nu a fost crud cu Zach. Nu am priceput asta atunci, dar cred că asta m-a atras la el încă de la început. Faptul că era corect. Sau poate credea că sunt iraţională.

— Presley, spune el, eliberând un oftat tremurat. Aproape că înţeleg rahatul pe care l-am făcut când eram tineri. Dar în ultima perioadă ne apropiaserăm iarăşi, făceam planuri, şi totuşi nu ai simţit nevoia să-mi spui.

— Mi-era teamă. Eu am trecut prin asta, nu tu. Am trecut prin iad, şi ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să povestesc despre asta.

Zach mă priveşte cu un amestec de înţelegere şi furie. E nedrept faţă de el, dar pierderea acelui copil a fost ceva îngrozitor pentru mine.

— Ce nume i-ai fi dat? întreabă Zach.

Nu ştiu ce importanţă are.

— De ce?

— Îţi mai aduci aminte discuţiile pe care le-am purtat?

Mă aplec puţin pe spate, încercând să-mi amintesc despre ce conversaţie vorbeşte. Am avut atât de multe despre cum urma să fie viaţa noastră. Zâmbesc în sinea mea, gândindu-mă la felul în care ne-am fi războit pe nume. Felul în care se frustra când spunea vreun nume straniu. Mă distra treaba asta.

— Sadie şi Colton, spun pe măsură ce îmi aduc aminte.

Mă priveşte fără să mai zică nimic.

Oh, Dumnezeule! Zach, icnesc eu. Asta…

— Logan şi Violet.

Faţa lui nu dezvăluie nimic în legătură cu gândurile sale, dar nu pot decât să-mi imaginez. De aceea arăta rănit când i-am spus numele lui Logan.

— Jur, zic eu. Uitasem de discuţia aia. Am încercat să uit atâtea, fiindcă dureau ca naiba. De fiecare dată când îmi aduceam aminte, eram aruncată într-o depresie şi mai adâncă.

Zach face un pas în faţă.

— Mă simt de parcă te-am trădat. Vocea lui se frânge. Te-am dezamăgit şi nici măcar nu mi-am dat seama. Ceva s-a întâmplat atunci, că altfel nu pot să-mi explic.

Îl iau de mână.

— Nu voiam să distrug ce am construit amândoi. Am fost atât de îngrijorată că te-aş putea pierde din nou. Să fiu cu tine mă face cea mai fericită, dar şi

absolut înspăimântată. Trebuie să merg mai departe, deşi o să doară. Duceam o viaţă bună înainte, dar viaţa mea s-a prăbuşit. Când sunt cu tine, mă simt de parcă am un loc în lumea asta. Sunt liberă să fim *împreună*.

Degetele lui Zach se încordează.

— Nu voiam să-mi pierd libertatea. Nu voiam să te pierd. Aşa că nu m-am gândit prea mult la asta. Deloc. Am încercat atât de mult să ţin secretul îngropat pentru că nu ne putea afecta. Am greşit, Zach. Am greşit foarte mult.

Lacrimile îmi curg.

— Te iubesc enorm. Nu mai există alte secrete. Promit!

Aştept să mă condamne sau să mă admonesteze. Dacă e dispus, putem să lăsăm capitolul ăsta în urmă. Se ridică, nu spune nici un cuvânt şi iese. Părăsindu-mă.

Mă aşez, în timp ce interiorul meu face implozie. Fiecare bucată din mine doare ştiind că l-am pierdut. Chiar am crezut că avem o şansă. După câteva minute în care nu ştiu nimic de el, mă adun ca să ies pe uşă înainte să fiu zdrobită. Inima mea nu poate îndura să-l audă că-mi spune că s-a terminat. Am făcut tot ce am putut şi trebuie să-i respect dorinţa.

Dar mă doare atât de tare!

Mă ridic şi-mi strâng lucrurile, cu lacrimile

curgând. La exterior, plâng tăcut, dar pe dinăuntru ţip, nevenindu-mi a crede.

Mâna mea atinge mânerul rece al uşii. În timp ce-l răsucesc, îi aud vocea.

— Unde te duci?

— Te rog n-o spune, îi cer eu.

— Să spun ce?

Mă întorc.

— Că s-a terminat.

— Bine, răspunde el. Ce vrei să spun, Presley?

— Că mă ierţi. Că vrei să rămân.

Zach face doi paşi mari către mine şi e destul de aproape încât să-l pot atinge. Fac un pas în spate, şi el mă urmează. Spatele mi se lipeşte de uşă, şi el mă ţine acolo. Degetele lui Zach se plimbă pe obrazul meu şi îmi şterg lacrimile.

— Nu cred că mă pot opri din a te iubi. Nu vreau să mai trăiesc fără tine, mărturiseşte el. Suntem mai puternici acum decât eram cu ani în urmă. Aşa că... Mă sărută pe nas. Spune că vei continua să te lupţi cu mine mult timp de acum încolo. Spune că ne vom întâlni la pârâu în fiecare seară. Spune că vei adormi în braţele mele şi mă vei suporta aşa cum sunt. Presley Benson, spune-mi că rămâi!

Mă fixează cu privirea, şi văd în ochii lui atât de multe emoţii în timp ce spune cuvintele astea.

Îl apuc de cămaşă cu ambele mâini, de parcă m-aş

agăţa de viaţă.

— O să rămân cu tine pentru totdeauna.

Furia şi tristeţea din ochii lui sunt înlocuiţi de iubire şi speranţă. Şi orice am spus eu a fost adevărat. El e iubirea vieţii mele. Buzele lui le apasă pe ale mele, şi Zach mă ridică în braţe. Mă ţin de el în timp ce mă poartă prin casă până în dormitorul lui. Limbile noastre se mişcă încet una împotriva celeilalte, în timp ce revărsăm în sărutul nostru ultimele două zile.

Emoţiile mă copleşesc pe măsură ce conştientizez că asta nu trebuie să se termine. De data asta nu ne mai despărţim. Mă întinde pe pat, iar eu încep să plâng. Simt un amestec de bucurie şi uşurare în timp ce ne lăsăm unul pradă celuilalt. Nu mă mai reţine nimic. Fiecare moment se simte bine, chiar mult mai bine acum decât înainte.

Toate cărţile mele sunt pe masă, iar el nu a renunţat, ci a mers mai departe cu tot ce are.

— De ce plângi? mă întreabă îngrijorat.

Emoţiile mele de fată probabil îl sperie.

— Sunt fericită.

El zâmbeşte.

— Şi eu sunt.

— Tu mă faci fericită.

Mâna lui îmi mângâie părul.

— Te iubesc! Mă sărută din nou. Atât de mult!

Mâna mea se odihneşte pe pieptul lui.

— Nu vreau să te mai pierd o dată, Zach.

El se apleacă, şi nasurile noastre se ating.

— Nu o să te mai las să pleci. Dacă o faci, vin după tine. Buzele lui le ating pe ale mele. O să te urmăresc până la capătul lumii.

Îmi trec degetele pe pieptul lui, bucurându-mă de senzaţia fiecărui muşchi care se încordează la atingerea mea.

— Cred că ar trebui să facem sexul ăla de împăcare despre care ştim că e atât de bun.

Zach îşi freacă nasul de mine, mă sărută în colţul gurii şi apoi coboară pe gât. Îmi linge locul care se află imediat sub ureche şi mă face să tresalt. Suflă aer cald acolo, iar eu gem.

Îmi place la nebunie că ne potrivim atât de bine. Că mă excită în câteva secunde şi ştie exact ce-mi place. De parcă suntem la o întâlnire în grabă – am trecut de lucrurile stânjenitoare şi pur şi simplu ne potrivim perfect. Şi totuşi, ar fi putut să meargă foarte diferit. Atât timp care a trecut, alţi oameni, şi faptul că avem un trecut împreună… ar fi putut schimba lucrurile.

Îmi dă bretelele în jos, sărutându-mă în continuare. Totul în mine arde pentru el.

— O să mă *împac* cu tine vreme îndelungată, scumpo.

Mă priveşte cu ochii întredeschişi. Pasiunea care

mocneşte dedesubt se transformă într-un infern.

Îi prind bărbia, obligându-l să se uite la mine.

— Contez pe asta. Acum, sărută-mă!

— Da, să trăiţi!

Şi o face. Buzele lui se lipesc de ale mele în timp ce ne rupem efectiv hainele de pe noi. Îl vreau lipit de mine. Trebuie să facem dragoste, şi plănuiesc să stăm oricât e necesar ca să ne satisfacem poftele amândoi.

Mă trage sub el înainte să alunece în josul corpului meu.

— Am nevoie să te gust, spune în timp ce mă fixează cu privirea.

Când suntem împreună, Zach e tot timpul foarte intens. Transmite totul doar cu o singură privire. Când ne privim, ne spunem foarte multe, iar el îşi ajustează mişcările în funcţie de ceea ce vede în ochii mei. E al naibii de sexy să priveşti şi e mai mult decât plăcut când eşti beneficiarul plăcerii.

Mă sărută pe abdomen şi îşi odihneşte mâna acolo. Mă uit în jos la el şi îmi trec degetele prin părul lui.

— Sper, Zachary.

— Speri ce, scumpo?

— Sper că într-o zi o să ne împlinim toate planurile pe care le-am făcut. Îi mângâi faţa. Vreau să avem tot ce ne-am spus, inclusiv un copil. Doar că nu sunt în punctul ăla încă.

Şi nici el nu insistă. Dar nu vreau să creadă că nu îmi doresc. Zach e un bărbat excepţional. Fără ezitare, i-a ghidat pe Cayden şi pe Logan. E genul de bărbat care va fi un model pentru băieţii mei şi, sper eu, pentru copiii noştri.

Revine la mine şi mă trage către el, astfel încât stăm faţă în faţă. Suntem dezbrăcaţi şi complet dezgoliţi unul în faţa celuilalt.

— Eu nu m-am căsătorit şi nu am avut copii. Nu a apărut cineva cu care să vreau să fiu. În afară de tine. Degetul lui se plimbă peste buzele mele. Într-o zi, o să te măriţi cu mine, şi voi fi ceea ce au nevoie Logan şi Cayden. Prieten, tată şi protector. O să vă iubesc pe toţi trei cu tot ce am. Şi ştiu că încă nu eşti pregătită, dar eu sunt pregătit de acum şase luni.

Zâmbesc şi clatin din cap.

— Eşti aşa sigur, mda?

El zâmbeşte larg şi mă împinge în pernă.

— Sunt sigur că o să mă căsătoresc cu tine şi că apoi vom avea o familie deosebită.

Vreau să-i dau toate astea.

— Poate ar trebui să petrecem ceva timp exersând? mă ofer eu.

— Ah, spune el în timp ce degetele lui îmi apasă clitorisul. Deci, crezi că am nevoie să exersez?

Zach face cercuri, şi ochii mei se închid.

— Faci… încep să spun, dar mă opresc, fiindcă

asta se simte prea bine. Atât de bine!

Revine în partea de jos a corpului, doar că de data asta nu se opreşte. Mâinile lui îmi ridică picioarele, şi mă linge şi face cercuri cu limba pe clitorisul meu.

— Zach, gem eu.

El continuă să mă satisfacă în timp ce capul meu se clatină înainte şi înapoi. Dumnezeule mare! O să explodez. El continuă, în timp ce eu mă agăţ de cearşaf. Mă răsucesc şi gem, iar el muşcă, ducându-mă pe culmile extazului.

— Zach! strig în timp ce orgasmul mă zguduie.

Respiraţia mea e greoaie, şi jur că oasele mele s-au lichefiat. Mă uit în jos, şi el îmi face cu ochiul.

— Ce ziceai despre exersat?

— Cred că eşti bun, spun cu răsuflarea tăiată. Dar cred că aş vrea şi eu să-mi încerc norocul la joc.

Îl împing pe spate şi-mi dau părul peste umăr. Vreau să-i văd faţa. Îl sărut pe trup în jos, până la penis, al cărui vârf îl încercuiesc cu limba.

— Pres, mă avertizează el.

Ştiu ce-i place, şi nu doar fiindcă mă joc cu el. Dar asta e partea mea preferată. Să-l văd cum devine atât de disperat, încât aproape că pierde controlul.

E ceva atât de erotic să-l văd aici, întins, cu mâinile la ceafă, în timp ce eu îi ofer plăcere. În loc de rutina tipică cu jocul de-a şoarecele şi pisica, mă hotărăsc să-l surprind. Deschid gura şi îl cuprind

adânc.

— Futu-i! strigă el şi se apleacă. Sfinte Sisoe!

Zâmbesc în sinea mea în timp ce îmi mişc uşor capul. Îl cuprind pe tot, acordând atenţie sporită vârfului. Fiecare mârâit şi fiecare geamăt care ies de pe buzele lui mă stimulează să continui. Vreau să-i fac pe plac, să-i arăt, cu trupul meu, cât de mult îl iubesc.

— Iubire, spune el, în timp ce respiră sacadat. Dragostea mea, mormăie el. Opreşte-te! Trebuie să te opreşti! Şoldurile lui se mişcă, forţându-mă să îl înghit cu totul. O să explodez dacă nu te opreşti. Şi vreau să o fac în tine, subliniază el.

Mă retrag, şi el sare în sus. Într-o secundă, mă ţintuieşte sub el.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, răspund eu.

— Să nu încetezi niciodată, spune în timp ce mă penetrează.

Ochii mi se dau peste cap pe măsură ce el mă umple.

— Promit!

Facem dragoste. Câteodată, e foarte dulce şi încet, dar alteori devine frenetic. Mă agăţ de el în timp ce al doilea orgasm mă loveşte ca un tren de mare viteză. El îmi spune cât de frumoasă sunt, cât de mult mă doreşte şi cât de mult are nevoie de mine.

Mă simt mai legată de el ca niciodată. Azi, ne-am

dat tot ce aveam, şi sub nici o formă nu mai pot să iau înapoi bucata aia din mine, chiar şi dacă aş vrea. Viaţa mea cu Zach nu va fi uşoară – amândoi suntem încăpăţânaţi – dar va merita fiecare lacrimă vărsată. Locul meu e alături de el.

Stăm întinşi acolo, încurcaţi în cearşafuri.

— Vreau să vorbesc cu Logan, spune el.

— Despre?

— Noi. Zach se întoarce şi-şi pune mâna pe şoldul meu. Spuneai că se simte rău. Nu vreau să-şi facă griji.

Eu încuviinţez din cap.

— Are nevoie de asta, da.

— Cred că avem nevoie cu toţii. Şi cred că ar trebui să stau câteva minute şi cu Cayden.

Îmi aşez palma pe obrazul lui.

— Bine, spun cu un zâmbet. Hai să vorbim cu ei!

— Mai întâi, cred că ar trebui să ne mai împăcăm o dată.

Chicotesc în timp ce mă trage deasupra lui.

Măcar atât pot să fac ca să mă asigur că suntem pe deplin împăcaţi.

Capitolul 35
Zachary

Nu am fost niciodată atât de stresat să-i văd pe băieţi ca acum, dar ultima dată a fost îngrozitor. M-am

simţit sfâşiat când i-am văzut cum plângeau şi se agăţau de Presley cu disperare.

Şi faptul că am contribuit la felul în care au aflat acel secret mă omoară.

Poate că nu sunt ai mei, dar sunt parte din ea, ceea ce înseamnă că sunt şi parte din mine. Am vorbit serios când i-am spus lui Presley că pot fi orice au ei nevoie.

— Salut, băieţi.

Încerc să le zâmbesc şi sper că îmi iese.

— Zach! Logan aleargă către mine, şi eu îmi deschid braţele. Îmi pare rău că te-am lovit, spune el imediat.

Mă îmbrăţişează, şi eu mă sprijin de umerii lui. Vreau să mă audă cu adevărat.

— Nu contează, micuţule. Nu-mi place că s-a simţit distrus din cauza asta. Dacă eu aş fi văzut pe cineva ţipând la mama mea, persoana în cauză ar fi avut de-a face cu mine şi cu cei doi fraţi ai mei. Cred că e admirabil cum ai apărat-o pe mama ta. Ai dat dovadă de putere şi de curaj.

— Dar nu te-am lovit prea rău?

Îmi păstrez expresia stoică pe chip.

— A trebuit să-mi pun gheaţă la picior, zic şi mă prefac că-l întind. Dar o să fiu bine.

Logan străluceşte de mândrie, şi eu simt la fel. Cayden coboară de pe verandă, şi aştept să văd ce are

de spus.

— Asta înseamnă că nu voi mai fi un Benson de acum?

Presley ni se alătură şi îşi aşază mâna pe braţul meu. Mă gândesc că vrea să intervină.

— Mereu vei fi parte din tatăl tău. El ţi-a dat viaţă, numele lui, o casă şi multe altele. Numele tău nu o să se schimbe niciodată, chiar dacă al meu va fi altul.

Dacă băieţii n-ar fi aici, i-aş spune că *sigur* o să şi-l schimbe. În curând, mă voi asigura că întreaga lume ştie cui îi aparţine ea.

— Vreau să ştiţi ceva, încep eu. Eu voi fi aici întotdeauna pentru voi. Mereu. Dacă vreţi să vorbiţi sau să învăţaţi cum să faceţi nişte farse mişto, veniţi la mine! Am crescut cu Trent, care mi le-a făcut mie, iar eu i le-am făcut lui Wyatt.

Amândoi râd.

— Dar, serios, îmi pasă de voi trei foarte mult.

Ezit puţin să le spun cât de mult o iubesc pe Presley. Au avut câteva zile grele, şi le pot spune la momentul potrivit. Aş prefera să le arăt cât de mult înseamnă ea pentru mine decât doar să le zic.

Cuvintele unui bărbat sunt întărite de faptele lui.

Vreau să-i învăţ lucrurile pe care le-am învăţat de la tatăl meu. El i-a oferit totul mamei mele şi a tratat-o ca şi cum ar fi fost stăpâna lumii. El nu se plânge niciodată. Odată, ne-a spus că, dacă ea l-ar părăsi, el s-

ar pierde pe sine. Credeam că a luat-o pe arătură, până când am pierdut-o pe Presley.

Presley mă ia de mână.

— Cred, spune ea cu entuziasm, că ar trebui să facem echipe şi să ne întrecem din nou. Ce ziceţi?

Logan şi Cayden se înviorează.

— Nu ştiu ce să zic, glumesc eu. Te-am bătut o dată, a fost cam jenant pentru tine.

— Ha! mă înfruntă ea. Te-am bătut! Cred că memoria ta se deteriorează, bătrânelule!

Nu m-a făcut „bătrânel" când o făceam să se arcuiască şi să geamă de plăcere.

— Bătrânel?

Ochii lui Presley strălucesc în timp ce mă priveşte peste umăr.

— Eşti mai bătrân decât mine.

— Orice ai zice, greşeşti. Eu am câştigat, nu-i aşa, băieţi?

— Ai pierdut, mamă. Şi, cum Cayden e cel mai tânăr dintre noi, el ar trebui să fie în echipa ei, zice Logan.

Iau asta ca pe un semn bun – că vrea să fie în echipa câştigătorilor.

— Mie-mi sună bine, spun şi bat palma cu el.

— Din nou? mormăie Cayden. Mă aleg cu mama *din nou*?

— Hei! comentează Presley. Şi eu m-am chinuit să

vă împing capetele de pepene afară, şi nu m-aţi văzut plângându-mă.

Se întoarce şi murmură.

— Eu i-am născut, şi lor le place de el fiindcă le-a dat câte un cal, se plânge ea. Ce nebunie!

— Ştii că te putem auzi, îi reamintesc eu.

— Mă bucur, ne tachinează ea.

E atât de drăguţă când devine aşa. Dar, în timp ce fata mea era în marele oraş, eu creşteam cai. Am mai învăţat una, alta. Am să îi dau clasă.

— Bine, spune în timp ce îl scoate pe Popas. Regulile spun că există o rută nouă.

O privesc cu ochii mijiţi. Pune ceva la cale.

— Nu cred.

— O să-mi refuzi plăcerea, Hennington?

— Ai dat de belea.

Se îndreaptă spre mine cu acei ochi verzi plini de neastâmpăr.

— Cred, spune ea şi mă bate peste piept, că tu ai dat de belea, Cowboy.

Când mi se adresează în felul ăsta, nu mă pot abţine. Îmi vine să o arunc la pământ şi să o fac să ţipe.

— Presley, o avertizez. O să plăteşti pentru asta!

Buzele ei formează o linie dreaptă, iar corpul meu rămâne nemişcat. Degetele ei îmi desenează ceva pe piept.

— Abia aştept.

— Pun pariu.

Ne întrecem în timp ce băieţii mă încurajează. Eu şi Logan avem propriul nostru dans al victoriei la final. Presley jură că a fost înşelată a doua oară. Şi crede că putea câştiga.

Restul zilei îl petrec cu gemenii, antrenându-le caii. Ne-am hotărât să facem o plimbare uşoară călare. Este o zi plăcută şi relaxantă pentru noi patru. Băieţii râd mult, mai ales pe seama lui Presley, dar ea nu pare să se supere. De fiecare dată când unul din ei zâmbeşte, ea se luminează.

Din când în când, îmi aruncă o privire care îmi arată cât este de recunoscătoare.

— Ce zici dacă gătim ceva la mine? propun eu după ce terminăm cu plimbarea.

— Super! exclamă Cayden. O să vedem unde locuieşte Zach.

Logan se uită la mama lui.

— Putem să venim şi noi?

— Ştii să găteşti? mă tachinează ea.

— Bărbaţii fac grătar. Femeile gătesc.

Îşi desface părul, lăsându-l să se reverse pe spate. Doamne, cât de mult o doresc. Dar apoi văd ce efect are asupra ei ceea ce am spus. Îşi încrucişează braţele şi face ochii mari.

— Aşa deci?!

Am pus-o.

— E doar un fel de a spune, încerc s-o dreg.

— Mhm…

— Hei, Logan, strig. Poţi să mă ajuţi?

Presley devine din ostilă curioasă.

— Desigur!

El ajunge la noi. Eu merg către ea şi o trag mai aproape.

— Lasă-mă câteva minute cu el, bine?

— Cayden, îl strigă ea. Ce-ar fi să mergem să verificăm dacă mătuşa nu a intrat în comă de la prea mult zahăr? Şi să o anunţăm că luăm cina cu ea la Zach.

Eu şi Logan ducem caii înapoi în grajd.

— Crezi că putem vorbi ca de la bărbat la bărbat?

Se aşază pe balotul de fân şi încuviinţează din cap. Îmi reprim râsetul care îmi vine văzându-l cât de matur încearcă să fie. Îmi amintesc cum eram la vârsta lui. Aveam un tupeu de zile mari şi mă credeam deja bărbat. Nu-i voi fura puştiului asta.

— Vreau să ştiu dacă suntem în regulă.

— Suntem, spune el. Îmi place de tine şi tot restul.

Chicotesc.

— Păi, asta e bine.

Dar nu îmi dă pace ceea ce a auzit.

— Ieri, ne-ai auzit pe mine şi pe mama ta certându-ne. Mă întrebam dacă vrei să mă întrebi

ceva.

Dacă nu a auzit nimic despre bebeluş, suntem în regulă. Dar vreau să mă asigur. Mi-am dat seama de asta abia azi, când ne plimbam cu toţii.

— Aveţi de gând să vă despărţiţi fiindcă mama a ţinut un secret faţă de tine?

Mă simt puţin uşurat că nu a auzit tot rahatul de ieri.

— Nu, nu avem de gând.

— Eşti supărat că te-a minţit?

Logan se uită în depărtare, cu îngrijorare.

— Amândoi am ţinut anumite secrete când eram mai tineri. Dar le-am scos pe toate la iveală. De aia ne certam. Dar ne-am împăcat.

— Şi pe mine m-a minţit în legătură cu tata.

— Ştii de ce, nu?

Aceşti copii nu ar fi trebuit să treacă niciodată prin asta. Mă bucur că Presley a găsit o modalitate de a trece peste furia ei, dar eu nu am reuşit încă. Mă uit la ei şi mă cuprinde furia. Sunt copii buni, ea e o femeie bună, iar el i-a abandonat în felul ăsta? Nu-mi vine să cred.

Oftează îndelung.

— Ştiu. Dar nu mai sunt un copil. Aş fi putut să înţeleg.

— Ştiu că eşti un tip puternic.

— Îmi promiţi ceva, Zach?

Logan şi Cayden au ochii lui Presley. Sunt identici, şi mi-e greu să nu mă uit la ei şi să nu le ofer tot ce-mi cer.

— Pot să încerc.

— Promite-mi că nu o s-o răneşti pe mama!

Asta e o promisiune pe care chiar voi încerca să o ţin cu orice preţ. Dar băieţii ăştia au avut parte doar de jumătăţi de adevăr.

— Îţi promit că n-o s-o rănesc voit. Dar uneori facem greşeli şi-i rănim pe cei pe care îi iubim fără să vrem.

— Ca tati?

— Da, amice. Nu cred că el a vrut să vă rănească vreodată.

El priveşte departe şi inspiră adânc.

— Dar încă doare.

— Sunt sigur de asta.

— Da.

Se uită din nou la mine.

— Ce-ar fi să spălăm caii ăştia şi apoi poate putem să facem ceva drăguţ pentru mama ta?

Faţa lui Logan se luminează, şi mă simt mai bine. E un băiat bun, cu o inimă mare.

După douăzeci de minute, am pus totul la punct. Îl duc pe Logan pe câmp şi culegem flori pentru Presley. Amândoi luăm câte un pumn din ce ne vine la îndemână. La întoarcere, îmi povesteşte despre un joc

pe care-l joacă cu prietenii lui din Philadelphia. Mai vorbim una, alta, dar totul se rezumă la a face paşi mici.

— Unde aţi fost, băieţi? întreabă Presley din capătul scărilor.

Logan îi arată florile pe care le-a ţinut la spate.

— Eu şi Zach ţi-am adus astea.

Ea afişează zâmbetul pe care-l ştiu de o mie de ani. Acela care îmi e destinat doar mie. Ochii i se umplu de lacrimi de bucurie.

— Vă mulţumesc! şopteşte ea.

Presley coboară scările, îl sărută pe Logan pe obraz şi se îndreaptă spre mine. Nu ştiu dacă avem voie să ne arătăm afectuoşi de faţă cu băieţii, dar o las pe ea să preia conducerea şi să facă ceea ce îi convine.

Îşi aruncă braţele în jurul meu, îngropându-şi faţa la gâtul meu. Îi simt lacrimile pe piele şi o strâng în braţe. Capul ei se ridică şi se apropie, până ce buzele noastre se ating. Îşi lasă capul uşor într-o parte pentru un sărut scurt.

— O să-ţi mulţumesc cum trebuie un pic mai încolo.

Râd şi o rotesc într-o piruetă. Sunt un bărbat norocos. Şi intenţionez să mă asigur că rămân aşa.

Epilog
Presley

Optsprezece luni mai târziu

— Eşti gata? strigă Grace de la parter.

N-am văzut niciodată oraşul atât de entuziasmat pentru o paradă. Sincer, nici măcar nu ştiu cu ce ocazie e asta.

— Aş fi dacă nu m-ai pune să umblu prin cutii vechi! strig înapoi.

Eu şi Zach am început construcţia casei pe care o facem lângă iaz acum şase luni. Băieţii s-au îndrăgostit de teren şi au întrebat imediat când ne vom muta acolo. Din fericire, mai avem doar două săptămâni. Abia aştept să plec din casa părinţilor mei. Au fost fantastici, şi, de când locuiesc aici, am plătit o bună parte dintre datorii. Cum nu a trebuit să plătesc chirie sau alte cheltuieli, a fost un pic mai uşor să restitui datoria prin plăţi adiţionale.

Angie a venit iar în vizită şi a fost încântată să vadă casa, căci băieţii i-au tot trimis filmuleţe şi poze.

— Grăbeşte-te! insistă Angie.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi aranjez rochia. M-am lăsat păcălită să merg cu carul alegoric al lui Grace. Tatăl ei este şeful pompierilor şi a cerut un car alegoric, la fel cum a primit şeriful. Ca şi cum Trent şi Grace ar avea nevoie de şi mai multă tensiune zilele astea.

Cobor scările, căutând cutia în care-mi sunt cizmele.

— Arăţi drăguţă! spune Grace zâmbind.

— E tot ce am putut găsi.

Am luat prima rochie pe care am văzut-o, având în vedere că nu trebuie să mă asortez cu nimic.

— Păi, merge foarte bine, spune Angie şi ridică din umeri.

— Unde sunt băieţii?

Privesc în jur. Dacă s-au murdărit afară, o să îmi ies din fire. Le-am spus să rămână curaţi, fiindcă vor merge pe carul alegoric al lui Trent. El i-a luat pe băieţii mei drept ajutoarele lui.

— Au plecat cu părinţii tăi, îmi explică Grace.

— Mda, şi noi ar cam trebui să plecăm.

În timp ce ne apropiem de centrul oraşului, văd deja străzile pline de oameni. Îmi place cum se închide oraşul pentru genul ăsta de evenimente. Îmi aduce aminte că aici nu e doar o comunitate, ci o mare familie.

Angie mormăie de fiecare dată când cineva ne opreşte să ne salute, ceea ce înseamnă că a mormăit tot drumul. În cele din urmă, ajungem la zona de pregătire a carelor alegorice.

— Oraşul ăsta are nevoie de Xanax.

Chicotesc.

— Tu ai nevoie de unul.

— Salut, Angel.

Wyatt o cuprinde, de la spate, într-o îmbrăţişare. Ea îl dezlipeşte de ea, după care se întoarce şi îşi împunge arătătorul în faţa lui.

— Să mă ierte Dumnezeu, nu ştiu ce naiba e cu tine, dar noi doi – niciodată – nu o să mai fim împreună.

— Nu o să *mai* fiţi *împreună?* aproape că ţip. Când a fost prima oară?

— Irelevant, spune ea şi se întoarce către el. Fugi de-aici!

Stau locului, cu un rânjet pe faţă. Angie se întoarce şi-mi aruncă o privire provocatoare.

— Presley! mă strigă Grace. Trebuie să plecăm.

— Da, Presley, spune Angie, ridicând din sprâncene. Trebuie să ajungi undeva. Nu aş vrea să te reţin.

O ţintuiesc cu degetul.

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Mă omorâţi cu toţii, mormăie Grace în timp ce mă trage înspre car.

După ce Grace se agită pentru câteva minute şi ne aşază pe toţi la locurile noastre, mă uit la băieţi. Sunt în carul alegoric al lui Trent, stând în picioare cu piepturile umflate şi cu mâinile în şolduri. Nu ştiu dacă se cred supereroi sau dacă îl imită pe Trent.

— Salut, băieţi! le zic şi le fac apoi cu mâna.

Amândoi mă salută.

— Ofiţer Benson şi ofiţer Benson la datorie.

Izbucnesc în râs. Sunt atât de drăgălaşi. S-au adaptat amândoi foarte bine la traiul de aici. Unele zile sunt mai grele. Au o mulţime de întrebări despre tatăl lor, dar sprijinul familiei a făcut tranziţia mai uşoară decât mi-aş fi putut imagina.

— Unde e Zach? îi întreb.

Amândoi ridică din umeri.

— Cred că vorbea cu antrenorul Keeland, spune Logan.

E o variantă foarte posibilă. Logan i-a spus lui Zach că ar vrea să joace baseball, ceea ce l-a determinat pe acesta din urmă să sară de la masă, să-şi ia mănuşa şi practic să-l tragă pe Logan afară pentru a arunca mingea. Se pare că Logan este chiar foarte bun. A intrat în echipa şcolii, iar Zach a devenit majoreta lui. Sunt surprinsă că nu-şi pictează faţa pentru meciuri. E distractiv să îi urmăresc.

Eu şi Cayden am ieşit des la călărit. El se simte confortabil în preajma cailor. Este minunat că mă pot apropia de el în felul ăsta.

— Grace? o întrerup în timp ce se holbează încruntată la Trent, care vorbeşte cu o altă fată.

Jur că băiatul ăla n-are nimic în cap! Ea se uită cu ochi trişti.

— De ce l-ai luat pe fratele cel bun?

— Am fost pe fază mai repede.

— Eşti naşpa, glumeşte ea.

Doamna Rooney vine de după colţ.

— Trebuie să începem! Asiguraţi-vă că vă încadraţi în timp.

Da, nu am vrea să stricăm ordinea.

— Mă refer la tine, Trent Hennington. Nu mă face să o chem pe maică-ta aici.

Îmi place că, deşi el e şeriful, cu toţii ştim cine e cu adevărat în fruntea oraşului.

— Pentru ce zici că e parada asta?

Sub nici o formă nu-mi amintesc ce sărbătorim.

Ea râde.

— Parada asta e în cinstea fondării oraşului Bell Buckle şi în cinstea voastră, a ta şi a lui Zach, că vă mutaţi împreună.

— Poftim? întreb consternată. Vorbeşti serios?

O privesc pe Grace. Ea ridică din umeri.

— Ştii cum sunt mama ta şi prietenele ei. Ar căuta orice motiv pentru a organiza o paradă. Nu-mi spune că eşti aşa surprinsă. Am ţinut o nenorocită de paradă când apendicele primarului Peckham a fost scos.

Nu-mi vine să cred ce aud. Facem o paradă fiindcă eu şi Zach vom locui împreună? O să le omor pe mama şi pe prietenele ei.

— Hai să ne prefacem că asta n-are nici o legătură cu mine, îi spun lui Grace.

— Cum vrei tu, scumpo.

Grace îşi verifică machiajul în timp ce eu mă uit prin jur.

— Presley, drăguţo, îmi atrage atenţia doamna Rooney. Trage-ţi rochia aia un pic mai jos. Nu e nevoie ca tot oraşul să vadă bulanele alea, fată scumpă. Poate că locuieşti cu el, dar nu vrei să dai lapte pe gratis, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Oh, Dumnezeule, mormăi eu. Aş vrea să-i spun că am vândut vaca aia când aveam 17 ani, dar aleg să mă abţin. Nu e aşa scurtă.

Nu răspunde, dar, ca să fiu sigură, o trag mai jos.

Parada începe. Grace îşi ocupă locul în partea din faţă a carului alegoric, iar eu mă duc în spate. Grace face cu mâna ca regina frumuseţii care a fost cândva, deşi nu cred că asta e ceea ce şi-a imaginat ca fostă Miss Bell Buckle − ea într-un car alegoric din hârtie creponată cu o inimă mare de plastic în spatele nostru. Dar pare fericită. Mai mergem câteva minute, când deodată parada se opreşte.

— Ce naiba? spun către Grace.

Mă uit în faţă să văd ce se întâmplă şi-l văd pe Zach stând în mijlocul drumului.

— Zach?

Mă trag mai pe margine. El se urcă în car cu un zâmbet uriaş pe chip.

— Salut, iubire.

— Salut. Îi arunc o privire care spune că şi-a pierdut minţile. Ce faci aici?

— Voiam să-ţi spun ceva.

— Chiar acum? întreb eu.

— Mda.

Mă uit în jur, aşteptând ca doamna Rooney să vină să-l bată cu o vâslă sau cu ceva de genul ăsta, dar toţi stau pe loc zâmbind. Băieţii se urcă în car, şi inima mea începe să o ia la goană. Mă uit înapoi şi îi văd pe membrii familiei mele ţinându-se de mână.

— Vezi tu, spune el nonşalant, eu şi băieţii vorbeam zilele trecute. Credem că a sosit vremea să fim o familie.

Lacrimile îmi inundă ochii.

— Aşa credeţi?

— Da! exclamă gemenii la unison.

Zach se lasă într-un genunchi.

— Te iubesc, Presley. Îi iubesc pe Cayden şi pe Logan. Iubesc fiecare lucru din viaţa ta şi vreau să fac parte din ea. Mă ia de mână. M-am îndrăgostit de tine când aveam 15 ani. Am jurat că într-o zi o să mă căsătoresc cu tine. La un moment dat am fost destul de aproape de asta. Îmi face cu ochiul, iar eu încerc să nu plâng. Nu am crezut niciodată că vei găsi drumul înapoi la mine, dar… iată-ne aici! Promit să te iubesc cu fiecare parte din mine! Nu te voi trăda niciodată. Nu te voi părăsi niciodată de bunăvoie. Voi fi alături

de tine şi voi fi tot ce ai nevoie.

Lacrimile îmi curg fără să le pot opri.

— Vreau să avem o casă toţi patru. Iar Cayden şi Logan mi-au dat permisiunea să te întreb… Presley Benson, vrei să fii soţia mea?

Mă uit la băieţii mei, care stau în spatele lui cu zâmbete uriaşe pe chip. Faptul că i-a întrebat înainte mă face să simt că îmi explodează inima de bucurie. Lacrimi de fericire cad în timp ce mă uit la bărbatul pe care îl iubesc din toată inima. A doua şansă nu vine în fiecare zi, şi voi fi etern recunoscătoare pentru a noastră.

— Sigur că da, Cowboy.

Zach îmi pune inelul cu diamant pe deget, acelaşi inel pe care l-am primit când eram mai tânără. Nu-mi vine să cred că l-a păstrat atâta vreme.

Se ridică, mă ia în braţe şi mă sărută în vreme ce aplauze izbucnesc în jurul nostru. Buzele noastre se despart.

— Se pare că, în cele din urmă, am dat lovitura, spune el cu glas răguşit.

Zâmbesc.

— Aş zice că am cucerit marele titlu.

Mulţumiri

Soţului meu şi copiilor. Aţi sacrificat atât de multe ca eu să continui să-mi trăiesc visul. Zile şi nopţi în care eu am fost absentă, deşi eram cu voi. Lucrez la asta. Promit! Vă iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viaţă.

Primilor mei cititori − Michelle, Jean, Holly, Katie, Melissa şi Sunny. Vă iubesc, dragilor. Vă mulţumesc că aţi citit zecile de schiţe şi modificări pe care vi le-am trimis. Nu vă pot spune ce înseamnă pentru mine dragostea şi încurajarea voastre. Voi sunteţi motivul pentru care am continuat să scriu – jur!

Cititorilor mei. Nu am cum să vă pot mulţumi îndeajuns. Încă mă uimeşte faptul că citiţi ce aştern pe hârtie. Voi aţi devenit o parte din inima mea şi din sufletul meu.

Bloggerilor. Nu cred că voi înţelegeţi ce faceţi pentru lumea cărţilor. Nu e o slujbă pentru care sunteţi plătiţi. E ceva ce iubiţi şi ce faceţi din plăcere. Vă mulţumesc din adâncul inimii!

Lisa, editorul meu, îţi mulţumesc pentru suport şi îndrumare în proiectele mele. Sarah Hansen, de la Okay Creations, mulţumiri pentru copertele perfecte. Ashley Williams, îţi sunt recunoscătoare pentru că mi-ai corectat de atâtea ori textele! Christine, de la

Perfectly Publishable − nu pot spune cât de mult apreciez tot ce faci pentru ca aceste cărţi să fie cu adevărat frumoase. Sprijinul tău este de nepreţuit. Îţi iubesc cu sinceritate inima frumoasă.

Agentei mele, Amy Tannenbaum… mulţumesc pentru îndrumarea ta şi pentru suportul primit. Nu ai idee cât de mult am apreciat asta. Mulţumesc că nu te-au frustrat niciodată întrebările mele nesfârşite.

Squad, BBFT, FYW şi Holiday Reads Girls – vă mulţumesc pentru prietenia, dragostea şi felul în care mă împingeţi să ies din zona de confort. Vă iubesc!

Christy Peckham, mâna mea dreaptă, prietena mea, torţionara mea… Ha! Nu, tu mă ţii pe drumul cel bun şi nu te clatini niciodată. Sunt binecuvântată să te am de partea mea.

Melissa Erickson, eşti uimitoare. Îţi iubesc chipul.

Kristi, prietenia ta înseamnă totul pentru mine. Mulţumesc din adâncul inimii mele pentru tot. N-aş fi putut să trec prin acest ultim an fără tine. La propriu.

Vi, Claire, Mandi, Amy, Syreeta, Kristy, Kyla, Mia, Tijan, Alessandra, Meghan, Jessica, Michelle, Laurelin, Kennedy şi Lauren – apreciez pentru că m-aţi făcut să mă străduiesc să fiu mai bună şi că mi-aţi ascultat nebuniile.

Un singur cuvânt.
Rămâi.
Era tot ce avea el de făcut. În schimb, s-a urcat în acel autobuz și a plecat cu tot cu inima mea. M-a abandonat, lăsându-mă să cred că nu îi pasă. Și că nu merit să îi pese.

Asta s-a întâmplat acum șaptesprezece ani.

Am suferit teribil și m-am simțit mizerabil. Dar am mers mai departe. M-am căsătorit. Am făcut copii. Am cumpărat o casă frumoasă, într-un loc frumos. Am pornit o afacere care îmi aduce satisfacție, alături de cea mai bună prietenă a mea. Aveam tot ce îmi puteam dori. Și apoi soțul meu m-a trădat, și am fost încă o dată abandonată. Și inima mi-a fost din nou sfâșiată.

Singură, înglodată în datorii despre care habar nu am avut și cu doi băieți de crescut, nu am avut de ales și am fost nevoită să mă întorc în Tennessee, în locul unde am refuzat atâția ani să revin. El nu ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să fiu în siguranță în acel loc, la ferma părinților mei. Și totuși, viața găsește mereu moduri în care să te surprindă.

De data asta însă, rolurile sunt inversate. Decizia îmi aparține. Există o a doua șansă, dar nu știu dacă noi doi putem repara ceea ce a fost cândva distrus....

„O poveste de dragoste despre a doua șansă – tumultuoasă, evocatoare, sexy și explozivă. Povestea lui Presley și Zach vă va pătrunde adânc în inimă."

Vilma's Book Blog

„O combinație superbă de emoție, iubire, suferință și speranță. *Spune-mi că rămâi* este memorabilă și mișcătoare. Corinne Michaels s-a întrecut pe sine."

New York Times

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8139-3
9786063381393

eBook disponibil